

Vũ Trụ Xoắn 3

Tác giả: Dolores Cannon
Thời điểm xuất bản: 10/2/2008

Trí tuệ là thứ chính yếu; do đó có được sự khôn ngoan; và với tất cả những gì các người thu được, có được sự hiểu biết.
—— **Châm ngôn 1:54**

~oOo~

Tác giả cuốn sách này không đưa ra lời khuyên về y tế hay chỉ định sử dụng bất kỳ kỹ thuật nào như một hình thức điều trị cho các vấn đề thể chất hoặc y tế. Thông tin y tế đưa ra trong cuốn sách này được lấy từ các cuộc tham vấn cá nhân và các phiên làm việc của Dolores Cannon với thân chủ của bà ấy. Nó không phải là bất kỳ loại chẩn đoán y tế nào, cũng không dùng để thay thế các lời khuyên hoặc điều trị y tế từ bác sĩ của bạn. Do đó tác giả và nhà xuất bản không chịu trách nhiệm về việc diễn giải hay sử dụng thông tin một cách cá nhân.

Mọi nỗ lực để bảo vệ danh tính và sự riêng tư của những thân chủ tham gia vào các phiên làm việc này đã được thực hiện. Địa điểm nơi các phiên làm việc được tổ chức là chính xác, nhưng chỉ tên là được sử dụng và đã được thay đổi.

Lời Nói Đầu

Tôi giả định vào lúc người đọc tìm thấy quyển sách này, họ đã quen với công việc của tôi, và cách mà tôi có được những thông tin viết trong mười bốn cuốn sách. Nhưng trong trường hợp đây là đầu tiên bạn đọc được sách của tôi, có lẽ một ít giải thích là điều cần thiết. Tôi không dẫn kênh. Tôi là một nhà thôi miên tiền kiếp 30 năm nay, thông tin của tôi là thu được qua công việc điều trị với hàng nghìn khách hàng. Trong đó, trọng tâm chính của tôi là liệu pháp và giúp khách hàng tìm ra câu trả lời cho những vấn đề của họ bằng cách quay trở lại tiền kiếp thích hợp, tôi tự coi mình là báo cáo viên, điều tra viên, nhà nghiên cứu về tri thức “thất lạc”, bởi tôi đã phát hiện ra phương pháp mà theo đó hoàn toàn có thể truy cập đến nguồn của toàn tri. Do đó, nhiều cuốn sách của tôi có được thông tin thất lạc, lãng quên hay chưa từng được biết đến. Điều này mang lại niềm vui to lớn cho tôi khi khám phá ra những điều mới mẻ và thú vị, rồi mang nó tới thời đại của chúng ta.

Trong suốt ba mươi năm làm công việc này, tôi đã phát triển kỹ thuật thôi miên độc nhất của mình. Tôi khám phá ra một cách để tiếp cận cái tôi gọi là “tiềm thức” của người mà tôi đang làm việc. Tiềm thức này không phải một phần trẻ con của tâm trí như các nhà tâm thần học nhận định. Khi tôi được yêu cầu xác định phần mà tôi đang nói đến, tôi so sánh nó với Siêu Linh Hồn, Ý Thức Cao Hơn, Cái Tôi Cao Hơn. Tôi tin đó cũng là cái mà Freud gọi là Tâm Trí Phổ Quát.

Hầu hết các lớp thôi miên dạy rằng bạn có thể truy cập vào tiềm thức bằng cách sử dụng chuyển động ngón tay. Khách hàng giơ ngón tay này cho “có”, và ngón tay khác cho “không” — Thật chậm chạp, tế nhị và nhàm chán. Tại sao phải theo cách đó trong khi bạn có thể đối thoại rất tích cực với cái phần đó? Đó là điều tôi đã phát triển: một cách truy cập dễ dàng vào phần cực kỳ mạnh mẽ này. Nó có quyền truy cập vào tất cả các kiến thức. Bạn chỉ cần nghĩ ra những câu hỏi chính xác. Tôi luôn luôn đề cập đến phần này bằng từ “họ”, bởi vì nó luôn nói về mình bằng “chúng tôi”. Họ bảo tôi có thể gọi họ là “tiềm thức” nếu tôi muốn. Không vấn đề gì về cách tôi gọi họ. Họ đã đồng ý làm việc với tôi, vì vậy họ trả lời dưới cái tên “tiềm thức”. Cũng

trong công việc của mình, tôi đã khám phá ra rằng cái phần tuyệt diệu và từ bí của cá nhân này có sức mạnh tức thì cho bất kỳ vấn đề sức khỏe nào.

Ở một số quốc gia mà tôi đã dạy lớp của mình, họ đã cảnh báo về việc sử dụng từ “chữa bệnh”. Họ nói rằng họ không được phép nói như vậy. Thay vào đó, họ muốn sử dụng từ “cứu trợ”. Nói thế nào không quan trọng, kết quả là như nhau. Khách hàng ngay tức khắc được chữa lành một cách thần kỳ chỉ trong một lần. Tôi đã báo cáo một số trường hợp như vậy trong các sách khác của mình. “Họ” bảo tôi phải dạy phương pháp này càng nhiều càng tốt, bởi vì nó sẽ được coi là “liệu pháp của tương lai”. Điều quan trọng nhất đối với mọi người là nhận ra rằng họ có thể tự chữa bệnh cho mình. Tâm trí của họ vô cùng mạnh mẽ, và cơ thể sẽ tự chữa lành nếu được hướng dẫn đúng cách để làm như vậy.

Lúc đầu, tôi không biết phương pháp này có thể dạy được hay không. Làm thế nào bạn dạy cái gì đó mà do bản thân bạn phát triển? Làm thế nào bạn cắt giải nó để những người khác có thể hiểu nó được thực hiện như thế nào? Nỗ lực đầu tiên của tôi là vào năm 2002 khi tiến hành lớp mười người đầu tiên ở Taos, New Mexico. Tôi gọi đó là lớp “Chuột Bạch”, vì tôi không biết điều gì sẽ xảy ra. Có người hỏi tôi, “Bị gọi là Chuột Bạch, họ không bức bối sao?” Họ nói: không, bởi vì họ sẽ luôn là người đầu tiên. Một số người cười đề nghị đưa CB vào sau tên của họ.

Kể từ đó, tôi đã hoàn thiện kỹ thuật giảng dạy và tổ chức các lớp học trên khắp thế giới. Các học sinh bây giờ được đánh số tới hàng trăm, và được liệt kê trên trang web của tôi: <http://www.ozarkmt.com>, dưới “Students” để giới thiệu. Tôi nhận được thư từ nhiều học sinh của mình, nói phương pháp này hoạt động và họ cũng có những kết quả kỳ diệu. Đối với một giáo viên, còn gì hài lòng hơn thành công trong việc truyền đạt kiến thức. Mục đích chính cho việc thực hiện các buổi trị liệu là giúp đỡ thân chủ với các vấn đề của họ. Tuy nhiên, dọc đường có rất nhiều kiến thức cũng được đưa ra, và đó là những gì tôi đã viết về. Đây là cuốn sách thứ mười bốn về những cuộc phiêu lưu của tôi, và sẽ có thêm nhiều nữa. Thông tin được truyền ra thông qua hầu hết những người mà tôi làm việc. Vì vậy, tôi bây giờ hy vọng mình có thể làm rõ nó cho các độc giả mới. Tôi không dẫn kênh, tôi không phải một nhà tâm linh. Tôi là một nhà thôi miên và thông tin của tôi đến từ “họ”. Tôi chỉ cần thu thập, tổ chức và đặt nó lại với nhau như một trò chơi ghép hình. Và đó không phải là một phần việc nhỏ. Vì vậy, bây giờ, đi ra và tận hưởng tập mới nhất của loạt thập tự chinh Vũ Trụ Xoắn.

~oOo~

MỤC I – HÃY ĐI KHÁM PHÁ

Chương 1: Sự Tiến Triển Của Tôi

Tôi cảm thấy kỳ lạ khi nhìn lại công việc của mình trong liệu pháp thôi miên hồi quy đồng thời quan sát quá trình phát triển và thay đổi của — không chỉ bản thân tôi, mà là cả lĩnh vực.

Khi tôi bị ném (quá nhẹ nhàng) vào lĩnh vực luân hồi vào năm 1968, tất cả đều mới mẻ và đầy thử thách. Tôi đã mở một cánh cửa mà sẽ không bao giờ đóng lại được trong tâm trí của mình. Trong những ngày đó, không có sách hay chỉ dẫn nào để hướng dẫn một nhà trị liệu, vì vậy tôi đã phải viết các quy tắc riêng và phát triển kỹ thuật của mình ngay từ buổi đầu. Bây giờ tôi đã biết đó là để tốt hơn. Chưa ai nói với tôi rằng chỉ có duy nhất một phương pháp chính xác (của họ) để thôi miên. Không ai nói với tôi rằng không thể thử nghiệm, rằng nó chỉ được thực hiện theo cách người ta đã dùng trong nhiều năm qua. Bây giờ tôi biết họ chỉ dạy điều họ đã được dạy bởi ai đó mà cũng đã được dạy bởi người khác — một vòng tròn vô tận. Họ chẳng những không đặt câu hỏi về phương pháp mình đã được thấy, mà còn không được cho biết họ có thể thay đổi các quy tắc và phát triển theo cách riêng của họ, theo lối riêng của họ. Chủ yếu vì không có hướng dẫn, tôi cảm thấy mình đã bị đẩy vào một cái gì đó mới mẻ thú vị. Tôi khám phá du hành thời gian, đi đến quá khứ và có thể sống lại lịch sử như nó đã xảy ra. Vì không biết có thể và không thể làm cái gì, tôi đã chọn thách thức khả năng của tâm trí và tìm ra có thể làm gì qua việc thôi miên.

Tất nhiên, tôi đã mất nhiều năm để thực hiện những khám phá này, và tôi vẫn đang khám phá những cách mới để sử dụng thôi miên và những phương pháp mới để có được thông tin. Buổi đầu công việc của mình, khi bắt đầu làm một cách nhất quán vào năm 1979, tôi rất thích ý tưởng du hành xuyên thời gian (thông qua các chủ đề của tôi) và tìm hiểu xem cuộc sống ngày xưa là như thế nào. Là một nghiên cứu viên kiêm báo cáo viên, tôi yêu thích lịch sử. Còn cách nghiên cứu nào tốt hơn là ghé thăm các thời đại đó, đặt câu hỏi và lấy thông tin? Đó là nơi mà cuốn sách đầu tiên của tôi xuất phát, từ thông tin thu thập được từ hàng trăm chủ đề.

Khái niệm của tôi về luân hồi trong những ngày đầu bây giờ nhìn dường như khá đơn giản, nhưng đó là tất cả những gì tôi ngày xưa biết. Nó cũng là điều tất cả mọi người đều biết ngày nay, bởi chấp nhận rằng chúng ta đã sống nhiều hơn một lần là đáng ngạc nhiên và cuộc sống thay đổi. Với cách mà chúng ta đã lớn lên từ thời thơ ấu cùng sự tẩy não của Nhà thờ, yêu cầu phải có một linh hồn can đảm để đi khỏi truyền thống và bắt đầu đặt câu hỏi. Các câu hỏi mà Nhà thờ không có câu trả lời, hoặc không được phép thảo luận. “Nếu nó không có trong Kinh Thánh, thì con không cần phải biết. Con sẽ có mọi câu trả lời khi con chết. Có lẽ họ sẽ treo một bảng biểu ở đó để giải thích mọi thứ.” Chỉ là ngày càng nhiều người không sẵn lòng đợi đến lúc

chết để tìm ra câu trả lời. Họ đang ngày càng nhận thức được rằng ngoài đó có nhiều hơn những điều họ đã được dẫn dắt để tin toàn bộ cuộc sống của mình là vậy. Họ đang bắt đầu đặt câu hỏi, và câu trả lời là ở đó cho tâm trí tìm tòi và thắc mắc.

Đối với tôi, chấp nhận khái niệm luân hồi không phải là khó. Tôi lớn lên trong đạo Tin Lành (Baptist Nam phương là chủ yếu), dạy Trường Chúa Nhật, hát trong dàn hợp xướng. Tuy nhiên, tôi luôn có một cảm giác dai dẳng rằng có nhiều hơn nữa. Tôi đã có những câu hỏi mà không được Kinh Thánh hay bởi mục sư trả lời. Nhiều lần tôi ngồi trong hội thánh vào sáng chủ nhật nghe bài thuyết giảng, rồi tôi ngửa ngáy giơ tay lên và thách thức những gì ông ta đang nói. “Nhưng nó có thể có ý này hay ý kia. Làm sao ông biết được?” Tất nhiên, là người văn minh và cũng là một cô gái Cơ Đốc tốt, tôi không thể làm điều đó được. Vì vậy, tôi đã rút lui để giảng dạy các trẻ em tại Trường Chủ nhật. Những câu chuyện rất thú vị và tôi không phải tham gia vào việc giảng dạy các tín điều mà tôi không còn tin nữa. Theo thời gian khi tôi trở nên ngày càng quan tâm đến siêu hình học, tôi chỉ giữ niềm tin cho bản thân mình. Chúng quá quý báu đối với tôi, và tôi không đành lòng để chúng bị người đời chế giễu. Tôi đã bỏ Nhà thờ chính thống và tin mình đã tìm ra ý nghĩa “đích thực” của tôn giáo. Tâm linh trái ngược với tôn giáo. Hầu hết các nhà thờ đã lạc lối và không biết sự khác biệt quan trọng giữa hai từ đó.

Khi bắt đầu toàn thời gian trị liệu hồi quy tiền kiếp, tôi nghĩ tôi đã có mọi lý thuyết về luân hồi từng được tìm ra. Tôi tích cực và biết làm thế nào nó làm việc. Đó là quá trình đơn giản mà là sống một cuộc sống, làm tốt nhất có thể, học bài học, rồi chết đi và đánh giá cuộc đời của bạn. Sau đó làm việc trong hợp đồng với các linh hồn khác nhau, và cuộc hành trình trở lại vào cơ thể. Một quá trình đơn giản theo đó linh hồn dần đi qua trường học Trái Đất từ lớp này sang lớp kia cho đến khi nó tốt nghiệp và trở thành một với Thượng Đế lại lần nữa. Tất cả đều quá có ý nghĩa đến nỗi tôi không có bất kỳ vấn đề gì khi chấp nhận khái niệm này và làm việc với khách hàng của mình trong liệu pháp dựa trên những vấn đề mang lại từ kiếp sống khác.

Trong những ngày đầu khi viết cuốn sách đầu tiên, tôi đã nhìn tiền kiếp theo khuôn mẫu thời gian tuyến tính. Tôi vẫn tiếp tục “những bước đi tập tễnh” của mình và điều duy nhất mà tôi có thể hiểu được là: kiếp này tiếp sau kiếp kia được chia ra bởi thời gian và ngày tháng cụ thể. Một trong những khách hàng đầu tiên của tôi là một người mộng du tuyệt vời có khả năng hoàn toàn trở thành nhân cách khác khi hồi quy ngược về. Tôi đã xem đó là một phương pháp hoàn hảo để khám phá lịch sử khi cô đưa ra một lượng lớn các chi tiết về văn hóa, thần học,... của lối sống mà cô thấy chính mình đang ở trong đó. Tôi đã đưa cô ấy qua 25 kiếp khác nhau bằng cách nhảy lùi từng bước 100 năm. Mỗi nhân cách đều khác biệt, và mọi thứ tôi phải làm là bảo cô ấy đi đến một năm nào đó xác định và cô ấy sẽ trở thành một nhân cách rất có thể nhận dạng. Tôi trở nên rất quen thuộc với họ — giọng nói, cách diễn đạt và ngôn ngữ cơ thể của họ. Tôi thấy

đó là một cách tuyệt vời để khám phá lịch sử, tôi nghĩ đó là một khuynh hướng nghề nghiệp, và thứ tôi sẽ tiếp tục viết về. Tôi đã viết hai cuốn sách trong buổi đầu (thập niên 80) dựa trên tiền kiếp của người phụ nữ này: *Jesus and the Essenes* và *A Soul Remembers Hiroshima*. Tôi biết cuối cùng tôi sẽ viết một cuốn sách bao gồm một số kiếp sống khác vì sự dồi dào của thông tin chứa đựng trong đó. Nhưng công việc của tôi đã đi theo nhiều hướng khác nhau kể từ buổi ban đầu.

Khi tôi tiếp tục khám phá những tiền kiếp, những lý thuyết khác bắt đầu được đưa ra, và điều đó làm tôi phiền lòng. Tôi có mọi thông tin đã được tìm ra. Tôi không muốn cái gì đó khác đến làm chao đảo hệ thống niềm tin của mình. Đầu tiên chính là lý thuyết về dấu ấn (viết trong *Keepers of the Garden* và *Between Death and Life*). Khái niệm này là chúng ta không phải sống thật nhiều, thật nhiều cuộc đời, trái lại chúng ta có thể được in (hoặc phủ lên) những ký ức về cuộc đời của người khác. Việc này được thực hiện nếu nhân cách đã đến để trải nghiệm một cuộc sống khác biệt và không có nền tảng để phác họa. Ký ức về những cuộc đời này đã được lấy từ Thư Viện quảng đại trên cõi tinh thần trước khi nhập thể (với sự trợ giúp của các bậc thầy và người hướng dẫn linh hồn của chúng ta), rồi phủ lên hoặc in sâu vào ký ức linh hồn chúng ta. Tôi lúc đó đã hỏi, “Làm sao tôi biết người đó đang sống lại tiền kiếp thực sự, hay chỉ là dấu ấn?” Tôi đã được bảo, “Bạn không thể. Nó thực sự không quan trọng, bởi vì mọi thứ về dấu ấn (cảm xúc và tất cả) đều được phủ lên.” Đó là thực tế vì nhân cách cần thông tin để hoạt động trong thế giới chúng ta, và do đó không ai có thể nói ra sự khác biệt. Nhưng việc giới thiệu khái niệm không bình thường này thực sự đã làm lung lay nền tảng của tôi. Tôi đã vật lộn với nó trong một thời gian dài. Tôi có thực sự muốn tiếp tục trong lĩnh vực này nếu hệ thống niềm tin của tôi sẽ bị thách thức không? Tôi cảm thấy thoải mái với các khái niệm của mình về cách cuộc sống cái chết và sự luân hồi vận hành (tuyến tính), và tôi không muốn đảo lộn tư duy của mình. Nhưng khi nghiên cứu những phản ứng bản thân đối với ý tưởng mới này, tôi nhận ra rằng nếu tôi không ít nhất là xem xét nó bằng tâm trí cởi mở, thì tôi cũng không tốt hơn Nhà thờ với giáo lý: “Chấp nhận. Đừng hỏi.” của nó bao nhiêu.

Vì vậy, tôi bắt đầu xem xét khái niệm mới này kỹ hơn, và những cái khác trình bày mình (như cuộc sống song song hoặc chồng chéo), rồi dần dần sự khôn ngoan đã bắt đầu thâm nhập vào một tâm trí đóng kín. Đó là thách thức và tuyệt vời cùng một lúc để mở ra và nghiên cứu các khái niệm mới, bởi vì không có gì trong nền tảng và sự giáo dục của chúng ta có thể làm cơ sở cho những điều này. Tuy nhiên, một khi tâm trí bắt đầu đặt câu hỏi, sẽ không thể quay đầu. Bạn không thể xóa đi những gì bạn đã học được. Bạn không thể quét rác dưới tấm thảm. Bạn không thể nhốt con sâu vào trong hộp khi bạn đã mở hộp ra. Chỉ đến bây giờ, ba mươi năm sau, tôi mới nhìn thấy sự khôn ngoan trong những gì “họ” đang làm. Họ đã hút từng muỗng thông tin nhỏ nhất cho tôi, những mẫu nhỏ để kích thích sự thèm ăn của tôi nhiều thêm. Họ dành thời gian để tôi tiêu hóa từng mẫu thông tin trước khi đưa ra cái kế tiếp. Nếu không, nó sẽ bị quá tải,

và “họ” biết điều này — Tôi sẽ ném tất cả vào tường, dừng công việc của mình lại và nói, “Tôi không hiểu nó! Tôi không muốn hiểu nó! Tại sao không thể trở về lối mòn của nó? Đây mới là điều tôi cảm thấy thoải mái, du hành thời gian và học lịch sử.” Nhưng rõ ràng họ có những kế hoạch khác, và nó chỉ có thể làm việc với tôi bằng cách hiểu được những mảnh nhỏ và làm chúng trở thành một phần của bản thân tôi.

Hầu hết khách hàng đến gặp tôi chữa bệnh bằng liệu pháp tiền kiếp đều hỏi cùng một câu “Mục đích cuộc đời tôi là gì? Tại sao tôi lại ở đây? Tôi phải làm gì?” Tôi luôn nói với họ rằng chúng ta có thể tìm ra câu trả lời nếu nó là “thích hợp”. Tâm trí tiềm thức (cái tôi làm việc cùng) sẽ không bao giờ cho người đó lượng thông tin nhiều hơn khả năng họ có thể xử lý. Giả sử vận mệnh hoặc mục đích của người đó là 180 độ so với cuộc sống hiện tại của họ. Nếu họ được nói cho quá sớm, họ có thể nói, “Ồ, không! Trừ khi không còn gì để làm thì tôi mới làm cái đó!” Và họ sẽ ngăn chặn theo cách của họ và phá hoại bản thân mình. Vì vậy, trong trường hợp này, tiềm thức (người biết mọi thứ) sẽ nói, “Chưa phải lúc. Chúng tôi chưa thể nói với họ.” Trong một ca, tôi có một người đàn ông muốn biết mục đích của mình. Trong phiên làm việc khi tôi hỏi câu này, tiềm thức đã nói, “Chúng tôi chưa thể nói cho anh ấy được. Chúng tôi ước gì có thể! Bạn không biết chúng tôi thấy gì! Nhưng hãy xem anh ấy là điểm bạn đã từng ở 20 năm trước. Bạn không cho trẻ sơ sinh ăn ba bữa ngay từ đầu. Bạn cho bé bú sữa, sau đó là ngũ cốc mềm, sau đó là rau cải. Rồi nhiều hơn, sau đó bạn cho nó thức ăn đặc.” Đây là một sự so sánh hoàn hảo, nó khiến tôi hiểu tôi đã đi được bao xa. Và “đưa bé” có thể bị quá tải và nản lòng thế nào khi không có sự hướng dẫn phù hợp. Vì vậy, tôi tin tưởng họ trong sự khôn ngoan của họ. Với loạt sách Vũ Trụ Xoắn, họ tiếp tục mở rộng tâm trí tôi. Khi tôi vừa nghĩ rằng không còn gì phải học nữa, không còn nhiều điều mới lạ thêm nữa, thì họ đưa cho tôi một khái niệm hay lý thuyết mới để suy ngẫm. Ngay cả khi nó khác biệt và tôi không hiểu nó, tôi nghĩ về nó và cố gắng phù hợp hóa với bản phối hợp của sự vật (của sự sống) mà họ đang cố gắng cho tôi thấy.

“Họ” nói cuối cùng chúng ta cũng đã sẵn sàng cho những khái niệm khó hơn này, và tôi thường xuyên nói với họ, “Vâng, nhưng bạn phải giải thích rõ ràng hơn. Nếu không, làm thế nào tôi có thể viết hay giảng về nó?” Do đó nhiệm vụ của tôi tiếp tục, và ít nhất nó không phải là trì hoãn. Tôi không bị mắc kẹt trong lối mòn của những gì mình đã biết. Tâm trí tôi liên tục được mở rộng bằng những ý tưởng đầy thử thách. Đôi khi, tôi ước mình có thể trở lại những ngày đơn giản ban đầu khi khám phá lịch sử và viết về những ca đó. Nhưng sau đó tôi nhận ra rằng nếu công việc vẫn tiếp tục theo cách đó, tôi đã mất rất nhiều thông tin và kiến thức mới. Tôi vẫn đang tiếp tục khám phá, chỉ là bằng một cách khác và trong lãnh thổ khác.

Thật ngạc nhiên khi thấy một số người lần đầu tiên phản ứng với khái niệm luân hồi. Khi ý tưởng này được trình bày cho họ, họ nói, “Ý bạn là tôi đã từng sống trước kia? Đây không phải

lần đầu tiên tôi ở đây?” Đối với nhiều người, ý tưởng rằng họ thậm chí có một cuộc đời khác là khai-trí. Không nhận ra rằng họ đã thực sự sống hàng trăm lần, trong mọi hình thức có thể và không thể tưởng tượng. Đối với một số người, thật ngạc nhiên khi thấy rằng họ đã có một tiền kiếp làm người khác giới. “Không, tôi không thể là đàn bà! Tôi luôn là đàn ông!” Thời điểm tôi có những khách hàng buổi đầu, tiềm thức rất nhẹ nhàng với họ. Họ thường chỉ được cho thấy một tiền kiếp bình phàm đơn giản, bởi vì đó là tất cả những gì họ có thể xử lý. Nó có thể xuất hiện đơn giản với tôi, nhưng nó nắm giữ câu trả lời cho các vấn đề của họ.

Có hai người đàn ông da màu đến gặp tôi trong cùng một tuần. Một người đã thấy mình trong cuộc đời ngay trước kiếp hiện tại (một thành phố hiện đại). Khi nhìn vào cơ thể mình, anh ta giết mình, “Đó là một người đàn ông da trắng. Tôi không thể là da trắng! Bạn gái tôi cũng trắng luôn!” Người thứ hai thấy mình ở La Mã cổ đại làm đấu sĩ giác đấu trên đấu trường. Anh ghét việc này và muốn dừng lại, nhưng cách duy nhất là để mình bị đánh bại. Anh quá mệt mỏi với mọi sự chém giết. Đoán xem phần lớn người bị anh ta giết chết trên đấu trường là ai? Nô lệ da đen được mang đến từ Châu Phi cho thể thao. Vì vậy, trong sự khôn ngoan của mình, cái cách luật luân hồi vận hành, anh trở lại làm một người da đen. Một khi các khái niệm về luân hồi được hiểu, sẽ không còn thành kiến, sẽ không còn phán xét. Như vậy có nghĩa bạn có thể phải trở lại làm chính thứ mà bạn đang phán xét hoặc có thành kiến.

Logic của cách mà hệ thống hoạt động thực sự đẹp. Bạn không phải là một cơ thể! Bạn có một cơ thể! Bạn “đích thực”, bạn duy nhất một và duy nhất “đúng” chính là tinh thần của bạn. Đây là cái mà sống mãi mãi, đi từ cơ thể này sang cơ thể kia để có những cuộc phiêu lưu và học bài học. Mỗi kiếp sống bạn mặc một bộ đồ mới (cơ thể bạn), một bộ phục trang mới, nếu muốn, để đóng vai của bạn trong vở kịch sắp tới. Nhưng giống như tất cả các bộ quần áo, cuối cùng nó sẽ hư mòn, cho dù bạn thích và muốn giữ nó lại đến thế nào. Tại thời điểm đó, bạn phải ném bộ đồ hoặc phục trang đi, và thay một cái mới. Sau đó, bạn bắt đầu phần kế tiếp của mình trong vở kịch mới, một thứ mà bạn phải hành động trong khi không biết cốt truyện hay kịch bản. Trái Đất chỉ là một ngôi trường mà bạn đã quyết định tham gia. Mỗi cuộc đời là một lớp với nhiều bài để học. Bạn không thể lên lớp tiếp theo cho đến khi bạn đã học được bài học của lớp này. Đây là trường học mà bạn không thể bỏ qua một lớp nào, nhưng bạn chắc chắn có thể phải học đúp lại một lớp. Bạn tiếp tục cho đến khi bạn làm đúng, có thể mất một thời gian ngắn hoặc dài. Nếu bạn không làm đúng lần này, những vấn đề và bài học tương tự sẽ được bày ra quanh bạn cho đến khi bạn rút cuộc hiểu nó và học được điều nó đang cố gắng dạy bạn. Sau đó, bạn lên được bài học hay cấp độ tiếp theo, cái có thể hoặc không thể dễ dàng hơn. Do đó nó sẽ kéo dài cho đến khi bạn rút cuộc tốt nghiệp và có thể vẫn ở cõi tinh thần, hoặc trở về cùng Thượng Đế.

Nhân nào quả nấy. Giá mà người ta có thể hiểu được điều này. Những gì bạn làm với người khác trong cuộc sống của mình phải được hoàn trả. Không có ngôi không hưởng lợi. Những gì mọi người làm cho bạn phải được họ hoàn trả. Tôi đã tiến hành hàng ngàn phiên tiền kiếp trong ba mươi năm điều trị của mình, và tôi nhiều lần thấy đi thấy lại. Bạn không thoát khỏi nó được. Bất cứ cái gì bạn đã làm ở tiền kiếp đều sẽ gây ra những vấn đề trong hiện tại. Bạn được tiếp xúc lại với những người giống như bạn đã làm sai trong tiền kiếp. Bạn luôn phải đối mặt với những sai lầm của bạn. Giá mà người ta hiểu được điều đó, hãy nhìn vào một thế giới khác mà chúng ta đã có thể có. Nếu họ hiểu rằng những gì mình đang làm bây giờ trong kiếp này sẽ trở lại ám lấy họ. Nó sẽ được hoàn trả theo cách này hay cách khác. Đây là luật của Vũ Trụ: luật nhân quả, luật cân bằng, được gọi là: nghiệp. Đây là một trong những điều quan trọng nhất mà tôi làm việc với khách hàng của mình trong liệu pháp. Tôi nói rằng mọi người mang theo rất nhiều “đồ và rác”. Một số chúng đến từ kiếp khác, và một số đến từ kiếp này. Nhưng họ sẽ không thoát được khỏi nó, và nó cuối cùng làm cho họ bệnh. Phần lớn trong số đó là nghiệp quả mang lại, đôi khi liên quan đến cùng một người trong nhiều kiếp. Họ nhận vào một lối mòn, một khuôn mẫu. Và đó là một khuôn mẫu không phục vụ cho mục đích hữu ích. Họ cần phải hiểu rằng nếu hiện tại không giải quyết được, họ sẽ phải quay lại và đối phó lại với những người tương tự. Đôi khi, tuyên bố này đủ shock để đương sự nhìn vào tình hình. “Tôi không muốn làm điều đó! Tôi muốn thoát khỏi họ! Tôi không thể chịu đựng họ!” Sau đó, họ đã xoay xở với nó tốt hơn. Tôi từng hỏi tiềm thức: “Biết lý do chúng ta trở lại không phải dễ dàng hơn sao? Nếu chúng ta nhớ được mối quan hệ với những người trong cuộc sống của mình?” Nó trả lời, “Nếu bạn biết câu trả lời, đó sẽ không phải là một khảo nghiệm.”

Trước lúc bước vào một cuộc sống mới, khi chúng ta vẫn còn ở cõi tinh thần xem xét cuộc đời mình vừa rồi đi, chúng ta thảo luận những việc này với các linh hồn liên quan khác. Chúng ta làm hợp đồng với họ. “Này, lần rồi chúng ta đã không làm tốt. Bạn có muốn thử lại không? Lần này bạn hãy là chồng và tôi sẽ là vợ. Có lẽ cách đó sẽ hữu dụng.” Rồi chúng ta quyết định trở lại và thử lại với cùng một người. Chúng ta có thể đảo ngược vai trò theo cách chúng ta muốn. Nhiều lần nó không hữu hiệu, bởi vì chúng ta bị cuốn vào cùng một khuôn mẫu, ngay cả khi chúng ta không nhớ các khuôn mẫu trước đó là gì. “Chúng tôi không thể đi cùng nhau. Mọi thứ tôi nói hoặc làm là sai. Thật khủng khiếp khi sống với họ. Bạn không biết tôi đã phải trải qua cái gì. Tôi ước gì có một lối thoát.” Nó sẽ không được giải quyết chừng nào người đó vẫn còn mang đồ và rác xung quanh. Nhiều lần, tình huống xấu đến nỗi họ không thể mặt đối mặt nói chuyện với đương sự để cố gắng giải quyết nó. Trong trường hợp này, tôi khuyên bạn hãy nói chuyện với họ một cách tinh thần, từ tâm trí đến tâm trí. Nói với họ rằng bạn biết nó vô hiệu. Bạn đã cố gắng, và bạn biết họ đã cố gắng, nhưng nó không hữu hiệu. “Vậy tại sao chúng ta không xé hợp đồng đi? Bạn đi con đường của bạn, và tôi sẽ đi con đường của tôi. Chúng ta không phải tiếp tục đi qua điều này nữa. Tôi giải phóng bạn, với tình yêu.” Sau đó hình ảnh cả hai bạn xé hợp đồng và vứt nó đi.

Không có tốt, cũng không có xấu. Không có ác. Không có quý. Cũng không có địa ngục. Chỉ có những bài học để học. Chỉ có năng lượng, tích cực và tiêu cực. Điều mà chúng ta cảm nhận là cái ác chỉ là sinh mệnh nhân loại sử dụng năng lượng một cách tiêu cực. Thay vì chịu trách nhiệm, sẽ dễ dàng hơn nhiều để nói, “Ma quỷ khiến tôi làm điều đó! Tôi bị các thực thể tà ác điều khiển, chúng ảnh hưởng đến tôi và khiến tôi phải làm những điều khủng khiếp đó. Vân vân và vân vân. Cha mẹ không hiểu tôi. Vân vân và vân vân.” Chúng ta đều có những điều tồi tệ và không may xảy ra trong cuộc sống của mình — Đó chính là cuộc sống. Nó được gọi là “sống”. Nhưng trong hoàn cảnh tồi tệ này, bạn đã học được cái gì từ nó? Nếu bạn đã học được dù chỉ một điều, thì đó là mục đích của bài học này. Nếu bạn không học được bất cứ cái gì từ tình huống đó, nếu bạn trải qua một cuộc đời đổ lỗi cho người khác vì bất hạnh của mình, thì bạn sẽ tiếp tục trải nghiệm những điều tiêu cực cho đến khi bạn hiểu được điều gì đang cố được dạy cho bạn. Sau đó, bạn sẽ được tự do. Đây là giá trị và vẻ đẹp của việc khám phá tiền kiếp của chúng ta. Dù mọi thứ dường như không công bằng, nhưng nếu khám phá quá khứ của mình, chúng ta có thể tìm thấy câu trả lời ở đó. Chúng ta chỉ đơn thuần là trả lại nghiệp mà chúng ta đã tích lũy từ những hành động trong quá khứ của mình. Hãy nhớ rằng, tôi trước đó đã nói rằng gieo nhân nào, gặt quả nấy. Chúng ta không thoát được việc trả nợ chỉ vì chúng ta đã chết. Đó sẽ là quá dễ dàng. Bảng không được lau sạch cho đến khi nợ được trả xong. Sau đó, chúng ta có thể bắt đầu lại với một tấm bảng sạch sẽ.

Cách nào là nhanh nhất — nhưng không phải dễ nhất — để trả nghiệp? Nó chắc chắn không phải là: bạn tổn thương tôi nên tôi tổn thương lại bạn! Điều đó chỉ giữ cho bánh xe nghiệp quả tiếp tục quay. Không, cách nhanh nhất chính là tha thứ. Tôi không nói nó dễ làm. Một số nỗi đau sâu đến độ khó mà buông xả chúng. Nhưng bạn phải tha thứ, không điều kiện, và theo đúng nghĩa. Sau đó, bạn phải tha thứ cho chính mình. Đó cũng là một trong những điều khó nhất trên đời. Nhưng nếu bạn thật sự muốn giải phóng nghiệp và không bị buộc phải tiếp tục trả nghiệp, thì cần phải tha thứ. Một khi bạn làm, và phải theo đúng nghĩa của “tha thứ”, điều huyền diệu sẽ xảy ra. Họ không thể làm tổn thương bạn nữa. Họ không thể ấn nút kích hoạt bạn. Đó chỉ là một trò chơi với hầu hết mọi người; họ biết các nút bấm để gây nên phản ứng. Một khi sự tha thứ thực sự xuất hiện (và nhớ, nó không cần phải có mặt một cách có ý thức), mọi thứ đều thay đổi. Có thể mất một lúc, nhưng bạn sẽ nhận thấy những thay đổi tinh tế và mọi thứ trở nên dễ dàng hơn. Ngược lại là gì? Giữ bánh xe nghiệp tiếp tục, quay tròn và quay tròn?

Tôi có một khách hàng nam bị ung thư ở mọi bộ phận cơ thể. Trong công việc của mình, tôi phát hiện ra rằng ung thư thường là do phần nộ bị đè nén. Bằng cách giữ sự tức giận ở trong (đặc biệt nếu ung thư ở vùng bụng hoặc ruột) và không biểu lộ nó ra. Khi điều đó xảy ra, sự tức giận bắt đầu nhốn nháo trương phồng, và tìm không ra đường giải phóng, nó bắt đầu ăn dần cơ

thể. Mỗi lần bác sĩ phẫu thuật và loại bỏ ung thư trong một bộ phận cơ thể anh ta, nó sẽ lại xuất hiện ở một chỗ khác. Đó dường như là một vòng tuần hoàn không bao giờ kết thúc. Vì vậy, tôi hỏi anh ta, “Bạn đang tức giận về điều gì đó?” Anh ta gần như hét lên, “Chắc chắn rồi! Đó là vợ cũ của tôi! Tôi ghét cô ta!! Cô ấy nuôi con và không cho tôi gặp chúng!” Sau đó, tôi nói chuyện với anh ta về việc tha thứ và buông xả phần nộ. “Tôi không thể tha thứ! Nếu tôi làm, thì cô ta sẽ thắng!” Tôi nhìn thẳng vào mắt anh ta rồi nói, “Nếu cô ấy giết được bạn, cô ấy sẽ thắng.”

Đơn giản, nhưng thật khó khăn. Và do đó bánh xe nghiệp vẫn quay tiếp.

Một khái ngộ đột nhiên xuất hiện với tôi một đêm nọ, khi tôi ngồi trước TV đọc bản thảo đề trình trong thời gian quảng cáo. Có cái gì đó mà một trong những tác giả đã viết. Nó không liên quan đến suy luận của tôi, bởi vì ông ta sử dụng nó trong một ngữ cảnh khác. Nhưng nó đã bật lên cái bóng đèn vốn tắt trong đầu tôi. Có vẻ như nhiều thông tin lỏng lẻo mà tôi đã được đưa cho hoặc tự phát hiện đã đột nhiên ghép lại với nhau, và có ý nghĩa theo một cách đặc biệt.

Các mảnh đã ở đó suốt, tôi chỉ không nhìn thấy chúng trong một ngữ cảnh thích hợp. Trong kỹ thuật trị liệu của mình, tôi làm việc với tiềm thức để chữa lành thân chủ. Tôi làm điều này bằng cách cho phép nó tìm ra nguyên nhân của bệnh tật. Một khi đã giải thích nguyên nhân này, nó có thể giải quyết vấn đề. Đó có thể chỉ là tâm trí của một người đang chữa lành khi sự can thiệp của tâm trí ý thức đã được gỡ bỏ trong quá trình thôi miên sâu. Bất luận là gì, nó hữu hiệu và tôi đã thấy những phép lạ diễn ra trong văn phòng mình. Tôi gọi phần mà tôi giao tiếp cùng là “tiềm thức”, nhưng tôi biết nó không phải là cái phần mà các nhà tâm thần học đề cập tới. Cái này nhiều hơn, lớn hơn và mạnh mẽ hơn. Tôi tin mình đang giao tiếp với cái tôi cao hơn, ý thức cao hơn, Siêu linh hồn của một người. Đó là cái phần có mọi đáp án và thông tin, trị liệu có thể được cung cấp nếu thích hợp. Nó đáp lại với tên gọi “tiềm thức”, vì vậy đó là cách tôi đề cập đến nó. Khi chúng tôi giao tiếp, nó sẽ tự gọi mình là “chúng tôi” thay vì một thực thể đơn lẻ. Nó luôn luôn nói cùng một kiểu thông qua mọi khách hàng làm việc cùng tôi ở các nơi trên thế giới.

Bây giờ, các mảnh ghép của trò đồ rơi vào đúng vị trí và bật bóng đèn lên. Tôi đã xuất bản ba cuốn sách của Tiến sĩ O.T. Bonnett, ở đó ông giải thích tâm trí chúng ta có thể chữa lành cơ thể mình như thế nào. Trong Why Healing Happens, ông nói điều quan trọng là nói chuyện với các tế bào trong cơ thể mình nhằm có được sự hợp tác từ chúng khi chúng ta muốn một cái gì đó được chữa lành. Để thu hút sự chú ý của chúng và cho chúng biết thẩm quyền cao hơn (nhân cách của chúng ta) đang nói với chúng, chúng ta nên luôn luôn coi chúng là “chúng ta”. Những tế bào này thường được dùng để giao thương, sự trao đổi của chúng chăm sóc các bộ phận khác

nhau của cơ thể. Chúng không được dùng để có một phần khác trở nên nhận thức về chúng. Vì vậy, khi chúng ta có thể thu hút sự chú ý của chúng và yêu cầu chúng giúp đỡ mình, chúng ta là tiếng nói của Thượng Đế, và chúng chú ý tới.

Trong bản thảo tôi đọc, một người đàn ông đề cập rằng chúng ta xem mình là một cơ thể, một đơn vị. Nhưng thực tế chúng ta chỉ là một vỏ bọc — ngôi nhà chứa hàng nghìn tỷ tế bào cá nhân. Những tế bào này tạo nên mọi cơ quan và hệ thống của cơ thể chúng ta. Chúng đều có công việc để làm, cũng làm việc trong sự hòa hợp và cân bằng với nhau. Chúng ta chính là người gây nên sự mất cân bằng và dẫn bệnh tật vào thế giới của chúng. Nói theo nghĩa đen, ông nói chúng ta chỉ là một vỏ bọc vật lý chứa rất nhiều sinh mệnh. Chúng có khả năng suy nghĩ, tiêu hóa, sinh sản, bài tiết — tất cả những khả năng con người chúng ta có. Vì vậy, bởi chúng ta chỉ là một sinh mệnh bao gồm một tập hợp rất lớn hàng nghìn tỷ của những sinh mệnh cá nhân, cho nên gọi mình là “tôi” là không chính xác. Chúng ta nên gọi mình là “chúng tôi”.

Đó là khi bóng đèn bật. Tất cả nghe có vẻ rất quen thuộc. Chúng ta nên giao tiếp với các tế bào cơ thể bằng cách sử dụng đại từ “chúng ta”. Tiềm thức hoặc ý thức cao hơn tự gọi nó là “chúng tôi”. Điều đó có nghĩa là nó cũng là một phần của một ý thức thậm chí còn lớn hơn? Tôi tin như vậy, và chương về Thượng Đế hay Nguồn sẽ bắt đầu làm rõ điều đó. Không ai đơn độc. Tất cả chúng ta đều là một phần của một cấu trúc lớn hơn, và mỗi phần phụ thuộc vào các bộ phận khác để tồn tại. Nó không thể tồn tại một mình. Tôi nhiều lần nói trong các bài giảng của mình rằng chúng ta chỉ là các tế bào trong thân thể Thượng Đế. Bây giờ nó bắt đầu rơi vào đúng chỗ. Tôi được bảo tất cả mọi thứ là về trao đổi giao tiếp, và sự tích lũy thông tin. Chúng ta phải sống vô số kiếp, học mọi bài học có thể và thu thập kiến thức. Cho mục đích gì? Tôi được cho biết chúng ta phải mang sự tích lũy thông tin này về lại cho Thượng Đế khi chúng ta hoàn thành tất cả các bài học và “tốt nghiệp”. Anh ta tò mò, đó là lý do tại sao chúng ta được tạo ra là những tia lửa cá nhân trong khởi nguyên. Anh ấy muốn học và anh ấy không thể làm điều đó bằng chính mình. Vì vậy, chúng ta đã được tạo ra và gửi ra để học hỏi mọi thứ có thể và mang nó trở lại với anh ta. Như những thông tin trong cuốn sách này sẽ cho thấy, chúng ta rất hạnh phúc và hài lòng khi ở lại cùng Thượng Đế, nơi có Tình Yêu vượt quá sự hiểu biết. Chúng ta không bao giờ muốn rời đi, nhưng chúng ta đã phải làm vậy vì đó là mục đích sự sáng tạo của chúng ta. Nhiều người mang theo cảm giác của sự chia tách và cô đơn trong cuộc sống này, mà không bao giờ hiểu được nó đến từ đâu. Chúng ta chỉ có sự viên mãn khi ở cùng nhau. Sự chia tách là vô cùng khó khăn, và chúng ta sẽ kết thúc nó khi chúng ta có thể trở về “nhà” và ở lại nơi đó.

Điều này sau đó bắt đầu có cảm giác. Ngay cả trong cơ thể chúng ta cũng là về trao đổi. Các tế bào trao đổi và liên kết với nhau, và dù các tế bào liên tục chết đi và được thay thế, chúng vẫn coi mình là một tổng thể. Chúng không thấy mình là tách biệt. Các tế bào và DNA liên tục gửi

thông tin đến não và liên lạc với phần chính đó của chúng ta. Có thể nói các tế bào này nhìn chúng ta như là Thượng Đế của chúng, và nhiệm vụ của chúng là tích lũy thông tin và kiến thức theo phương pháp duy nhất chúng biết cách làm, rồi chuyển giao kiến thức đó sang phần cao hơn của cơ thể chúng ta? Đây là điều tương tự chúng ta phải làm qua vô số kiếp sống: tích lũy thông tin và gửi về cho Thượng Đế.

Tôi cho rằng nếu các tế bào cố gắng giải thích nhận thức của chúng về chúng ta (nếu chúng nhận thức được), chúng sẽ gặp nhiều khó khăn như những khách hàng mà tôi cùng làm việc — cố gắng định nghĩa nhận thức của họ về Thượng Đế. Có lẽ chúng ta sẽ được xem như cái “cái gì đó” mơ hồ, không lồ bên ngoài não bộ và cơ thể. Toàn Quyền (vì chúng ta có sức mạnh gây hại cho chúng), và một thứ mông lung Toàn Tri mà chúng không thể nhìn thấy hay hiểu được. Vì vậy, chúng tiếp tục công việc của mình như một phần của một cơ quan cơ thể hay gì đó, hoàn toàn không biết rằng khi chúng ta chết, chúng cũng sẽ chết theo.

Các tế bào riêng biệt đang làm công việc của mình, và có thể không hay biết rằng chúng là một phần của một cơ quan (tim, gan, thận...). Đây cũng có thể là lời giải thích hoặc sự tương tự về cách mà linh hồn to lớn hơn của chúng ta bao gồm nhiều phần (cuộc sống/nhân cách), tất cả các phần đang sống vận mệnh của chính họ, hoàn toàn không ý thức rằng họ là một phần của một đơn vị lớn hơn. Chúng ta thấy mình là một cá nhân, hoạt động tách biệt với linh hồn lớn hơn và Thượng Đế của chúng ta. Tôi nghĩ rằng có nhiều điểm tương đồng ở đây hơn là sự khác biệt. Nó chỉ là xem xét một khái niệm mới.

Trong Vũ Trụ Xoắn 2, người ta nói rằng Trái Đất cũng là kho chứa thông tin thu được từ mọi sinh vật sống (tế bào) tồn tại trên nó. Mặt Trời cũng đang tích lũy thông tin từ — không chỉ Trái Đất, mà còn là các hành tinh, mặt trăng, tiểu hành tinh và vệ tinh khác chiếm không gian của nó. Chúng ta được cho biết mọi Mặt Trời khác cũng đang hoạt động như là bộ chứa của thông tin nhận được từ những hệ sao khác nhau của chúng. Các vũ trụ thì đang tích lũy thông tin từ mọi hệ sao. Thật đáng kinh ngạc khi tôi được cho biết đó là tất cả về lưu trữ kiến thức và thông tin. Nó giống nhau từ vi mô (và chúng ta không biết nhỏ đến thế nào) đến vĩ mô (và chúng ta không biết lớn đến thế nào). Chỉ có Thượng Đế hay Nguồn biết mục đích của mọi việc lưu giữ thông tin. Có lẽ để giúp tạo ra thế giới mới? Chúng ta đã tìm thấy trong các sách khác của tôi rằng vòng luân hồi, tái sinh hoặc đầu thai không chỉ áp dụng cho con người. Trong một chương khác, tôi sẽ chỉ ra cách nó áp dụng cho mọi vật sống (bao gồm tất cả mọi thứ, bởi vì mọi thứ là năng lượng và do đó mọi thứ đều sống).

Chúng ta khám phá ra rằng ngay cả những ngôi sao trên bầu trời cũng trải qua chu kỳ của cái chết và tái sinh. Một ngôi sao hay mặt trời cũng có một đời sống hữu hạn và nó sẽ chết trong vụ nổ vinh quang khi năng lượng (hoặc linh hồn của nó) được phóng thích và nó đi siêu tân tinh. Tôi hỏi, “Điều gì xảy ra sau đó?” Và tôi được cho biết rằng năng lượng được tái chế để tạo ra những ngôi sao mới. Vũ trụ đang không ngừng mở rộng, nhưng ngay cả nó cũng có một đời sống hữu hạn. Nó chỉ có thể mở rộng (hoặc nổ ra) cho đến khi đạt đến điểm mà nó không thể đi xa hơn nữa. Sau đó, nó bắt đầu nổ vào lại chính nó. Vũ trụ bắt đầu mất năng lượng và chết. Khi nó đạt đến điểm đó, cái gì sẽ xảy ra sau đó? Tôi được bảo, “Sau đó toàn bộ quá trình bắt đầu lại. Tất cả bắt đầu một lần nữa.” Tất cả mọi thứ đang trong quá trình tái sinh, tái chế và tái tạo liên tục.

Đưa nó trở lại với thực tiễn, cuộc sống hàng ngày của mỗi người chúng ta (thay vì bỏ nó ra ngoài vượt trên trí tưởng tượng của chúng ta), điều này có nghĩa là tâm trí chúng ta có khả năng của bất cứ gì. Chúng ta không nhận ra mình thật sự có bao nhiêu sức mạnh. Chúng ta quá quen để mọi người đặt giới hạn cho mình. Chúng ta có thể tạo ra bất kỳ cái gì chúng ta muốn trong cuộc sống. Chúng ta có thể chữa lành cơ thể của mình. Chúng ta có thể có tất cả. Tất cả những gì chúng ta phải làm là loại bỏ những hạn chế mà chúng ta và những người khác đã áp đặt lên mình. Chúng ta phải biết chúng ta thực sự mạnh mẽ thế nào. Sau đó chúng ta phải tin! Tin tưởng và tín nhiệm. Không ai có thể lấy sức mạnh của chúng ta ra khỏi chúng ta trừ khi chúng ta cho phép điều đó. Bây giờ là thời điểm thế giới chúng ta khôi phục lại những khả năng mà là phổ biến trong các thế hệ xưa. Thế giới chúng ta đang trải qua những thay đổi đáng kinh ngạc và chúng ta cần thay đổi để đi cùng với nó. Chúng ta sẽ cần tất cả sức mạnh của mình (tâm linh và những cái khác) trở lại với chúng ta. Trong thế giới mới, Trái Đất mới, điều này sẽ phổ biến và tự nhiên như hít thở. Đây là lý do tại sao chúng ta đang được đánh thức ngay lúc này. Tất cả mọi thứ đang rơi vào đúng chỗ, và tất cả chúng ta đều có phần diễn của mình.

Những điều này là hiểu biết của tôi (cho đến nay). Chúng có thể không phải là hiểu biết của bạn. Nhưng hãy giữ một tâm trí cởi mở, và chúng ta hãy cùng nhau khám phá.

Chương 2: Tóm Tắt Các Ca Điển Hình

Phần lớn công việc thôi miên của tôi trong suốt ba mươi năm qua là điều trị. Tôi nhận ra công việc của tôi là giúp đỡ những người đến gặp mình tìm lời giải thích và giải tỏa các vấn đề của họ, để họ có thể sống một cuộc sống bình thường và trọn vẹn. Như vậy, họ có thể tiến tới mà không có tải trọng của “đồ và rác” giữ chân mình lại. Đây là trọng tâm chính của tôi. Tôi đưa khách hàng trở lại tiền kiếp thích hợp để họ có thể hiểu được nguồn gốc những vấn đề trong kiếp này của mình. Dĩ nhiên, trong suốt quá trình làm việc đã có nhiều xoắn xuýt và rẽ ngang, cũng đưa ra những khái niệm bề-cong-tâm-trí mà bây giờ tôi đang viết về. Trong chương này, tôi muốn bao gồm một vài, một mức tối thiểu, các ca trị liệu điển hình và các mối liên hệ của họ đối với tiền kiếp.

Vào đầu tháng 11 năm 2006, tôi có hai ca hồi quy giải quyết vấn đề lạm dụng trẻ em. Một ca là đàn ông và một ca là phụ nữ, cả hai đều bị ảnh hưởng sâu sắc bởi trải nghiệm của họ. Người đàn ông nhớ mãi những trận đòn từ năm hai tuổi cho đến khi anh rời nhà vào lúc 18 tuổi. Anh vẫn giữ thái độ tức giận và oán hận cha mình. Người kia, người phụ nữ, đã chặn mọi kí ức về những sự kiện đã xảy ra trước năm 17 tuổi. Cô ấy bị cha lạm dụng và quấy rối tình dục từ 4 đến 5 tuổi. Cô cũng rất tức giận và oán hận vì nghĩ ông ta đã hủy hoại đời mình. Sau khi rời nhà, cô cố gắng để lên đại học, nhưng mọi thứ đã quá tải đối với cô ấy. Cô đã chuyển sang dùng ma túy, rượu và mại dâm. Khi đến gặp tôi (cô ấy 29 tuổi), cô ấy đã đạt đến điểm thấp nhất và tuyệt vọng cần được giúp đỡ. Cô đã cố tự sát và được đưa vào nhà tế bần. Ma túy và rượu đã ảnh hưởng đến cơ thể cô, đặc biệt là thận. Cô đã phải cắt bỏ một quả. Quả thận còn lại không hoạt động hiệu quả, cô đã trải qua các độc tố và những ảnh hưởng sức khỏe. (Tiềm thức nói rằng cô ấy đang cố giết chết bản thân để chấm dứt cơn đau của mình.) Cô ấy đang trong trạng thái suy sụp sâu và muốn ngủ bất cứ lúc nào, điều đó thật khó khăn vì cô ấy đang cố tự nuôi ba đứa con. Cô cũng tự hại, cắt và cào cơ thể mình. Rõ ràng cô ghét cơ thể mình (dù cô ấy thật đẹp, nhưng cô ấy thấy mình xấu xí), và cố gắng để tiêu diệt phần tội lỗi của mình. Cả hai người đều đau khổ, buồn bã, và suy sụp.

Khi rời khỏi văn phòng tôi, cả cuộc đời họ đã biến chuyển và họ sẵn sàng đối mặt với thế giới bằng hy vọng thay vì tuyệt vọng, vì chúng tôi tìm thấy nguyên nhân vấn đề của họ. Mỗi người khác nhau, nhưng lại tương tự.

Người đàn ông đã trở lại chiến trường Thế chiến I. Anh ấy không muốn ở đó. Anh nói những người tuyển mộ đã lừa dối mình. Họ nói đó sẽ là một cuộc chiến ngắn, và anh sẽ không phải chiến đấu. Tuy nhiên, anh ở đây thấy mình ngập ngụa trong đó. Đạn bắn tung tóe xung quanh, bom nổ và khí độc tràn ngập không khí. Những người lính đang chết dần quanh anh. Anh nói

em trai mình ở đâu đó, nhưng anh không thấy được vì khói và hỗn loạn. Khách hàng của tôi là người muốn ra chiến trường. Em trai anh thì không, và anh ta đã thuyết phục em trai đi lính. Vì anh ấy rất sợ hãi, tôi cho rằng anh ấy có thể sẽ chết trong trận đấu. Khi tôi chuyển anh ta đến ngày cuối cùng của cuộc đời, anh làm tôi ngạc nhiên khi nói rằng anh đã già, và chết trên giường. Anh đã sống sót sau chiến tranh và an toàn về nhà, nơi anh kết hôn và có một gia đình. Tuy nhiên, em trai anh không may mắn như vậy. Cậu ta bị giết trong chiến tranh. Tất nhiên, anh cảm thấy có lỗi về điều này, bởi anh ta cảm thấy em trai sẽ sống nếu anh không thuyết phục cậu ta nhập ngũ với mình. Khi chúng tôi đến với tiềm thức, nó nói em trai anh đã trở lại ở cuộc đời này, làm người cha hiện tại của anh. Người em trai đến với nhiều phần nộ và oán hận, vì cậu ta cảm thấy đã bị lừa mất cuộc đời. Cậu quyết bắt anh trả lại những gì anh đã lấy đi của mình. Cách tốt nhất là tước đi cuộc sống của anh ta, hoặc ít nhất là làm cuộc sống anh ta càng đau khổ càng tốt. Đây giải thích sự phần nộ vô cớ mà người cha đã trung ra cho cậu bé. Tất nhiên, người cha cũng tổn hại vì phải gánh rất nhiều nghiệp tích lũy bằng cách trở lại với sự phần nộ chưa được giải quyết. Khi người đàn ông hiểu ra mối liên hệ, anh đã có thể để người cha đi, giải phóng và tha thứ cho ông ta, do đó xé hợp đồng và cắt đứt trói buộc. Sau khi làm việc rất nhiều, anh ta bỏ lại một người đàn ông đã thay đổi. Anh cũng đã bị đau nặng từ cổ và vai xuống dưới lưng mình. Rõ ràng điều này được gây ra bởi gánh nặng quanh đó trong nửa thế kỷ. Giờ đây anh ta đã có thể giải phóng nó.

Liên hệ của người phụ nữ thì khác, nhưng cũng tương đồng. Cô thấy mình ở nước Đức bị chiến tranh tàn phá trong Thế chiến II. Có những người lính chiến đấu trên đường phố, nhưng họ không chiến đấu với những người lính khác, họ đã tấn công và bắn dân thường. Cô ấy là một nữ bác sĩ và đã cố giúp một phần trong số nhiều người nằm trên đường phố đang chảy máu và chết vì vết thương súng đạn. Những người lính đã hành động điên cuồng và hăm hiếp phụ nữ trước khi bắn họ. Đàn ông và trẻ em cũng bị bắn. Cô ấy nói những người bị bắn bị coi là dân Do Thái, và đây là cách đám lính tiêu diệt họ. Hỗn loạn thuần túy trị vì trên phố. Cô cố giúp một số người, nhưng bị những người lính giận dữ đẩy ra. Lúc đầu, họ không cố làm hại cô vì biết cô là bác sĩ. Nhưng sau đó cuộc chiến và sự hoảng loạn trở nên tồi tệ hơn, cô trốn vào một tòa nhà nấp dưới cầu thang, thấy những vụ thảm sát xảy ra bên ngoài. Ở đó họ phát hiện cô và kéo cô ra ngoài phố. Tại thời điểm này, họ đã hành động hoàn toàn điên dại và không lắng nghe ai. Họ trói cô ấy lên và cô bị nhiều người lính luân phiên hăm hiếp. Sau đó, họ bắn vào đầu giết cô. Khi tôi để cô rời khỏi cơ thể, cô ấy thấy họ ném thi thể cô lên đồng xác, châm lửa đốt cháy tất cả. Sau khi chết, cô nói rằng cô không có bất kỳ phần nộ nào đối với họ, vì cô hiểu họ đã bị cuốn vào cảm xúc của chiến tranh. Họ đã thể hiện tính “người” của họ.

Cô đã trở lại vào cuộc đời này với kế hoạch giúp đỡ người khác, để bù đắp cho sự bất lực không thể giúp đỡ của mình trong cuộc đời đó. Người cha hiện tại của cô là một trong những người lính Đức Quốc xã, người đầu tiên hăm hiếp cô. Ông đã trở lại để cân bằng nghiệp bằng cách

làm cha cô, có ý định nuôi dưỡng và bảo vệ cô. Đó là kế hoạch, nhưng rõ ràng nó thay đổi sau khi ông đến đây. Tiềm thức nói ông ta đã bị cuốn vào những con đường xác thịt và quên mất mục đích ban đầu của mình. Điều này cho thấy dù linh hồn tiến đến có kế hoạch tốt đẹp cùng ý định cao cả để trả nghiệp, nhưng cuộc sống có một cách để ảnh hưởng đến họ, và làm người không phải là dễ dàng. Ở cõi bên kia, nó luôn luôn dễ dàng, giống như hoàn thành là rất đơn giản. Nhưng linh hồn đến quên đi điều đó, bởi vì đây là một thế giới tự do ý chí, nó sẽ phải đối mặt với tự do ý chí của người khác cùng áp lực đối phó với những cảm xúc của việc làm người. Vì vậy, ông đã bị cuốn vào và tích lũy nhiều nghiệp một cách đáng tiếc. Cả hai người đều đáng thương hơn là đáng trách.

Vì hoàn cảnh đã thay đổi nên kế hoạch của người phụ nữ cũng phải thay đổi. Cô đến để giúp đỡ. Bây giờ cô ấy vẫn có thể giúp đỡ, nhưng từ một góc độ hoàn toàn khác so với dự kiến của cô. Những trải nghiệm khủng khiếp là chuẩn bị cho cô ấy để giúp đỡ những phụ nữ khác đã bị lạm dụng tình dục. Cô ấy có thể giúp họ bởi vì bản thân cô hiểu nó. Ai giúp đỡ những nạn nhân này tốt hơn người “đã ở đó, làm đó”? Cuộc sống của cô bây giờ có thể rẽ lại, cô cũng có thể buông bỏ quá khứ và tiến về phía trước.

Hai trường hợp khác nhau lại theo cùng một dòng: lạm dụng trẻ em. Hai trường hợp mà các lý do quay trở lại là để giúp đỡ, nhưng nó đã thay đổi sau khi tiến vào cơ thể và được tiếp xúc với phương thức của con người. Hai người không chỉ phải tha thứ cho người cha phạm lỗi, mà còn phải tha thứ cho chính bản thân — điều này thường là khó nhất. Một lời giải thích thậm chí kỳ lạ đối với lạm dụng trẻ em nói riêng và lạm dụng tình dục nói chung đã được giải thích bởi một loạt các kiếp sống trong môi trường tôn giáo, tu viện, ni viện và tăng viện.

Sống dưới hoàn cảnh nghiêm ngặt và không yêu thương, đức tin đã ăn sâu đến nỗi để lên được Thiên Đàng và ở với Thượng Đế, người ta phải chịu đựng. Và chịu đựng những cái gọi là “tôn giáo” mà con người đã tạo ra. Những niềm tin này là một phần của một khách hàng nữ, thứ mà cô ấy không thể buông bỏ, mặc dù cô ấy không có ký ức ý thức về nó. Và tất cả những người khác nhiều lần liên quan trong các kiếp sống này đã trở lại với cô ấy để thực hiện vai trò của mình như những kẻ lạm dụng. Họ tạo ra cùng một môi trường, bởi niềm tin đó là cách duy nhất để lên Thiên Đàng.

Đây là một điểm quan trọng. Lời thề trong những kiếp khác là vô cùng quan trọng và mang đến sức mạnh to lớn, bởi chúng thường được thực hiện với một niềm tin mãnh liệt. Do họ đã không bội ước trong suốt cuộc đời, họ mang chúng theo vào đời này. Phổ biến nhất là lời thề độc thân và trinh tiết, gây ra các vấn đề tình dục trong cuộc sống hiện tại. Và lời thề đói nghèo, mang đến

những vấn đề tiền bạc. Và bây giờ chúng ta khám phá ra lời thề chịu đựng. Cách giải phóng dễ nhất là bỏ chúng lại với thực thể trong quá khứ, tức người đã phát thệ. Giải thích rằng chúng có tầm quan trọng và mục đích trong cuộc đời đó, nhưng chắc chắn là không thích hợp cho cuộc đời hiện tại. Sau đó, lời thề có thể bị hủy bỏ hoặc bội ước và sức mạnh của chúng tiêu tan.

Một khách hàng nữ đã bị một loạt các vụ tai nạn xe hơi, những người sau màn cố gắng thu hút sự chú ý của cô ấy. Phương thức đánh thức cô ấy của “họ” dường như quyết liệt, nhưng tôi đã khám phá ra rằng nếu người ta không quan tâm đến những gợi ý tinh tế mà tiềm thức cố gắng thả ra, thì cần có những biện pháp quyết liệt hơn nữa. Họ nói họ đã cố gắng trong nhiều năm, nhưng “cô ấy đã bị mắc kẹt trong các chương trình cũ.” Điều này khiến một học sinh của tôi khó hiểu trong một thời gian, khi tôi đưa ra nhiều ví dụ trong lớp thôi miên về những người gặp tai nạn khủng khiếp khiến họ bị thương tật hoặc tàn phế. Tuy nhiên những biến cố thảm khốc này đã làm thay đổi hướng đi cuộc đời họ. Học sinh của tôi nói, “Điều đó không thể đúng. Tinh thần sẽ không bao giờ làm vậy với bất cứ ai. Họ ở đó để giúp đỡ và bảo vệ, chứ không phải là làm hại.”

Điều này đúng. Họ luôn dõi theo chúng ta và ở đó để giúp chúng ta. “Chúng tôi luôn ở đây, và điều đó có nghĩa là mọi thứ, mọi nhu cầu đều được đáp ứng. Mọi sự tò mò đều được trả lời.” Nhưng làm sao chúng ta biết tai nạn không phải là một phần kế hoạch cuộc đời? Khi người đó ở cõi tinh thần giữa những kiếp sống, họ sẽ thảo luận với người hướng dẫn của mình, các trưởng lão và các bậc thầy, khi họ cố gắng xây dựng một kế hoạch cho loại cuộc đời mà họ muốn trải nghiệm khi quay trở lại Trái Đất. Dĩ nhiên, điều này được thiết kế để trả hết nghiệp cũng như làm sao để phát triển và học hỏi nhiều hơn, đồng thời giúp đỡ càng nhiều người càng tốt. Có lẽ trường hợp người đó quên đi nhiệm vụ của mình (như thường lệ) cũng là một phần của kế hoạch, những người từ cõi bên kia sẽ tạo ra các sự kiện để kéo họ trở lại lộ trình linh hồn của mình. Vì vậy sự cố dường như là kịch liệt, thực sự là một phần của kế hoạch mà tất cả mọi người tham gia đều đồng ý. Nếu những gợi ý tinh tế và mang tính trực giác không hiệu quả, thì cần phải thử biện pháp mạnh hơn. Tất cả đều được thực hiện bởi tình yêu, mặc dù nó có thể trông không giống như vậy từ quan điểm hạn chế của con người. Trong bài giảng của mình, tôi luôn luôn nói, “Mọi người đều có những điều xấu xảy ra với họ. Chúng ta không thể thoát khỏi nó. Nó là một phần của cuộc sống. Nhưng khi bạn nhìn vào nó, thực sự nhìn vào nó, bạn đã học được gì từ nó? Nếu bạn học được dù chỉ một điều, thì đó là mục đích của nó.” Không ai nói cuộc sống là dễ dàng. Đây được xem là một hành tinh đầy thử thách. Chúng ta sớm học được nhiều bài học bao nhiêu thì càng tốt bấy nhiêu, chúng ta có thể ra khỏi bánh xe nghiệp quả và dừng lại ở đây. Sau đó chúng ta có thể tiến lên phía trước con đường, thay vì đi lòng vòng và lòng vòng mà chẳng đến được đâu.

Một khách hàng nữ ở độ tuổi 50 đã tìm kiếm lý do bệnh nặng của mình: các vấn đề về gan và tụy. Nó hầu như giết chết cô khi cô 41 tuổi, mặc dù nó đã hiện diện trong một hình thức ít nghiêm trọng hơn trong suốt cuộc đời cô. Nó đã hoàn toàn hủy hoại thân thể, vào thời điểm đó các bác sĩ bảo cô hãy chuẩn bị chết. Không có sự giúp đỡ, ngoại trừ một ca ghép gan, và cô ấy quá yếu để xem xét nó. Dù họ nói với cô rằng cô sẽ chết, nhưng cô ấy từ chối chấp nhận điều đó. (Đó, tất nhiên, là một nửa trận chiến.) Mạng sống của cô được cứu khi cô gặp một thực tập sinh thay thế chuyên về động học, liên quan đến phản ứng cơ. Thực tập sinh này đã thay đổi lối sống của cô, đặc biệt là thói quen ăn uống và xoay chuyển cuộc sống cô. Cô ấy vẫn gặp một số vấn đề trong vùng gan, nhưng hầu như không trầm trọng như mấy năm trước. Đó là trọng tâm chính của phiên làm việc — cố gắng khám phá ra nguyên nhân căn bệnh, và đưa cơ thể lên con đường hoàn toàn phục hồi còn lại. Trong phiên, chúng tôi phát hiện ra một lời giải thích không bình thường cho bệnh gan và tụy.

Cô trải qua hai cuộc đời, mỗi kiếp đều tập trung vào việc mất người yêu, người đàn ông mà cô định cưới. Đầu tiên là trong một cộng đồng làng xã âm ỉ mà không có gì ngoại trừ nỗi buồn và thất bại. Cô ấy tuyệt vọng muốn thoát khỏi những bất hạnh của cuộc sống gia đình (cha độc ác, mẹ thờ ơ, trẻ đói khát nhà). Cô gặp một người ngoại lai vào làng và muốn cưới anh ta. Cô đến nhà thờ trong bộ váy cưới và tất cả những người thân của cô đều ở đó. Cô rất hạnh phúc với triển vọng kết hôn và rời khỏi vùng này. Nhưng người đàn ông đã không đến, cô bị bỏ rơi trước bàn lễ. Mọi người trong gia đình đều nhạo báng và giễu cợt cô. “Làm sao nó nghĩ nó có thể thoát đi và có một cuộc sống khác. Nó không có cái gì, chẳng ai cần nó cả.” Cô ấy không còn cách nào khác ngoài việc trở lại căn nhà bất hạnh. Ở đó cô buồn khổ đến chết và ra đi, cơ bản là một trái tim tan nát. Cô nghĩ rằng không có cách nào thoát khỏi tình trạng đó, có lẽ đó là đúng trong khoảng thời gian ấy. Tôi đưa cô ấy trở lại để cố khám phá lý do cô ấy tự đưa mình vào tình cảnh như vậy. Cô thấy mình trong một cuộc đời khác, một khung cảnh quán rượu mà mọi người đều vui vẻ. Họ đang mừng lễ đính hôn của cô. Nhưng trước khi kết hôn, vị hôn thê bị chết trong một tai nạn gây ra bởi một con ngựa kéo xe hàng. Cô rất buồn và không lập gia đình. Cô ấy chết ở độ tuổi bốn mươi, một mình nhưng không phải tứ cố vô thân. Tiềm thức cho biết lý do gây ra bệnh tật trong cuộc đời này là để bảo vệ cô khỏi cùng một nỗi bất hạnh. Cô đã bị ảnh hưởng khủng khiếp vì mất đi tình yêu trong hai kiếp. Vì vậy, trong cuộc đời này, cô thậm chí không được phép có khả năng kết hôn. Nếu cô bị ốm nặng — đặc biệt là trong những năm tháng cuộc đời khi cô ấy rất có thể đi tìm bạn đời — thì có nhiều khả năng cô ấy sẽ không bị tổn thương nữa. Tiềm thức nói cô ấy rất có thể đã chết vào thời điểm đó, nhưng trái lại, cuộc gặp với một thực tập sinh thay thế đã khiến đời cô rẽ sang suy nghĩ về siêu hình học. Như thế, cuộc đời cô có thể có một bước ngoặt phong phú hơn. Vì vậy, cô ấy được phép sống để có thể học hỏi và dạy người khác. Vì hiện tại không có khả năng kết hôn, không cần bệnh tật nữa, nên những tàn tích của nó có thể bị lấy đi. (Những triệu chứng giống như lúc cô ấy đã chết trong cuộc đời thứ hai.) Các chứng đau nửa đầu của cô cũng được kết nối theo cùng một cách, và có thể biến mất ngay lúc này.

Một ca trầm cảm cực đoan và cô lập khỏi xã hội (kể từ thời thơ ấu) đã được truy nguyên qua hai tiền kiếp. Dù người đàn ông này được sinh ra trong một gia đình rất lớn (12 người con), nhưng anh ta không bao giờ cảm thấy gần gũi với bất kỳ ai, luôn có cảm giác cô lập và trầm cảm. Điều này tiếp tục trong suốt cuộc đời anh: cảm giác thờ ơ, không quan tâm, trở thành một người quan sát nhìn vào từ phía ngoài. Anh được các bác sĩ tâm thần điều trị và đưa thuốc trị trầm cảm, nhưng anh không nghĩ nó làm được gì tốt. Ngay cả các biện pháp thiên nhiên cũng không có tác dụng. Một chẩn đoán được gọi là phức hợp “tự do khỏi bị tổn hại”. Nói cách khác, để tránh bị tổn thương, bạn nên đóng bản thân lại và không dính dáng cùng ai hay bất cứ thứ gì. Đó là một sự tồn tại cô đơn, ngay cả công việc cũng không khiến anh ta hài lòng. Anh không lập gia đình, mặc dù có sức hấp dẫn về thể chất. Anh cho rằng sự thờ ơ và không quan tâm đến đời của mình đã đẩy phụ nữ đi. Từng có một mối quan hệ mà anh bị một cô gái thu hút và muốn kết hôn, nhưng vô dụng, và nó làm anh càng thêm chán nản. Một lần khác, một phụ nữ bị anh thu hút, nhưng anh ta đã không đáp lại. Anh nghĩ giải pháp duy nhất của mình là tự tử, cũng đã nghiêm túc xem xét điều này. Hiện tại anh có một người bạn gái cố hiểu anh từ quan điểm siêu hình, và anh hy vọng nó sẽ hữu dụng. Đó là lúc cô ấy thúc giục anh đồng ý hồi quy. Anh ta hoài nghi khi phiên làm việc bắt đầu, mỉm cười với bộ dạng giống như ý tưởng này rất tiêu lâm, nhưng anh đã đồng ý thực hiện. Khi chúng tôi bắt đầu phiên làm việc, tôi bảo tiềm thức đưa chúng tôi trở lại để tìm lý do cho mong muốn tự cô lập mình, anh nói anh cảm thấy vui mừng khôn xiết, như thể đó có lẽ là thời điểm tìm ra câu trả lời. Anh đã rất ngạc nhiên vì bản thân cảm thấy phấn khích khi đề cập đến việc tìm ra lý do cho vấn đề của mình.

Anh đã trải qua một tiền kiếp, thật đáng ngạc nhiên vì nó tương tự cuộc đời anh đang sống. Anh ấy sống ở một thị trấn nhỏ (có thể là viễn tây), nơi anh ấy làm công việc sửa thùng xe và khoang xe thô hàng (Anh hiện đang làm việc với thiết bị điện tử và sửa chữa máy móc được hỗ trợ bởi máy tính trong nhà máy). Anh là một người cô độc không có gia đình và cảm thấy như bị bỏ rơi trong thành phố. Anh bị một cô gái tóc đen xinh đẹp thu hút, và phải chịu đựng trong im lặng vì cô không đáp lại tình cảm của anh. Anh đã quá vội vàng khi cho biết ý định của mình. Anh không hài lòng với công việc bản thân, và dường như không có gì đáng giá. Duy nhất làm anh cảm thấy hạnh phúc chính là đi tới một vách đá nhìn ra đại dương, và anh có thể ngồi yên trong tĩnh lặng lánh xa mọi thứ. Sau đó, thậm chí việc này cũng không tạo ra sự an ủi. Cuối cùng, anh không thể chịu đựng nữa và bắn vào đầu. Dù hy vọng tất cả kết thúc, nhưng chúng ta biết điều đó không xảy ra. Tự tử chỉ khiến mọi thứ tồi tệ hơn, bởi luật nghiệp quả nói rằng bạn phải lặp lại những hoàn cảnh tương tự cho đến khi học được bài học. Và điều đó chắc chắn đúng khi anh ấy ngập ngừng nói, “Cuộc đời tôi bây giờ lặp lại câu chuyện đó. Tôi không trốn khỏi được điều gì cả.” Anh nghĩ người phụ nữ đầu tiên khiến anh bị cuốn hút trong kiếp này chính là cô gái từ cuộc đời đó, và cô ấy cũng từ chối anh. Lịch sử đang lặp lại chính nó. Anh ấy được đưa cho xử lý cùng một tình huống để xem anh sẽ làm gì với nó lần này. Anh ta sau đó rất ngạc nhiên vì

mình đã khóc rất nhiều trong suốt cuộc đời buồn của người đàn ông sửa chữa thùng xe, và kết thúc bằng tự tử.

Nhưng cuộc đời đó đã đến từ đâu? Tại sao anh lại bị cuốn vào vòng tròn lặp lại sai lầm? Cái gì tạo ra khuôn mẫu? Tôi đưa anh ta trở lại để cố tìm ra câu trả lời. Anh ấy đến một cuộc đời trên sa mạc. Có một nhóm du mục lang thang khắp sa mạc từ nơi này đến nơi khác với lạc đà các thứ, và dừng lều tại những địa điểm khác nhau. Anh ấy là một phụ nữ trẻ rất đẹp, cũng rất am hiểu về tính dục của mình. Cô ấy công khai khoe khoang và trêu chọc những người nam trong nhóm. Cô ấy thích thú với bộ dạng đốp huyệt của họ, bằng cách nhử mồi họ và rồi rút mất. Nhưng cuối cùng nó đã phản tác dụng, cô ấy đi quá xa và những người đàn ông không nghĩ đó là đùa vui nữa. Cô bị tấn công và hãm hiếp đến nỗi cuối cùng cô ấy chết. Vì vậy, trong kiếp sống kế tiếp làm người đàn ông ở thị trấn miền tây cũ, anh vô thức cảm thấy an toàn hơn khi hoàn toàn không có xúc cảm tình dục. Rút khỏi mọi liên hệ với người khác. Cũng để biết trải nghiệm bị từ chối là như thế nào. Khuôn mẫu này tiếp tục đi vào kiếp sống hiện tại của anh vì nghiệp quả của việc tự tử. Hai kiếp trước đã đi từ thái cực này sang thái cực khác. Anh ta sẽ phải tìm ra một chỗ quân bình để khắc phục những ảnh hưởng. Một cách để làm điều này là hiểu mọi chuyện xảy ra như thế nào và nhận thấy rằng tự tử không phải là đáp án. Anh từng nhiều lần tự tử trong cuộc đời này, nhưng may mắn đã dừng lại đúng lúc. Bạn không trốn khỏi được bất cứ cái gì.

Donna là một người đồng tính nữ muốn có con với bạn đời bằng cách thụ tinh nhân tạo. Trước tiên, họ dùng tinh trùng của anh trai Donna để có liên hệ di truyền, nhưng đứa trẻ chết non. Họ lại cố dùng tinh trùng của người hiến tặng không liên quan nhưng có sắc nền tương tự. Lần này nó dẫn đến sự chào đời của một cô con gái. Mọi chuyện đều tốt đẹp cho đến khi cô và bạn đời của mình chia tay lúc con gái khoảng 8 tuổi. Người mẹ mang đứa trẻ đi và không cho Donna liên lạc. Chuyện này đã gây ra nhiều nỗi đau. Cô ấy đương nhiên muốn làm rõ. Cô được kể rằng mình và cô bé đã ở cùng nhau trong nhiều nhiều kiếp và có tình yêu to lớn ở đó. Việc ly thân đã xảy ra vì một lý do chính đáng và để tăng trưởng. Họ sẽ được đoàn tụ vào lúc thích hợp. Tôi hỏi về cậu bé đã chết non. “Đó là cùng một linh hồn. Nó liên quan đến những bài học cho người anh em đã hiến tặng tinh trùng. Và đứa trẻ này không có ý định có những cấu trúc di truyền thực tế đó. Đó là, có thể nói, một buổi “chạy thử”, cho em bé, Donna và bạn đời của cô. Và đó là một trải nghiệm mang tính nghiệp quả cho người anh em đã hiến tặng, nhưng đó cũng là linh hồn đã bước vào cô bé.”

Di truyền không đúng, và khi họ sử dụng một người hiến tặng khác, gen tương thích hơn. Đó là cùng một linh hồn, bởi vì nó đã đến vào trong gia đình đó. Tôi nghĩ nếu mọi người có thể hiểu điều đó, sẽ ngăn chặn được rất nhiều buồn đau. Khi xảy ra cái chết của một đứa trẻ sơ sinh, và một đứa trẻ khác ra đời ngay sau đó, nó thường là cùng một linh hồn, bởi nó đã có một thỏa

thuận hoặc hợp đồng với các cá nhân liên quan. Trong thời gian chờ đợi, nhiều bài học có sẵn đã được các bên liên quan học hỏi.

Một phụ nữ trải qua tiền kiếp làm đàn ông, cuộc đời này không mấy sôi động ngoại trừ việc anh ta bị một nhóm người giết chết. Anh đã yêu sâu đậm một cô gái không được nhìn nhận là trong giai cấp của mình, vì vậy họ đã giết chết anh. Tuy nhiên, điều đó không giết được tình yêu và cảm xúc cùng cực mà người đàn ông cảm thấy. Khi khách hàng tỉnh dậy, cô nói mình chưa bao giờ cảm thấy cảm xúc và tình yêu đậm đà sâu sắc như vậy đối với bất kỳ ai. Nó rất mạnh. Sau khi người đàn ông qua đời, anh ta không muốn rời khỏi khung cảnh hay cuộc đời ấy. Trong hình thể tinh thần của mình, anh đến nơi người phụ nữ sống và thấy cô đang khóc. Anh dang cánh tay vô hình ôm lấy và cố an ủi cô, dù anh biết cô không thể cảm nhận được anh. Cuối cùng, anh biết anh không thể ở đó rồi trôi về phía ánh sáng. Càng đi xa khỏi cảnh, anh càng cảm thấy tốt hơn. Sau đó khi gặp hội đồng ở cõi bên kia và đánh giá cuộc đời, họ nói rằng anh đã học được một bài học quan trọng và rất có giá trị. Anh ta được phép trải nghiệm tình yêu đích thực. Sau đó anh ta phải chuẩn bị trở lại, và quay về cảnh Trái Đất. Anh được cho thấy ba kịch bản cuộc đời khác nhau, anh có thể chọn một để trải nghiệm làm hóa thân kế tiếp của mình. Anh vẫn nghĩ về tình yêu đã mất của mình, và muốn trở lại với cô ấy lần nữa. Anh được cho biết tất cả về tình yêu là vậy, nhưng trải nghiệm mối quan hệ giống vậy lần nữa sẽ không giúp anh ta tiến lên. Anh ấy có thể trở lại với cô ấy, nhưng trong một vai trò khác. Đó là tất cả về nó: biến đổi và diễn các phần khác nhau, thường xuyên với cùng một hoặc nhiều người. Vì vậy, chúng ta quay lại nhiều lần, thay đổi qua lại vai diễn của mình trong kịch bản tiếp theo. Điều quan trọng cần ghi nhớ là chúng ta không bao giờ mất đi tình yêu đó. Cái chết không thể chia lìa chúng ta. Nó chỉ được đặt vào một hình thức khác, nhưng nó không bao giờ mất đi. Tình yêu là bài học lớn nhất của tất cả, cho dù nó có phải trải qua bao nhiêu thử thách. Chúng ta luôn đoàn tụ dưới hình thức này hay hình thức khác. Để hiểu tình yêu và trải nghiệm, đó là bài học sau cùng. Một khi chúng ta hiểu điều này, chúng ta có thể có tình thương và lòng trắc ẩn đối với mọi người, vì chúng ta không bao giờ biết được vai mà họ đã chọn để diễn lần này.

Trong một phiên khác, tôi được nghe nhiều về giấc mơ là những thông điệp từ tiềm thức chúng ta, vì chúng được trao chuyển trong các biểu tượng, tâm trí ý thức của chúng ta rất khó mà hiểu được. Nhiều khách hàng của tôi mang ghi chép giấc mơ đến phiên, muốn giải thích cho họ. Tiềm thức luôn nói rằng chúng là dễ hiểu khi bạn tập trung sự chú ý của mình vào các biểu tượng. Giấc mơ là thông điệp, và ác mộng cũng thế. Nếu tiềm thức đã cố truyền một thông điệp qua nhiều cách khác nhau, và đương sự không hiểu được, thì nó sẽ cố trao các thông điệp một cách mạnh mẽ hơn trong một cơn ác mộng. Còn cách nào thu hút sự chú ý của bạn tốt hơn là dọa bạn sợ? Bạn chắc chắn sẽ ghi nhớ cơn ác mộng nếu nó gây ra nỗi sợ khi bạn bừng tỉnh. Các biểu tượng sau đó sẽ y như mới trong tâm trí bạn, và có thể được nghiên cứu kỹ lưỡng hơn.

Sau đây là các câu hỏi được chọn trong các phiên làm việc khác nhau:

Hỏi: Điều gì thực sự xảy ra với một người khi cơ thể chết? Ý tôi là, ngay sau đó.

Đáp: Trong tâm trí nhân loại, chúng ta tin mình sẽ tiếp xúc với các thân thể tinh thần khác, những người dẫn chúng ta tới con đường mà chúng ta cảm thấy là sẽ đưa mình đến với Thượng Đế. Chúng ta lập trình những trải nghiệm sau-khi-chết trong khi chúng ta vẫn ở đây trong cơ thể của mình. Đó là cá nhân.

Hỏi: Khi cơ thể chết, có cơn đau nào liên quan đến nó khi tinh thần rời đi không?

Đáp: Không. Có vẻ như tinh thần rời cơ thể ngay trước khi cơ thể vật lý thực sự chết. Tôi nghĩ đến cái chết đột ngột trong chiến tranh. Có vẻ như có sự hỗn loạn rất lớn. Cũng có những cái chết đột ngột khác, “tự dừng” chết. Ở tuổi già và trong bệnh tật, tinh thần đi ra ngoài để chuẩn bị.

Hỏi: Nhiều người nói với tôi rằng khi một em bé được sinh ra, tinh thần không phải luôn luôn ở trong cơ thể. Đây có đúng không?

Đáp: Tinh thần nhận thức được thời điểm thụ thai, và tinh thần có thể “kiểm tra” tiến độ của thai nhi. Có vẻ như nó tiến vào lúc sinh hoặc ngay sau đó. Nhưng bởi vì nó kết nối với thế giới tinh thần, nên làm “những chuyến” thăm ngôi nhà quen thuộc. Trẻ sơ sinh đột tử dường như là khi tinh thần chọn ở lại thế giới tinh thần. Hoặc có lẽ ở lại quá thời gian cơ thể vật lý mới xuất hiện có thể tự hoạt động. Có vẻ như chúng ta cần sức mạnh của tinh thần hợp tác với cơ thể vật lý để duy trì cuộc sống vật lý.

Hỏi: Bạn có nghĩ rằng đôi khi đó là một tai nạn? Tinh thần không trở lại kịp thời gian?

Đáp: Dường như không có “tai nạn” đích thực! Bạn có vẻ cần tin rằng bạn có thể quay trở lại nếu bạn chọn. Bạn dường như cũng cần phải cho phép ý thức của bạn có quyền lựa chọn không làm điều đó.

Hỏi: Chúng tôi không muốn làm bất cứ cái gì dẫn đến nguy hiểm.

Đáp: Nguy hiểm! “Nguy hiểm” không nhất thiết có nghĩa là rời bỏ cơ thể vật lý mãi mãi!

Hỏi: Khi em bé ngủ, tinh thần có đang qua lại cảnh giới tinh thần không?

Đáp: Đó là thời gian dễ dàng nhất cho em bé, vâng. Đó cũng là những gì đang xảy ra với người lớn tuổi và những người đang đau yếu.

Hỏi: Trong thời gian này, họ đang trao đổi với cảnh giới tinh thần?

Đáp: Họ ở đó.

Hỏi: Bạn có thể đưa ra lời giải thích về địa ngục không?

Đáp: Khi bạn chết, tâm trí nhân loại của bạn tin rằng bạn sắp bị đốt trong lửa địa ngục, trải nghiệm đầu tiên của bạn sẽ là cái mà tâm trí bạn gây nên cho bạn. Tuy nhiên, trải nghiệm này không cần phải kéo dài. Nó sẽ là những gì bạn nhìn thấy đầu tiên. Cái tôi mở rộng của bạn có thể phát triển trong cái tốt tích cực gần như ngay lập tức. Tất cả những gì cần là sự thừa nhận. Nhưng nếu bạn tin mình sẽ đi đến địa ngục khi chết, đó là điều đầu tiên bạn sẽ nhận thức được. Địa ngục mà bạn đã làm ra.

Hỏi: Sau đó, bạn sẽ không phải ở lại đó?

Đáp: Vâng.

Hỏi: Làm thế nào họ có thể được giải phóng khỏi cái thứ của tâm trí họ đó?

Đáp: Điều tốt lành vĩ đại nhất, cái mà chúng tôi sẽ gọi là “Thượng Đế” trong cách gọi của bạn. Có vẻ như Thượng Đế có thể khiến mỗi ý thức nhân loại biểu hiện, điều đó là cần thiết để mở ra cánh cửa giác ngộ. Giác ngộ có nghĩa là bạn nhận ra rằng bạn có thể sáng tạo ra bất cứ điều gì bạn mong muốn bằng ý thức của bạn, bởi vì bạn có sức mạnh to lớn nhất với bạn.

Hỏi: Chúng ta là ai? Chúng tôi muốn nghĩ về bản thân như một nhân cách, một cá nhân.

Đáp: Tất cả chúng ta đều là một phần của Thượng Đế.

Hỏi: Thực sự có sự khác biệt giữa thiên và cầu nguyện không?

Đáp: Có một sự khác biệt lớn. “Cầu nguyện” là điều hướng năng lượng một cách có ý thức. “Thiên” là mở ra cho những gì đến. Cầu nguyện là điều hướng, không hỏi nhiều. Cầu nguyện có nghĩa là điều hướng những ý nghĩ của bạn — cái là sức mạnh của bạn một cách có ý thức.

Hỏi: Vậy lời cầu nguyện là một thứ thực?

Đáp: Cầu nguyện chắc chắn là thực, và nó chắc chắn là mạnh mẽ.

Hỏi: Một số người dùng những bài cầu nguyện trông rỗng. Họ chỉ lặp lại các thứ. Họ thực sự không đặt bất cứ cái gì đằng sau nó.

Đáp: Đó là vì họ bị giới hạn bởi mỗi định nghĩa cá nhân của họ về thuật ngữ.

Hỏi: Trong một số nhà thờ, họ chỉ niệm lại và không có ý nghĩa gì đằng sau nó.

Đáp: Nhà thờ không phải là nơi tốt để tìm sự cầu nguyện chính đáng. Chúng ta hiện chỉ đang học cầu nguyện thực sự là gì. Vì mỗi người chúng ta có nhiều sức mạnh hơn chúng ta biết, khi chúng ta cùng nhau hướng những suy nghĩ của mình đến một mục tiêu nào đó, chúng ta có sức mạnh khuếch đại tuyệt vời. Các nhà thờ có ý tưởng đúng khi hình thành nên một nơi mà mọi người có thể đến với nhau và khuếch đại sức mạnh của họ cho lợi ích lớn hơn. Thật không may, phương hướng đã mất đi.

Hỏi: Họ có phải cầu nguyện với một thực thể hay bất cứ ai đặc biệt không?

Đáp: Cầu nguyện có nghĩa là “Nghĩ những ý nghĩ có ý thức của bạn hướng tới một mục đích cụ thể.” Bạn có thể cầu nguyện hướng đến tiêu cực cũng như tích cực. Người ta hy vọng rằng nó sẽ luôn hướng tới những điều tích cực. Lực lượng tích cực là lực lượng lớn nhất.

Hỏi: Bạn không phải hướng nó về phía một vị thần hay một thực thể khác?

Đáp: Đó là chỗ mà con người đã sai lầm. Lực lượng là tất cả. Giới hạn nó cho một thực thể là không chính xác. Nhắm nó tới “keo dán”.

Hỏi: Vậy họ không cần phải cầu nguyện với một vị thần và nhờ giúp đỡ theo cách đó?

Đáp:Ồ, không! Thượng Đế không phải là “một sinh mệnh” hay “một thực thể”. Thượng Đế, như bạn đang nói về Thượng Đế, là lực lượng tích cực vĩ đại, lực lượng tích cực tập hợp của VẠN HỮU. Gọi là Thượng Đế là “một thực thể”, và đặc biệt là nhân cách hóa Thượng Đế, là giới hạn khái niệm.

Hỏi: Nhân loại thường quen nghĩ về đó như là một con người cao hơn.

Đáp: Đúng vậy. Đó là một trong những vấn đề lớn nhất của bạn.

Hỏi: Vậy khi chúng ta sử dụng sức mạnh cầu nguyện, chúng ta không hướng nó vào bất cứ vật gì. Chúng ta chỉ hướng nó đến một mục đích?

Đáp: Đúng. Mục đích của việc hợp nhất với điều tốt lành vĩ đại nhất, lực lượng tích cực. Keo dán của vũ trụ! Đó là một thuật ngữ thích hợp.

Hỏi: Còn việc cầu nguyện để bảo vệ những cá nhân khác thì sao?

Đáp: Những gì bạn thực sự đang làm là cầu nguyện cho lực lượng tích cực ý thức về cá nhân đó. Bạn đang cầu nguyện cho sự nhận thức của lực lượng tích cực.

Hỏi: Nhưng không có hại gì khi hướng nó tới một “nhân vật” mà chúng ta gọi là Thượng Đế, đúng không?

Đáp: Nó chỉ giới hạn nó (khái niệm).

Hỏi: Còn các thiên thần thì sao? Một số người cầu nguyện với thiên thần và những vị thánh.

Đáp: Những định nghĩa này cũng hạn chế. Tất cả chúng ta đều hoạt động thông qua tâm trí vật lý. Có rất nhiều khái niệm không thể hiểu được đối với bộ não con người: “Vĩnh Hằng”, “Bất Tận” là những khái niệm rất khó để não bộ hạn chế của nhân loại xác định. Vì vậy, nếu là hữu ích khi cá nhân nghĩ về định nghĩa “Thiên Thần, Tinh Linh, và Chư Thần”, đó nên là phương tiện để họ có được hiểu biết lớn hơn. Nhưng nó không phải là điểm kết.

Hỏi: Tôi đã nghe rất nhiều lý thuyết. Tôi nghe rằng khi thế giới được tạo ra, thiên thần là những tinh thần hay linh hồn chưa từng rời khỏi tầm nhìn của Thượng Đế.

Đáp: Sử dụng các định nghĩa như “tâm nhìn” của Thượng Đế thực sự là đang nhân cách hóa lực lượng. Lực lượng có thể biểu hiện dù tâm trí con người có thể tiếp nhận được nó. Tất cả đều đến từ “Nguồn Thượng Đế “. Tất cả đều đến từ Thượng Đế. Bất kỳ thứ tiêu cực nào cũng được tạo thành bởi con người.

Hỏi: Bạn định nghĩa thiên thần như thế nào?

Đáp: Họ là những người phụng sự nhân loại này. Đó là cách chúng tôi định nghĩa họ trong các thuật ngữ tổng quát nhất. Vì có nhiều cấp độ — chúng tôi nói cấp độ không mang nghĩa là tốt hơn hay kém hơn. Chúng tôi muốn nói đến các tầng thứ trong phụng sự mà họ mang lại cho nhân loại. Nhưng nhóm này được dành riêng cho phúc lợi, để giúp đỡ những người đã chọn nhập thế tại nơi đây.

Hỏi: Tôi nghe rằng họ chưa từng có hiện hữu vật lý. Đó là sự thật? (Vâng) Vậy, họ giúp đỡ những người đã đồng ý trở thành vật lý.

Đáp: Đúng vậy.

Hỏi: Sẽ có ích khi thiên ở bất kỳ thời điểm nào trong ngày?

Đáp: Vâng. Thời gian trước khi mặt trời mọc, khi ngày không phải là ngày và đêm không phải là đêm, có một sự tĩnh lặng, một bóng tối và một an bình. Cả Trái Đất nhận thức thời điểm này. Mọi người khác cũng vậy. Động vật và cây cối, gió và nước cũng thế. Đây là thời gian tối ưu, ưu đãi, dễ nhất và tốt nhất để thiên định — Tất nhiên, nó không phải luôn là thời gian dễ dàng nhất cho những người đang làm việc!

Hỏi: Sẽ có lần tốt nhất thứ hai trong ngày?

Đáp: Vâng, ban mai. Bất kỳ lúc ban mai nào dường như cũng là một thời điểm tốt. Một thời điểm khác dường như là khi mặt trời lặn khỏi tầm mắt. Khi chúng ta có khoảng thời gian hoàng hôn, cũng có một sự tĩnh lặng xảy ra, mà nhân loại chúng ta cũng nhận thức được. Đó cũng là một thời điểm tốt. Không có thời điểm xấu để thiên! Bất cứ lúc nào một nhân loại sử dụng kỷ luật để làm, nó sẽ là một thời gian tốt.

Hỏi: Làm thế nào chúng ta có thể chắc chắn rằng những suy nghĩ đi qua trong thiên là tư tưởng của chúng ta hay từ những cảnh giới cao hơn?

Đáp: Đó là số lượng cảm xúc và cảm giác kết nối với ý nghĩ đó. Những suy nghĩ ngẫu nhiên xảy ra và lướt qua tâm trí bạn về những điều quá khứ, những thứ mong muốn, suy đoán, hy vọng và ước mơ, không có va chạm cảm xúc mà ấn tượng từ cái tôi lớn hơn của bạn có. Cảm giác là chìa khóa của bạn. Nếu bạn chỉ nghĩ câu trả lời bằng ngôn từ, mà không có cảm giác, nó cần phải được phân tích phản biện. Dường như cảm giác là điều thiết yếu.

Khi được hỏi về việc con người có được hỗ trợ với các phát minh không.

Đáp: Con người có thể cắm chốt vào nhu cầu cho một thứ xác định và tư tưởng có ý thức được tạo ra xung quanh thứ xác định đó. Nó giống như một blob vật lý. Người tập trung vào vấn đề (đây là blob), đã mở để tiếp nhận và thực sự kết nối với hình tư tưởng này. Bây giờ, nhiều người trong số họ không nhận thức. Họ tập trung vào nó một thời gian dài không có nghĩa là họ nhất thiết phải thiên định hay cầu nguyện. Họ có thể chỉ nghĩ về nó rất nhiều. Đối với những người này, phát minh hoặc ý tưởng cho phát minh có thể đã đến trong một giấc mơ hoặc một cái nhìn thấu suốt. Thông thường bạn đọc thấy các nhà phát minh nói rằng khi họ thức giấc, câu trả lời cho bất cứ gì đã ở đó, trong bộ não của họ. Điều này giải thích tại sao, ở những nơi khác nhau trên thế giới, nhiều người lại cùng lúc đưa ra cùng một sáng kiến mới tương tự như vậy. Họ chỉ đơn giản là cắm chốt vào vấn đề đó và các giải pháp đang xoay quanh vấn đề đó. Con người tạo ra vấn đề và giải pháp.

Hỏi: Thậm chí nếu đó là một ý tưởng cực đoan mà chưa ai từng nghĩ tới? Một số sáng chế đã đi trước thời đại của họ.

Đáp: Đó là bởi vì bạn đang suy nghĩ trong định nghĩa thời gian tuyến tính. Thực sự không có cái gọi là “trước”. Tất cả đều tồn tại đồng thời.

Nhân loại và bộ não nhân loại hạn chế của họ sắp xếp mọi thứ theo thứ tự. Đó chỉ là cách con người có thể hoạt động. Họ sẽ giống như những con chuột chạy quanh mê cung nếu không tạo ra những cấu trúc tùy ý này cho bản thân họ.

Về lời tiên tri:

Đáp: Có vẻ tất cả đều là xác suất khả năng. Cũng có vẻ như những người Tây phương chúng ta dường như bị nhốt vào các nét phác thảo hoặc các phân cấp, cái kiểu A, B, C các thứ, cái kiểu mà chúng ta phải đo lường, định nghĩa và mô tả mọi thứ. Vì vậy, chúng ta đã làm ra một khái niệm được gọi là “thời gian”, và bây giờ chúng ta làm ra một khái niệm được gọi là “ngày tháng”. Đặt ngày tháng và thời gian vào các thứ là không đúng đắn đối với nhân loại, bởi đó không phải là phương thức của họ. Đó chỉ là cái cách nhân loại của chúng ta để cố gắng tìm ra mọi thứ. Nó không chính xác. Sử dụng các định nghĩa như “ngày 26 tháng 10” là cách kiểu nào trái để cố xử lý các ấn tượng và hoạt động đang diễn ra. Đây không phải là cách tốt nhất để đưa ra dự đoán.

Hỏi: Bạn biết đấy, con người phải có khung thời gian.

Đáp: Họ nghĩ họ cần! (cười)

Hỏi: Nhưng nó giúp mọi thứ trở nên dễ dàng hơn.

Đáp: Nó làm dễ dàng hơn, nhưng nó cũng làm tăng thêm sự bối rối về thời gian đồng thời.

Hỏi: Về thời gian đồng thời. Để tôi cho bạn một ví dụ chọn có hoặc không. Thử lấy thế kỷ 14 ở châu Âu. Vào thời hiện đại của chúng ta, chúng ta có sách lịch sử viết về những biến cố xảy ra trong thế kỷ 14 ở Châu Âu. Thời gian đồng thời thì nói rằng thế kỷ 14 ở Châu Âu vẫn đang diễn ra và mọi người vẫn đang làm việc gì đó trong một sự tiếp tục của thế kỷ 14? Hay thế kỷ 14 đang diễn ra ngay bây giờ cùng một lúc?

Đáp: Thông tin tổng thống sẽ chết trong một tai nạn trước cuộc bầu cử đã không xảy ra trong thời gian và địa điểm cụ thể này. Nhưng đó không có nghĩa là nó đã không xảy ra. Đó có nghĩa là nó đã không xảy ra trong tiêu điểm của chúng ta. Chuyện xảy ra và đang xảy ra trong thế kỷ 14 chỉ là những xác suất khả năng giống như ví dụ điển hình về chuyện tổng thống không chết trong tai nạn mà chúng ta biết trong tiêu điểm này. Cuốn sách lịch sử của chúng ta viết về một tiêu điểm.

Hỏi: Những thế kỷ 14 khác mang tính khả năng có thể đang xảy ra bây giờ?

Đáp: Vâng, và chúng đang bị ảnh hưởng bởi những điều mà chúng ta làm trong hiện tại, trong tương lai, và có thể đã làm trong quá khứ, sử dụng các định nghĩa của con người.

Hỏi: Có phải thế kỷ 14 đóng băng theo kiểu nào đó cho nên người dân không tiến vào thế kỷ 15?

Đáp: Giả sử bạn là một người dân thế kỷ 14. Bạn không phải là con người “đơn lẻ”. Cũng giống như nếu bạn đứng ở một nơi và nhìn về phía trước, sau đó điều chỉnh vị trí cơ thể bạn nửa inch sang phải, bây giờ bạn có một tiêu điểm khác trong góc nhìn. Hãy xem có bao nhiêu tiêu điểm góc nhìn khác nhau bạn có thể có, chỉ bằng cách dịch chuyển cơ thể của bạn trong một vòng tròn hoàn chỉnh. Có bao nhiêu xác suất khả năng khác nhau có thể xảy ra cùng một lúc, bất cứ đâu, bất cứ lúc nào. Đó là một khái niệm rất khó để con người nắm bắt.

Hỏi: Thật khó vì chúng tôi biết rằng cơ thể vật lý phát triển từ trẻ sơ sinh đến người già. Tôi không thể hiểu khái niệm không có thời gian.

Đáp: Đó là tiêu điểm bạn nhận thức, nhưng bạn cũng nhận biết một đứa trẻ sơ sinh mà chưa phát triển thành người lớn. (Vâng) Vâng, đó là tiêu điểm mà bạn đã nhìn thấy em bé đó vào lúc đó. Em bé đó, trong một tiêu điểm khác, có thể đã già.

Hỏi: Đó là một phần rất khó để tôi hiểu, bởi vì nếu nó xảy ra cùng một lúc, bạn biết cơ thể của chính bạn khác nhau ở những năm khác nhau.

Đáp: Bạn chỉ biết một tiêu điểm. Tiêu điểm vật lý mà chúng ta ở đây bây giờ. Nhưng trong một tiêu điểm khác, Dolores Cannon có thể là một nghệ sĩ xiếc nhào lộn! Trong những giấc mơ bạn nhận thức được một số tiêu điểm khác của bạn. Chúng ta đều vậy. Chúng ta nhìn không giống nhau, chúng ta không có chung những mối quan hệ, nhưng thường thì chúng ta có thể xác định bản thân trong giấc mơ của mình.

Hỏi: Vâng, nhưng họ nói những giấc mơ là tượng trưng.

Đáp: Cuộc sống của bạn là tượng trưng. Tượng trưng là cách chúng ta sống.

Hỏi: Có phải điều duy nhất có vẻ thực là thứ mà chúng ta có thể chú mục vào trong lúc đó?

Đáp: Đúng vậy. Đó là lý do tại sao người ta có thể trải nghiệm tiền kiếp cho Dolores vào chính khoảnh khắc này trong thế kỷ 14 của Thụy Điển hay bất kỳ đâu. Đó là chính xác. Nó chỉ đơn giản là thay đổi tiêu điểm.

Hỏi: Nhưng trong công việc của tôi, tôi đã thấy các khuôn mẫu của cách mà kiếp này ảnh hưởng đến kiếp khác, và dường như nó đang tiến triển.

Đáp: Vâng, trong tiêu điểm đó luôn có sự tiến triển.

Thân chủ: Nếu bạn có một trải nghiệm có phần tổn thương, nếu 10 năm sau bạn ngồi và suy nghĩ về trải nghiệm đó, bạn đang trải qua thời gian đồng thời. Nơi tâm trí bạn đi là khung thời gian với cái mà bạn đang trải nghiệm. Lượng năng lượng mà bạn đưa vào suy nghĩ đó đặt bạn vào trong khung thời gian đó trọn vẹn hơn.

Hỏi: Khi tôi làm hồi quy tiền kiếp, liệu đó có phải là cùng một dòng?

Đáp: Tương tự. Cái mà người ta ưa thích trong nhận thức cuộc đời là đi theo những khuôn mẫu xuyên suốt từ đời này sang đời khác. Nó sẽ giống như các lớp bao phủ. Lấy một hình ảnh cơ sở về cái tôi hoặc linh hồn. Lấy một trang trống với một chiếc vớ được vẽ lên. Lấy một tờ giấy trống khác, đặt cái vớ khác vào, cứ thế cho đến khi bạn có các lớp —— được hình thành đầy đủ với trang gốc. Bây giờ nếu bạn chọn một chiếc vớ bản, đó là sự lựa chọn của bạn. Nhưng bạn vẫn có một chiếc vớ.

Hỏi: Một điều chúng tôi đã cố hiểu trong hồi quy tiền kiếp là, nếu nhân cách trong quá khứ ở một quốc gia khác, và ngôn ngữ bản xứ của họ là một ngôn ngữ khác, thì tại sao họ lại giao tiếp với tôi bằng tiếng Anh?

Đáp: Họ đang sử dụng mạch não của cuộc đời hiện tại. Cái tôi tự động dịch thành các định nghĩa toàn diện của hiện tại.

Hỏi: Họ có thể nói tiếng mẹ đẻ của mình không?

Đáp: Có thể, nếu đối tượng được rút ra hoàn toàn hoặc đồng bộ với tiền kiếp đó.

Hỏi: Đôi khi họ không biết những diễn đạt tiếng Anh thông thường khi họ đang dịch hoặc bắt cứ điều gì họ đang làm.

Đáp: Bởi vì họ đồng bộ với tiền kiếp đó. Có thể nói có một sự pha trộn của cả hai kiếp để một số thuật ngữ tiền kiếp hòa trộn với thuật ngữ của hiện kiếp. Có đủ sự pha trộn giữa hai bên để thiết lập một cảm giác gần như lẫn lộn cái tôi vào thời điểm đó. Họ đồng bộ đủ để có thể nhận biết được cuộc đời, để có thể hiểu được cuộc đời. Họ sẽ phải nhận thức được khoảng thời gian đó. Nhưng các chức năng cơ bản của não vẫn bắt nguồn từ ngôn ngữ và nhận thức về hiện kiếp.

Hỏi: Nhưng thỉnh thoảng có thể có từ và cụm từ ngoại quốc lọt qua?

Đáp: Ồ, vâng, vâng.

Hỏi: Và cũng với âm nhạc. Họ có thể hát bằng ngôn ngữ của họ trong thời gian, cái mà chúng ta nghĩ là xa lạ. Vậy điều đó có thể sao?

Đáp: Có thể. Cái gì là không thể?

Giải thích về những gì đang xảy ra khi ai đó dẫn kênh các thực thể.

Đáp: Tất cả những người dẫn kênh, những người phát kênh và những người tiếp kênh, là những khía cạnh của nhau. Một cách so sánh sẽ giống như một bảng mạch điện. Mỗi cuộc sống cá nhân hoặc khía cạnh là một điểm trên tấm bảng đó. Dòng điện đi từ điểm này sang điểm kia, nhưng chỉ khi một điểm cụ thể hoặc mạch cụ thể được mở thì kết nối xảy ra. Bảng mạch này sẽ là một kích cỡ lớn cho mỗi siêu linh hồn. Bạn hoàn toàn vượt xa hơn so với chỉ là một mạch cá nhân. Bạn được kết nối bởi mỗi cái. Để dẫn kênh qua một mạch khác, mô hình điện đó phải giống nhau. Trọng yếu của bạn như một cái tôi cá nhân là quan trọng nhất, nếu bạn không cho phép kết nối này xảy ra, mạch đó bị cắt bởi một phía. Để cho phép và trải nghiệm trọn vẹn mạch đó, sự đơn giản của năng lượng, cái là tình yêu, là quan trọng nhất. Tất cả ý tưởng về nâng cao ý thức và trở nên tích cực trong cuộc sống của bạn, tất cả nó chung quy là yêu thương bản thân. Làm thế nào bạn có thể trao tặng tình yêu nếu bạn không cảm thấy tình yêu? Làm thế nào bạn có thể thể hiện và cho đi những thứ bạn không có? Đó là yêu thương bản thân; gọi nó là tự tôn, gọi nó là tự trọng, gọi nó bằng bất cứ thứ gì bạn muốn. Nó vẫn là yêu thương bản thân. Tôi chỉ là một kết nối trong mạch, một khía cạnh của người phát kênh qua tôi.

Về luân hồi:

Hỏi: Nếu một người đã rời bỏ cuộc sống này và tin mình sắp được đầu thai trong một cuộc đời khác, anh ta có thể chọn thời gian và địa điểm không? Hay nó ngoài tầm tay anh ta?

Đáp: Không có gì ngoài tầm tay bạn. Bạn hoàn toàn và triệt để kiểm soát cuộc sống bạn. Nếu bạn cảm thấy thu hút đến một quốc gia hay thời gian cụ thể, linh hồn, hãy nói như vậy, sẽ tự động lập trình mong muốn vào cái tôi. Khát khao đã có ở đó trước ý nghĩ có ý thức. “Ồ, tôi muốn sống ở Tây Tạng vào năm 2002.” Những suy nghĩ này là của bạn, những suy nghĩ này là chương trình của bạn.

Hỏi: Bạn có thể lùi vào một cuộc đời 10.000 trước Công Nguyên dễ dàng như bạn có thể đi vào năm 2001? Nói cách khác, nếu thời gian là đồng thời và chúng ta suy nghĩ trong định nghĩa thời gian tuyến tính, bạn có thể đi ngược cũng như đi tới?

Đáp: Chắc chắn rồi.

Hỏi: Làm thế nào thực hiện?

Đáp: Làm thế nào? Nó đã được làm. Thế giới như bạn biết về nó, thực tại như bạn đã biết, đã được hình thành đầy đủ. Nó không phải là một miếng của chiếc bánh, hay một lớp vỏ bánh vẫn chờ được làm đầy và nướng. Nó là chiếc bánh. Nơi bạn hiện diện bây giờ chỉ là nơi tư tưởng có ý thức của bạn hiện diện để được điều hướng. Hết thấy là tất cả, nhưng để khiến các thứ bớt lẫn lộn, và do bản chất của thực tại này, bạn đang nhận thức về hiện tại. Đó không có nghĩa là hôm qua không hoặc chưa từng xảy ra, hay ngày mai là không hoặc chưa từng xảy ra. Nó là hiện tại. Nơi bạn chọn để chú mục vào là nơi bạn đặt bạn vào thời gian, nhưng tất cả là vậy.

Hỏi: Giả sử một người muốn trở lại thời kỳ cụ thể và thực hiện một thay đổi lịch sử. Có khả năng có được một tương lai hoàn toàn mới mẻ từ sự thay đổi đó không?

Đáp: Câu hỏi tuyệt vời. Vâng, có thể. Tuy nhiên, trước hết cần sức mạnh của niềm tin rằng điều này có thể được thực hiện. Nó sẽ cần một trải nghiệm nhận thức đầy đủ từ ý thức, tiềm thức, siêu ý thức để thực hiện việc này. Điều đó không có nghĩa là lịch sử hiện tại sẽ khác đi với những người tham dự trong thời gian đó. Những gì nó sẽ làm là gây nên một nhánh phân kỳ, một lối chữ “Y” trên đường. Tạo ra một thực tại khác biệt. Nhưng nó không nhất thiết phải thay đổi thực tại cho những người tham gia ở đây lúc này.

Hỏi: Đó sẽ là một thực tại khả năng? (Vâng) Trước đây có từng xảy ra chuyện đó chưa?

Đáp: Mọi thứ xảy ra trước đó, sau này, bây giờ. Để có được khả năng đó, sẽ có một mức độ — — vì không có từ tốt hơn — — một mức độ nhận thức mà cá nhân đó đạt được. Cá nhân này nhìn thấy, nhận thức và biết được khuôn mẫu của cuộc sống, sống những sự kiện xã hội. Lịch sử cũng sẽ được nhận thức bởi những bài học hoặc nhận thức thu được, và sự cần thiết của những linh hồn để trải nghiệm những điều nhất định. Họ đi cùng dòng, hãy nói như vậy. Họ sẽ hiểu và đang hiểu những khuôn mẫu đó là tốt nhất, thích hợp nhất. Họ thu được nhận thức về sự chấp nhận. Rõ ràng chứ?

Hỏi: Không hoàn toàn.

Hỏi: Chúng ta có chọn ngày sinh của mình không?

Đáp: Vâng, bạn chọn.

Hỏi: Ngay cả khi ai đó được sinh mổ?

Đáp: Họ chọn một người mẹ cần phải sinh mổ.

Hỏi: Tại sao ngày sinh lại quan trọng?

Đáp: Mọi thứ trong vũ trụ này ảnh hưởng đến mọi thứ khác.

Hỏi: Chúng ta có một mục đích cụ thể không?

Đáp: Vâng. Trong bạn có một nhận thức về mục đích đó. Bạn đang thực hiện mục đích của mình, dù ý thức bạn có nhận thức về hiện thực đó hay không. Bạn đang thực hiện mục đích của bạn. Nhận biết mục đích đó là gì chính là vấn đề bạn muốn biết. Nghe đơn giản như vậy. Bằng cách trở nên ít quan tâm đến việc tìm kiếm sự giúp đỡ từ người này người kia để có thêm thông tin, và bằng cách trở nên nhận thức đầy đủ hơn và hòa hợp với bản thân bằng cách học tin tưởng bản thân. Bằng cách thiền, bằng tất cả các phương pháp phù hợp với bạn, bạn sẽ học hỏi được nhiều hơn. Học yêu thương bản thân là mục đích cuối cùng. Nếu nó được nhận biết hoàn toàn, thì mọi thứ khác mà bạn muốn nỗ lực đều xuất phát từ khả năng để yêu thương bản thân.

Hỏi: Bạn nói “cuối cùng” nghĩa là gì?

Đáp: Cuối cùng, tối hậu. Đây chính là những gì về thực tại này, hiện hữu này, Trái Đất này, trải nghiệm nhân loại này. Là để học yêu thương bản thân. Đây chính là những gì về nâng cao, những gì về mở rộng, những gì thực tại này có thể, cần và có khả năng phát đạt: yêu thương bản thân. Đây chính là những gì về sinh mệnh nhân loại.

Hỏi: Bạn dường như cho biết rằng một khi đạt đến thì ở đó sẽ có những thực tại khác mà chúng ta sẽ đi tới. Đây có phải là những gì bạn đang nói không?

Đáp: Có những thực tại khác không? (Vâng) Bạn có nghĩ rằng bạn đang bị giới hạn trong cái này không?

Hỏi: Vậy thì bạn không thể gọi nó là cuối cùng.

Đáp: Không phải cuối cùng, không. Đây là mục đích chính. Đây là mục tiêu — mục tiêu, là từ đó — cho thực tại của nhân loại.

Hỏi: Mất khoảng bao nhiêu kiếp để học yêu thương bản thân?

Đáp: Bao nhiêu? Chúng ta ước gì không quá nhiều, nhưng về lâu dài, nó thành vấn đề sao?

Hỏi: Làm thế nào thế giới thực hiện được thực tại cụ thể lệch xa lối mòn đó? Khi mà chúng ta đang bị dạy rằng yêu thương bản thân là chuyện không được phép?

Đáp: Bạn đã chọn nó.

Một câu hỏi về song sinh.

Thân chủ: Quyết định được đưa ra với linh hồn khác dựa trên tình yêu. Bạn không thể có được bất kỳ cái gì gần gũi hơn trong cảnh giới vật lý. Vì các bạn có DNA giống nhau, những suy nghĩ của các bạn chủ yếu hoạt động theo cùng một cách. Tất nhiên, không phải là chung một ý nghĩ, chỉ là quá trình này rất tương tự. Nhưng có một khuôn khổ và bạn không cần phải điền vào mọi chỗ trống, bởi vì bạn biết. Họ muốn trở lại với một người họ yêu thay vì đến một mình. Và đây là những thời điểm khó khăn. Họ cần loại hình đồng hành bằng hữu này vì đó là bất biến. Và không có nhiều sự kiên định trong những cuộc đời này.

Trong buổi làm mẫu tại một lớp thôi miên của tôi, người này muốn biết về chị em song sinh đã chết của mình. Tiềm thức nói cô ấy đã hoàn thành những gì cô phải làm, “Cô ấy đã học được bài học của mình, và đã đến lúc ra đi.” Nói ra thật dễ dàng, nhưng nó vẫn không làm cho đau buồn vơi bớt. “Điều đó khiến cô ấy vô cùng đau đớn. Nó sẽ làm cô ấy đau đớn một thời gian dài. Đối với song sinh, có một cái gần như sợi dây vàng, nếu bạn có thể hình dung. Một sợi dây vàng rất chắc gắn kết họ. Và ngay cả trong cái chết —— hoặc cái mà bạn gọi là “chết” —— nó vẫn không bị cắt đứt hoàn toàn. Vì vậy, họ sẽ mãi mãi là một phần của nhau.”

Vài năm trước tôi đã tìm ra lời giải thích cho song sinh dính liền. Giả sử hai linh hồn đang thảo luận về hợp đồng của họ với nhau trong lúc ở cõi tinh thần chuẩn bị trở lại trường học Trái Đất. Họ đã yêu thương lẫn nhau và ở cùng nhau trong suốt nhiều nhiều kiếp. Có thể tổn thương gì đó đã xảy ra trong kiếp sống mà họ vừa rời đi. Bây giờ, một trong số họ nói, “Chúng ta sẽ không bao giờ bị tách ra nữa!” Một yêu cầu đơn giản mà tạo ra những hậu quả khôn lường. Và một lời giải thích vô cùng hợp lý.

Một khách hàng của tôi có câu hỏi về sự ra đời của mình. Cô ấy là một người trong ca sinh ba. Trong ba người đó, một sinh ra đã chết, người thứ hai bị tâm thần buộc phải sống suốt đời trong viện điều dưỡng, và người thứ ba là khách hàng nữ này. Cô ấy muốn biết tại sao điều đó lại xảy ra. Tiềm thức cho biết người đầu tiên trong sinh ba đổi ý khi vừa ra đời, quyết định mình không muốn được sinh ra tại thời điểm đó. Điều này dẫn đến kết quả thai chết lưu. Người thứ hai trong sinh ba sau khi được khoảng hai ba tháng tuổi quyết định mình có thể học hỏi nhiều hơn trong cuộc đời này bằng cách bị khuyết tật về tâm thần, vì vậy phát triển các vấn đề về tâm thần. Người mẹ đã nói đứa trẻ có vẻ bình thường cho đến khi nó được khoảng hai ba tháng tuổi, sau đó một cái gì đó đột ngột xảy ra. Các bác sĩ không đồng ý, họ nói bệnh này là bẩm sinh, không thể phát sinh sau đó. Tôi nghĩ những lời giải thích tôi đã tìm thấy nghe có lý hơn, bởi vì linh hồn có quyền kiểm soát các loại cơ thể mà nó cư trú.

Cuộc sống song song.

Hỏi: Nếu mỗi người chúng ta đang sống trong những cảnh giới khác nhau của hiện hữu, đó có phải là cuộc sống song song không?

Đáp: Chính xác. Theo nghĩa mà mỗi người các bạn —— vào thời điểm này trong cuộc sống của mình —— chỉ đơn giản là các khía cạnh của cái tôi toàn thể đích thực của bạn. Tức là, những điểm ghim của bạn về nhận thức. Nhận thức tổng thể của bạn vượt xa mọi thứ bạn có thể bao quát hay tưởng tượng ở cấp độ của mình. Do đó, dễ thấy khi nhận thức của bạn tăng trưởng, khi

bạn nói rộng thực tại của mình sang thang bậc tâm linh, bạn sẽ thấy rằng nhận thức của bạn chồng chập với nhận thức của các cá nhân khác. Như thế ở cấp độ tối cao, bạn thực sự đang ở trên cảnh giới Thượng Đế nơi tất cả là một. Nhận thức của bạn trên tầng thứ của bạn chỉ đơn giản là một điểm ghim rút ra hoặc một điểm ghim chú mục của nhận thức tinh thần tổng thể đó. Và do đó, có thể thấy rằng ở các cấp độ khác nhau, nhận thức của bạn thực sự chồng chập với những người khác. Như vậy chung quy, tất cả đều là một. Vì vậy, tất cả cuộc sống chung quy là đồng thời.

Hỏi: Bạn trước kia đã nói chúng ta chỉ là chóp đỉnh của tảng băng trôi chính mình.

Đáp: Chính xác.

Thân chủ: Cầu vòng nhắc chúng ta về màu sắc của năng lượng và sự sáng tạo. Chỉ một lời nhắc nhở, có nhiều cách để chúng ta có thể nhìn thấy bằng mắt thường. Màu của sự sáng tạo là tất cả các cấp độ màu sắc khác nhau vượt quá hình dung của sinh mệnh nhân loại. Chỉ để nhắc nhở chúng ta từng có một thời điểm khi năng lượng này quán quanh chúng ta trong một cõi giới khác. Đây là lời nhắc nhở về cái gọi là nhà, về năng lượng tình yêu. Lời nhắc nhở này cho thấy rằng có nhiều màu sắc hơn màu sắc mà chúng ta thực sự nhìn thấy bằng mắt thường. Chỉ một hồi tưởng về cái gọi là nhà.

Thân chủ: Tôi nghĩ chúng ta nên nhớ rằng khi một trong chúng ta khai mở, nó mở ra một cái gì đó trong tất cả chúng ta. Chúng ta đều được kết nối. Chúng ta là một. Chúng ta không phải là đơn vị cá nhân tự trị. Chúng ta có nhân cách cá nhân, nhưng trong bức tranh lớn hơn, chúng ta được kết nối. Chúng ta nên nhắc nhở mình rằng tất cả chúng ta là một, và trước tiên chúng ta là những sinh mệnh thuộc tinh thần.

Một phụ nữ chết trẻ trong vài kiếp. Tiềm thức giải thích, “Cô ấy đã học được nhiều thứ mình cần phải học, và không còn mục đích gì để tiếp tục.” Cô ấy đã sống lâu hơn trong cuộc đời này. “Lần này mất nhiều thời gian hơn để cô ấy học các bài học của mình. Cô ấy quên mình đã sẵn sàng giải phóng khỏi cơ thể này. Bạn luôn thiết lập một cách để thoát khỏi cơ thể trước. Phải có một cách để thoát ra, và nó có thể là bất cứ cách nào bạn chọn. Cho dù là bệnh tật hay tai nạn, phù hợp với trải nghiệm học hỏi. Nhưng khi đến thời gian để thoát ra, đương sự quyết định, và sẵn sàng đi. Không ai khác có thể đưa ra quyết định cho họ.”

Thân chủ: Có rất nhiều năng lượng trộn lẫn trong đám đông. Bạn phải cẩn thận dựng lên sự bảo vệ trước khi đi ra ngoài trong đám đông. Đôi khi năng lượng của đám đông có thể bám lên bạn. Nếu có, nó đang xả tháo. Bạn cảm thấy rất mệt mỏi. Có quá nhiều người đói khát năng lượng,

vì rung động của họ không đủ cao để tạo ra năng lượng chất lượng tốt. Vì vậy, khi họ tìm thấy và cảm nhận được ai đó có rung động cao, họ sẽ bám vào và sử dụng năng lượng đó. Giống như họ hút đi.

Tôi đã nghe họ được gọi là “ma cà rồng tâm linh”. Đó là một từ tiêu cực, nhưng đó là cùng một ý. Họ không làm việc này một cách có ý thức, nhưng họ lấy đi năng lượng. “Bạn phải tự bảo vệ mình, ngay cả khi bạn đi mua sắm. Bất cứ nơi nào bạn đến mà có một nhóm đông người. Đó là điều cực kỳ quan trọng để bạn duy trì năng lượng ở cấp độ cao nhất. Cơ thể bạn có trí thông minh. Lắng nghe cơ thể bạn. Nói chuyện với nó thường xuyên. Nó thích điều đó. Nó thích được nhìn nhận. Chất magie rất quan trọng đối với cơ thể. Với việc cho ra nhiều năng lượng, magie sẽ giúp bạn hấp thụ nhiều năng lượng hơn trong chính mình.”

Một khách hàng đến văn phòng tôi, cô ấy không thực sự có bất kỳ vấn đề trọng yếu nào, cũng không quá quan tâm đến việc tìm tòi tiền kiếp. Khi chúng tôi nói chuyện, rõ ràng là cái chết của em gái vẫn còn ảnh hưởng lớn đến cô. Cô không chắc về một thế giới bên kia, dù cô đã lớn lên trong môi trường Nhà thờ nghiêm ngặt. Đã gần một năm và cô vẫn dành phần lớn thời gian nghĩ về em gái, khóc và đau buồn. Khi chúng tôi bắt đầu phiên, tôi nghĩ nó sẽ tiến triển như thường lệ. Tôi sẽ không ngạc nhiên nếu cô ấy thấy mình và em gái đã ở bên nhau trong một tiền kiếp. Nhưng thay vào đó, cô đi ngay vào một khu vườn xinh đẹp. Có những bông hoa tuyệt vời sắc màu rực rỡ, và âm nhạc huy hoàng trong không trung. Từ mô tả, tôi biết có lẽ cô ấy không ở trong hoàn cảnh trên Trái Đất. Khi tôi hỏi cô ấy có thể thấy ai không, cô nhìn thấy em gái đến với mình qua những bông hoa, mặc một chiếc đầm dài trông đẹp và rạng rỡ. Họ nắm lấy tay nhau, và em gái nói với cô ấy đầy cảm xúc: “Để em đi! Chị có thể thấy rằng em đang rất tốt!”

“Nhưng chuyện gì đã xảy ra? Mọi người nghĩ em đã khỏe lên. Nhưng rồi em chết.”

Em gái trả lời, “Đã đến lúc em phải đi. Em đã làm tất cả những gì em đặt ra để làm trong cuộc đời đó, và đã đến lúc để đi.” Sau đó em gái nói có ai khác sẽ gặp cô trước khi cô rời khỏi nơi xinh đẹp này. Và cha mẹ họ xuất hiện trông khỏe mạnh, trẻ trung và hạnh phúc. Họ nói với cô ấy, “Con có thể thấy cả nhà đều ổn. Ở đây rất đẹp. Không có gì để buồn cả. Khi đã tới lúc, con cũng sẽ đến đây, và cả nhà sẽ chờ con.” Những người hoài nghi có thể nói phiên này chỉ là hoàn thành ước nguyện cho nỗi đau của cô ấy. Nhưng nó thực sự có vấn đề sao? Tôi đã làm đủ các phiên để biết rằng đó là sự thật, và cuộc gặp gỡ là món quà để cô ấy có thể trở lại sinh hoạt bình thường. Tôi được cho biết đau buồn chỉ níu chân linh hồn ra đi, giữ nó không đến nơi mà nó nên đến. Khi chúng ta đau buồn, đó là một hành vi ích kỷ, bởi chúng ta chỉ đau khổ cho chính bản thân, vì cái cách sự mất mát của bản thân đang ảnh hưởng đến chúng ta. Nó không ảnh

hưởng đến những người thân yêu đã mất đi của chúng ta theo cách đó. Họ đã sống cuộc đời của họ, họ đã tìm đến đường thoát ra vì đã đến lúc. Họ bây giờ phải tiếp tục trên con đường của chính họ. Họ hạnh phúc hơn khi trở về “nhà”.

Chương 3: Những Dạng Sống Khác Nhau

Khi chủ đề luân hồi được đưa ra, vẫn có những người chỉ trích: “Ý của bạn là gì, tôi đã từng sống trước đây? Không thể nào! Đây là cơ thể duy nhất, cuộc sống duy nhất mà tôi từng có. Đây là thứ duy nhất là thực.” —— Đó là nhóm những người thậm chí chưa bắt đầu bước chân vào thế giới hấp dẫn của điều chưa biết.

Tiếp đó, nhóm kế tiếp bị sốc khi phát hiện ra (thông qua thôi miên hồi quy) rằng họ đã có một kiếp khác trước kiếp này. Họ sốc vì nó đe dọa hệ thống niềm tin của họ. Nó đã khiến họ suy nghĩ. Thông thường khi người đó bắt đầu tìm tòi, tiềm thức sẽ đủ khôn ngoan để chỉ cho họ những gì họ có thể xử lý. Kiếp sống mà họ được thấy thường là cuộc sống ù lì, nhàm chán, bình phàm. Cái mà tôi gọi là “cuộc sống đào khoai tây.” Thường thì không có chấn thương hay kịch tính gì, bởi họ chưa sẵn sàng để xử lý nó. Tuy thế, họ sẽ thấy rằng nó trả lời những vấn đề của họ, thường là về mối quan hệ gia đình các thứ. Tôi có thể lấp đầy không chỉ một cuốn sách, mà còn nhiều cuốn sách, với hàng ngàn tiền kiếp tôi đã tiến hành. Nó đã trở nên phổ biến đến mức không còn giá trị với một người viết như tôi. Nó chỉ có giá trị cho khách hàng như là liệu pháp. Vì vậy, tôi chỉ viết về những ca mà tôi nghĩ bây giờ sẽ mở rộng kiến thức của chúng ta về luân hồi qua giá trị trị liệu của nó. Một lượng lớn các ca tôi đã tiến hành chứa ngày tháng, tên họ, địa điểm mà có thể được nghiên cứu bởi những người tò mò để kiểm tra tính xác thực của chúng. Một số người có nhu cầu xác minh như vậy để “chứng minh” trải nghiệm của họ. Tôi nói với họ rằng họ được chào đón để kiểm tra các ca nếu họ cần. Tôi thì không cần xác minh như vậy. Tôi biết vượt lên bóng tối nghi ngờ, luân hồi là có thật. Tôi biết và tin tưởng đầy đủ rằng nó chứa đựng mọi câu trả lời, đặc biệt là những điều mà Nhà thờ đã dán nhãn là “bất khả tư nghị”.

Nó có nghĩa là 90% tiền kiếp mà tôi khám phá sẽ bình thường và đơn giản. Đây là phương thức của thế giới. Đây là phương thức cuộc sống của chúng ta. Trên thế giới có nhiều thường dân hơn xa những người có tên trên báo. Khi người ta phát hiện mình đã có ít nhất một kiếp sống khác, nó sẽ phải chìm ngấm trong đó. Một số người bác bỏ coi đó là bất khả thi, trở về sinh hoạt bình thường và an toàn, chấp nhận các hệ thống niềm tin của họ. Điều đó hoàn toàn đúng. Tôi không ở đây để thay đổi niềm tin của bất cứ ai. Công việc của tôi là trình bày những gì mình tìm thấy, sau đó để người đọc tự bổ khuyết tâm trí của mình.

Tiếp đó, có những người đã khám phá ra thực tế cuộc sống hiện tại này không phải là tất cả. Rồi họ muốn khám phá thêm. Họ phải cẩn thận không để bị choáng ngợp bởi những gì họ có thể khám phá, vì cuộc sống của họ sẽ không bao giờ trở lại như xưa nữa. Người ta bảo một khi đã học được điều gì đó, chúng ta không thể xóa nó đi. Nếu họ kinh ngạc rằng mình từng sống một kiếp khác trên Trái Đất, hãy tưởng tượng xem họ có thể làm gì để khám phá đó chỉ là sự khởi đầu của cuộc khám phá, là đỉnh của tảng băng trôi. Tôi đã phải trải qua những thay đổi tương tự trong hệ thống niềm tin của mình suốt 40 năm tiến hành thử nghiệm này. Và khi tôi làm việc, tôi đã mở ra các cửa ngõ vào những khả năng không giới hạn. Sự đa dạng của tiền kiếp chỉ bị giới hạn bởi trí tưởng tượng, và một số mà tôi nhận được bây giờ lại thách thức trí tưởng tượng. Đó là mục đích để viết loạt sách Vũ Trụ Xoắn. Tôi đã rời khỏi thế giới bình thường cách đây rất lâu. Và độc giả của tôi nói họ đã sẵn sàng để mở rộng tâm trí của mình với tôi. Và vì vậy chúng ta hãy cùng đi khám phá.

Trái Đất chỉ là một trong những trường học mà chúng ta đi đến, để học các bài học và thu thập thông tin cuộc sống. Bạn có thể có rất rất nhiều, hàng trăm thế kỷ sống trên Trái Đất, nhưng bạn cũng từng có kiếp sống trên các hành tinh và chiều kích khác. Tôi đã khám phá điều này trong hai quyển đầu của loạt sách, và trong quyển này tôi sẽ tiếp tục cung cấp các ca mà sẽ tăng trưởng thêm tâm trí của độc giả.

Tuy vậy, tôi phát hiện rằng cơ thể nhân loại vật lý chỉ là một hình thể mà linh hồn có thể mang. Hầu hết mọi người nghĩ vật lý là phương thức duy nhất họ có thể xuất hiện mà không hiểu rằng bạn là có một cơ thể, chứ bạn không phải là một cơ thể. Đây chỉ là “bộ đồ” mà bạn đang mặc vào thời điểm hiện tại. Và giống như mọi thứ quần áo, dù chúng ta gắn bó với chúng thế nào đi nữa, cuối cùng chúng cũng sẽ hư mòn và phải bỏ đi. Sau đó chúng ta chỉ đơn giản là tìm lấy một bộ đồ khác, một bộ phục trang khác cho vai kế tiếp mà mình sẽ đóng trong vở diễn vũ trụ về sự sống. Tại sao phục trang kế tiếp đó phải là một cơ thể con người? Tại sao nó không thể là một vật thể động vật, thực vật hay vật vô tri vô giác? Ai lập luận rằng những thứ đó không có sự sống? Mọi sự sống là về trải nghiệm và học tập. Ai nói bạn không thể học được gì từ việc trở thành một hòn đá hay một con chó? Nó chỉ có nghĩa là bạn phải mở rộng tâm trí mình thêm chút nữa để định nghĩa sự sống là gì. Người ta nói với tôi: “Tôi có thể chấp nhận ý tưởng rằng tôi đã làm một con người từng sống trước đây. Nhưng làm một con vật? Không, tôi không thể tin được.”

Trong công việc của mình, tôi thấy rằng chúng ta phải trải nghiệm cuộc sống làm mọi thứ trong mọi hình thức một cách tuyệt đối trước khi chúng ta kết thúc với trường học, các bài học, sự giáo dục của mình. Chúng ta phải biết nó là như thế nào trong mọi tình huống khả năng trước khi chúng ta có thể trở lại với Tạo Hóa, Thượng Đế, Nguồn. Trong các chương sau sẽ nói thêm

về cuộc hành trình của chúng ta kể từ khi rời khỏi Nguồn, và những gì được yêu cầu để trở lại Nguồn. Trong mục này, tôi sẽ trình bày các ca mà tôi đã tiến hành khi người đó không đi đến kiếp sống với một cơ thể nhân loại điển hình trong một cuộc sống Trái Đất điển hình. Tuy vậy, tôi nghĩ nó sẽ cho thấy những bài học có giá trị có thể được học bằng cách hiện hữu (thậm chí trong một khoảng thời gian ngắn) trong những phương tiện khác. Nó sẽ bắt đầu cho thấy bao nhiêu là cần thiết trước khi chúng ta có thể tốt nghiệp từ trường học cuộc sống. Hãy cẩn thận! Hệ thống niềm tin của bạn chắc chắn sẽ bị thách thức, và tâm trí của bạn chắc chắn sẽ bị bẻ cong. Hãy hy vọng chúng sẽ bay mở và bắt đầu hấp thụ như một miếng bọt biển.

Người tới văn phòng hoặc gặp tôi trong những chuyến đi và muốn có liệu pháp tiền kiếp là những con người bình thường đến từ mọi tầng lớp có thể của cuộc sống. Bạn sẽ không bao giờ biết được bằng cách nhìn vào bề ngoài hay tiểu sử của họ. Điều này quan trọng. Họ ở đây để sống một cuộc sống càng bình thường càng tốt trong thế giới quay cuồng này. Những kí ức khác vẫn được giấu trong hồ sơ máy tính của tiềm thức, và chỉ được phóng thích khi tiềm thức nghĩ rằng đó là thời điểm thích hợp. Trong công việc, tôi luôn đưa đương sự xuyên tới tiền kiếp thích hợp đầu tiên, và thường thì đáp án cho vấn đề của họ được tìm thấy ở đó. Sau đó, tôi gọi tiềm thức ra trả lời bất kỳ câu hỏi nào còn lại. Câu hỏi đầu tiên tôi đặt ra là, tại sao tiềm thức chọn cuộc đời này cho đương sự biết. Logic của nó vượt xa chúng ta, và lời giải thích của nó thường là một cái gì đó chúng ta sẽ không bao giờ nghĩ đến bằng logic nhân loại rất hạn chế của mình. Tuy nhiên nó đặt mọi thứ đúng chỗ và có lý đến hoàn mỹ. Vì vậy, đây là thông lệ tôi làm trong các ca được mô tả trong cuốn sách này. Tôi nghĩ người đọc cũng sẽ bối rối như tôi trong lúc đương sự được đưa vào tiền kiếp, mãi đến khi tiềm thức tiết lộ câu trả lời. Đây là lý do tôi rất thích công việc này. Tôi đang làm việc với một nguồn tri thức cực kỳ mạnh mẽ với những khả năng to lớn thách thức trí tưởng tượng. Và bạn sẽ nhận thấy rằng nó luôn trả lời giống nhau, sử dụng cùng thuật ngữ. Vì vậy, tôi luôn biết tôi đang nói chuyện với cùng một phần phổ quát. Nó xuyên qua mọi người tôi làm việc cùng. Tôi hoàn toàn không nghi ngờ gì về những người hoặc những gì đang cùng tôi giao tiếp. Tôi đã trở nên quen thuộc với nó, giống như nói chuyện điện thoại với một người bạn cũ.

Những Cuộc Sống Động Vật:

Khi bước vào kiếp sống, Wendy đã bối rối và báo cáo điều gì đó cô ấy khó hiểu. “Tôi đang ở trên mặt nước. Tôi là cái gì đó nhỏ xíu xiu xiu trên chiếc lá này trôi nổi trên mặt nước. Đây thậm chí vô lý.”

D: Chúng ta hãy nói về nó. Bạn nói cái gì đó nhỏ xíu xiu xiu có nghĩa là gì?

W: Tôi không biết. Tôi chỉ rất nhỏ, còn lá thì rất lớn. Tôi đang nổi ở đó. Tôi biết tôi đang sống. Tôi có nhận thức. Nước tĩnh lặng trong lành. Nhìn như kính.

D: Nếu bạn nhìn phía trên chiếc lá, bạn có thấy gì khác không?

W: Cây. Đó là cây lồm chồm mọc dọc theo rìa nước. Rễ nửa trong nước, nửa trong đất. Tôi không biết tôi đang làm gì ở đây. Tất cả những gì tôi thấy là nước, cây và lá.

D: Bạn có thể trở nên nhận thức bản thân.

W: (Ngạc nhiên) Một con sâu! Màu vàng, múp míp; rất nhỏ, nhưng múp míp. Tôi ước gì có cánh tay và tôi không có cánh tay. Tôi có chân, nhưng chúng ứ nu. Tôi đang mắc kẹt ở đây trên chiếc lá này. Có vẻ như tất cả những gì tôi có thể làm chỉ là lắc lư. Không thể ra khỏi lá vì tôi không biết bơi. Nhưng tôi cũng không muốn ở lại đây. Nguy hiểm. Tôi nghĩ một con chim có thể bắt tôi.

D: Làm thế nào bạn lại ở trên nước?

W: Tôi rơi khỏi cây. Tôi nằm trên lá. Tôi đoán tôi đã chọn sai lá.

D: Ô! Đó hẳn là một kinh nghiệm. Bởi vì thường bạn sẽ tránh xa nước, phải không? (Chắc rồi.) Bạn ăn gì khi ở trên cây?

W: Lá.

D: Ô! Liệu nó có tốt không?

W: Đó chỉ là những gì tôi ăn. Có vẻ đó là một cuộc sống không có gì.

D: Bạn ăn lá như thế nào?

W: Chỉ bằng miệng, khi tôi bò trên cái chân ứ nu của mình. Tôi cảm thấy ức chế —— Ôi! Bây giờ tôi đang trôi đi. Có vẻ như là một dòng chảy. Hình như nước chảy mạnh phía trước. Có một thác nước, trông to lớn, nhưng không phải. Chỉ là tôi quá nhỏ. Tôi sắp xuống ghềnh, các cạnh của lá đang cuộn lên. Chúng tôi đi nhanh. Ôi! Tôi sắp bị cuốn xuống nước. Nhưng dường như có một bong bóng khí hình thành xung quanh tôi và chiếc lá trong khi chúng tôi xuống dưới. Bởi vậy, nó nảy lên nảy xuống, nảy lên nảy xuống. Thật ngớ ngẩn! Nảy lên nảy xuống, nảy lên nảy xuống. Vì vậy, tôi không bị chết đuối. Sau đó tôi rút cuộc trôi xuống một hồ nước yên tĩnh hơn. Ánh mặt trời chiếu sáng. Tôi chỉ đang nằm trên chiếc lá này.

D: Bạn đã có một cuộc phiêu lưu rất khá.

W: Thật đáng sợ.

D: Bây giờ bạn sẽ làm gì?

W: Chỉ nằm trên đó, vì tôi không thể bơi. Cô ấy sẽ chết chìm? Hay một con chim sẽ thấy và gắp cô khỏi lá?

D: Chúng ta có thể rút thời gian lại. Cuối cùng xảy ra chuyện gì?

W: Chiếc lá cuối cùng vượt qua và móc vào bờ. Tôi có thể bò trở lại cỏ. Vì bờ đất lún trên mặt nước, tôi có thể bò lên sau đó trở lại ngọn cỏ.

D: Tôi cá rằng bạn cảm thấy tốt khi ra khỏi nước.

W: Tất nhiên. Tôi không muốn đi ra đó một lần nữa. Tôi sẽ gia nhập với những con sâu khác như tôi. Họ mừng vì tôi ổn. Nó giống như một cuộc hội họp.

D: Họ nhận ra bạn?

W: Vâng.

D: Bạn có nói với họ những gì đã xảy ra không?

W: Có. Họ nói những con sâu khác không may mắn như vậy.

Người ta có thể tự hỏi làm thế nào các nhóm sâu khác biết cô ấy, bởi họ rõ ràng cách nhau một khoảng mà một con sâu nhỏ rất khó vượt qua. Tôi đã tìm thấy lý do trong buổi đầu công việc, được báo cáo trong cuốn *Between Death and Life*: động vật và thực vật thuộc về một nhóm linh hồn khác với con người. Trong khi con người dường như hoạt động như một cá thể, thì thực vật và động vật lại được gia nhập trong một môi liên kết phổ thông như là một linh hồn nhóm mà tương tác ở cấp độ tinh tế hơn. Tôi nhận thức điều này vào một ngày khi đang lái xe trên đường quê của mình. Tôi thấy một đàn chim khổng lồ dâng lên từ rừng cây. Chúng lập tức tạo thành một khối lớn mà xoáy tròn và hòa quyện trên bầu trời. Chúng là các dạng sống cá thể, nhưng chúng tương tác như một trí thông minh, như một ý thức, với một tâm trí đơn. Đây cũng là một so sánh tốt cho khái niệm Nguồn sẽ được trình bày sau này. Chúng ta là một, nhưng chúng ta cũng là một phần của Toàn Thể. Chúng ta không bao giờ tách rời.

Sau đó tôi chuyển Wendy tiến tới một hoàn cảnh khác. Thật khó để biết làm sao diễn đạt nó. Thông thường tôi chuyển người đó tới một ngày quan trọng. Nhưng cái gì sẽ là một ngày quan trọng đối với một con sâu? Chắc chắn không gì có thể gây ấn tượng hơn những chuyện mà vật nhỏ đáng thương vừa mới trải qua. Tôi hỏi cô ấy đang làm gì.

W: Tôi chỉ cuộn người lại. Tôi không mập như trước, cơ thể tôi khô kiệt. Tôi đang hấp hối. Tôi chỉ già và sắp chết. Không có ai xung quanh. Có vẻ như cơ thể tôi đã khô kiệt, và tôi đã ra đi! Sssshhwww! Tôi mừng là đã kết thúc!

D: (Cười) Đó là một chuyện kì lạ, phải không?

W: Thật kì quặc khi trở thành một con côn trùng.

D: (Cười) Nhưng mỗi cuộc đời đều có một bài học, nó có một mục đích. Bạn nghĩ bạn đã học được gì từ đó?

W: Tôi biết tôi cảm thấy bị giới hạn khủng khiếp. Và dễ bị tổn thương. Bây giờ tôi được tự do. Tôi rời bỏ cơ thể bịt bùng đó và chỉ cần trượt khỏi!Ồ, tôi mừng là đã kết thúc!

Khi liên hệ với tiềm thức của Wendy, tôi hỏi tại sao chọn kiếp sống bất thường này cho cô ấy thấy.

W: Để cho thấy rằng bạn có thể là bất cứ cái gì trong sáng tạo, ngay cả một con sâu thấp kém. Bạn nghĩ trải nghiệm làm một con sâu thấp kém thì không có bài học nào. Một trong những điều cô ấy học được là sự gò bó, sự hạn chế, nhưng vẫn có một ý thức nhóm ngay cả trong một con sâu thấp kém. Nó không phải là không có mục đích.

D: Vâng, điều đó làm chúng ta ý thức được rằng mọi thứ đều sống.

W: Sự sống thậm chí đi tới những thứ còn nhỏ hơn con sâu.

D: Tôi không nghĩ tôi từng có cái gì nhỏ hơn con sâu. Tôi đã có một số cái như không khí, bụi và đá.

W: Vâng. Cô ấy nên cảm ơn vì cô ấy đã không được cho thấy trải nghiệm làm đá. Một con sâu có nhiều tự do hơn là đá.

D: Đó là sự thật. Tôi đã được cho biết khi ai đó là đá, nó rất chậm và dày đặc.

W: Hạn chế nữa.

Có nhiều phiên mà tôi đã làm ở văn phòng Huntsville trong giai đoạn 2005-2006, liên quan đến hóa thân thú vật. Với những phiên này, tôi không giữ bản sao băng ghi âm. Thay vào đó sau khi khách hàng rời khỏi, tôi đã ghi chú lại nên không quên mất. Là một báo cáo viên, tôi có một sự tò mò vô độ, tôi luôn muốn biết mọi thứ về mọi thứ. Đó là lý do tôi hỏi rất nhiều câu hỏi. Trong trường hợp một người sống lại hóa thân động vật, tôi muốn biết đó là một con vật ra sao. Cảm giác thế nào? Sống kiểu gì? Làm sao nhìn thấy? Nhiều câu hỏi, và tôi đã cố giữ lại một số câu trả lời trong ghi chú của mình.

Dorothy đã đến cuộc đời làm một con đại bàng. Đó là một thân thể rất mạnh mẽ, cô ấy thực sự thích nó. Nhưng điều ngạc nhiên nhất khi làm đại bàng là tất cả năng lượng của nó đều tập trung vào những gì cô ấy có thể nhìn thấy. Cô đậu trên cạnh tổ nhìn ra một khu vực núi tuyết, và có thể cường liệt trông thấy từng chi tiết nhỏ. Cô nói khi nhìn cảnh quan, màu sắc là cường độ cao nhất bạn có thể tưởng tượng, và những cái bóng rất đen và tối. Có sự tách biệt rất rõ ràng

giữa sắc màu và bóng tối. Khá khác với những gì con người nhìn thấy. Rồi khi cô nhìn thấy sự di chuyển trên mặt đất —— một con thỏ, thị lực cô thay đổi. Khi cô nhìn cái gì đó đang di chuyển, nó gần giống như nhìn qua một trường hồng ngoại. Một màu đỏ, như thể cô là nhìn thấy năng lượng của con vật chứ không phải là bản thân của nó. Như thể khi con vật di chuyển, cô có thể theo dõi nó bằng cách nhìn qua một trường năng lượng, trường hồng ngoại. Và thị lực cô sẽ chuyển đổi qua lại khi tìm kiếm thức ăn, hoặc chủ yếu chỉ là những khi cô ấy nhìn thấy chuyển động.

Vào ban đêm, tầm nhìn bình thường bị gián đoạn do bóng tối, nhưng một tầm nhìn khác sẽ xuất hiện nếu cô ấy cần. Một lần nữa ở đây, cô ấy sẽ nhìn thấy trường năng lượng. Nhưng vào ban đêm nó giống như một màu lam tối. Vì vậy, chuyển động, thay vì trông như hồng ngoại, sẽ có một trạng thái lục-lam. Nó gợi cho tôi nhớ về kính nhìn xuyên đêm mà quân nhân sử dụng. Tôi nghĩ rằng chúng nhận năng lượng của người đó, và có thể cảm nhận được năng lượng đó trong tầm nhìn ban đêm. Và có lẽ cũng tương tự trong các bộ phim, robot hay những sinh vật khác là nhìn thấy trường năng lượng, chứ không phải là bản thân con người. Nó luôn xuất hiện dưới dạng một khối xanh hoặc đỏ, nơi mà chúng đang bắt lấy thân nhiệt con người hoặc năng lượng của họ. Vì vậy, rõ ràng đây là cách đại bàng nhìn. Và làm thế nào chúng ta thực sự biết cái cách nó sử dụng đôi mắt của mình? Rõ ràng chúng chuyển đổi qua lại giữa hai cách nhìn này. Và thứ cường liệt nhất về đại bàng là tập trung toàn bộ năng lượng vào tầm nhìn của nó. Tôi giả định những loài chim đêm khác, chẳng hạn như cú, cũng có tầm nhìn tương tự.

Trong một ca khác, một phụ nữ trải qua một loạt cuộc sống trong cơ thể các loài động thực vật khác nhau. Khó xác định khi nào cô ấy lần đầu tiên tiến vào.

S: Tôi đang ở trong một cái gì đó giống như bong bóng. Tôi không thích nó, bởi vì tôi kêu lóc cóc. Lóc cóc. Chỉ là một cái bong bóng. Tôi chật chội.

Điều này gây bối rối. Cô ấy ở đâu? Cô ấy là gì?

S: Vì tôi ở trong bong bóng này nên không còn chỗ để di chuyển. Nó vắt vả. Nó toàn nhóp nhép và... một quả bóng trôi nổi. Nó không thoải mái chút nào. Tôi thích tự do. Ở trong bong bóng này không tự do lắm. Tôi phải thoát khỏi bong bóng này.

Vì điều này gây cảm giác không thoải mái nên tôi đưa cô ấy đến lúc cô ấy đã ra ngoài và yêu cầu cô giải thích những gì có thể thấy.

S: Trùng chân giả? Tôi có ở trong nước không? Tôi ra khỏi túi nước. Tôi có thể hít thở, nhưng tôi đang ở trong nước. Nó là một sinh vật. Và tôi có thể nổi trong nước.

D: Loại sinh vật nào?

S: Nhót mềm. (dừng) Thật khó để giải thích cơ thể này. Nó giống như nếu bạn lấy ngón chân, và nổi chúng trong một vòng tròn. Đó là phần mở rộng của bạn, nhưng bạn là phần giữa. Bạn là cơ thể. Điều đó thật lạ! Cơ thể thuôn dài — Một con nòng nọc? Có thể đó là con nòng nọc!Ồ! Tôi là một con ếch! Bởi vì bạn có những thứ lượn sóng xuất phát từ bạn, nhưng bạn vẫn giống như một thứ nhìn thuôn dài. Và sau đó bạn có những cái chi để bật vào trong hồ. Dường như cái tôi gọi là ếch. Những thứ bằng hữu nhỏ nhỏ mà trông như ngón chân chính là chân tôi! Và một cái đầu — nên bây giờ tôi có thể hít thở trong nước, và cũng ra khỏi nước. Tôi thích ở đây. Đây là một điểm đến tốt. Đây là một lựa chọn tốt. Chuyển tiếp. Tôi thích nó.

D: Bạn nhìn thấy gì xung quanh?

S: Muỗi trong nước. Tôi nhào lên khỏi mặt nước. Những sinh vật nhỏ để ăn. Tôi ăn chúng khi chúng bay qua. Được rồi, nhưng nhầm chán. Đó không phải là những gì tôi nghĩ. Tôi muốn đi và trở thành cái gì khác. Bây giờ tôi thấy màu sắc, đỏ, trắng. Màu đỏ và trắng là một phần của hoa. Bạn biết làm thế nào bên ngoài là màu sáng, và sau đó khi bạn trượt xuống bên trong nó trở nên tối hơn? Đó là bản chất của tôi. Tôi là hoa! Tôi thích thử mọi thứ. Và tôi màu sáng, vì vậy tôi có thể thay đổi màu sắc. Tôi quyết định thử làm một bông hoa, bởi chúng có nhiều sắc thái của màu sắc.

D: Cảm giác trở thành hoa như thế nào?

S: Mở rộng. Mở rộng. Mọc lên. Đẹp. Mềm. Nó thật là đẹp. Nhưng sau đó bạn chết, bởi vì hoa không duy trì quá lâu. Tôi chỉ thử kích cỡ. Nó tốt khi nó duy trì.

Vậy nên, xuất hiện nhiều cuộc sống kỳ lạ ngắn ngủi. Chúng chỉ là để linh hồn có thể có trải nghiệm.

Tôi khám phá ra một số kiếp sống động vật hấp dẫn nhất chính là làm côn trùng. Tôi có một trải nghiệm của khách hàng làm nhện, cô ấy mô tả cách cô ấy có thể nhìn thấy. Như bạn biết, nhện có nhiều mắt và trong logic của mình, chúng ta nghĩ sử dụng hết chúng sẽ rất khó khăn. Tôi phát hiện nhện không dùng tất cả mắt cùng một lúc. Mắt được phân cách theo từng khoảng thời gian, nhưng nó không rối loạn. Nó giống như nhìn vào nhiều màn hình TV hiện ra hình ảnh

giống nhau. Nó nhận thức nó như một, mặc dù nó bao gồm nhiều khía cạnh. Khi con nhện nhìn thấy sự di chuyển ở một trong những con mắt, nó sẽ tập trung vào mắt đó. Những mắt khác không được sử dụng trừ khi có thứ gì được cảm nhận trong khu vực đó. Nó tập trung vào một bộ phận hoặc một phần mà nó quan tâm hay có chứa chuyển động. Nơi chúng ta nhìn vật ngoài góc mắt của mình, nó có thể tập trung vào và xem toàn bộ hình ảnh, ngay cả ở ngoại vi. Đó là điều tương tự khi một phụ nữ khác đã hồi quy tới kiếp sống làm ruồi. Mắt ruồi cũng đa diện, và một lần nữa, tương tự như nhiều màn hình TV. Chúng tập trung vào chuyển động trong bất cứ khu vực nào chúng cần. Khách hàng nói, “Bằng không đó sẽ là một mớ nòng bong của thông tin. Tôi chọn những gì tôi muốn, và bỏ qua phần còn lại.” Thông minh làm sao!

Rõ ràng những sinh vật này có thể nhìn thấy một phạm vi rộng và chi tiết hơn khả năng của chúng ta. Tất cả những điều này đã khiến tôi càng đánh giá cao và tôn trọng sự sống trong tất cả các hình thức nhiều hơn, cũng nhận ra rằng tất cả mọi thứ đều có tia lửa của sự sống.

Một ca khác kiểu này xảy ra khi một khách hàng đi vào cuộc đời làm cá voi nhỏ. Ban đầu cô ấy không biết mình ở đâu. Cô ấy vào nước, rồi cô ấy xuống dưới nước. Cô ấy nhìn thấy vây, nhưng không chắc mình là cá hay hải cẩu, hoặc một cái gì đó tương tự. Vì vậy, khi cô ấy xuống dưới nước, tôi hỏi cô có thể thở trong nước không? Cô ấy bảo, không được lâu lắm. Cô phải trở lại bề mặt. Đây xác định cô ấy phải là một loại động vật có vú, cuối cùng cô ấy thấy mình là một con cá voi. Cô chỉ thích bơi lội trong đại dương và ăn cá. Khi chúng tôi xuyên qua phiên, cô ấy đã thấy một chiếc thuyền đánh cá nhỏ. Cô ấy không biết đó là gì, bởi đó là thứ cô chưa từng thấy trước đây. Cô bơi theo nó và đi ra phía bên kia. Khi bơi quanh cố gắng tìm hiểu xem nó là gì, cô có một cảm giác sợ hãi. Vì vậy, cô quyết định rời khỏi và bơi ra khỏi nó. Cô nghĩ họ không thấy cô, nhưng không phải vậy.

Cô bất ngờ cảm thấy đau đớn, và từ mô tả đó có thể là một cây lao. Cô vẫn nói, “Họ đâm tôi! Tại sao họ làm điều đó? Tôi không làm tổn thương ai. Tôi chỉ quan tâm đến chuyện của chính mình, bơi lội xung quanh. Tại sao họ làm tôi đau?” Sau đó, cô mô tả bị lôi... kéo. Họ đặt lưới và dây xung quanh cô, đưa cô trở lại tàu lớn hơn. Khi họ cuối cùng đã đến bờ biển, cô ấy bị treo lên, và họ bắt đầu xẻ thịt cô ấy. Cô ấy đã khóc và quyết định không muốn xem nữa. Một trong những lý do của phiên là tìm nguyên nhân các vấn đề thể chất của cô ấy. Cô có trải nghiệm đau lưng dẫn đến tê một cánh tay và bàn tay. Cô ấy thức dậy nhiều lần ban đêm và bị tê liệt. Nó cũng ảnh hưởng đến công việc của cô, khiến khó cầm nắm các thứ. Khi chúng tôi nói chuyện với tiềm thức, nó giải thích rằng đó là do cuộc đời kia. Khi họ xẻ cá voi, họ cắt xuống xương sống trong khi cô vẫn còn sống. Và điều này đã mang — tôi cho rằng giống như cảm giác dễ bị tổn thương, vào cuộc đời này. Nó ảnh hưởng đến phần lưng và dây thần kinh trong tay và cánh tay. Tôi vốn nghĩ nó cũng sẽ ảnh hưởng đến chân, nhưng trong trường hợp này thì không.

Với lời giải thích kỳ lạ đó, vấn đề thể chất có thể được lấy đi, bởi nó không thuộc về cuộc sống này. Đó chỉ là một ca mà cơ thể vẫn nhớ được một cái chết chấn thương. Cô được cho thấy cuộc đời đó để biết có một thời gian cô ấy đã rất hạnh phúc. Cô đã tự do và có thể làm bất cứ điều gì mình muốn, mặc dù nó đã kết thúc rất tồi tệ. Cô đã biết rằng cô có thể trải nghiệm cảm giác và sự tự do đó một lần nữa trong cuộc sống hiện tại của mình.

Một phụ nữ hồi quy về cuộc đời làm hươu cao cổ cảm thấy rất uy quyền, giống như cô ấy có thể nhìn bên trên tất cả mọi người. Trong vài ngày sau, cô cảm thấy như thể đang đi cà kheo.

Và sau đó, trên chương trình radio hàng tuần của tôi (trên <http://www.BBSRadio.com>) tôi đã phỏng vấn một phụ nữ là người giao tiếp với động vật. Cô đã nói về cách cô có thể giao tiếp với thú vật của mình, đặc biệt là con mèo của cô, và nó nói với cô bất cứ điều gì cô muốn biết. Có sự khác biệt rõ rệt giữa nhận câu trả lời từ động vật và huấn luyện. Một trong những vấn đề mà cô ấy hỏi con mèo (đó chính xác là loại câu hỏi mà tôi đã hỏi), là “Mèo cảm nhận ra con người bằng cách nào?” Cô biết chó hầu như cảm nhận mọi thứ bằng cách ngửi, nhưng cô ấy muốn biết làm thế nào mèo nhận ra con người. Và cô ấy được bảo “Lúc đầu, chúng tôi thấy bạn là những xoáy màu năng lượng trước khi nó tập trung thành một hình dạng.” Vậy nên điều đó đã đưa ra ý tưởng: nếu con mèo thấy năng lượng trước tiên, đó sẽ giải thích cách mà mèo có thể nhìn thấy bóng ma và những thứ chúng ta không thể thấy. Nó nhìn thấy năng lượng của thực thể hoặc bất cứ cái gì như vậy, mà không cần phải nhìn thấy hình dạng.

Tôi có thể dễ dàng xác định điều này bởi tôi đã có trải nghiệm cá nhân với nhận thức độc đáo của mèo. Khi chồng tôi còn phục vụ Hải quân Hoa Kỳ trong chiến tranh Việt Nam những năm 1960, tôi sống ở St. Louis, Mo. Chúng tôi cư trú trong một căn nhà hai tầng đối diện trực tiếp công viên Tower Grove, nơi mà tất cả các ngôi nhà trên đường phố đều trông tương tự nhau. Các con và tôi sớm nhận ra rằng ngôi nhà này bị ma ám. Hiện tượng xảy ra chủ yếu ở tầng hai, nơi đèn tự động bật tắt, cửa tự động đóng mở, và có tiếng bước chân ầm ầm chạy lên chạy xuống cầu thang vào ban đêm. Vì vấn đề tiền bạc nên chúng tôi không còn lựa chọn nào khác ngoài việc tiếp tục sống ở đó cho đến khi chồng tôi đi lính trở về. Vì vậy, đám trẻ và tôi trở nên quen với vị khách vô hình của mình, cũng đặt tên ông ta là “George”. Tuy nhiên, điều đáng quan ngại nhất là hành vi của con mèo Xiêm “Boots” của chúng tôi. Sau khi đám trẻ đi ngủ, tôi sẽ cố gắng thư giãn trong phòng khách tầng dưới và xem TV. Nhưng ban đêm Boots hầu như sẽ ngồi ở bậc thang dưới cùng nhìn chăm chăm lên đầu cầu thang tầng hai. Khi ngồi đó, đuôi nó sẽ đưa qua đưa lại — thói quen của mèo khi chúng nhìn một cái gì đó. Nó sẽ ngồi đó một lúc lâu, vểnh tai và vẫy đuôi, quan sát một thứ mà là vô hình với tôi. Tôi thường nói trong tuyệt vọng, “Boots à, sao không đi bắt một con chuột đi.” Vào lúc đó, tôi nghĩ tất cả các con vật đều có thể nhìn thấy những thứ mà chúng ta không thể thấy, nhưng bây giờ giải thích này nghe có

về hợp lý hơn. Mèo nhạy cảm hơn khi nhìn thấy năng lượng, và cũng có lý khi nói chúng cũng có thể nhìn thấy năng lượng của một con ma. Boots có thể bối rối vì nó không thể tìm ra được năng lượng đó là gì.

Tôi có nhiều ca khác mà các thân chủ đến những kiếp sống làm một bông hoa, một cái râu bắp, một tảng đá. Cuộc sống làm một tảng đá vô cùng chậmmmmm chapppppp. Những độc giả đã đọc các sách khác của tôi sẽ nhớ rằng trong *Legacy From the Stars*, tôi đã có ca đầu tiên, một người đi vào kiếp sống phi nhân loại. Một người đàn ông muốn trở lại cuộc đời đầu tiên của mình trên Trái Đất. Tôi tất nhiên nghĩ anh ta sẽ đi đến một kiếp sống làm người hang động hay tương tự. Nhưng thay vào đó, anh đã đến thời điểm Trái Đất chưa có sự sống. Mặt đất không ổn định, núi lửa hoạt động và phun mọi loại khí cùng hóa chất vào trong không khí. Trái Đất chưa đủ nguội để hỗ trợ sự sống. Người đàn ông thấy mình (cùng với nhiều người khác) là một phần của bầu khí quyển. Nói cách khác, anh ta là không khí. Điều này thật khó hiểu với tôi ở giai đoạn đó trong công việc của mình, vì tôi vẫn chưa tiếp xúc với sự thật là mọi thứ đều sống. Tôi nghĩ, ở đây anh ta là một chất hoá học, một nguyên tố, nhưng vẫn có trí thông minh. Anh đã nhận thức được bản thân và chức năng của mình, cũng có thể giao tiếp với tôi. Công việc của anh tại thời điểm đó là giúp lọc các hóa chất nguy hiểm (đặc biệt là ammonia) ra khỏi không khí, để sự sống có thể tồn tại khi nó khởi sinh từ “súp nguyên thủy” vào khởi nguyên của sáng tạo sự sống trên Trái Đất. Khi không làm công việc của mình, anh ta sẽ bay vào bay ra dung nham nóng chảy, chỉ để xem có cảm giác thế nào. Tôi đi theo quá trình tiến triển của anh khi anh đi từ trạng thái này đến các dạng sống khác nhau (thực vật và sinh vật biển) khi chúng bắt đầu xuất hiện. Tất cả những điều này đã kéo dài hàng thiên niên kỷ. Sau những trải nghiệm đó, tôi đã cởi mở với bất cứ điều gì mà các thân chủ nói cho tôi biết. Nó cho tôi thấy rằng không có gì, không có hình thức sự sống gì, là không thể.

Một ca tương tự xảy ra sau khi tôi bắt đầu tiếp khách hàng ở văn phòng Arkansas năm 2003. Khi người đàn ông vào cảnh, anh thấy mình trên một hành tinh cằn cỗi. Tuy nhiên, có những thứ phóng lên từ mặt đất mà gai góc hơn đá, với các mũi và các cạnh sắc nhọn. Anh biết mình ở trên một hành tinh đen, nơi không có ánh sáng, và không có gì mọc được. Anh không có cơ thể. Anh dường như là một phần của hành tinh —— đa phần là một phần của bề mặt. Sau đó, anh đi xuống dưới bề mặt và như thể đó là một cái vỏ bao bọc thứ gì đó bên trong. Anh gặp nhiều khó khăn khi miêu tả những gì đang nhìn thấy. Như thể mọi thứ đang phát triển bên dưới lòng đất, ít nhiều giống như trên bề mặt: những khối đá nhọn rất lớn. Chúng rất lạ và bất thường, không giống cái gì anh đã từng nhìn thấy, và chắc chắn không phải sinh học. Khi đi xuống xa hơn, anh có thể thấy ánh sáng trông giống như đèn từ dung nham nóng chảy. Anh ấy đã ra vào nó, chỉ để xem nó là như thế nào, nhưng anh ấy biết có những ý thức xung quanh anh ấy. Không nhất thiết là những sinh mệnh hay con người, mà là ý thức. Đôi khi người ta nói họ là năng lượng thuần,

hoặc sinh mệnh năng lượng. Nhưng anh nói anh là ý thức, và biết mình là một phần của mọi thứ ở đó.

Khi tôi chuyển anh ta tiến tới, anh thấy rằng bề mặt hành tinh đã thay đổi. Anh thấy cái gì đó giống như một trạm không gian, nhưng rất khó để miêu tả. Đó là cái gì đó xuất hiện từ bề mặt của hành tinh, như thể đó là một dãy các tòa nhà. Và cả cộng đồng này — hoặc bất cứ cái gì như vậy, đã hình thành một dãy các tòa nhà cao ít nhất một ngàn tầng vòng quanh toàn hành tinh. Sau đó, tôi hỏi ý anh có phải là thứ đó giống như vành đai sao Thổ? Anh nói rất giống, ngoại trừ việc nó gắn dính vào bề mặt. Và ở trạm này, hoặc bất cứ tên gọi nào dành cho nó, người dân sinh sống. Họ không sống trên bề mặt hành tinh, mà là trong cấu trúc kiểu cộng đồng rộng lớn trải ra từ bề mặt đó. Anh nhìn thấy những sinh vật trông khá giống hình-người, dù họ mặc y phục giống-áo-choàng. Họ đi làm các công việc khác nhau của mình ở nơi này. Anh đã sống giữa họ trong một vị trí lãnh đạo. Sau đó, khi tôi nói chuyện với tiềm thức, nó nói nó cho anh ta thấy mình đã ở trên hành tinh xa xôi này từ khi chưa có sự sống. Mọi thứ bắt đầu được tạo ra và thành hình, dù chúng nằm dưới lớp vỏ bao phủ hành tinh. Dung nham là sự khởi đầu của cuộc sống. Đó là lý do anh ta không có cơ thể, vì anh ta là một phần của mọi thứ. Nó cho anh ta thấy rằng khi hành tinh tiến hóa — sẽ mất hàng thiên thiên niên kỷ để phát triển những dạng sống nhất định — anh ta cư trú vào từng cái trong quá trình tiến triển, cho đến khi anh ta rút cuộc đến điểm có những sinh mệnh thông minh. Sau đó, khi tiến đến điểm làm lãnh đạo của toàn thể cộng đồng, dường như anh đã đi xa hết mức có thể. Vào thời điểm đó anh đã không chết, thực chất. Anh quyết định rời cơ thể. Và khi làm điều đó, anh ấy đã đến Trái Đất. Anh ta sẽ tiến lên phía trước. Anh đã học được mọi thứ có thể bằng cách sống trên hành tinh kia xuyên suốt quá trình hình thành sự sống đến tiến hóa của nó. Vì vậy, các bài học tiếp theo sẽ là bắt đầu lại trên hành tinh khác với một bộ quy tắc, quy định và bài học khác. Đó là khi anh ấy đến Trái Đất.

Vào tháng 3 năm 2007 sau khi bắt đầu làm cuốn sách này, tôi đã có một phiên ngẫu nhiên mà thêm một khía cạnh khác vào ý tưởng trú ngụ trong các thân thể động vật như một hình thức luân hồi. Khách hàng của tôi thấy mình trong một căn phòng, cô ấy được bao bọc trong một viên nang kiểu nhựa trong. Cô biết có nhiều viên nang tương tự khác trải khắp phòng lớn. Khi cô nhận thức cơ thể mình, nó dường như chưa hoàn toàn thành hình. Cô biết nó có hai chân và dường như mang tính động vật hơn cả nhân loại. Nó dường như được bao bọc vì nó nằm trên cái bàn được bọc trong viên nang giống-như-ống. Cô ấy cảm thấy mình là một loại thí nghiệm. Cô có thể thấy một người đi quanh phòng dường như đang kiểm tra các hình thể ở trong viên nang. Ông ấy rất cao và mặc áo khoác trắng, nhưng cô không nghĩ ông ta là nhân loại. Cô cũng nhận thấy có nhiều người trong một căn phòng khác theo dõi tiến độ của họ trên máy tính. Cô có thể thấy bàn phím và màn hình, đồ vận chỉnh số và đồng hồ đo. Tôi đã cố lấy thông tin từ tâm trí của người hình như đang chăm sóc cô và những đối tượng khác, nhưng việc truy cập bị

hạn chế. Tất cả những gì cô có thể thu được là: họ là một loại thí nghiệm, và họ tọa lạc phía trên một hành tinh. Thỉnh thoảng, viên nang được xoay quanh phòng. Tôi đưa cô ấy tiến tới để xem chúng tôi có thể có thêm thông tin không, và cô ấy thấy mình trên một hành tinh mà cô ấy được đưa đến. Cô đã ở trong loại lồng-kiểu-bút-máy trong một khu vực bùn lầy, nơi cô đã được quan sát. Khi tôi cố gắng đưa cô tiến tới để tìm hiểu thêm, cô ấy đã không tiếp tục kiếp sống đó, mà nhảy vào cuộc đời của người lính La Mã.

Tôi biết câu hỏi của mình sẽ được trả lời khi tôi gọi tiềm thức và hỏi nó về kiếp sống kỳ lạ này. Nó cho biết cô được cho thấy là vì cô luôn tò mò về việc có sự sống trên các hành tinh khác hay không. Cô thực sự là một thí nghiệm liên quan đến việc gieo mầm sống một hành tinh, và nó đã xảy ra trên tàu vũ trụ lớn. Nhiều loài khác nhau đã được tạo ra bằng cách thao tác và kết hợp các gen cùng DNA, cô là kết quả của một trong những thí nghiệm này. Khi cô đã phát triển đầy đủ, cô được đưa xuống hành tinh mà con tàu quay quanh. Cô được đưa vào một lồng-kiểu-bút-máy nơi cô sẽ được phép thích nghi trước khi được thả ra. Lý do chúng tôi không thể theo nó tiếp là vì cô ấy không sống sót. Thí nghiệm của cô đã không hiệu quả. Nói cách khác, nó không hoạt động và hình thể không thể thích ứng với điều kiện hành tinh. Tiềm thức nói đó không phải là Trái Đất. Tôi nói tôi biết sự sống đã được gieo mầm từ hàng nghìn nghìn năm trước trên Trái Đất, và nó nói điều tương tự cũng đã xảy ra trên vô số hành tinh khác. Việc đó hiện vẫn đang tiếp tục, vì đây là cách sự sống lan tỏa.

Chương 4: Những Dạng Sống Bất Đồng

Động thực vật không phải những hình thức không quen thuộc duy nhất mà linh hồn hay tinh thần có thể cư ngụ. Tôi đã có nhiều khách hàng mô tả cuộc sống dưới hình thể chắc chắn không phải là nhân loại truyền thống. Một số thách thức trí tưởng tượng, nhưng khách hàng cảm thấy thoải mái khi ở trong chúng, như thể đó không phải là vô lý.

Vùng đất người không lồ:

Jack thấy mình là một người đàn ông rất cao tên là Larce tóc dài màu vàng. Anh cao tới phân nửa chiều cao cái cây mà anh đang đứng. Anh mặc quần vải nâu và một chiếc somi tay phồng, dây quần bằng da đeo lên vai. Anh mang sandal đế vỏ cây và một bao kiếm trên lưng. Thanh kiếm dùng để bảo vệ khỏi những người thậm chí còn lớn hơn anh. Anh có thể ngửi thấy mùi bánh mì nướng từ ngôi nhà nhỏ xa xa. “Có ít người sống ở đó. Họ không thể chống đỡ bản thân.” Anh đưa cho họ con nai trong tay, và bột mì. “Có một cô gái trẻ, tôi thấy hai cô bé và một em bé. Tôi lớn hơn họ rất nhiều, nhưng tôi cảm thấy tình yêu đối với những con người nhỏ

bé này.” Để diễn tả mình lớn hơn thế nào, anh nói người phụ nữ chỉ cao đến eo anh ấy. Có thôn làng của những người nhỏ bé này, và họ đang gặp nguy hiểm từ những người lớn hơn anh ta. Anh cảm thấy có nghĩa vụ bảo vệ họ. Anh ấy không sống trong làng của họ, mà là trên núi gần đó. “Tôi có thể nhìn và lướt trên... mọi thứ. Tôi có thể nhìn thung lũng và xem có gì không ổn không.” Anh chỉ làm việc đó bởi tình yêu dành cho những con người nhỏ bé này.

Vùng này lạnh và mọi người thường mặc lông thú. Anh sống trong một kết cấu làm bằng đá cùng gia đình: cha mẹ, anh chị em — những người mà anh cũng trông nom coi sóc. Những người to lớn hơn thì sống trên một hòn đảo ngoài khơi bờ biển nước lớn, họ đến vào mùa xuân và xuống trên những chiếc tàu sắt lớn, họ sống trong bóng tối tại các lâu đài lớn được làm bằng cự thạch với cửa gỗ to. Họ không bao giờ thỏa mãn và muốn những gì người khác có. Họ giết mọi thứ — chỉ giết chóc. Họ có những thứ cơ khí: súng bắn lửa; tàu của họ nhìn như bay khi chúng băng qua mặt nước mà không cần buồm. Anh mô tả họ có khuôn mặt giống chó bull; hàm dưới đùn với hai răng trên môi trên, một cái bú lớn sau lưng và rất ít tóc. Họ đi lòm khòm. Anh biết họ trông như thế nào, bởi anh đã đánh bị thương vài người trong một trận đánh và một lần trong nước. Anh khẳng khẳng rằng mình không giết người mà là tự vệ.

D: Nghe thực sự giống những người quái lạ. Có ai biết họ đến từ đâu không?

J: Họ nguyên bản đến từ một nơi màu đỏ. Ngay bây giờ, đó là tất cả những gì tôi nhìn thấy. Giống như một hành tinh với đá đỏ.

D: Tôi tự hỏi người dân của bạn có những câu chuyện về họ không.

J: Bị mắc kẹt. Họ không thể quay lại nơi họ xuất xứ. Không có khí quyển. Họ không có cách tồn tại ở nơi họ xuất xứ. Họ phải rời khỏi đó.

Tôi chuyển anh đến một ngày quan trọng. Những người bé nhỏ đã có một đám cưới. Gia đình anh cũng ở đó. Họ đã không xảy ra vấn đề với những người quái lạ trong một thời gian dài. Có lẽ những người đó đã chết. Anh nói rằng đó là việc xấu cho chủng tộc đó, nhưng tốt cho anh và người dân của mình.

Sau đó tôi chuyển anh đến ngày cuối cuộc đời. Anh đang nằm trên giường trong nhà mình. Cơ thể không già. Anh tiếp tục lớn lên và trở nên quá lớn. Việc này gây ra đau ngực, yếu đi do sức nặng, thờ, đau ở mắt cá và chân, còn lưng dưới nữa. Anh nói bạn có thể quá lớn hoặc quá nhỏ. Những người quái lạ không bao giờ trở lại. Khi đến đảo kiểm tra, anh chỉ thấy xương cốt. Mọi thứ của họ ở đó như thể chúng bị bỏ lại.

Người phụ nữ nhỏ bé trong ngôi nhà đã ở cùng anh khi anh qua đời. Sau khi chết, cơ thể anh được đặt vào một chiếc thuyền và được đốt cháy khi nó trôi ra biển —— Họ làm điều này với bất cứ ai, với bất kỳ loại bệnh tật nào. Bài học của cuộc đời đó là sự tôn trọng. Tôn trọng bản thân cũng như tôn trọng kẻ thù của bạn. Và có thể yêu bất cứ gì hay bất cứ ai, dù đó là lớn hay nhỏ. Cũng thận trọng. Nhận thức. Nghe, nhìn, xem. Anh cảm thấy mình đã học được những bài học này.

Sau đó tôi gọi tiềm thức trả lời câu hỏi.

J: Jack phải thấy kiếp sống này để biết tình yêu mà anh không thể có. Anh ấy có thể chia sẻ tình yêu đó với cô ấy trong cuộc đời hiện tại của mình vào năm 2004. Cô ấy là vợ hiện tại của anh. Cô ấy là người phụ nữ nhỏ bé.

D: Vậy họ đã trở lại với nhau. (Vâng) Điều đó quan trọng vì bây giờ họ có cùng kích thước, phải không?

J: Khá gần. Tình yêu không thể xảy ra trong cuộc đời kia, và điều này khiến anh tuyệt vọng. Anh chỉ có thể ở bên cô như một người bạn.

Tôi muốn tiềm thức giải thích những tông kỳ lạ của cuộc đời đó. “Mọi thứ Jack có là quái lạ. Mọi thứ có xu hướng khác biệt, vì anh ấy thích khác biệt. Anh ấy không thích bình thường. Trong suốt đời mình, anh luôn có thể nhìn thấy những gì người khác không thể thấy. Anh ấy luôn luôn khác biệt.”

D: Nhưng đó không phải là điều xấu, chỉ cần thích ứng. (Vâng) Trong cuộc đời đó, anh ấy là một người to lớn và vẫn tiếp tục phát triển. Bạn có thể cho tôi biết gì đó về người của anh ta không?

J: Nhóm của anh đến từ một hành tinh khác. Họ đã được gieo ở đây trên Trái Đất.

D: Đất nước đó là?

J: Xứ lạnh. Viking. Phần phía bắc. Từ trong lịch sử.

D: Những người nhỏ bé có được coi là kích thước bình thường ngày nay không?

J: 1m73. Một số nhỏ hơn. Nhóm của anh cao 2m75 đến 3m. Họ được gieo từ một hành tinh khác.

D: Vậy họ thực sự quá cao đối với hành tinh này, phải không?

J: Vâng. Đó là lý do họ được đặt ở phía bắc, tránh xa những người khác. Những người nhỏ hơn sẽ sợ họ. Họ đã được đặt ở đó để xem họ có sống sót không.

D: Tại sao anh ta vẫn tiếp tục tăng trưởng?

J: Lỗi di truyền.

D: Vậy, khi được gieo, họ đã có vấn đề. (Vâng) Nhóm đó có còn tồn tại trong thời đại của chúng ta không?

J: Vâng. Họ không to lớn.

D: Vậy, một số người cao lớn trên Trái Đất ngày nay là hậu duệ từ sự gieo mầm đó? (Vâng) Tôi đã nghĩ họ sẽ chết. (Không) Còn những người ở trên đảo, những người thậm chí còn to lớn hơn nữa?

J: Họ đến từ đâu đó. Một lỗi sai từ bên ngoài. Họ không nên ở đây. Họ nên được gửi đến một nơi khác.

D: Tại sao họ lại ở đây?

J: Họ tính toán sai.

D: Anh ấy nói họ bị mắc kẹt. (Vâng) Họ có về hành tinh đỏ không?

J: Hành tinh đỏ. (Ngạc nhiên) Không phải sao Hỏa. Nó có khí quyển xấu. Họ đã phải rời đi vì không thể thở.

D: Vậy, họ tính toán sai nên điểm cuối là trên hòn đảo đó. (Vâng) Nhưng có vẻ họ không thể sinh sản.

J: Không, toàn là đàn ông. Đó là lý do họ tận diệt. Họ rất bạo lực. Không có gì hài hước về họ. Ngoại trừ, họ xấu xí.

D: Vậy nên họ bị cô lập trên hòn đảo đó có lẽ tốt hơn. (Vâng) Còn lâu đài của họ thì sao? Có cái nào tồn tại đến thời đại chúng ta không?

J: Dưới bùn. Được biết đến vào thời của chúng ta năm 2004, sẽ được tìm thấy ở Iceland. Các hiện vật sẽ được tìm thấy cuối cùng. Họ sẽ không hiểu.

D: Và những chiếc tàu nghe giống như tàu vũ trụ.

J: Vâng, dưới bùn.

D: Chúng cũng sẽ được tìm thấy?

J: Có thể.

Vậy nên, có lẽ những truyền thuyết và chuyện cổ tích mà chúng ta đã nghe xuyên suốt cuộc đời không phải hoàn toàn là tưởng tượng. Tôi luôn tin hầu hết các câu chuyện và truyền thuyết đều có cơ sở. Nhưng tôi cũng biết qua thời gian, nhân loại đã tam sao thất bản những huyền thoại này, do đó rất khó để biết được bản gốc. Khi ở Na Uy, tôi đã thăm một số viện bảo tàng ở Oslo. Tôi đã thấy tranh cổ miêu tả các câu chuyện về những người khổng lồ, quỷ troll, quỷ ogre và những sinh vật kỳ quái. Tiềm thức của Jack nói họ đã sống ở phía Bắc. Có lẽ những câu chuyện này mang ký ức về những sinh vật sống trên Trái Đất cách đây rất lâu. Đây cũng có thể giải thích chuyện một số người sống trên Trái Đất hiện nay rất cao. Có lẽ họ mang gen của những người khổng lồ tử tế này.

* * *

Một ca tại Seattle, Washington vào tháng 4 năm 2002, nơi tôi nói chuyện tại Hội nghị APRT (Hiệp Hội Nghiên Cứu Tiền Kiếp và Liệu Pháp), đã phát hiện ra một dạng sống ngoài dự kiến khác.

Mỗi phiên điều trị tôi làm được thiết kế để tiềm thức đưa người đó đến tiền kiếp thích hợp nhất, giúp giải thích những vấn đề họ gặp phải trong cuộc sống hiện tại hoặc cung cấp thông tin họ cần. Như đã trình bày trong sách này và hai sách trước cùng series, thân chủ thường đi vào các hoàn cảnh lạ mà không có giải thích hay cơ sở hợp lý. Tôi luôn tin tiềm thức có lý do đưa họ đến đó, vì vậy tôi chỉ làm báo cáo kiêm điều tra viên, đặt câu hỏi trong phạm vi những gì mà tiềm thức đã chọn cho họ nhìn thấy. Nếu tôi cố loại bỏ chúng và đưa họ đến một cái gì đó hợp lý hơn đối với tôi, thông tin thiết yếu sẽ không xuất hiện.

Điều đầu tiên Wanda thấy khi vào cảnh là một nhóm người đích xác không giống nhân loại. Việc này gây bối rối cho cô khi mô tả họ, “Họ có một chất liệu, một cấu trúc của cơ thể họ, nhưng nó mở rộng vào ánh quang này. Thật cool!”. Cô ấy rất ngạc nhiên khi thấy cơ thể mình giống thế. “Ồ, cơ thể tôi cũng thế! Một ánh quang! Thật thú vị! Ánh sáng, ánh quang, cứ tiếp tục, sau đó dần trở nên yếu hơn khi nó biến mất, nhưng nó vẫn ở đó. Có một cấu trúc chất liệu ở trong ánh sáng này, nhưng nó giống như bạn đang ở trong một quả cầu thủy tinh. Và ánh quang của chính bạn là quả cầu thủy tinh. Tôi chỉ cảm thấy hạnh phúc! Có một sự khác biệt nhỏ trong sự sáng rực của ánh quang của họ. Một số sáng hơn những người khác, và một số có chút màu sắc khác nhau, giống như một số là đào, và một số giống dâu tây. Tôi là một màu vàng kem. Và tất cả chúng tôi đều lơ lửng.”

Cô ấy có vẻ bông bênh và hạnh phúc, thích thú với việc này và hồ hởi khi mô tả những gì đang nhìn thấy. Hầu như giống-trẻ-con trong khám phá của mình. “Và họ rất vui khi được gặp tôi. Tôi đoán họ ở đây chờ tôi. Giống như một bữa tiệc. Tôi thậm chí không thực sự hiểu họ đang nói gì. Họ nói quá nhanh. Đã có nhiều thay đổi. Họ muốn cho tôi biết tất cả những thay đổi cùng một lúc. Họ sợ rằng khu vực đang bị bệnh. Và chúng tôi muốn làm nó tốt hơn. Màu sắc không sáng sủa như trước.”

D: Khu vực nào?

W:Ồ, xuống đó không sáng. Và chúng tôi cần làm cho nó tốt lên. (Cô ấy không vui như trước) Những ánh quang không rực sáng hơn, nhưng chúng có vẻ sáng hơn với tôi! Họ nói nó không tốt.

D: Bạn đã từng đến đó trước kia?

W: Tôi đã ở đó khi họ bắt đầu, một thời gian dài trước kia. Chúng tôi đến và quyết định sống ở đây. Vậy nên chúng tôi đã tìm thấy khu vực này, nhưng sau đó những thứ khác đã xảy ra khiến nó không còn thoải mái nữa. Và họ không muốn phải đi đến nơi khác.

D: Họ sống trên mặt đất, hay phía trên trong không khí? Nếu tôi hiểu đúng.

W: Họ không cần mặt đất. Có điều gì xảy ra dưới đó làm nơi chúng tôi sống không thoải mái.

D: Bạn nói bạn ở đó ngay từ đầu khi họ lần đầu tiên đến đó? (Vâng) Vậy bạn đã đi đâu?

W: Vâng, tôi phải đi đâu đó và giúp đỡ người khác. Một khi họ đã khởi đầu, thì tôi có thể đi và giúp đỡ một nhóm khác.

D: Vậy đó là những gì bạn làm? Đi từ nhóm này sang nhóm khác?

W: Vâng, vì họ nghĩ tôi quan trọng.

Điều này gây bối rối. Tôi không biết chúng tôi ở đâu, những sinh mệnh bất đồng kia là ai hay là gì. Họ dường như là một loại sinh mệnh năng lượng, nhưng có sự khác biệt.

D: Công việc của họ là gì?

W: (tạm dừng) Họ nói chuyện với các tiểu thiên tiên. Các tiểu thiên tiên sống ở đâu?Ồ, vâng! Các tiểu thiên tiên và những thứ khác sống dưới mặt đất. Mặt đất là đường xuống đó.

D: Các tiểu thiên tiên trông như thế nào?

W: Họ trông giống con người, nhưng tí hơn. Họ trông giống như các nữ hoàng... ôi, có một con bạch kỳ mã tí hơn, nhưng nó nhỏ như tiểu thiên tiên. (Cười) Tôi thu nhỏ xuống đó để xem nó như thế nào. Tôi có thể di chuyển theo bất kỳ cách nào tôi muốn. Tôi muốn làm mọi lúc. (Cười)

D: Những người tí hon xuống đó làm công việc gì?

W: Họ đang cố giữ cho hành tinh mình tốt đẹp, cũng cố giúp các động vật lớn hơn. Và có những người khác ở đó nữa, nhưng họ không phải làm việc với con người. Những tiểu thiên tiên thích thú vật. (Rất hài lòng) Họ cũng thích tôi.

D: Người của bạn làm gì để giúp tiểu thiên tiên?

W: Chúng tôi giữ họ cách xa con người. Chúng tôi báo động họ khi có người đến, bởi vì con người không tốt. Con người đang làm tổn thương họ. (Cô ấy trở nên buồn)

D: Con người có thể tổn thương họ như thế nào?

W: (buồn) Bởi vì một số người lấy đi khu vực của họ, điều đó làm họ tổn thương. Con người lấy nhà của họ, nhà của họ là những cái cây. Không còn nhiều cây nữa.

Rõ ràng, tiểu thiên tiên giống những tinh thần thiên nhiên mà công việc của họ là bảo vệ thực vật và cây cối. Họ buồn vì con người đang đốn những cái cây mà họ đã nhận trách nhiệm bảo vệ. Họ cảm thấy đã thất bại trong công việc, nhiệm vụ của mình.

D: Và đây là lý do họ không thích con người?

W: Vâng, nhưng đây không phải là Trái Đất. Nó không giống như Trái Đất. Nó không phải cùng một loại cây. Chúng tôi tới đó để giúp các tiểu thiên tiên trong công việc của họ, vì họ quá nhỏ và họ mãi mãi không thể nhìn thấy. Và chúng tôi có thể giúp họ thấy những gì có thể làm tổn thương họ.

D: Bạn có khả năng nhìn thấy những thứ này và biết cách cảnh báo họ?

W: Vâng, chúng tôi có thể thấy, vâng!

D: Nhưng bạn nói bạn đã đến những nơi khác?

W: Vâng, tôi đã đi. Những thế giới đó cần người giúp tiểu thiên tiên. Và họ rất vui khi chúng tôi đến, vì họ có thể được an toàn và không sợ hãi. Chúng tôi sống trên bầu trời! Nơi con người không thể nhìn thấy chúng tôi, nhưng tiểu thiên tiên thì có thể. Tôi nghĩ không có nhiều những người như chúng tôi. Họ dường như không quan tâm đến thiên nhiên.

D: Nhưng do bạn phát sáng như vậy, họ có lẽ không cách nào nhìn thấy bạn.

W: Vâng. Họ chỉ tìm kiếm cấu trúc, và chúng tôi không thực sự có nhiều cấu trúc. Tôi trở lại kiểm tra và đảm bảo mọi thứ đều ổn. Họ rất vui khi thấy tôi và họ phải nói với tôi về chuyện này. Đó là lý do tôi không thể nghe thấy. (cười thầm) Quá nhiều chuyện đang xảy ra. Nhưng các tiểu thiên tiên, họ không nói nhanh. Tôi có thể đi đến những thế giới khác, nhưng công việc của tôi là ở đó. Họ là những người rất dịu dàng. Họ rất săn sóc, rất ấm áp. Chỉ cần ở xung quanh họ là cảm thấy giống như có nhiều tình yêu. Con người cố gắng đến đó. Và chúng tôi đã làm ra

một mùi hôi thối! Chúng tôi kết hợp các thứ tạo ra mùi hôi. Chúng tôi biết những thứ đó, nhưng con người thì không hiểu. Nó khá hữu hiệu! Và con người đi khỏi. (cười khúc khích) Họ sẽ cố gắng thoát khỏi những mùi hôi. Mọi người đều hạnh phúc. Đặc biệt hạnh phúc khi con người biến đi.

Dù loại sinh mệnh này thường không có cảm giác thời gian, nhưng tôi quyết định đưa cô ấy tiến đến một ngày quan trọng khi có chuyện xảy ra.

D: Bạn đang làm gì? Bạn thấy cái gì?

W:Ồ, có nhiều con người, họ có những thành phố lớn của họ. Không tốt. Chúng tôi đã thử dùng mùi hôi, nhưng vô hiệu. Họ nói họ có thể thay đổi không khí. Họ nghĩ có cái gì ngoài đó mà họ cần. Tôi không chắc đó là gì, nhưng có vẻ không tốt cho chúng tôi. Họ sẽ bắt động vật và chạy thí nghiệm, đó là không tốt. Con người không tôn trọng được chúng tôi. Họ sẽ làm tổn thương tiểu thiên tiên và động vật, nhưng đó là bạn bè và cũng là một phần của chúng tôi.

D: Tôi nghĩ họ sẽ không thể nhìn thấy tiểu thiên tiên.

W: Con người không thể nhìn thấy họ, nhưng khiến họ sợ hãi và làm họ tổn thương. Và sau đó họ bị mất khu vực của mình. Tôi rất buồn, bởi vì đó là công việc của tôi. Và tôi đã không bảo vệ được họ. (Hầu như khóc) Tôi thực sự không muốn nhìn thấy. Con người làm tổn thương họ vì tôi không bảo vệ được họ. Tôi đã được yêu cầu làm cho điều đó không bao giờ xảy ra. Tôi đã thấy họ sắp ở đó, và nó vô hiệu. (buồn)

D: Họ đang bắt những con vật như thế nào?

W: Một số chúng có những điểm giống báo.

D: Mèo lớn, ý bạn là vậy?

W: Vâng, nhưng vô nghĩa. Mọi con vật đều tốt đẹp. Chúng sợ hãi. Tất cả đều sợ hãi.

D: Họ còn bắt loại động vật nào khác?

W: Khi. Và tất cả những con chim xinh đẹp. (Hầu như khóc) Chúng đang nướng tạt chúng tôi.

D: Bạn bây giờ có thể làm gì giúp các con vật không?

W: Tôi không biết. Tôi không nghĩ thế. Con người quá lớn.

D: Các tiểu thiên tiên cũng không thể làm gì được?

W: Vâng. Họ có thể thử. (Rất không hài lòng) Nhưng có quá nhiều con người khẳng định mình sẽ làm điều đó. Họ đang đưa con vật vào lồng. Những con vật sợ hãi, một số chúng đang chết dần, chỉ vì chúng quá sợ hãi. Chúng không muốn sống. Họ đưa chúng vào tòa nhà lớn này. Và họ đốn cây.

Sau đó, dường như Wanda không thể chịu đựng được nữa — vì cô tin những điều tiêu cực xảy ra là do lỗi của mình. Cô đột ngột rời khỏi thế giới nơi cô làm một loại tinh thần tự nhiên giúp các tiểu thiên tiên và động vật, quay trở lại cõi tinh thần. Cô chắc chắn nghĩ mình đã thất bại trong công việc cố bảo vệ những người tí hon. Cô không vui về báo cáo nhiệm vụ được phân bổ lại. Cô và các trưởng lão trong hội đồng đã quyết định rằng cô có thể làm tốt hơn trong thời gian tới bằng cách trở thành một “con người” thay vì sinh mệnh năng lượng phát quang này, như thế cô ấy sẽ có nhiều sức mạnh để làm ra thay đổi. Cô mô tả các thực thể trong hội đồng đã tư vấn cho cô.

W: Họ giống như những khối sáng, nhưng khác với những ánh quang như tôi. Rất khác biệt. Họ mềm mại. Vâng, không, tôi đoán cũng có một số cấu trúc trong đó, nhưng họ tỏa ra rất nhiều ánh sáng, thật khó để thấy họ thực sự có cấu trúc hay không. Họ không giống những người nơi tôi xuất xứ.

D: Đây có phải là những người làm ra quyết định không?

W: Họ giúp làm ra quyết định. Họ để bạn thực hiện các lựa chọn của riêng bạn, nhưng họ cho bạn thấy tất cả, và nói với bạn về những lựa chọn.

D: Vậy bạn quyết định rằng bạn muốn thử làm một “con người”?

W: (Không chắc chắn) Vâng, tôi có thể làm điều đó.

D: Luôn có cảm giác đáng sợ khi đó là cái chưa biết, cái gì đó mới mẻ và khác biệt, phải không? (Vâng!!) Vậy, chuyện gì xảy ra sau đó? Làm thế nào bạn trở thành một con người?

W: Vâng, đó là đứa trẻ sơ sinh này. Họ nói tôi sẽ là đứa bé này, và tôi nói tôi không muốn làm em bé, vì em bé thì yếu ớt.

D: Vâng, nhưng bạn phải bắt đầu ở đâu đó.

W: Tôi sẽ trở thành một đứa trẻ. Tôi sẽ khoảng sáu tuổi.

D: Bạn sẽ không làm một em bé sơ sinh? (Không làm.) Bạn có thấy đứa trẻ mà bạn muốn làm không?

W: Ô, cậu ấy rất dễ thương, có rất nhiều năng lượng, rất quan tâm đến động vật. Và tôi nói với cậu ấy một số thứ tôi biết. Nhưng tôi không biết nhiều nữa; nó đang mờ dần.

D: Làm thế nào bạn trở thành cậu ta nếu cậu bé đã được sáu tuổi? Có một tinh thần sống bên trong cậu ta, phải không?

W: Tôi không biết. Tôi chỉ thấy và đi đến cậu ta, sau đó tôi là cậu ta.

D: Vậy đôi khi nó có thể hoạt động như vậy?

W: Tôi không biết. Tôi nhìn thấy em bé, tôi không muốn em bé. Sau đó tôi thấy cậu ta, và bây giờ tôi là cậu ta.

D: Nhưng đó là cách bạn trở thành một con người, bạn phải bắt đầu từ nhỏ?

W: Vâng, nhưng tôi 6 tuổi và tôi vẫn có thể làm được. Tôi không thể nói với cậu ta về những tiểu thiên tiên, vì tôi không nhớ được tất cả. Tôi biết có một cái gì đó ở đó, nhưng tôi không biết đó là gì.

Dù không rõ ràng, nhưng dễ thấy cô ấy quyết định trở thành một “con người” để có thể tạo ra sự khác biệt. Rõ ràng hóa thân làm người đầu tiên của cô chắc chắn không phải là cuộc đời Wendy hiện tại. Vì vậy, tôi để cô rời thực thể đó, như thể chúng tôi có thể đi tới xuyên qua thời không. Bằng cách này tôi có thể liên lạc với tiềm thức cô.

D: Tôi biết tiềm thức có thể chọn bất cứ thứ gì cho Wendy xem. Tại sao tiềm thức lại chọn cuộc đời này cho cô ấy thấy?

W: Bởi vì cô ấy có giá trị. Bây giờ, trong cuộc đời hiện tại, cô ấy cảm thấy mình không thể làm gì cho động thực vật. Và cô ấy cần biết rằng, dù chỉ là một người, nhưng cô ấy có thể tạo sự khác biệt. Cô ấy nghĩ rất khó để một người tạo ra sự khác biệt. Và cô ấy quên rằng một người phải bắt đầu. Cô ấy có ý tưởng về việc bắt đầu. Cô ấy không làm chúng.

D: Đó là lý do cô ấy rời bỏ hình thể năng lượng và bước vào hóa thân con người?

W: Đó là một trong những lý do. Cô ấy không muốn làm việc với động vật và cây cỏ nữa. Cô ấy muốn làm việc với con người, vì cô ấy hy vọng con người sẽ trở nên tốt hơn. Nhưng cô ấy không chắc chắn những người trên Trái Đất đã sẵn sàng hiểu có rất nhiều chiều kích khác nhau. Đó là kịch bản tương tự mà con người đã phải giải quyết trong một thời gian rất dài. Cuối cùng chúng tôi cũng đã qua được với cô ấy. Phải mất thời gian đủ lâu! Cô ấy đã sớm biết mình phải làm việc với con người.

D: Nhưng khi bắt đầu sống như một con người, bạn sẽ không bị cuốn vào nó và tạo ra nghiệp chứ?

W: Vâng. Cô vẫn lựa chọn đến đây. Cô ấy có thể đi những nơi khác. Đó là một sự lựa chọn. Và nghiệp tồn tại nếu bạn muốn nó. Nhưng nếu có thể bước khỏi những hạn chế của con người, bạn có thể lựa chọn để đi những nơi khác. Và bạn có thể chọn rời khỏi nghiệp đó, dù đó là tích cực hay tiêu cực, phía sau bạn.

D: Vâng, nhưng cô ấy đã quyết định trở thành con người để có thể tạo ra sự khác biệt?

W: Vâng, cô ấy luôn hy vọng tạo ra sự khác biệt. Cô ấy cần phải hiểu mình đã tạo ra sự khác biệt rất rất nhiều chỗ. Và có lẽ cô ấy có thể thoái lui khỏi cố gắng quá mức. Cô ấy cố chăm sóc mọi người và mọi thứ. Và cô ấy cần nhớ mình đã chăm sóc mọi thứ và mọi người trong hàng thế kỷ.

Trong *Between Death and Life* có giải thích một chuỗi kiếp sống mà chúng ta phải trải nghiệm trước khi nỗ lực sống trong cơ thể con người là những kiếp sống làm các tinh thần thiên nhiên như tiểu thiên tiên chẳng hạn. Đây là những người giám hộ của động thực vật. Những sinh vật tí hon này là có thật, và các nền văn hóa trong quá khứ mà sống gần gũi với tự nhiên đã từng có thể nhìn thấy họ. Nhiều câu chuyện về “người tí hon” dựa trên sự thật. Trong xã hội công nghệ hiện tại của chúng ta, rất khó nhận thức sự hiện diện của họ, trừ đám Gremlin nhỏ thích quấy phá máy tính của tôi. Câu chuyện này cũng cho thấy tinh thần thiên nhiên không thích gần gũi con người cho lắm. Họ thích các khu vực nông nghiệp và tự nhiên hơn là các thành phố bận rộn.

Một hình thức sự sống mà là một nhu cầu được gọi là “nguyên tố chất”. Tôi không chắc đó là thứ Wendy đã trải nghiệm, vì cô ấy dường như đang giúp đỡ các tiểu thiên tiên chứ không phải là một trong số họ. Nguyên tố chất là các năng lượng cơ bản không được xác định bởi một hình thể cố định, và dường như không có trí thông minh mà có thể trao đổi cùng. Chúng bị thu hút đến những địa điểm, ăn và gia tăng năng lượng của nơi đó, dù đó là tích cực hay tiêu cực. Hầu hết mọi người có thể cảm nhận được năng lượng cơ bản này khi họ bước vào những tòa nhà xác định. Chú ý cái cách mà năng lượng của một thánh đường lớn khác với năng lượng của một nhà tù. Đó là sự tích tụ năng lượng mà vẫn duy trì bên trong cấu trúc. Hai dạng sống này khác nhau. Chương này cho thấy có nhiều hình thức sống khả thi khác trước khi linh hồn nỗ lực sống như một con người phức tạp.

Có phải phiên tiếp theo này mô tả cùng một đối tượng dưới cái tên khác không?

D: Sally muốn biết, làm thế nào tiểu thiên tiên bước vào cõi giới loài người? Cô ấy rất quan tâm đến những người tí hon, những tiểu thiên tiên.

S: Thiên tiên không phải là người tí hon. Thiên tiên khá lớn, so với con người.

D: Chúng tôi luôn vẽ họ rất nhỏ.

S: Đó không phải là thiên tiên. Đó là trung giới, tinh thần thiên nhiên mà trao đổi và trung gian giữa ở đây, nhân loại, và thiên tiên.

D: Nhưng bạn nói rằng thiên tiên thực sự khá lớn?

S: Vâng, họ lớn. Họ không nhỏ. Đôi khi họ lớn hơn hầu hết nhân loại. Họ có một khả năng khác để diễn dịch sự tồn tại của họ. Họ giống-người ở chỗ có hai tay hai chân, nhưng họ có khuynh hướng gắn kết với thiên nhiên hơn. Vì vậy, họ có cảm xúc giống-thiên-nhiên, hoặc cơ thể giống-thiên-nhiên. Sally có một người bạn, thực sự, một thiên tiên trông rất giống-cây trong sự xuất hiện của anh ta. Da anh ta là gỗ, như vỏ cây; tóc anh giống như lá cây xanh. Họ diễn dịch cơ thể của họ một cách khác nhau.

D: Nhưng nó là một cơ thể vật lý? (Vâng) Vậy, cô ấy muốn biết làm thế nào họ bước vào cõi giới nhân loại.

S: Họ sử dụng các nguyên tố.

D: Tôi biết về các nguyên tố chất, nhưng bạn nói là các nguyên tố?

S: Họ sử dụng các nguyên tố. Mọi cơ thể của họ là sự kết hợp của bốn nguyên tố khí lửa nước đất. Và họ tách mỗi nguyên tố ra. Họ băng qua cổng rồi ráp lại bằng cách gọi các nguyên tố trên cõi bên kia của cõi giới nhân loại.

D: Nhưng cơ thể họ xuất hiện như nhân loại?

S: Vâng, đúng rồi. Họ nhìn hơi quái quái đối với con người, nhưng vẫn giống nhân loại hơn khi họ còn trong cõi giới thiên tiên.

D: Vậy người ta không biết rằng họ đang trò chuyện với một thiên tiên.

S: Không biết, dù họ nghĩ người này hơi quái. Họ sẽ nghĩ thiên tiên trong cơ thể nhân loại này nhìn hơi khác so với con người bình thường.

D: Người mà là một thiên tiên biết mình khác biệt?

S: Ồ, vâng, họ nhớ mọi thứ.

D: Họ biết họ không phải là một sinh mệnh nhân loại bình thường.

S: Vâng, họ có thể đến và đi dễ dàng hơn nhiều so với con người.

D: Làm thế nào cô ấy có thể dùng khả năng thiên tiên để chữa trị?

S: Cô ấy cần phải được kết nối nhiều hơn với các nguyên tố, và hiểu các nguyên tố này đóng vai trò thế nào trong bệnh tật. Sau đó có thể thay đổi các nguyên tố để chúng cân bằng và hài hòa với nhau, như thế bệnh trạng có thể được cải thiện. Cô ấy không cần phải ở gần đương sự để làm điều đó. Cô ấy thực sự có thông tin này trong tâm trí mình, nhưng cô ấy đã không áp dụng nó. Một lần nữa, nó đi đến vấn đề với suy nghĩ cô ấy không thể làm điều đó.

D: Chúng ta đã đưa ra những giới hạn về bản thân, đúng không? (Vâng)

* * *

Khi bước vào kiếp sống, Betty thấy mình đang nhìn vào một vật lạ trong một cảnh quan không quen thuộc. Vật thể là một khối trụ tròn màu xám trắng với một quả bóng tròn nằm trên đỉnh. Có một thiết kế chữ nhật màu đỏ bên cạnh. Khối trụ tự đứng trên đá đối lập một bầu trời tap sắc kỳ lạ của màu xanh navy và vàng nhạt. Khi quay lại, cô nhìn thấy nhiều khối đá có hình dạng bất thường. “Chúng giống như một cái đồng hồ cát. Cái kiểu thuôn dài và tóp lại ở giữa. Một số giống những ngọn tháp.” Chắc chắn nó nghe như cô ấy không ở trên Trái Đất. Rồi cô ấy tuyên bố, “Hình như mọi thứ khác đều nằm dưới đất. Tôi cần phải ở trong lòng đất. Chúng tôi không sống trên bề mặt, chúng tôi sống dưới lòng đất — Có một chỗ ra, một ống tròn. Bạn đi qua ống. Đây không phải là nhà tôi. Tôi có một chuyến đi, sau đó tôi trở lại. Tôi ở một trạm trên đường. Chúng tôi là thợ mỏ. Tôi kiểm tra đèn hiệu. Tôi là nhân viên liên lạc. Khối trụ này là một đèn truyền thông. Đỉnh của quả bóng hở và phát ra ánh sáng.”

Tôi hỏi cô ấy có muốn đi xuống và xem dưới đất như thế nào không. Cô ấy nói chỉ cần trượt xuống ống. Cô ấy bước vào căn phòng nơi cất áo khoác ngoài của mình, rõ ràng, nó là thứ phải mặc ở trên bề mặt. “Tôi cởi nó ra, và tôi không phải nhân loại. Tôi trông giống một con bọ. Tôi có nhiều tay. Tôi có cái đầu hình trái bóng. Tôi trông giống một con kiến. Tôi có hàm kẹp, mắt tôi ở chóp râu. Tôi có thể nhìn mọi hướng. Tôi có hai sợi râu, vì vậy tôi có thể thấy đa phương hướng. Tôi có bốn chân sáu tay. Cơ thể tôi màu nâu có ba khúc. Khúc trên cùng là đầu. Khúc tiếp theo có sáu cánh tay, và khúc lớn nhất có bốn chân. Tôi có vài loại thiết bị thở trên ngực. Không phải một bộ máy. Nó là một loại cơ quan cơ thể bên ngoài ngực tôi. Bạn kéo không khí vào và nó trao đổi. Nó huyết và nhấp. Đó là cách nó liên lạc. Tất cả chúng tôi đều hiểu nó.”

D: Tại sao bạn phải mặc gì đó khi đi lên bề mặt?

B: Bạn sẽ gọi nó là bức xạ. Bạn không thở được trên đó nếu không có bộ đồ, nó che chắn bạn khỏi bức xạ.

D: Tại sao bức xạ có ở đây?

B: Nó gần mặt trời. Thời gian duy nhất tôi lên bề mặt là kiểm tra đèn hiệu.

D: Có vẻ như giữ đèn hiệu hoạt động là rất quan trọng.

B: Đó là lý do họ có tôi. Tôi là bản sao lưu khẩn cấp. Nếu đèn hiệu có gì không đúng, tôi có thể gửi SOS ra từ bản thân, một xung động. Nhưng tôi nghĩ điều đó sẽ giết tôi. Tôi nghĩ tôi sẽ không sống sót. Tôi nghĩ việc đó sẽ khiến tôi kiệt quệ. Quá nhiều năng lượng.

D: Vậy đó là lý do họ gọi bạn là nhân viên liên lạc?

B: Vâng, và tôi là bản sao lưu khẩn cấp.

D: Trong trường hợp bất cứ điều gì xảy ra, thì bạn phải hy sinh bản thân để gửi đi một tin nhắn? (Vâng)

Có những người khác sống dưới lòng đất giống anh ta. “Chúng tôi phân chia thành nhà. Tôi đoán bạn sẽ gọi nó là hộ. Mỗi hộ có một công việc, và chúng tôi là những dòng dõi có công việc. Tôi đến từ một hộ liên lạc.”

D: Đó là ý của bạn khi nói dòng dõi? Họ truyền thụ những khả năng này? (Vâng) Và những người khác có khả năng và công việc khác để làm?

B:Ồ, vâng, người trong hầm. Chúng tôi làm việc ở đó. Chúng tôi đang khai thác mỏ.

D: Bạn cũng có những khu sinh hoạt?

B: Những chỗ ra khỏi đường. Tôi nghĩ tôi không ngủ.

D: Còn về dinh dưỡng để nuôi sống cơ thể? Bạn có tiêu thụ thứ gì không? (Không) Làm thế nào bạn sống được?

B: Chúng tôi được sinh ra với những gì chúng tôi cần, và khi nó hết, chúng tôi cũng không còn.

Cô ấy báo cáo tất cả những điều này rất thực tế. Nó không làm cô phiền nhiễu. Đó là phương thức của nó trong kiếp sống này.

D: Bạn không phải tiếp tục bổ sung hoặc tái cung cấp nó?

B: Không. Đó là một đời sống ngắn ngủi. Chúng tôi chỉ làm việc.

D: Bạn đang khai thác gì?

B: Chúng tôi khai thác đá cho người khác. Không phải cho chúng tôi. Chúng tôi không cần nó.

D: Có vẻ như bạn không cần nhiều thứ, đúng không?

B: Không cần, chúng tôi làm việc này để giúp người khác. Những viên đá trắng, đôi khi trong suốt. Đôi khi màu xanh lá cây và tím. Chúng được nghiền và vận chuyển đến hành tinh khác.

D: Bạn có thiết bị nghiền nát chúng dưới đó?

B: Vâng. Chúng được xử lý. Có những hộ làm việc đó. Chúng tôi đều là công nhân.

D: Các khối đá được vận chuyển đến hành tinh nhà của bạn?

B: Tôi không nghĩ mình có nhà. Tôi nghĩ tôi được sinh ra trên một con tàu. Và được thả xuống để làm việc.

D: Họ đã thả nhiều người các bạn một lúc?

B: Vâng, đủ để làm việc. Đó là một đời sống ngắn ngủi. Họ mang thêm nhiều người để thay thế chúng tôi.

D: Bạn nghĩ gì về điều đó? Bạn có thích cuộc sống đó không?

B: Tôi không có những cảm xúc như vậy. Tôi có nhiều suy nghĩ hơn người khác, vì tôi là người liên lạc. Giai đoạn này của kiếp sống, khi tôi lột bỏ nó, tôi tin tôi sẽ trở thành ánh sáng. Sau đó tôi có thể làm những gì tôi muốn.

D: Bạn đã được dạy điều đó, hay bạn chỉ đơn giản là biết?

B: Chúng tôi biết điều đó. Chúng tôi sinh ra với điều đó. Chúng tôi biết những gì chúng tôi đang làm là tạm thời. Nhưng những người tạo ra chúng tôi, họ không biết điều đó. Những người sở hữu con tàu mà chúng tôi từng ở trên đó. Họ không hiểu điều này, nhưng chúng tôi có điều này như một ký ức. Chúng tôi biết mình chỉ đi từ hiện hữu này sang hiện hữu khác. Đây chỉ là tạm thời. Đây là việc để làm trong một khoảng thời gian ngắn.

D: Nhưng bạn nói bạn có nhiều —— tôi đoán là “cảm giác” —— hơn những người khác, vì bạn là người liên lạc?

B: Vì tôi không thực sự là một trong số họ. Tôi chỉ nhìn giống thôi.

D: Bạn nói những người trên tàu là khác biệt. Họ trông thế nào?

B: Họ lớn hơn. Họ chỉ có hai tay hai chân. Đầu của họ tròn. Họ có các tính năng khác với chúng tôi.

D: Bạn có biết gì về chiếc tàu này và nơi họ đi không?

B: Đó là một con tàu khai thác. Đó là một hoạt động khai thác mỏ. Và họ phát triển những công nhân này trong vườn ươm, sau đó thả lên hành tinh để khai thác mỏ. Họ đã biến đổi gen công nhân để làm những công việc nhất định, có cấu trúc nhất định trong cơ thể của mình, xử lý quặng và thực hiện việc giao hàng. Những công nhân này có một thời hạn. Tất cả mọi thứ được định thời gian.

D: Vậy, khi họ thả bạn lên hành tinh, bạn biết chính xác mình phải làm gì, và nơi bạn phải đến? (Vâng) Bạn thậm chí không thắc mắc về nó.

B: Không, không cần. Tôi sinh ra và biết nó là gì. Tôi mang theo ký ức về dòng dõi của tôi. Tôi biết những nơi khác mà tổ tiên tôi từng đến. Tôi hiểu và nhớ những gì họ trải qua, và nó sẽ tiếp tục truyền xuống dòng dõi. Nhưng tôi nghĩ tôi là một đột biến.

D: Vậy với mọi ký ức của mình, bạn đã luôn là loại sinh mệnh này? (Vâng) Bởi bạn mang theo ký ức mà người trên tàu đã lập trình cho bạn?

B: Họ không thể lập trình nó. Chúng tôi đã có nó. Họ chỉ đưa chúng tôi.

D: Nhưng bạn đã nói họ không hiểu phần đó.

B: Họ không hiểu. Con tàu này không có niềm tin tâm linh nào khác ngoài những gì họ được dạy khi còn nhỏ. Họ khó khăn hơn, họ không phải những sinh mệnh tâm linh, họ không nhìn thấy tinh thần bên trong chúng ta. Họ rất khác. Họ cũng không phải là người tư duy. Họ cũng

chỉ là công nhân, có một loại khác. Họ được lập trình hoàn toàn. Tôi không nghĩ họ là nhân loại. Tôi không nghĩ họ đang sống. Robot hình người.

D: Robot hình người? (Vâng) Vậy bạn nghĩ họ không có tinh thần? (Vâng) Có phải tất cả những người trên tàu cũng vậy không?

B: Không. Có các loại khác ở trên boong. Tôi có thể nghe họ, nhưng tôi không thấy họ. Họ có tinh thần. Họ là thật.

D: Bạn biết gì về những sinh mệnh đó?

B: Những sinh mệnh được đào tạo rất cao. Họ đã đến trường học. Họ phụ thuộc vào nhau, đó là một đội. Họ có rất nhiều sự đa dạng. Họ có nhiều hình dạng khác nhau; đó là nhiều sinh mệnh. Đó là cả một đội ngũ, ít nhất hai trăm. Họ có học tập chuyên môn, và họ là một phần của tập đoàn nỗ lực khai thác mỏ. Đây là nơi tôi ở, có tám hành tinh trong hệ mặt trời. Bốn trong đó có người ở và tương tác. Có một hoạt động khai thác vượt ngoài hệ mặt trời, sau đó mang về quặng hoặc những gì cần thiết cho các hành tinh.

D: Những sinh mệnh ở trên boong là từ các hành tinh khác nhau trong hệ mặt trời của bạn?

B: Và hơn thế nữa. Họ thuê. Họ thanh toán rủi ro. Đó là công việc nguy hiểm.

D: Những sinh mệnh đó có cần tiêu thụ gì không?

B: Vâng, có. Họ có nhà bếp, họ có vòi sen, họ có nhà kính. Họ trồng các thứ. Họ có thư viện, nhưng đó không phải là sách. Có các tab hình chữ nhật nhỏ trông có thể làm nhiều thứ. Có âm nhạc được ghi lại, giọng nói, bài đọc, sự kiện, giải trí.

D: Làm thế nào họ có thể hiểu được những điều đó nếu không phải bằng cách đọc?

B: Họ có máy móc, và họ có một toàn ảnh. Nó khác. Nó không phải là bất cứ thứ gì tôi từng nhìn thấy. Nó kết hợp với họ.

D: Đó là cách bạn nhận được thông tin? (Vâng) Vì lúc đầu bạn nói bạn có thể nghe thấy họ, nhưng bây giờ bạn có thể tìm hiểu thêm về họ. (Vâng) Và họ không nhận ra điều này?

B: Vâng, họ chỉ nhìn thấy chúng tôi như một công nhân, một con bọ, nhưng chúng tôi không phải là robot hình người. Chúng tôi có một đời sống ngắn ngủi, nhưng nó mãnh liệt. Nó mạnh mẽ.

D: Những sinh mệnh khác, những người phát triển cao hơn, họ khác giới, hay họ đều giống nhau?

B: Có một số giới tính khác nhau ở đó, nhưng không nhất thiết là trai và gái. Có một số chàng trai, một số cô gái, nhưng có nhiều hơn thế. Không phải tất cả họ đều như thế. Họ không phải đều thiên về vật lý. Có một số đẻ trứng. Rất nhiều loại khác nhau. Họ đều đến từ nhiều nơi khác nhau.

Bây giờ tôi muốn sinh vật này tập trung vào các cơ sở dưới lòng đất thay vì con tàu.

D: Tập trung trở lại lòng đất, đó không phải là một thành phố, đó là một hoạt động khai thác mỏ. (Vâng) Và đôi khi, bạn phải lên đỉnh để kiểm tra đèn hiệu.

B: Chỉ để đảm bảo nó vẫn đứng thẳng và không bị một thiên thạch va trúng —— điều đó có thể xảy ra.

D: Tầm quan trọng của đèn hiệu là gì?

B: Tầm quan trọng của đèn hiệu là báo hiệu hàng đến hoặc hàng đi đã sẵn sàng, hay cần một nhân viên mới.

D: Nếu quá nhiều người đã chết? (Vâng) Cái gì xảy ra với cơ thể họ khi họ chết?

B: Tái chế xác, nhưng ánh sáng được giải phóng.

Vậy, khi tín hiệu phát ra, họ sẽ đến lấy xác và thả xuống công nhân mới. Tín hiệu phản hồi từ vệ tinh đến vệ tinh trong không gian. “Chúng tôi phải ra xa khỏi mọi thứ trong ba ngày. Họ đến và lơ lửng. Họ gửi xuống đồ hút, hút các quặng và thi thể lên, sau đó gửi xuống vỏ kén với những công nhân mới.”

D: Bạn có biết mục đích họ sử dụng quặng đã nghiền không?

B: Tôi sẽ hỏi.

D: Bạn có thể hỏi và nhận câu trả lời? (Vâng) Họ không biết bạn có thể làm điều đó? (Vâng) Bạn tinh khôn hơn họ. (Cười)

B: Họ dùng quặng nghiền để làm nhiên liệu. Cho tàu, cây cối, và các thành phố của họ. Đó là lý do việc duy trì chu kỳ này lại quan trọng. Và nó được phân phối bình đẳng. Đó là hòa bình. Không có vấn đề kiểm soát. Mọi người đang chia sẻ.

D: Điều đó rất tốt. Không ai muốn kiểm soát bất cứ cái gì.

B: Chúng đã là quá khứ. Những ngày đó là thời cổ đại. Họ sáng tạo. Họ đang làm việc với ánh sáng mặt trời và đá nghiền, họ tạo ra những hạ tầng phóng đại ánh sáng. Sau đó có những phản xạ chuyển ánh sáng này đến bất cứ nơi nào họ điều hướng nó, vì vậy họ thấp sáng thành phố và phương tiện sức mạnh của mình. Họ dùng nó để bổ sung tăng trưởng thực phẩm. Đó là một thực vật sức mạnh. Đó là một xã hội có kiểm soát.

D: Nhưng tất cả nhu cầu của mọi người đều được đáp ứng?

B: Vâng, nhưng nó khô khan. Không có nhiều vận động. Không có nhiều trẻ em. Tôi không cảm thấy vui. Chỉ tồn tại.

D: Vậy đó không phải một xã hội lý tưởng.

B: Tôi không thích nó, nhưng nó là tạm thời. Nó ngắn. Tôi không khai thác mỏ. Tôi đang liên lạc với tất cả họ. Nói với họ nơi họ cần ở, và nơi xem xét tiếp theo.

Tôi quyết định đưa anh ta đến một ngày quan trọng. Dù đó là một cuộc đời ngắn ngủi, nhưng có thể có gì đó xảy ra mà anh ta sẽ coi là quan trọng. Anh nhìn thấy một đường hầm, nhưng nghĩ đó là nơi khác, vì nó vuông chứ không phải tròn. “Cảm thấy khác biệt. Tôi nghĩ tôi sắp trở lại con tàu. Họ đang gọi tôi trở lại tàu. Và... họ muốn mở tôi ra. Tại sao họ lại muốn mở tôi ra? Họ đã khám phá ra điều gì đó về tôi. Khi tôi gửi tin nhắn báo hiệu, tôi đã dùng từ ngữ tôi không nên có. Tôi nói nó theo một cách khác. Họ muốn biết lý do. Họ đang đưa tôi lên. Họ nghĩ rằng tôi khác biệt, và họ muốn xem có gì bên trong tôi. Tôi nghĩ họ sẽ không tìm thấy bất cứ cái gì, vì nó không phải một thứ từ bên trong tôi. Và tôi có một đời sống ngắn ngủi hơn.”

D: Nó đến từ đâu?

B: Ánh sáng.

D: Nó đến từ phần tinh thần của bạn? (Vâng) Bạn nghĩ họ không hiểu điều đó, phải không?

B: Họ sắp.

D: Tại sao? Điều gì xảy ra?

B: Tôi phóng thích ngay trước mặt họ, trước khi họ cắt tôi ra. Tôi giải phóng xung ánh sáng của mình. Tôi để nó đi. Và thật buồn cười. Nó khiến họ té ngã.

D: (Cười) Họ không mong đợi điều đó, đúng không?

B: Vâng, nhưng tôi nghĩ tôi làm họ thương tổn. Tôi thấy máu từ tai và mũi.

D: Ai đang làm chuyện này, các robot hình người hay ai khác?

B: Những người khác. Các robot hình người không thể làm điều đó.

D: Vậy, bạn sẽ không đợi đến khi họ cắt vào bạn.

B: Không. Họ có thể cắt tôi ra sau khi tôi đã phóng xung. Xung là phần đích thực của tôi. Tôi phóng thích ra mọi hướng. Đó là dính kết. Nó di chuyển xuyên qua họ.

D: Đó là gì, năng lượng hay cái gì?

B: Đó là năng lượng. Nó không nặng, nó nhẹ. Và tôi chỉ di chuyển nó xuyên qua con tàu. Mỗi phần của nó. Nó rất mạnh mẽ khi được phóng thích trong căn phòng nhỏ bé đó. Và bây giờ tôi đang xuyên qua con tàu. Tôi đang ghi nhớ; ghi nhớ mọi thứ. Tất cả hệ thống, tất cả cư dân, tất cả dòng dõi của họ. Tôi đang ghi nhớ tất cả.

D: Giống như hấp thụ nó? (Vâng) Tại sao bạn làm vậy?

B: Để truyền thụ nó, như vậy các thế hệ tương lai của tôi sẽ mang theo kiến thức về thực vật, các dân tộc, các sinh mệnh, các hành tinh.

D: Các thế hệ tương lai của họ nhà bạn?

B: Họ, và họ sẽ biến đổi. Họ sẽ trở thành một gì đó hơn nữa. Nó đi đến tất cả các thế hệ. Thời gian và không gian không quan trọng đối với chúng tôi. Nó không bao giờ diễn ra, thực sự.

D: Vậy trước khi tiếp tục, bạn quyết định ghi nhớ mọi thứ?

B: Đó là một cơ hội. Tôi ghi nhớ mọi kim loại, mọi mảnh vật liệu, làm thế nào các tế bào đang làm việc, nó hoạt động như thế nào. Tôi gửi nó ngay bây giờ, vào trong ánh sáng.

D: Làm thế nào bạn làm điều đó?

B: Tôi nghĩ.

D: Mọi thứ bạn thấy và cảm nhận, bạn nghĩ và gửi nó đi?

B: Luôn luôn.

D: Nó sẽ không là một phần cuộc sống của bạn một cách bình thường, phải không?

B: Có và không. Nó đã xảy ra trước đây trong họ của chúng tôi; tận dụng nó. Chỉ là thời gian không quan trọng đối với chúng tôi. Chúng tôi đã ở quanh đây rất lâu.

D: Vậy, bạn không lo lắng về xác của bạn trở lại đó, bởi vì thế nào thì bạn cũng sẽ không sống lâu cho lắm.

B: Đó là tạm thời. Chúng tôi đã nguy trang. Họ không bao giờ nhìn thấu nó. Họ không bao giờ biết chúng tôi là ai. Họ chỉ nhìn thấy con bọ, và công nhân. Chúng tôi có thể đi bất cứ nơi nào như vậy.

D: Nhưng những sinh mệnh khác giống bạn không có khả năng này, đúng không? Những người ở những họ khác, những dòng dõi khác?

B: Họ có nó.

D: Bạn có nghĩ họ có sử dụng nó không?

B: Chưa. Họ chỉ đang chờ đợi. Nó hoạt động cho chúng tôi. Bạn có một đời sống ngắn ngủi làm một công nhân, sau đó bạn phóng xung ra. Và bạn mang tất cả kiến thức cùng mình, cho đến khi bạn gửi nó vào ánh sáng.

D: Bạn có biết ánh sáng làm gì với nó không?

B: Tạo ra những thứ mới.

D: Nó phải có tất cả các thông tin này để tạo ra những thứ mới?

B: Không, nhưng nó giúp đưa ra hướng dẫn về phương hướng sáng tạo. Nó có khả năng tạo ra bất cứ cái gì. Nó giống như một dòng suy nghĩ mà kết hợp với mọi dòng suy nghĩ khác. Và khi điều đó xảy ra, những thứ mới được tạo ra. Một số chảy về nơi nó xuất xứ; một số chuyển hướng sang phương hướng tham dò mới; một số được lưu lại, hoặc uốn lượn quanh bản thân, và tạo ra một sự tăng cường. Có một tâm trí thần thánh mà chúng ta biết mình là một phần của nó — đánh giá cao trải nghiệm này, và đang tận dụng nó để mở rộng và làm sâu sắc hơn.

D: Nhưng cần thông tin để nó có thể sáng tạo?

B: Không, nó dùng thông tin để sáng tạo. Nó luôn trong trạng thái sáng tạo. Điều đó không bao giờ thay đổi.

D: Tại sao thông tin mới lại quan trọng?

B: Vì nó mang lại một kinh nghiệm; nó mang lại một ghi nhớ, một cách tân. Nó mang sự chú ý lại cho cái mà nó đã là, đang là, và có thể là. Đó là tất cả về thay đổi.

D: Vậy, đầu vào này rất quan trọng.

B: Làm ra những thay đổi. Những người trở lại đó, họ đang mắc kẹt. Họ không di chuyển nữa. Họ không tăng trưởng đủ. Họ đang đánh mất sự sáng tạo của mình, họ đang mất đi niềm vui trong cuộc sống. Họ đang trở nên tự-động-hóa, họ đang...

D: Tự động?

B: Là nó, tự động.

D: Vậy, bạn sẽ không trở lại đó phải không?

B: Vâng, tôi đã làm xong. Tôi đã làm hết khả năng ở đó.

D: Bạn quyết định nơi bạn sẽ đi tiếp? Hay có ai đó giúp bạn?

B: Đó là một quyết định nhóm. Tất cả chúng tôi đều quyết định.

D: Nhóm ở đâu?

B: Họ ở trong ánh sáng. Tôi đi vào ánh sáng. Và có một cảm giác, một sự hiểu, một sự biết. Khi bạn ở trong ánh sáng đó, bạn cảm thấy một sự kêu gọi, hoặc một cú kéo. Hoặc bạn bị thu hút, và bạn có thể cảm thấy nó theo cách của bạn để xem nó đi đâu, nó làm gì. Và nếu cần thiết, hoặc nó thỉnh cầu, bạn có thể đến đó. Đó là một hành trình dài, nhưng ổn.

D: Vậy, nó chỉ đi từ thứ này sang thứ khác kế tiếp, luôn luôn mở rộng, luôn luôn học hỏi. Có phải ý tưởng là vậy không?

B: Đó là ý tưởng, đó là mục đích. Đó là sự tập hợp. Đây là điểm tập hợp và điểm phóng thích. Nhưng nó xoắn ốc, chúng tôi luôn di chuyển. Tôi cảm thấy như thể đang ở gần một thứ gì đó.

D: Họ quyết định bạn đi đâu tiếp theo?

B: Điều đó phụ thuộc vào nơi bạn đang ở trong ánh sáng. Có nhiều cấp độ khác nhau, bạn biết chứ? Nếu bạn đang làm việc trong một khu vực cụ thể, trên một sợi dây của tư tưởng. Có những người làm việc ở đó mà hướng dẫn, hoặc giúp đỡ, để tạo ra trải nghiệm cho bất cứ cái gì nó cần là. Nhưng nếu bạn vượt trên đó, nếu bạn không bị khóa vào đó, thì nó không hoàn toàn xác định. Đó là một sự nhất trí của tâm trí mà đang di chuyển theo mọi hướng, vào mọi lúc. Và để giữ sự cân bằng bên trong chính nó, trong sự hoàn hảo, đôi khi ở các khu vực ngoài cùng, trạng thái hoàn hảo đó cần được tinh chỉnh. Và ánh sáng có thể yêu cầu bạn đi đến đó và tinh chỉnh nó.

D: Vậy, khi bạn phát triển hơn ở các cấp độ khác nhau, bạn có nhiều quyết định hơn về chuyện bạn làm?

B: Vâng, bởi bạn là một phần của một tâm trí đó. Nó giống như toàn ảnh. Nó phân mảnh và mỗi mảnh là một bản sao hoàn hảo. Nhưng tất cả đều là một phần của bức tranh lớn hơn.

Tôi yêu cầu cô ấy rời cảnh đó, rời sinh vật nhỏ bé mà bây giờ chỉ là một tia sáng tiếp tục hành trình của chính mình. Tôi hướng Betty trở lại cơ thể cô, gọi tiềm thức ra giải thích lý do nó chọn cuộc đời lạ lùng này cho cô ấy thấy. Tôi biết nó có mục đích khi cho cô ấy thấy. Nó luôn luôn như vậy.

B: Đó là tính linh hoạt của ánh sáng. Sự vật không phải lúc nào cũng giống như bề ngoài của chúng. Và hiểu biết rằng ánh sáng bên trong là nhiều hơn nữa.

D: Có liên quan thế nào đối với Betty trong cuộc sống hiện tại?

B: Dòng dõi. Cách cô ấy sử dụng, hoặc đưa vào sinh mệnh để hấp thụ, và giải phóng nó, rồi tiến lên. Cuộc đời cô ấy là về sáp nhập. Cuộc đời cô ấy là về tinh chỉnh sự hoàn hảo.

D: Bạn muốn cô ấy sử dụng thông tin về kiếp sống đó như thế nào?

B: Tôi muốn cô ấy nhớ về dòng ý thức, nơi nó đi. Tôi muốn cô ấy nhớ trạng thái nhất thể, những suy nghĩ và chú ý đến từ đa-tâm-trí. Và rằng cô ấy là vật chứa cho ánh sáng đó dưới hình thể con người.

D: Cô ấy là người liên lạc trong cuộc đời đó.

B: Cô ấy luôn là người liên lạc. Cô ấy là một người bây giờ. Đó là lý do của cô ấy. Cô ấy đọc cho người ta và giao tiếp với họ. Cô ấy chạm vào cốt lõi ánh sáng của họ. Cô ấy lột đi ván gỗ, giúp họ nhớ rằng họ là tình yêu, và nhớ lại kết nối của họ với Tất Cả.

D: Cô ấy muốn biết có cách nào có thể cải thiện năng lực tâm linh và các bài đọc cô ấy đang đưa cho không.

B: Tất cả đều như những gì nó nên là.

D: Bạn nghĩ cô ấy đang làm một việc tốt?

B: Đủ tốt.

D: Cô ấy lo lắng về vấn đề đó.

B: Cô ấy cần lo lắng. Nó giữ sự trung thực cho cô ấy, nó giữ bản ngã trong tầm kiểm soát. Cô ấy đã chiến đấu với bản ngã trước đây.

* * *

Tại một lớp thôi miên, một phụ nữ đã đưa ra một điểm mà không áp dụng cho kỹ thuật tôi đang giảng dạy. Nó thực sự là một sự lạc đề hoặc loãng nội dung, nhưng tôi không thể phớt qua nó, vì vậy tôi cố gắng trả lời. Tôi đã thảo luận về cái cách chúng ta phải là mọi thứ khi chúng ta quyết định nhập thể trên Trái Đất. Mọi thứ có nghĩa là: khí gas, khoáng chất, đá, thực vật, động vật và tất cả các giai đoạn của trạng huống con người. Đây là do Thượng Đế tò mò và muốn học hỏi, anh ta đã gửi chúng ta ra (như các tế bào trong thân thể của Thượng Đế) để học hỏi càng nhiều càng tốt và mang kiến thức này trở về thêm vào kho máy tính khổng lồ của anh ta. Chúng ta sẽ tiếp tục hành trình ra đi mãi mãi cho tới khi có thể “tốt nghiệp”, và rồi cuộc trở về nhà với Nguồn và ở lại. Người phụ nữ nói cô không thể tin vào lý thuyết này, vì Thượng Đế là toàn tri. Anh ấy có mọi kiến thức, anh ấy không cần chúng ta. Theo những gì tôi đã học được, đó dường như không đúng. Anh ta là một sự tổng hợp của những gì mỗi người chúng ta đã gửi vào trong anh ấy qua hàng vạn thiên niên kỷ. Anh ta liên tục tìm tòi, và bởi sự tò mò vô tận của mình, anh ta muốn không ngừng học hỏi. Do đó, anh ta liên tục tạo ra càng nhiều hình thức đa dạng hơn.

Cô ấy hỏi anh ta có thể dùng tất cả thông tin đó để làm gì. Tôi đã phát hiện nó được dùng để sáng tạo. Tôi giải thích rằng có vẻ như vũ trụ chúng ta liên tục mở rộng khi chúng ta du hành ra ngoài, nâng cao trải nghiệm và kiến thức của mình. Sau đó có vẻ như nó sẽ đạt đến một điểm mà đó là giới hạn của sự mở rộng, và bắt đầu trở lại nguồn, hoặc nổ vào trong trở lại chính nó. Đó là khi chúng ta trở về nhà với tất cả những kiến thức về mọi thứ chúng ta đã trải nghiệm? Đó là khi chúng ta đạt được điểm mà chúng ta có thể nghỉ ngơi và ở lại với Thượng Đế? Sau đó, có vẻ như một khi mọi thứ đã dồn đầy chính nó, nó nổ ra trở lại, trong một chu trình liên tục.

Cô hỏi, “Có thể có một điểm mà chúng ta dừng lại không? Một điểm khi chúng ta dừng lại, và trở thành hư vô?” Tôi không tin là vậy, vì mọi thứ đều là năng lượng, và năng lượng không bao giờ chết. Nó chỉ thay đổi hình dạng và hình thức. Cô ấy không thể thấy cái điểm trong việc liên tục quay trở lại cùng một vũ trụ và trải nghiệm hết hàng tỷ bài học trong các hình thức khác nhau. Sẽ có một điểm khi chúng ta đã trải nghiệm hết mọi thứ có thể, và chúng ta nên thôi.

Một người đàn ông trong lớp cung cấp câu trả lời hoàn hảo. Anh ta nói, “Vâng, chúng ta có thể trải nghiệm hết những gì để biết trong vũ trụ này. Nhưng có hàng triệu triệu các vũ trụ khác chứa đựng những thế giới và tạo vật mà chúng ta không thể tưởng tượng ra.” Như đã viết trong sách này, có những vũ trụ tuân theo các luật vật lý hoàn toàn khác biệt. Chẳng hạn như những nơi mà các hành tinh có hình vuông thay vì tròn. Phải có vô số trải nghiệm đang chờ chúng ta ở những nơi khác. Vì vậy, ngay cả khi chúng ta rời cuộc vất kiệt những khả năng của vũ trụ đơn độc này, thì vẫn có hàng triệu vũ trụ khác để chúng ta khám phá. Và có thể mỗi khi vũ trụ nổ ra rồi nổ vào lại nổ ra trong chu trình luân hồi của chính nó, chúng ta được gửi đi để khám phá cái gì đó khác. Khả năng là vô hạn, và sự tiến triển của linh hồn chúng ta cũng vậy. Chừng nào

Thượng Đế còn tò mò và muốn học những trải nghiệm mới để thêm vào kho kiến thức của mình, thì chúng ta vẫn hữu ích để bổ sung vào sức mạnh sáng tạo của anh ấy. Vì vậy, chúng ta liên tục trở về “nhà” của mình, nơi có tình yêu vĩ đại và sức mạnh trẻ hóa. Và do đó chúng ta sẽ không bao giờ chết.

Chương 5: Hành Tinh Xanh Lục

Betty (nữ) bước vào kiếp sống mà không thể thấy gì, nhưng cảm giác mình như đang ở trong không gian. “Không có gì xung quanh tôi. Tôi cảm thấy như đang trôi nổi, giống như là một phần của mọi thứ. Tối, nhưng thật thoải mái. Cảm thấy tôi như đang nhìn ra Vũ Trụ. Và giống như đó đều là những đứa trẻ của tôi. Họ đều là chị em tôi. Tất cả các ngôi sao và hành tinh, tất cả các thiên hà, giống như gia đình tôi.” Khi quan sát, cô thấy một điều gì đó đang ngoạn mục xảy ra. “Có một thiên hà vừa mới chào đời.” Giọng cô đầy kính sợ. “Chỉ là một loại bùng nổ. Nó chỉ ở đó và phát triển, và đẹp.”

D: Nó chỉ hình thành nhanh chóng? (Vâng) Bạn có biết một điều như vậy xảy ra thế nào không?

R: Không, chỉ vậy.

D: Đây có phải là nơi bạn thường đến?

R: Không, tôi không nghĩ tôi từng ở đây trước kia. Cảm thấy rất thoải mái, và thật đẹp. Tôi cảm thấy tôi muốn ở đây, nhưng vâng, có lẽ có một nơi tôi cần phải đi. OK. Có một hành tinh xuất hiện, trông giống như một mặt trăng màu lục lớn. Chúng tôi đang tiến gần hơn, nó như được bao phủ trong rêu. Tôi xuống hành tinh và có những cái cây thực mềm mại.

D: Thứ trông giống rêu?

R: Vâng. Đó là một khu rừng. Cây cao hơn tôi. Tôi đang băng qua một khu rừng, rất ẩm ướt. Cây giống như tán che, nên tối. Cây có lá xộp. Màu xanh lục thực sự đẹp. Cả hành tinh được bao phủ trong đó. Mặt đất tối và mềm, nhưng tôi không lún xuống. Cây có vỏ màu nâu tối thực thô.

D: Đất có giống bùn không?

R: Có vẻ như là vỏ cây vụn.

Tôi bảo cô ấy nhìn vào bản thân, và tôi rất ngạc nhiên về mô tả. Cô chắc chắn không phải nhân loại. “Tôi có đôi chân màng màu xanh-xám. Chúng giống như chân vịt kéo dài, có mô giữa các ngón chân. Chân tôi dài và cứng cáp. Tay cũng có màng. Tôi có ngón cái và ba ngón tay.”

D: Bạn có thể nhặt đồ vật được không?

R: Có, tôi có thể giữ chúng trong màng.

D: Bạn có mặc quần áo không?

R: Không, tôi thực sự gầy.

Khuôn mặt cô kéo dài theo chiều dọc, cao và mỏng. Không tóc. Mắt to phủ gần hết mặt.

D: Tại sao bạn cần mắt to như vậy?

R: Vì bóng tối ở đây. Có ánh sáng phía trên cây cối, nhưng mặt đất dưới đây thì tối.

D: Bạn có đêm và ngày không, bạn có hiểu ý tôi không?

R: Không, không có ngày và đêm. Chỉ có một loại hoàng hôn.

Cô ấy nói miệng mình chỉ là một cái lỗ. Tôi hỏi, “Bạn có ăn gì, tiêu thụ thứ gì không?”

R: Tôi ăn vỏ cây. Tôi nhặt nó lên từ mặt đất. Bàn chân có màng giúp tôi đi trên vỏ cây. Tôi nghiền và ăn nó. (Ngạc nhiên) Lưỡi! Tôi có lưỡi. Tôi nghiền vỏ cây trong tay, rồi dùng lưỡi liếm tay.

D: Đó là thứ duy nhất bạn tiêu thụ?

R: Vâng. Chỉ vỏ cây.

D: Nó có vị thế nào?

R: Tôi không biết.

D: Tôi nghĩ, nếu bạn thường ăn nó, bạn sẽ không biết cái khác. Bạn có uống gì không?

R: Không, có độ ẩm trong không khí. Tôi hấp thụ nó qua da. Không khí trong rừng mát và ẩm, vì vậy tôi không phải uống gì.

D: Bạn có giới tính không? Bạn biết ý tôi là gì không?

R: Tôi là... giống cái. Tôi đẻ trứng. Và bạn đòi tôi thụ tinh trứng sau khi chúng được đặt xuống.

D: Bạn sống ở đâu đó xung quanh?

R: Trong rừng.

D: Vâng, bạn nói rừng bao phủ cả hành tinh. (Vâng) Bạn sống ở một nơi xác định trong rừng?

R: Chúng tôi có một lãnh thổ mà là của chúng tôi. Có những người khác như chúng tôi, và chúng tôi đánh nhau trên lãnh thổ.

D: Không đủ đất cho tất cả mọi người?

R: Đó là một hành tinh nhỏ. Các nhóm khác muốn có lãnh thổ lớn hơn.

D: Các bạn đánh như thế nào?

R: Họ đập nhau, và tông nhau. Dù hầu như không ai bị giết. Chỉ là một cuộc chiến kiểu thống trị. Người lớn nhất thắng.

D: Nhóm của bạn có phải chiến đấu không?

R: Không, vì giống đực của chúng tôi là lớn nhất. Nhưng thường không đi quá xa. Những người khác sẽ chịu nhẫn nhịn.

D: Vậy, anh ta thống trị các lãnh thổ khác. (Vâng) Bạn có ở trong nơi trú ẩn hay bất cứ gì không?

R: Không, chúng tôi luôn ở ngoài trời.

D: Bạn không có nhiệt độ cực đoan?

R: Không, thời tiết luôn giống nhau.

D: Bạn đi đâu để đẻ trứng?

R: Chúng tôi chỉ đặt chúng xuống. Sau đó giống được đến và thụ tinh chúng.

D: Nhóm của bạn có lớn không?

R: Vâng. Giống được của tôi có 20 giống cái. Hầu hết không nhiều như vậy.

D: Bạn làm gì với thời gian của mình?

R: Săn tìm thức ăn.

D: Nhưng bạn nói vỏ cây ở khắp mọi nơi, phải không?

R: Vâng, nhưng chúng tôi cần rất nhiều. Đó là lý do có những trận chiến lãnh thổ.

D: Tôi nghĩ vỏ cây sẽ ở khắp nơi, vì nó rơi ra khỏi cây.

R: Vâng, nhưng giống cái cần rất nhiều thức ăn để sản xuất trứng. Có rất nhiều giống cái. Giống được muốn giống cái, nhưng họ phải có đủ lãnh thổ để cung cấp thức ăn.

D: Trong nhóm có ai chết không?

R: Thỉnh thoảng, chủ yếu là tuổi già. Tuổi già sẽ là ba năm Trái Đất của bạn.

D: Tôi nghĩ đó là một cách để kiểm soát dân số. Như vậy, người ta chết, nhưng sau đó bạn liên tục sinh sản.

R: Nhưng đôi khi trứng vỡ, đặc biệt nếu chúng được đặt ở nơi ai đó sắp đánh nhau.

D: Bạn có ngủ không, bạn có biết đó là gì không?

R: Chúng tôi nghỉ ngơi, chúng tôi không ngủ. Chúng tôi chỉ ngừng di chuyển. Hầu hết thời gian chúng tôi đều di chuyển.

D: Các bạn có phải loài duy nhất trên hành tinh này không, hay còn sinh vật khác?

R: Chỉ có chúng tôi và cây cối. Nhưng chúng tôi đang xâm chiếm. Chúng tôi đang giết chết cây cối. Đó là lý do chúng tôi cần lãnh thổ. Đó là chuyện đang xảy ra — cây cối đang bị giết.

D: Chúng bị giết như thế nào?

R: Tại những nơi hết vỏ cây. Họ đang lột vỏ cây xuống.

D: Các bạn không đợi đến khi nó tự bong xuống nền rừng?

R: Không. Lãnh thổ mà tôi đang sống vẫn ổn. Giống đực của tôi có thể giữ những giống đực khác ở ngoài.

D: Họ có nhận ra mình đang giết thực phẩm cung cấp không?

R: Không, nhưng giống đực của tôi thì có. Giống đực của tôi biết anh ta không thể có nhiều hơn 20 con cái.

D: Nhưng nếu bạn có con — nếu bạn muốn gọi họ như vậy — họ cũng sẽ phải ăn, phải không?

R: Vâng, nhưng anh ta biết phải thụ tinh bao nhiêu trứng. Anh ta khôn ngoan như vậy.

D: Vì hành tinh có nguồn lực hạn chế, cho nên cuộc sống của bạn chỉ bao gồm ăn và sinh sản.

R: Ăn và đẻ trứng.

D: Bạn sẽ không muốn đi đâu khác?

R: Không. Những nơi khác trên hành tinh này đang chết. Mọi người đang ăn vỏ cây tươi. Họ cũng đã thụ tinh quá nhiều trứng. Có quá nhiều trẻ em. Họ đang ăn tất cả vỏ cây! Và bây giờ họ đang giết chết cây cối, chẳng bao lâu nữa sẽ không đủ ăn.

Tôi đưa cô ấy tới một ngày quan trọng, dù tôi không nghĩ ra một ngày thế nào mới là quan trọng trong kiếp sống bình phàm thế này.

R: Không còn gì ngoài lãnh thổ của chúng tôi. Phần còn lại của hành tinh cần cối.

D: Chuyện gì xảy ra với những người khác?

R: Họ đã chết. Họ đã ăn tất cả. Tất cả họ đều chết đói.

D: Và cây cũng không sống được?

R: Vâng. Giống đực của tôi có cả hành tinh. Nhóm của chúng tôi là duy nhất còn lại.

D: Nhưng nếu bạn không thể sống trên các khu vực khác, thì có gì tốt cho cả hành tinh?

R: Không có người khác, cây sẽ trở lại, chung quy là vậy. Cây sẽ nhiều hơn trong cuộc đời của tôi.

D: Vậy nhóm của bạn là duy nhất sinh ra con cái?

R: Vâng. Nhưng anh ấy khôn ngoan. Anh ta đảm bảo rằng mọi thứ sẽ trở lại, vì anh ta sẽ dạy trẻ. Anh ấy chỉ để rất nhiều giống đực sống, và anh ấy sẽ dạy chúng.

Có vẻ như sẽ không có nhiều thay đổi trong một kiếp sống thế này, vì vậy tôi đưa cô ấy tiến tới ngày cuối đời, để xem chuyện gì xảy ra với cô ấy.

R: Tôi chỉ... Tôi hiện đang an nghỉ vĩnh viễn. Tôi không thể di chuyển nữa.

D: Đó là điều xảy ra khi bạn chết? (Vâng) Dù có ăn nữa thì cũng không đủ giữ cho bạn sống?

R: Một mối. Di chuyển quá nhiều trong cuộc sống của mình, chỉ hao mòn.

Tôi chuyển cô ấy đến điểm cô đã ra khỏi cơ thể và ở cõi bên kia. “Bạn có thể nhìn thấy cơ thể mình không?”

R: Vâng. Nó chỉ nhòa dần. Phân rã, tôi đoán vậy.

D: Bạn nghĩ bạn đã học được gì từ cuộc đời đó?

R: Tầm quan trọng của sự cân bằng. Không lấy nhiều hơn bạn có thể sử dụng.

Đó là một bài học quan trọng có thể áp dụng cho thời đại hiện tại khi chúng ta đang làm suy thoái Trái Đất bằng cách vắt kiệt các nguồn tài nguyên thiên nhiên mà không thay thế chúng. Hãy hy vọng chúng ta sẽ không gặp phải số phận tương tự trước khi nhận ra đó không phải cách tốt nhất để sống.

Khi tôi gọi tiềm thức của Betty vào cuối buổi, tôi hỏi tại sao nó chọn cuộc đời kỳ lạ này để cô ấy thấy. Tôi biết không cách nào xác định vị trí của hành tinh.

R: Vì cô ấy cần phải học cách cân bằng trong cuộc sống này. Điều học được trong cuộc sống đó mà cô ấy bây giờ cần phải học lại.

D: Tất nhiên, đó là sự sử dụng cân bằng kịch liệt, phải không?

R: Vâng, nhưng đó là một bài học quan trọng cho cô ấy.

D: Trong cuộc sống đó, nhóm của cô ấy đã có thể sống sót.

R: Vâng, vì họ có một nhà lãnh đạo hiểu được sự cân bằng.

D: Thật thú vị khi họ có thể sống sót dựa vào vỏ cây.

R: Đó là thức ăn của họ.

D: Nó cũng cho thấy chuyện xảy ra khi cả hành tinh bị mất cân bằng.

R: Vâng. Nhưng tại thời điểm này, cô ấy mất cân bằng. Cô ấy cần phải học để cân bằng các lĩnh vực trong cuộc sống của mình theo những cách tốt hơn. Cô ấy là một giáo viên mà không giảng dạy. Cô ấy nên dạy. Cô ấy là một người chữa lành. Cô ấy cần phải dạy người khác chữa lành. Cô ấy đã có trải nghiệm xấu trong quá khứ (những kiếp khác). Cô ấy cần buông bỏ chúng. Cô ấy đã bị giết vì niềm tin của mình trong chữa lành. Cô ấy đã bị tra tấn. Cần phải quên đi điều đó. Cô ấy cần phải nhận ra rằng đây là một cuộc sống mới. Đó là lý do cần cân bằng. Cô ấy cần phải cân bằng những gì đã xảy ra trong quá khứ với những gì đang xảy ra hiện tại, và nhận ra rằng có nhu cầu và vị trí dành cho giáo viên. Cô ấy sẽ không bị tra tấn hay giết chết trong cuộc đời này. Đây là thời điểm mọi thứ thay đổi, và cô ấy cần dạy, cần chữa lành bằng cách học cân bằng. Cô ấy cần dạy sự cân bằng.

Tôi nghĩ tiềm thức cho chúng ta thấy kiếp sống này như một phép ẩn dụ cho những điều kiện chúng ta phải đối mặt trong thế giới ngày nay. Đó là lời cảnh báo rằng lịch sử đang lặp lại chính nó. Không quan trọng chuyện nó đã xảy ra trên hành tinh khác, đó cho thấy chúng ta có thể đi vào vết xe đổ nếu không học cách tôn trọng môi trường và bảo vệ hành tinh chúng ta, nhà của chúng ta.

Chương 6: Kết Cấu Không Quan Trọng

Clare là một cô gái đáng chú ý. Tôi lần đầu gặp cô ấy ở Kona, Hawaii vào tháng 2 năm 2005. Cô đã đi khắp thế giới để làm bất cứ điều gì mình muốn, bất kỳ cuộc phiêu lưu nào cũng không phải là giới hạn đối với cô. Ở Hawaii, cô ra ngoài mỗi ngày trên một chiếc thuyền nhỏ để bơi cùng cá heo. Cô đã tham gia các buổi giảng và hội thảo của tôi trong khi ở Kona, rồi thu xếp để gặp tôi ở London một vài tháng sau khi tôi giảng dạy và thực hiện một lớp thôi miên của mình.

Nhà cô ở trên lục địa, cô sẽ dễ dàng đến làm phiên cũng như tham gia lớp học — Đây nghe có vẻ bình thường, nhưng điều làm cho nó phi thường chính là Clare bị giới hạn trong xe lăn. Cô chưa bao giờ để điều này khiến mình trở thành tàn phế. Tôi đã lo về việc cô ấy tham dự lớp, vì nó được tổ chức trong một căn hộ riêng gần công viên Hyde, một ngôi nhà Victoria ba tầng cổ kính. Nhưng các ngôi nhà ở London, cũng như các nhà hàng xe lửa và mọi thứ khác, đều không được trang bị hỗ trợ cho người tàn tật. Cô thu xếp vận dụng các bậc thang đá lên ngôi nhà, và ở trong đó trước khi chúng tôi biết cô ở đó. Cô ấy đã không yêu cầu sự giúp đỡ, và cũng không chờ đợi nó.

Khi cô ấy muốn có phiên, tôi thấy làm sao có thể. Khách sạn của tôi là một trong hàng ngàn ngôi nhà cổ đã được chuyển đổi thành khách sạn. Khối này khối kia của chúng đều gắn với nhau — người ta từng dùng chúng làm nhà ở gia đình trong suốt thế kỷ 18 và 19. Giờ đây chúng đã được cải tạo lại thành khách sạn, nhưng các phòng đều nhỏ, được sửa để chứa một phòng tắm nhỏ, thường có một thang máy rất hẹp, không đủ lớn cho hai người cùng hành lý, và hành lang là những chướng ngại vật. Tôi nhìn không ra Clare có thể xoay xở thế nào cho phiên với những thứ đó. Nhưng cô ấy nói không cần lo lắng, cô từng ra vào mọi kiểu nhà mà hầu hết mọi người sẽ coi là bất khả thi đối với người ngồi xe lăn. Tôi cho rằng đó là câu nói cũ, “Ở đâu có ý chí, ở đó có con đường.” Tôi biết cô ấy sẽ đến lúc nào, và muốn xuống cầu thang giúp cô ấy dùng thang máy, nhưng cô ấy gõ cửa trước khi tôi có cơ hội.

Tôi có sự ngưỡng mộ lớn lao đối với cô gái này, và tôi biết một vấn đề chính mà cô ấy muốn giải quyết trong phiên là nguyên do khuyết tật của cô ấy. Cô có thể tự nhắc mình khỏi ghé và

lên giường bằng cách sử dụng cánh tay và thân trên. Đôi chân cô không hoàn toàn vô dụng, nhưng không hỗ trợ chống đỡ trọng lượng cô. Cô không có vấn đề gì khi đi sâu vào trạng thái nhập thần, và như thường lệ, tôi không bao giờ biết mình sẽ khám phá ra gì khi bắt đầu phiên làm việc.

Clare xuống khỏi đám mây trên một thành phố lớn ven biển. “Thành phố có hình như trăng lưỡi liềm chạy dọc theo vịnh. Có những tòa cao ốc, những tòa nhà thấp hơn, và những bến tàu ra một cái gì đó như nước. Thật buồn cười vì có vẻ như có sự nâng cao dọc theo bờ biển, nhưng biển có vẻ cố định. Bạn không có các chuyển động của sóng. Tất cả mọi thứ đều có vẻ đông cứng.” Tôi chuyển cô xuống cho đến khi cô đứng trên mặt đất, và yêu cầu mô tả từ điểm nhìn đó. “Tôi có ấn tượng về màu sắc, màu đồng hoặc giống đồng. Giống như một chất liệu nhựa. Ngay cả dưới chân tôi, cảm giác giống như cùng loại với vật liệu kim loại nhựa. Các tòa nhà được làm bằng thứ đó, mọi thứ đều có ánh sáng như màu đồng cam, có những cái cây trông giống hết mô hình, giống như chúng được làm bằng vật liệu nhân tạo.”

Cô ấy không thấy bất kỳ loại xe cộ hay con người nào. Đường phố trống trơn, nhưng điều này thường xảy ra khi thân chủ lần đầu tiên vào cảnh — họ thường ở một mình mà không có dấu hiệu sự sống, rồi khi chúng tôi nói chuyện, sinh mệnh và những thứ khác tiến vào hình ảnh, như thể cảnh phải được đặt trước, sau đó phần còn lại của nó mới có thể bắt kịp. Cô nhận thấy cái trông giống một đám mây sao sa màu đồng trong bầu trời tối phía trên thành phố. Sau đó tôi yêu cầu cô ấy mô tả về bản thân. “Tôi cảm thấy rất gầy và dài, chân rất rất gầy, đặc biệt là dưới khớp gối. Ngón chân cảm thấy giống như móng vuốt hơn là bàn chân. Tôi không mặc quần áo. Cơ thể tôi như một bộ xương. Rất gầy. Và cũng được làm bằng chất dẻo! Loại mỏng manh. Da tôi có cùng màu đồng. Tôi có cánh tay gầy yếu, và bàn tay buồn cười. Chúng rộng, rộng hơn. Sáu ngón tay, cộng với một ngón cái nhỏ và ngắn hơn những ngón khác.”

D: Thế còn khuôn mặt bạn? Bạn có tóc không?

C: (Cười) Tôi cảm thấy như một bộ xương có tóc, vâng. Tóc màu sáng, và giống rom hơn.

D: Bạn có mắt không?

C: Vâng, tôi nghĩ có cái gì đó trong hốc. Có thể là mắt. Tôi có thể nhìn thấy. Không mũi. Tôi không chắc chắn về miệng. Có một cái lỗ. Trên bộ xương này hầu như không có da. Chỉ loại vật liệu kỳ lạ này. Không có tai.

D: Bạn có ăn thức ăn không?

C: Không có nội tạng. Nó chỉ là một kết cấu, không có gì khác. Nó trông rỗng.

D: Cái gì giữ bạn sống nếu bạn không có tim hay phổi?

C: Đó là điều tôi đang tự hỏi, có bất kỳ sự sống nào ở đó không. Có vẻ như có một hệ thống bên trong kết cấu này với cái gì đó đang chảy. Đó là năng lượng lỏng, màu xanh nhạt. Nó lưu thông trong cấu trúc. Và có cái gì đó cũng phải xanh.

D: Bạn có phải uống nó, thay thế nó, hoặc gì khác?

C: Không, giống như là một chiếc xe, đang được tiếp nhiên liệu. Tôi nghĩ theo thời gian nó đã được tiếp nhiên liệu lần nữa.

D: Làm như thế nào?

C: Trong gót chân của kết cấu này. Có một cái lỗ để tiếp nhiên liệu.

Khi Clare bắt đầu mô tả nơi cô ở, nó cũng kỳ lạ. Cô sống trong tầng hầm bên dưới một tòa nhà. Cô không cần phải ngủ, cũng như không phải ăn. Vì vậy, căn phòng trống trải, chỉ là một khoảng không gian. “Thật khó để thấy. Tôi đang ở trong căn phòng này, dường như có những sinh mệnh khác cao hơn tôi, với những chấm xanh. Như thể họ trống rỗng và có một số chấm xanh hoặc gì đó xung quanh họ. Nhưng phần còn lại là trống rỗng hoặc đen. Nó giống như treo trong hư vô. Tôi cảm thấy một mật độ. Và đó chỉ cho phép tôi nhận ra rằng phải có cái gì đó, bởi vì nó đang di chuyển. Những sinh mệnh dường như ở đó, nhưng tôi không thể nhìn thấy họ.

Chỉ là những chấm màu xanh lam phác thảo. Nó không liên tục. Tôi nghĩ chúng tôi phải làm một cái gì đó với nhau.”

Khi tôi cố gắng tìm ra những gì cô ấy làm, chức nghiệp của cô ấy là gì, cô đột nhiên thấy mình nổi lên trôi bên ngoài phòng. “Nó trở nên xám hơn thay vì những màu khác. Tôi không thấy gì. Tôi đã bị thu hút ra khỏi đó. Hút ra. Tôi đang nổi. Tôi giống như trong một đám mây, trong một cái gì đó màu xám.”

D: Có chuyện gì khiến bạn rời khỏi đó?

C: Không. Chỉ biến mất.

Tôi không thể có thêm thông tin gì về sinh vật kỳ lạ này, vì vậy tôi bảo cô ấy di chuyển qua thời không cho đến khi thấy cái gì khác thích hợp. Sự tò mò của tôi chắc chắn đã đẩy lên. Tôi cố gắng hiểu những cảnh lạ đó có liên quan gì đến Clare trong cuộc sống vật lý này.

C: Tôi thấy màu đỏ và đen. Đen với một số nét màu đỏ. Tôi trở nên nặng hơn một chút. Như thể tôi đang chìm, trở nên đậm đặc hơn. Toàn bộ cơ thể cảm thấy đậm đặc hơn. Nó được làm bằng hai lớp. Lớp trên cùng có kết cấu hơn, giống như nhựa. Và lớp dưới chạm vào hạ tầng là mềm hơn. Và trong cánh tay, ngực và chân ngứa ran. Và trong đầu. Bây giờ vào mặt.

D: Cơ thể này có hai tay và hai chân, hay nó kết cấu thế nào?

C: Nó có hơn hai tay hai chân. Nó có bốn chân với hai eo. Và nó có ba cánh tay mỗi bên ló ra khỏi vai.

D: Bạn có nhận được bất kỳ ấn tượng gì về khuôn mặt không?

C: Nó trông giống một nửa động vật. Đầu dài hơn, và nó được tạo bởi hai phần. Phần đầu tiên giống như đầu người ở phía sau. Sau đó, có một phần mở rộng, nhưng ở góc bốn mươi độ về

phía trước. Mà làm cho đầu có trán dô về phía trước, chúi qua phần dưới của khuôn mặt. Tôi đoán nó trông giống như một miệng mở, nhưng đó là cả một cái đầu và mặt. Da là vàng.

D: Khi bạn có nhiều chân, có khó đi bộ không?

C: Nó giúp đi bộ nhanh hơn, vì luôn có một chân chạm đất, giống như một bánh xe thực sự, cách chúng di chuyển.

D: Nghe có lý —— Bạn sống ở đâu?

C: Có gì đó trên bầu trời. Nó rất lớn. Giống một con tàu. Không thực sự, nhưng có đèn với một số kết cấu ở giữa.

D: Có những người khác ở đó không?

C: Tôi không biết về người khác —— Nó lại phóng to lên.

Cô lại rời khỏi và đi vào hư không. Tôi không thể lấy thêm thông tin. Vì vậy, tôi bảo cô ấy di chuyển một lần nữa qua thời không để tìm cái gì khác thích hợp. Khi tôi hỏi cô ấy nhìn hoặc cảm thấy gì, cô ấy đã trở nên thất vọng, và muốn dừng lại. “Tôi không thể đi đâu cả. Tôi không thể nhìn thấy gì. Tôi chỉ cảm thấy “zzzz” trong cơ thể mình.”

D: Không sao. Bạn đang làm rất tốt. Chỉ cần theo nó vì điều này xảy ra có một lý do. Bạn cảm thấy thế nào trong cơ thể mình?

C: Giống như kiến bò.

D: Ý bạn là với dây thần kinh?

C: Có thể.

D: Chủ yếu ở đâu?

C: Trong ngón tay, ở sau lưng, ở chân. Một cơn run. Tôi nhận được hình ảnh, có cảm giác như toàn bộ vũ trụ. Giống như có đầy đủ các hành tinh, sao và mọi thứ như thế.

D:Ồ, rất lớn, phải không? (Vâng) Giống như ở ngoài đó?

C: Không, là vũ trụ.

D: Là toàn bộ các thứ. (Vâng) Đó cảm thấy như thế nào?

C: Giống như tự do. Tôi không cần bất cứ điều gì. Tôi chỉ tồn tại. Tôi là vậy, và đó là đủ. Giống như trở về nhà.

D: Nơi nó ở quá lớn, rất khó tưởng tượng?

C: Không, đó không phải là tưởng tượng. Nó chỉ tồn tại.

D: Nhưng nếu bạn có thể là bất cứ gì, thì bạn sẽ làm gì?

C: Không gì. Cuối cùng, không gì. Chỉ tồn tại. Chỉ cho phép mọi thứ xảy ra.

D: Bạn một mình?

C: Có vẻ như tôi là mọi thứ. Chúng tôi đều ở cùng nhau, không bị tách ra.

Tất cả nghe có vẻ rất quen thuộc, vì tôi đã nhận được mô tả tương tự từ nhiều người khác về nơi họ gọi là “nhà”. Họ trở nên quá thỏa mãn, họ muốn ở lại đó. Họ không có mong muốn trải nghiệm bất cứ gì khác. Nhưng tôi cần thông tin, vì vậy tôi biết tôi phải đưa cô ấy ra khỏi nơi mãn nguyện tuyệt vời đó.

D: Tại sao bạn lại quyết định rời đi nếu nó thật hoàn hảo và thật đẹp?

C: Nhiệm vụ, tôi đoán. Để thu thập trải nghiệm, như thế toàn thể có thể tăng trưởng. Vì vậy, những trải nghiệm khác nhau có thể được thu thập, và sự vật có thể di chuyển và tiến triển.

D: Và điều đó không thể xảy ra ở nơi hoàn hảo này?

C: Tôi nghĩ đó là một câu hỏi về thay đổi trạng thái.

D: Vậy thì bạn phải rời khỏi trạng thái mỹ lệ đó, và đi đâu đó để thu thập thông tin? (Vâng) Để học. (Vâng) Bạn cảm thấy thế nào khi tách ra?

C: Rất đau đớn.

D: Bạn có được phép trở lại không, hay bạn phải ở lại và học thêm nhiều thứ?

C: Không, tôi nghĩ tôi có thể trở lại.

D: Bạn đã đi đâu khi bạn phải chia tách?

C: Đầu tiên, tôi cảm thấy như trở thành một hành tinh.

D: Ồ, đó sẽ là một trải nghiệm lớn, phải không? (Vâng) Bạn có thể trở thành gì khác ngoài hành tinh?

C: Cảm thấy như một sinh mệnh có tính cao su hơn và dài hơn. Bò sát hơn. Có những cơ quan. Khác biệt rất nhiều. Không có hạn chế. Không có gì.

D: Đây có phải một phần của việc học tập, trải nghiệm các loại cơ thể khác nhau? (Vâng) Chúng là vật lý, nhưng tất cả chúng khác nhau, phải không?

C: Vâng, rất nhiều. Đó là một chuyển động khác, một quan điểm khác của sự vật.

D: Sau đó, bạn chỉ cần đi từ cơ thể này sang cơ thể khác, từ nơi này sang nơi khác để thu thập thông tin? (Vâng) Có ai hay bất cứ gì cho bạn biết chỗ để đi và chuyện để làm không?

C: Giống như được gọi từ bên trong.

Tôi quyết định chuyển cô ấy đến lúc cô quyết định tiến vào cơ thể của Clare. “Tại sao bạn quyết định vào cơ thể đó?”

C: Tôi cảm thấy bị kéo vào. Và nó thật ra rất vui. Cảm thấy như thu hút vào đó.

D: Hút? Giống như bị cuốn vào nó? (Vâng) Là một em bé, hay gì?

C: Rất sớm trong tiến triển của em bé. Thai nhi.

D: Khi nó nằm trong bụng mẹ? (Cảm giác) Khi bạn bước vào cơ thể của Clare, đó là lần đầu tiên bạn có một cơ thể con người?

C: Không. Có rất nhiều trước đó.

D: Có vẻ như bạn thích khám phá?

C: Vâng. Tôi đang mệt mỏi về trải nghiệm. Mệt mỏi khi thử mọi thứ khác nhau, và mệt mỏi về các biến thể.

Bây giờ tôi đưa cô ấy trở lại cơ thể Clare, tôi nghĩ đã đến lúc phải gọi ra tiềm thức, hơn là đưa cô ấy xuyên qua đời này. Tôi hỏi tại sao lại chọn những cuộc đời ngoài hành tinh xa lạ đó cho Clare xem?

C: Để cho thấy kết cấu của cô ấy không quan trọng.

D: Chúng chắc chắn không phải nhân loại.

C: Nó không quan trọng, kết cấu, bất cứ thứ gì. Tinh thần có thể sống trong bất cứ thứ gì. Vấn đề bề ngoài như thế nào không gây ra sự khác biệt. Chúng chỉ là đại diện sinh động của sự sống, tất cả các hình thức quái lạ mà nó có thể mang. Chỉ phù hợp với bất cứ gì là cần thiết vào lúc đó.

D: Vậy kết cấu bên ngoài không quan trọng? (Vâng) Tất nhiên, phần quan trọng nhất là sinh mệnh lực, phải không?

C: Đó là một tia lửa, vâng. Tinh thần, sinh mệnh lực, bất cứ gì. Hoặc chỉ thu thập thông tin và trải nghiệm. Có rất nhiều dạng sống ở khắp mọi nơi. Cơ thể mà cô ấy đang cư ngụ thuộc loại nào không quan trọng. Mọi thứ đều có cùng thông tin bên trong, hoặc nảy ra từ cùng một thông tin. Từ cùng Nguồn. Từ tinh thần, hay bất cứ gì bạn muốn gọi nó. Và nó có thể có bất kỳ hình dạng, hình thức và sự nhất quán nào, bất cứ gì.

D: Đây có phải điều cô ấy nhìn thấy khi cảm thấy mình là toàn thể vũ trụ?

C: Vâng, đó là một phần của nó. Mọi thứ đều là một phần của nó, tất cả các hình thức kỳ quặc, tất cả các biểu hiện của Nhất Thể. Có một khoảnh khắc khi cô ấy ở trong đó. Có một khoảnh khắc khi có gì đó khác xảy ra, và cô ấy bị hút vào ánh sáng. Cô ấy là vũ trụ, nhưng đồng thời

cũng trong một thứ gì đó nguyên bản hơn, như ánh sáng, ánh sáng thuần khiết. Đó là trước khi cô ấy trở thành một hành tinh. Nó cảm thấy giống như Nguồn Cội.

D: Nếu vũ trụ là mọi thứ, thì ánh sáng sẽ là gì?

C: Chỉ là Nguồn Cội.

D: Nguồn Cội của vũ trụ và mọi thứ đến từ đâu?

C: Vâng. Có lẽ đã có một bước trước đó, nhưng điều đó không thể diễn đạt được.

D: Tôi đã nghe điều này trước đây, có một số từ, thuật ngữ và khái niệm, mà chúng tôi sẽ không bao giờ có thể hiểu được. Không có từ nào mô tả chúng. (Vâng) Vì vậy, có cái gì đó trước ánh sáng.

C: Vâng, đó là sự biểu hiện. Nhưng nó không thể giải thích được.

D: Sau đó, khi bước vào trong ánh sáng, cô ấy trở thành hành tinh.

C: Sau đó, khi cô tách khỏi ánh sáng.

D: Và phải có nhiều trải nghiệm khác trước khi thử các thân thể khác nhau.

C: Rất nhiều.

D: Mục đích cô ấy trải qua rất nhiều thứ khác nhau là gì?

C: Để có được toàn bộ sự biểu hiện trở lại với nhau. Tổng hợp. Để có được một tổng hợp của tất cả các biểu hiện khác nhau. Và đưa chúng trở về Nguồn.

D: Vậy Nguồn làm gì với tất cả những biểu hiện này?

C: Cảm giác như ngày càng trở nên to hơn và toàn diện hơn, đa diện hơn, và phong phú hơn.

D: Vậy, Nguồn đang liên tục tăng trưởng và gia thêm chính nó. (Vâng) Vậy bạn đã cho Clare thấy điều này để cô ấy có thể hiểu được?

C: Cô ấy biết.

D: Nhưng cô ấy có thể đi tiền kiếp.

C: Không. Không tiền kiếp nữa. Cô ấy phải tiến tới. Đó không quan trọng. Cô đã hợp nhập mọi thứ. Cô ấy phải đi tiếp.

D: Chúng ta đang tiến tới đâu? Bạn có biết không?

C: Nghĩ một cách khác. Hòa quyện mọi thứ lại với nhau để không có bạo lực. Không có cú sốc giữa những thứ khác nhau để có thể có sự hòa hợp và tiến hóa, như được mang đi bởi một dòng suối, bởi một dòng sông, về phía trước.

Sau đó tôi hỏi câu hỏi của Clare: “Tại sao cô ấy có khuyết tật cột sống và chân? Lý do việc đó là gì?”

C: Nó giống như hình ảnh của thế giới, nó ngày nay như thế nào. Mọi thứ kéo theo hướng khác thay vì hài hòa và đi theo một hướng.

D: Ý bạn là cơ thể cô ấy đang kéo theo nhiều hướng khác nhau? (Vâng) Nhưng cô ấy bẩm sinh đã vậy.

C: Vâng, nhưng nó đã bắt đầu đổ vỡ, thực sự, khi có sự bất hòa xung quanh cô ấy. Cô ấy không biết làm thế nào để đối phó với nó. Sự bất hòa trong gia đình cô? Khi có một cú kéo sang cha mẹ cô, một cú kéo sang bà cô, và cô không thể hợp các lực lượng khác nhau thành một.

D: Vậy khi đó nó bắt đầu thành biểu hiện vật lý? (Vâng) Chúng ta có thể làm gì bây giờ không? Vì tôi biết sức mạnh của tiềm thức.

C: Cô ấy phải tìm ra sự hòa hợp bên trong mình.

D: Dù cô ấy làm được những điều tuyệt vời, nhưng chúng tôi muốn giúp cô ấy. Làm sao cô ấy tìm được sự hòa hợp trong chính bản thân mình?

C: Bởi cái chết. (Đó là một cú sốc.)

D: Chúng ta không muốn điều đó, đúng không?

C: Có thể không về vật lý, nhưng cô ấy phải chết.

D: Làm thế nào cô ấy có thể chết mà không chết một cách vật lý?

C: Cô ấy phải bước ra.

D: Cho mục đích gì?

C: Cũng giống như quay trở lại từ một góc nhìn khác.

D: Điều này có thể được thực hiện mà không cần chết?

C: Vâng, có thể. Cô ấy sẽ được hút ra, đưa vào giặt ủi rồi mang về.

D: Điều này có thể xảy ra khi cô ấy ngủ ban đêm?

C: Nó có thể xảy ra bất cứ lúc nào.

D: Chúng tôi không muốn làm tổn hại đến cơ thể. Bạn hiểu chứ? Bởi vì đây là công việc của tôi, không bao giờ làm hại gì cả.

C: Không, cô ấy sẽ không bị tổn thương. Cô ấy không thể bị tổn thương. Cô ấy đi qua rất nhiều thứ mà không bị tổn hại.

D: Vậy cô ấy sẽ ra khỏi cơ thể, và sau đó trở lại từ một quan điểm khác?

C: Nó sẽ trở nên lúng túng như thường lệ khi cô ấy trở lại.

D: Vậy cơ thể sẽ hòa hợp hơn?

C: Vâng, cô ấy sẽ được căn chỉnh.

D: Cô ấy sẽ bắt đầu có cử động và cảm giác ở chân?

C: Có thể, vâng. Đó là một khả năng.

D: Một khi cơ thể hòa hợp, bạn có thể nói lại các kết nối không?

C: Có thể. Chúng vẫn ở đó, và chúng là toàn thể.

D: Vậy, chúng đã không hư hỏng. Chúng có thể được kết nối?

C: Chúng được kết nối, chúng chỉ èo uột, tê, hoặc... thật khó để nói. Giống như chúng đã bị vắt kiệt, thay vì có dòng chảy đầy đủ đi qua, thì chỉ có một chút. Giống như hạn hán ở khe suối. Vâng, có thể có nhiều hơn. Chúng đang trải qua nhiều năng lượng hơn.

D: Bạn có thể làm điều đó không?

C: Nếu cô ấy xoay sở để có được liên kết đầy đủ, sẽ có thể.

D: Khi nào bạn muốn cô ấy làm điều này, nơi cô ấy có được sự hòa hợp?

C: Cuối tuần sau. Cô ấy sẽ trở về nhà lúc đó.

D: Và bạn sẽ bảo vệ tinh thần để nó có thể trở lại.

C: Vâng, bởi vì công việc vẫn chưa kết thúc. Còn nhiều điều nữa — nhiều nhiều, nhiều hơn nữa. Từ từ. Cô ấy sẽ nhận thấy cảm giác quay về chân.

D: Sau đó, cô ấy sẽ dần dần bắt đầu sử dụng lại cơ.

C: Vâng. Chúng phải được đánh thức. Đã đến lúc! Đã đến lúc. Thời điểm đã đến! Khi cô ấy trải nghiệm rời bỏ cơ thể mình và được làm sạch, tái điều chỉnh, có thể làm việc trên toàn bộ cơ thể cùng lúc khi tất cả năng lượng của cô ấy được căn chỉnh.

D: Vậy, trong khi cô ấy ra khỏi cơ thể trong thời gian ngắn, bạn có thể làm việc trên cơ thể?

C: Vâng. Đặt máy móc trở lại theo thứ tự. Toàn bộ cơ thể cần được đại tu. Nó hiệu quả hơn khi cô ấy ở ngoài cơ thể, vì những hệ thống năng lượng cũng đang được đại tu. Không có gì khác mà phải được thực hiện.

D: Nhưng không có gì nguy hiểm cho cô ấy, cô ấy sẽ trở lại.

C: Cô ấy sẽ mệt mỏi — Đó là cách tốt nhất. Vâng, đã đến lúc. Cô ấy sẽ thu hút quần chúng. Cô ấy sẽ giảng dạy ở cấp độ lớn hơn. Sau cuộc đại tu, cô ấy cũng sẽ nói một cách khác. Có khả năng truyền tải dễ dàng hơn những điều người ta cần bằng những từ mà họ có thể hiểu. Và cô ấy sẽ làm việc nhiều hơn trên tầng thứ năng lượng thẳng qua cơ thể cô ấy. Cô ấy sẽ truyền tải kiến thức. Cô ấy sẽ đi khắp thế giới. Cuộc sống cô ấy bắt đầu. Cô ấy cần kích hoạt này. Cô ấy cũng sẽ chữa lành cho những người khác. Cô ấy đã chờ đợi điều đó.

D: Cô ấy sẽ cảm thấy thế nào khi điều đó xảy ra?

C: Cô ấy sẽ lại ở trong tình trạng cảm giác kỳ quặc này. Không thực sự có thể nhìn thấy, có một thời gian khó cử động lưỡi để nói điều gì đó. Sau đó cô ấy chỉ cần đi và nằm trên giường, và phần còn lại sẽ coi sóc nó.

D: Lý do là bởi vì các kết nối được phân tách vào thời điểm đó. Đó là lý do rất khó để nói chuyện. (Vâng) Vậy khi cô ấy cảm thấy như thế, cuối tuần sau, khi về nhà, cô ấy có thể đi và nằm trên giường cho đến khi nó qua đi?

C: Cho đến khi cô ấy cảm thấy trở lại với nhau lần nữa.

D: Và trong thời gian đó, bạn sẽ làm việc trên cơ thể. (Vâng) Thật tuyệt vời. Cô ấy chưa từng mong đợi ngày này, phải không?

C: Chưa bao giờ.

D: Cô ấy đang tìm kiếm thông tin, nhưng không phải như thế này. Thật lạ là lần đầu tiên chúng tôi gặp tại cách nửa vòng Trái Đất, và sau đó chúng tôi gặp lại nhau ở đây.

C: Vâng. Nó có nghĩa là. Không có tình cờ ngẫu nhiên. Cô ấy dành thời gian, nhưng cô ấy ở đó.

D: Cô ấy đã học được những bài học của sự tàn tật, và bây giờ cô ấy không cần nó nữa.

C: Hãy để nó xảy ra. Cô ấy biết mọi thứ sẽ qua đi, và cô ấy không phải nghĩ về cách đạt đến đó. Cô ấy sẵn sàng. Những điều to lớn sẽ xảy ra. Miễn cô ấy không nghi ngờ, cô ấy có thể có nó. Cô ấy phải tin rằng đó là sự thật.

Khi Clare tỉnh dậy, đứng dậy và vào xe lăn, cô nói đã nhận thấy một số điều mà trước đó chưa từng có. Cô ấy có nhiều cử động hơn ở một trong hai chân (Cô ấy thường phải nhắc chúng lên để đặt vào ghế). Và cô ấy có một số cảm giác không bình thường ở chân. Tôi giải thích quá trình gì sẽ xảy ra khi cô ấy trở về nhà. Tôi nghĩ tốt nhất là nó xảy ra khi cô ấy ở một mình, và không ai làm phiền cô ấy. Bằng cách đó, họ có thể làm việc với cô ấy và dành tất cả thời gian họ cần.

Chương 7: Ý Thức Của Tế Bào

Tài liệu này được đặt trong hồ sơ của tôi hơn hai mươi năm. Tôi đã trải qua và phá hủy nhiều phiên cũ được tiến hành vào năm 1985 khi nhóm chúng tôi có các cuộc gặp thường kỳ ở Eureka Springs.

Đó là những ngày tuyệt vời của sự khám phá và tình bạn thân thiết. Nó rất quan trọng để những người có tâm trí giống nhau thảo luận về mọi thứ. Mặc dù nhóm đã tan rã, nhưng tôi vẫn cảm thấy gần gũi với những người tuyệt vời này, những người rất quan trọng trong cuộc đời tôi vào thời gian đó. Họ không biết tôi cần sự đồng hành và hiểu biết của họ thế nào trong những ngày đó, khi mọi thứ tôi khám phá ra là mới mẻ và khác biệt. Tại các buổi hội họp, chúng tôi thường sẽ khám phá một chủ đề chung được quan tâm, bất cứ ai tình nguyện làm đối tượng sẽ đi vào nhập thân và trả lời các câu hỏi của nhóm. Khi tìm thấy bảng ghi bị quên lãng này, tôi cảm thấy như thể nó đã đợi hơn hai mươi năm để được tái khám phá và đưa vào trong công việc của tôi. Thời điểm đã đến và nó tìm được một ngôi nhà. Nó phù hợp hoàn hảo với chủ đề của ý thức và nhận thức rằng mọi thứ đều có sự sống và trí thông minh. Dù ngày xưa làm phiên tôi không thể

hiều nhiều về những gì đã được cho biết — tôi chưa khai mở đến mức đó. Nó cho tôi thấy tôi đã tiến bộ thế nào trong suy nghĩ và hiểu biết của mình suốt hai mươi năm.

Chủ đề vào tối nay là chữa trị. Tôi vẫn có thể nhớ mồn một: tất cả mọi người trong nhóm chúng tôi ngồi xung quanh căn phòng chú ý chuyện đang xảy ra và nóng lòng tham gia bằng cách đặt câu hỏi. Ôi, tôi nhớ những ngày ấy, và những người thân yêu đó biết đường nào!

Đối tượng: Chúng tôi nhận ra tầm quan trọng của chủ đề cho đêm nay và đang nóng lòng thảo luận với các bạn những khía cạnh của việc chữa trị. Chữa trị là một nỗ lực quan trọng. Tất cả mọi thứ đang ở trong tình trạng chữa lành hoặc di chuyển về hướng hủy diệt. Hủy diệt là một hiện tượng tự nhiên và không tiêu cực vì nó đôi khi xuất hiện. Tuy nhiên, nên tránh sự phá hủy sớm của một thực thể hay một ý thức, một mảnh vật chất sống. Vì vậy, chữa lành phải được thực hành bởi mọi sinh mệnh sống để tạo điều kiện cho nhịp sống thích hợp của họ trong chiều kích thời không của bạn.

Người hỏi: Bạn có thể giải thích về quá trình chữa trị đích thực của cơ thể con người không? Làm thế nào nó xảy ra ở cấp độ tế bào?

S: Mỗi tế bào đều chịu trách nhiệm về sự tồn tại của chính nó theo cùng một cách mà mỗi tổng thể của sinh mệnh chịu trách nhiệm về sự tồn tại của toàn thể sinh mệnh cụ thể đó. Tế bào có cái tôi của chính nó đối với tâm trí, cũng như một mối quan hệ gắn kết với các tế bào xung quanh nó, đặc biệt là các tế bào cấu thành phần tử của một tổ chức mang tính hệ thống lớn hơn như một cơ quan cụ thể. Tế bào đó có trách nhiệm thu thập dinh dưỡng phù hợp với sự phát triển và tăng trưởng của nó từ những trường năng lượng xung quanh. Nó có trách nhiệm giám sát chức năng của chính nó, để giữ được nhiều dưỡng chất cần thiết, và đưa vào phần còn lại của cơ thể các yếu tố không cần thiết cho chức năng đặc thù của nó. Tế bào nhận thức được sự rối loạn chức năng khi thực thể tổng thể nhận thức được một trạng thái khó chịu nhất định cho một vấn đề đầu đó. Các tế bào thu được thông tin từ bề tư tưởng liên quan đến tế bào cụ thể đó, theo cùng một cách mà con người có được thông tin từ bề tư tưởng. Tương tự như cách mà động vật nhận được thông tin từ các bề tư tưởng liên quan đến hành vi của chính mình. Các tế bào có một cách truy cập vào một “tế bào lý tưởng” cho chúng thấy cách chúng vận hành chức năng, và cảnh báo chúng khi vận hành này trở nên sai lầm. Tại đó, chúng yêu cầu thông tin liên quan đến chữa lành. Tất cả những điều này xảy ra trong thời gian tức thời và chi tiết vi mô. Các tế bào có khả năng thông tin bẩm sinh, nhưng chúng cũng nhận được thông tin bổ sung từ các tế bào già hơn trong cơ thể và cảm giác về năng lượng cơ thể như một tổng thể.

Hỏi: Bạn đã đề cập đến một tế bào lý tưởng mà chúng khuôn mẫu hóa bản thân sau đó.

S: Đúng vậy.

Hỏi: Đó có nghĩa là ở cấp độ vi mô, chúng phải có gì đó để hướng dẫn mình, cái chúng có thể sử dụng làm khuôn mẫu?

S: Vâng. Trên mọi cấp độ.

Hỏi: Thậm chí vi mô?

S: Đặc biệt là cấp độ vi mô. Chức năng tế bào ở cấp độ vi mô về bản chất.

Hỏi: Tôi nghĩ theo một ý nghĩa nào đó thì chúng sẽ nghĩ về tế bào lý tưởng kia như là Thượng Đế.

S: Phải.

Một người trong nhóm: Liên tưởng tương tự, có một mối tương quan giữa cái tôi lý tưởng của tế bào với lý tưởng mà chúng ta coi như là cái tôi cao hơn của mình không?

S: Không phải theo cách bạn muốn nói đến trong câu hỏi. Không có cái tôi cao hơn nào cho một tế bào, đặc biệt theo cách bạn hiểu về quan hệ giữa bạn với một cái tôi cao hơn. Một hiện hữu, nhưng nó thiên về một khuôn mẫu chứ không phải một hướng dẫn hoặc một chỉ đạo hoạt động.

Hỏi: Đó có nghĩa là các tế bào có trí thông minh?

S: Vâng. Mỗi mảnh vật chất sống đều có một ý thức, hay còn gọi là trí thông minh.

Hỏi: Tôi nghĩ về việc con người có bộ não. Có thể nghĩ chúng trong khía cạnh đó không?

S: Để hoàn thành chức năng của trí thông minh như được quy định trong sách giáo khoa động vật học, liên quan đến nhận thức về môi trường xung quanh, khả năng sinh sôi, di chuyển, tế bào của chúng ta phù hợp với phân loại đó.

Hỏi: Nó sẽ rất cơ bản? Đó có phải ý của bạn không?

S: Tế bào không tự thấy mình là “rất cơ bản”. (cười)

Hỏi: Ý tôi là chúng sẽ không có trí tuệ của con người. Hay là có?!

S: Theo cách riêng của chúng, mỗi chút ý thức đều có trí thông minh của con người. Một số có trí thông minh mà có chức năng tốt cho cơ thể của chúng hơn là so với chức năng trí tuệ con người.

Hỏi: Vậy trong chức năng chữa trị, chúng ta phải liên lạc với trí tuệ đó trong các tế bào?

S: Đúng thế.

Hỏi: Trong quá trình chữa trị, cách chúng ta hiểu nó, chúng ta phải liên lạc với những vấn đề cơ bản của chúng ta. Chúng ta phải hiểu được nguyên nhân gây ra sự khó chịu hoặc bệnh tật của chúng ta. Bạn có thể đề nghị một cách mà chúng tôi có thể làm việc này hiệu quả hơn không?

S: Câu trả lời chung là người ta nên yêu cầu cơ thể của mình trợ giúp trong lĩnh vực này. Một cái gì đó dọc theo của “Tôi biết tôi có thể giao tiếp với cơ thể mình. Tôi biết tôi có thể yêu cầu được hỗ trợ chữa bệnh. Nhưng tôi không thực sự biết làm thế nào bắt đầu làm điều này. Giúp tôi một tay chứ?” Đây là một câu trả lời đơn giản. Phương pháp tự khám phá đòi hỏi sự hiểu biết chi tiết hơn về lịch sử hiện tại của chính bạn trong phương tiện này. Cũng như —— đối với những người tin rằng nó là thích hợp —— tiền kiếp và hậu kiếp, vì chúng có thể liên quan đến

phương tiện hiện tại. Sự phức tạp này là không cần thiết. Không nhất thiết phải biết chính xác những gì đang cản trở việc chữa trị. Nó là đủ để nhận ra rằng có những khối cản. Yêu cầu chúng giải tán bởi yêu cầu tinh thần, hoặc hình dung khối cản đang bị giải tán. Ngay cả khi không biết khối cản là gì. Nếu bạn tin rằng khối cản có thể được giải thể mà không phiền về việc hiểu làm thế nào làm được, điều này sẽ là đủ cho hầu hết mọi người. Như bạn nhớ, những gì bạn tin là thứ làm ra sự khác biệt. Nếu bạn tin bạn có thể giải thể các khối cản và di chuyển theo hướng chữa trị mà không phải trả hàng ngàn đô la cho các nhà phân tâm học, thì hãy làm theo cách đó. Nó dễ dàng hơn nhiều.

Hỏi: Làm thế nào để quá trình chữa bệnh từ xa xảy ra?

S: Việc chữa trị từ người này cho người khác dường như là từ xa và được công nhận là tầm xa bởi đo lường thời gian/không gian là —— trên thực tế —— một tầm ngắn. Người chữa trị liên hệ với năng lượng của thực thể đang được chữa trị trên cơ sở tức thì. Khả năng của người chữa trị mở rộng hào quang của họ, tiếp cận và chạm vào người khác, cho phép một sự móc nối bao trùm qua cái có vẻ là thời gian và không gian. Vì vậy, cùng một loại chữa trị có thể xảy ra như xảy ra với thể vật lý trực tiếp được đặt tay, hoặc chạm vào hào quang với một ai đó ở cùng khoảng cách gần.

Hỏi: Bạn có thể mô tả năng lượng làm sao được truyền từ người này sang người khác, hoặc làm sao một người có thể truyền năng lượng chữa trị đó cho người khác không?

S: Đây là câu hỏi về việc sử dụng các lộ tuyến bao quanh tất cả chúng ta trong một loại một cảm giác điện tích. Không phải là điện, tất nhiên, nhưng là một khu vực năng lượng trường lực lượng xung quanh mỗi chúng ta. Một số cá nhân đặc biệt nhạy cảm sẵn sàng cho phép hạ các rào cản bảo vệ cụ thể của họ, và cho phép một lượng trao đổi chéo tiến vào trường năng lượng của họ từ một cá nhân khác —— những người có thể hạ các rào cản của họ để gửi năng lượng của họ ra một cách bằng nhau. Năng lượng này tấn công một bệnh tật đặc thù, hoặc chỉ cần tiếp cận, với tình yêu, hào quang tổng quát của cá nhân nhận cung cấp thêm một lực bắn. Hãy nhớ rằng, cả hai đã đồng ý trước cho việc chữa trị cụ thể này, cho sự dính dáng này. Thân thể tiếp nhận thừa nhận rằng một xóc nảy bổ sung năng lượng —— khi cá nhân đang tiến tới sự mạnh khỏe —— sẽ đẩy nhanh quá trình này. Cá nhân đang chữa trị sẵn sàng hy sinh một số năng lượng tức thời của họ —— cái họ có thể tạo ra nhiều hơn một người bình thường. Sau đó, họ gửi nó đến một điểm cụ thể hoặc trạng thái chung của cá nhân tiếp nhận. Theo cách mà bản thân năng lượng dường như có một loại tâm trí và trí thông minh của chính nó —— điều mà nó là

như vậy. Và nó chỉ đơn giản tìm kiếm các khu vực có vấn đề và giải thể chúng, loại bỏ các khối cản và cho phép chúng lấy về trạng thái khỏe mạnh của mình.

Hỏi: Khi tôi ở quanh những người bị bệnh và tất cả họ đều đang sa sút với cái gì đó, đôi khi tôi đặt một rào cản để giữ mầm bệnh không vào trong cơ thể mình. Có thể làm điều đó được không?

S: Bạn có làm không?

Hỏi: Tôi cố gắng thực hành nó. Tôi tin nó, nhưng nó là thực tế?

S: Nó hữu dụng? (Vâng) Tốt thôi?! (cười)

Hỏi: Tôi chỉ dùng tinh thần dựng lên một rào cản mà mầm bệnh không thể đi qua.

S: Nếu bạn tin vào mầm bệnh và tin vào khả năng tự bảo vệ mình khỏi mầm bệnh thông qua rào cản. Nếu bạn tin hai điều này, sau đó làm nó tức thì. Bạn có thể chọn đơn giản là không tin vào mầm bệnh.

Hỏi: Chúng có thật không?

S: Không phải theo cách mà bạn và bác sĩ nghĩ chúng là như vậy.

Hỏi: Vậy thì là sao?

S: Vâng, chúng ỏn. (cười)

Hỏi: Vâng, bạn nói chúng không thực sự theo cách đó...

S: Chúng không gây bệnh. Tôi xin lỗi, tôi không nên đùa bạn, nhưng thật vui khi được đùa với bạn. Lý thuyết bệnh về mầm bệnh chỉ đơn giản là một lý thuyết khác. Như bạn đã biết, người ta tạo ra những căn bệnh của chính họ cho các mục đích riêng của họ. Mầm bệnh là kẻ chịu tội thay. Nếu bạn chỉ đơn giản không tin rằng chúng có thể làm hại bạn, thì tất nhiên, chúng sẽ không. Nhưng đó phải mất chút niềm tin vào một thế giới mà chúng đã được xem như là lời giải thích khoa học cho bệnh tật. Trên thực tế, những lời giải thích cũ xưa về quỷ ám các loại thì gần hơn với sự thật. Không phải người ta bị quỷ ám, mà những liên can, những vấn đề và căng thẳng về cảm xúc, tâm hồn và mối quan hệ mới thực sự là nguyên nhân gây bệnh. Mầm bệnh (vi trùng) đã bị bôi xấu rất nhiều.

Hỏi: Nhưng chúng đã được quan sát thấy trong phòng thí nghiệm dưới kính hiển vi.

S: Chúng tồn tại trong phòng thí nghiệm. Chúng chỉ không phải nguyên nhân người ta tạo ra bệnh tật cho mình.

Hỏi: Còn dịch bệnh thì sao?

S: Như bạn đã biết, khi các nhóm người tham gia vào các sự kiện quần chúng, họ đều đã lựa chọn tham dự vào sự kiện đại chúng. Và họ đã chọn một sự kiện cụ thể cho mục đích riêng của mình, thông thường nhất là một ví dụ, một bài học cho số người còn lại trong vùng lân cận đó.

Hỏi: Tôi nghĩ đến những căn bệnh như đại dịch Cái Chết Đen. Người ta nói rằng đó là do bọ chết trên chuột và nó lan rộng khắp châu Âu vào thời điểm đó, giết chết tất cả mọi người.

S: Chuột và bọ chết bị bôi xấu.

Hỏi: Bạn có nghĩ là vì họ tin điều này nên nó mới lây lan?

S: Điều đó và thực tế là họ có những lý do cụ thể khác để tham gia vào một sự kiện như vậy.

Hỏi: Chúng tôi đã nghe rằng tiếng cười là liều thuốc tốt nhất. Bạn có thể cho biết lý do?

S: Lý do tiếng cười là loại thuốc tốt nhất là: tiếng cười, ít nhất là trong giây lát, mang lại cho bạn cảm giác tích cực về niềm vui và an lạc. Cung cấp cho bạn sự khỏe mạnh tức thì.

Hỏi: Vậy điều đó có nghĩa là buồn bã hay sầu lo sẽ gây bất lợi cho hệ thống?

S: Sự buồn bã hoặc sầu lo không thích hợp mà kéo dài được định nghĩa là trầm cảm, gây bất lợi cho sự an lạc tối hậu của phương tiện và những người mà họ tiếp xúc. Buồn bã hay sầu lo là một phản ứng cảm xúc thích hợp cho một sự kiện hoặc tình huống, không gây bất lợi cho tồn tại. Sự đè nén hoặc phủ định cảm xúc đó mới có nhiều bất lợi hơn là trải nghiệm và thể hiện phản ứng cảm xúc thích hợp.

Hỏi: Biểu hiện ra cảm xúc tự nhiên là tốt cho con người?

S: Phải.

Hỏi: Sự ngăn chặn những cảm xúc đó gây ra bệnh tật, sự trục trặc?

S: Đó là một cách đơn giản để mô tả khối cản, nhưng chính xác trong một chừng mực.

Hỏi: Điều đó có nghĩa bùng nổ sự tức giận là tốt? (Vâng.)

Hỏi: Đây không phải là vấn đề chữa trị, nhưng nó có một số mối quan hệ mà chúng chuyển thành một thứ khác?

S: Bạn muốn biết cái gì xảy ra?

Hỏi: Vâng. Tôi tự hỏi, nếu mỗi tế bào có sự sống, khi mà tinh thần rời khỏi cơ thể, tế bào cơ thể vẫn còn sự sống và vận hành, kết quả, lựa chọn để đi vào một trạng thái phân rã?

S: Một câu hỏi tuyệt vời. Ranh giới giữa sống và chết, như bạn biết từ văn học, được cho là rất tốt. Trải nghiệm thực tế của bạn cho bạn biết không có gì tốt về nó cả. Hoặc bạn còn sống hoặc bạn đã chết. Nhưng nếu bạn nhìn xung quanh để hiểu các khía cạnh khoa học kỹ thuật hơn của câu hỏi này, bạn sẽ chú ý ví dụ cây cối dường như đã chết trong một thời gian dài và sẽ sống lại theo nghĩa đen. Chúng chết theo từng miếng nhỏ trong nhiều năm. Chúng ta hãy lấy một thân thể con người, làm ví dụ. Khi tinh thần rời khỏi cơ thể, các tế bào giữ lại một số khía cạnh của sự sống, chẳng hạn như chuyển động ở cấp độ tế bào, trong đó sự phân hủy là một hình thức chuyển động. Sự rơi ra khỏi xương thịt chắc chắn là chuyển động và có thể được quan sát. Tuy nhiên, có những khía cạnh của sự sống mà không xảy ra cho hầu hết các tế bào vào thời điểm cái chết vật lý. Điều đó sẽ là, sinh sản và sử dụng các chất dinh dưỡng, bong tróc các mảnh không thể sử dụng được, hoặc được sử dụng và các mảnh bỏ đi. Các loại chức năng hệ thống không xảy ra. Tuy nhiên, một số tế bào trong cơ thể, như bạn biết, loại bệnh chàm tăng trưởng trong một thời gian. Như thế, giống như một cái cây, các mảnh của con người đang chết dần với tốc độ khác nhau. Nhưng có một loại sự sống cho đến khi các mảnh phân hủy thành những thứ khác. Và dĩ nhiên, chúng vẫn tiếp tục sống dưới một hình thức khác với mức độ là bụi sống như chim bay.

Hỏi: Đó có thể là một hình thức luân hồi thậm chí xuống tầng thứ tế bào — Liên tưởng tương tự, điều tôi thấy là sự thay đổi mà chúng ta trải qua khi chúng ta chết (hoặc cơ thể chúng ta thay đổi cho đến khi chúng ta gọi đó là cái chết), và chúng ta đi đến một chiều kích khác. Đó có phải là một loại sự vật xảy ra với lực lượng thông minh này trong tế bào, mà nó chuyển sang một hình thức khác không?

S: Phải.

Hỏi: Nó vẫn là một phần của ý thức con người? Giống như, nói rằng một tế bào móng tay tiếp tục sống một thời gian sau khi con người chết. Thế thì tế bào lại tham gia vào tinh thần của con người hay nó sẽ đi theo đường khác?

S: Tế bào đó sẽ giữ lại ký ức về cuộc sống làm một phần của cơ thể con người. Cũng như vậy, nó sẽ giữ lại ký ức về cuộc sống làm những mảnh của những thứ khác, khi nó ở các giai đoạn khác, các hình thức khác, móc nối với các phần khác để tạo ra những thứ khác. Nhưng trí nhớ của nó sẽ bị rút ngắn theo cách mà trí nhớ hiện tại của bạn bị rút ngắn, và bạn thường không nhớ những mảnh vụn của mình đã từng là khủng long hay bỏ chết một cách có ý thức.

Hỏi: Các tế bào này xem chúng ta như một cơ thể như thế nào? Chúng có cách để nhận thức chúng ta không? Chúng sống trong chúng ta.

S: Chúng cảm nhận rằng chúng là một phần của một sinh vật lớn hơn giống như cách mà chúng ta cảm nhận rằng chúng ta là một phần của siêu linh hồn. Đó cũng là một cảm giác mơ hồ về sự thuộc về mà đôi khi xảy ra. Các tế bào đánh giá cao điều đó nhiều hơn so với chúng ta, bởi vì chúng có thể đánh giá và làm quen với cảm giác đó chỉ bằng cách hoạt động bình thường. Nếu gan của bạn hoạt động tốt và làm những điều mà nó được cho là nên làm, nó có một cảm giác an lạc, cảm giác đó có thể được chuyển tải đến bạn như là một trí tuệ cá nhân, sẽ mang lại một nhận thức về niềm vui mà đáng tiếc là hầu hết chúng ta không trải nghiệm thường xuyên cho lắm.

Hỏi: Chúng xem não hoặc trí tuệ của chúng ta như thế nào? Cái mà chỉ đạo chúng?

S: Không phải với một kiểu phê phán. Đơn giản chỉ chấp nhận rằng đó là cách sinh thể này hoạt động.

Hỏi: Tôi nghĩ có lẽ chúng có thể nghĩ về đó như là Thượng Đế hay là động lực tổng thể của Vũ Trụ của chúng, nói vậy đi?

S: Bạn đang áp đặt khuynh hướng tìm kiếm các vị thần lên tế bào, cái mà chấp nhận sự tồn tại của mình như là một mảnh của Thượng đế.

Hỏi: Bản thân hành tinh có não hoặc ý thức không?

S: Ý thức của hành tinh tồn tại dưới dạng một hiệu ứng bao trùm tổng thể. Tuy nhiên, dạng sống trên bất kỳ hành tinh được trao nào nhất định có khả năng thay đổi cấu trúc và tạo ra các thực thể vật lý để biến đổi chu kỳ sống của nó — trái ngược với các động vật khác mà chỉ làm việc trên quy mô giới hạn — và không nhất thiết cho phép sự tiếp nối thế hệ của các công trình. Sự sống trên bất kỳ hành tinh đặc biệt nào sẽ trở thành ý thức, nếu bạn muốn gọi. Ý thức cũng như của hành tinh tổng thể và mang theo nó đòi hỏi suy nghĩ toàn cầu đại diện cho hành tinh này. Một bài học như vậy vẫn chưa được học bởi trí thông minh của con người trên hành tinh này. Nhưng đó là thiết kế của vũ trụ rằng bản thân hành tinh này, dù có một ý thức và trí thông minh, nhưng vẫn phải làm việc kết hợp với các sinh mệnh thông minh có khả năng thay đổi bề mặt hành tinh.

Hỏi: Điều đó có nghĩa là khi những người trên hành tinh chết đi thì bộ não của hành tinh chết?

S: Không, bộ não của hành tinh sẽ hoạt động phối hợp với các sinh mệnh thông minh khác, bao gồm tất cả các loài động vật, thực vật, đá, sinh vật sống... Nếu không có động vật hoặc thực vật phát sinh với khả năng biến đổi hình dạng vật lý của hành tinh, hành tinh sẽ không cần phải tạo ra một mối quan hệ cộng sinh thông minh, và chỉ đơn giản là sẽ cho phép xảy ra một cách tiếp cận tự nhiên hơn và ít được chỉ đạo.

Chương 8: Mọi Thứ Đầu Có Ý Thức

Ca bất thường này gợi nhớ lại “Người Cơ Khí” trong Vũ Trụ Xoắn 1 của loạt sách này — người phụ nữ đó thấy mình trong cơ thể một robot cơ khí. Đó là một cuộc sống cực kỳ bức bối vì những người tạo ra cô không nhận thấy cô là một sinh vật có cảm giác nhiều hơn họ nghĩ. Cô không hoàn toàn là cơ khí, nhưng có cảm xúc và cảm giác — dù cô không thể diễn tả được. Khi dùng kim loại tạo ra cô ấy, họ không nhận ra mình cũng đã cấy một tia lửa nhỏ bé của sự sống trao cho cô ấy ý thức. Đây là lần đầu tiên tôi gặp một ca như vậy. Sau đó, khi tôi làm một hội thảo hồi quy của nhóm, một người tham gia nói rằng ông ta thấy mình là một người máy. Ông “chết” khi cuối cùng bị tháo rời. Vì vậy, ca này cũng tương tự, một lần nữa cho tôi thấy hãy luôn mong đợi bất ngờ, và không bao giờ tổn bất cứ gì cho công việc loại này.

Tôi gặp Tina tại văn phòng vào tháng 5 năm 2006. Cô từng là một nhà trị liệu lâm sàng và bây giờ đã đi vào liệu pháp xoa bóp. Lý do yêu cầu phiên chủ yếu liên quan đến các mối quan hệ cá nhân. Tuy nhiên, phiên đã đi theo một hướng hoàn toàn khác biệt và không phải là mọi điều chúng tôi mong đợi. Một lần nữa, chúng tôi không kiểm soát được việc này.

Khi rời khỏi đám mây, cô ấy bắt đầu mô tả những điều không quen thuộc mà không có từ nào dành cho chúng. Cô biết mình chắc chắn không ở trên Trái Đất khi cô thấy một cấu trúc hình bầu dục màu trắng rất lớn. Nhìn nó từ xa, cô nói nó trông to hơn một sân bóng đá. Cô không thể nói ra vật liệu làm nên nó. “Có thể bằng kim loại, có thể bằng nhựa, hoặc một cái gì đó mịn màng.” Rồi cô thấy lối vào chỉ là một lỗ to với một đoạn đường nối đi lên.

T: Tôi cho phép mình trôi nổi. Và tôi nhìn thấy cái giống như một thành phố ở đây. Tôi không hiểu những gì tôi nhìn thấy, nhưng tôi thấy nhiều tạo vật nhỏ. Họ trông giống như kiến nhỏ, rất siêng năng. Dường như tất cả mọi người — và tôi ngần ngại khi gọi họ là người — đang đi chuyển với một mục đích, rất siêng năng. Ở bên ngoài, nơi này có vẻ thanh bình và mơ mộng,

chỉ có khoảng rộng lớn, trắng, khổng lồ này. Bên trong tối hơn, và không phải những gì tôi mong đợi. Nó rất to. Và nó cứ thế, tôi cho rằng, xuống dưới đất, và có thể, vâng, lên cao hơn. Loại tạo vật này rất bận rộn làm việc — giống như xây dựng các thứ. Có nhiều tầng cấp, giống như nó được xếp chồng lên nhau. Từ “thành phố” hiện lên trong tâm trí, nhưng nó không thực sự là một thành phố. Nó có những phòng khác nhau, hầu như các phần khác nhau. Giống như nếu bạn cắt thành mặt cắt, thì bạn có thể nhìn vào trong mỗi phòng. Tôi cảm thấy một chút lo lắng đang tới đây. Tôi không thích nó. Có lẽ bởi vì ngay lúc này có vẻ như rất xa lạ, không mềm mại dễ dàng hay mang tính con người. Tôi nghĩ những tạo vật này vẫn sống, nhưng họ dường như mang tính robot vì họ không có nhiều sự lựa chọn. Giống như họ được lập trình chặt chẽ với chuyện họ đang làm. Không ai nhìn lên, nói chuyện hay thân thiện. Có vẻ chủ yếu là thiên về... tôi muốn nói gì? Công nghệ nhiều hơn cơ khí. Nhưng tất cả đều cực kỳ công phu và không bị chuyển hướng khỏi những gì họ đang làm. Rất ý định hóa về mục tiêu của họ.

D: Đó là lý do bạn nghĩ nó khiến bạn phiền muộn?

T: Vâng. Không có vẻ dễ chịu hoặc hạnh phúc cho lắm. Có vẻ như rất khắc nghiệt ở đây. Tất cả những tạo vật này làm việc san sát nhau, một số được xếp chồng lên nhau, đứng trên đầu nhau. Không có sự tôn trọng. Không có tính cá nhân.

Cô mô tả bàn tay của các tạo vật đó như một loại cảm giác, chứ không phải là ngón tay. Họ sử dụng chúng để thao tác các nút nhỏ, đèn nhỏ trên các hộp nhỏ. Họ có thể di chuyển những thứ này khá nhanh, giống như ai đó đang gõ hoặc chơi piano, chỉ là họ đang thao tác với những hộp sáng nhỏ.

T: Họ đang làm cái gì đó xảy ra bằng những hộp nhỏ này. Cái gì đó đang ở bên ngoài cấu trúc này. Tôi không biết đó có phải một tòa nhà trên mặt đất, hoặc nó có thể là một tàu vũ trụ hay không. Nó rất rất lớn. Tôi có cảm giác họ đang điều khiển nhiều thứ. Giống như họ là các nơ-ron trong một bộ não lớn, hay gì đó. Và bằng cách thao tác các hộp nhỏ này, họ đang khiến một cái gì đó bên ngoài cấu trúc xảy ra. Tôi không biết họ là cá nhân, hay có một ý thức nhóm, hay họ có phải là một phần của toàn bộ không. Hoặc họ có phải là cơ khí không.

Tôi yêu cầu một mô tả vật lý cho những tạo vật kỳ lạ này.

T: Họ có mắt, nhưng họ làm công việc này bằng cách chạm. Đó là một điều rất học-vẹt. (Sau đó là một sự khải ngộ đáng kinh ngạc bất ngờ.) Như tôi đã nói, tôi có cảm giác rằng tôi là... Tôi là một trong số này. (Cô ấy bắt đầu khóc) Tôi không thích vậy.

Khi nói điều này, cô bất ngờ trở thành một trong số họ. Cô bước vào một thân thể giống như những gì cô đã mô tả một cách khách quan.

T: (buồn) Đó không phải là một sự tồn tại hạnh phúc lắm, cảm thấy như không có nhiều sự lựa chọn, và nó chỉ là —— không hạnh phúc lắm. Đó là một sự lao dịch. Chúng tôi đang thực hiện cái gì? Ôi trời ơi! Chúng tôi không có lựa chọn nào, và chúng tôi không làm gì khác. Thật là buồn cười, vì theo cách nào đó chúng tôi vẫn sống. Nhưng chúng tôi không —— ít nhất, tôi không thích làm việc này. Tôi chỉ phải tiếp tục làm việc đó. Và tôi không biết tôi đã làm nó bao lâu, nhưng có vẻ như là một sự vĩnh viễn. Có vẻ như tôi phải ở đây làm việc này vô tận.

D: Cơ thể bạn có cảm giác cơ khí không, hoặc nó là chất liệu thể nào?

T: Cảm thấy cứng và giòn, giống như tôi có vỏ. Tôi có chân, tôi nghĩ, nhưng tôi cảm thấy bằng cách nào đó, tôi trượt qua lại hơn là đi bộ. Tôi lướt dọc hoặc trượt dọc, nhưng tôi không làm bằng cách di chuyển chân. Tôi cảm thấy như tôi là cơ khí, hoặc giống-như-bị-lỗi, hoặc tôi đã được nuôi để làm việc này, và tôi chỉ làm việc đó. Tôi không biết tôi đến từ đâu, và tôi không biết điều này sẽ kết thúc. Tôi không biết tôi được tạo ra thế nào. Tôi không có bất cứ ai hoặc bất cứ gì quan tâm hoặc hiểu. Tôi nghĩ bất cứ ai hay bất cứ gì phụ trách về tôi đều không hiểu rằng có một vài cảm giác ở đây. Có một sự thiếu cảm giác lớn. Bằng cách nào đó tôi được coi là một tạo vật hoặc một vật thể, mà không biết rằng tôi có ý thức.

D: Bạn có biết tại sao bạn phải làm những chuyển động lặp đi lặp lại này không?

T: Tôi có một cảm giác rằng tôi đang giữ cho một số sinh mệnh hoặc cái gì đó sống. Bằng cách nào đó chúng tôi là nền tảng đằng sau hậu trường, giống như năng lượng, bằng cách nào đó giữ được một số chủng loại của thế giới tồn tại, nhờ chuyển động của chúng tôi. Và tôi không nghĩ thế giới mà chúng tôi đang giữ cho sống là thế giới đã làm chúng tôi thành ra sinh mệnh. Có cái gì đó ở trên và ngoài chúng tôi mà không hiểu rằng chúng tôi biết những gì chúng tôi biết. Và không hiểu, hoặc không quan tâm rằng điều này không vui vẻ. Tôi nghĩ tôi có một sự chuyển đổi mà tôi rời khỏi nó, và tôi được làm. Tôi đi một nơi khác, tôi không hoạt động và có thể được

làm sạch theo một cách nào đó, duy trì theo một cách nào đó. Và tôi nghĩ rằng tôi đi ngủ, không hoạt động.

D: Bạn có thể xem nơi đó thuộc loại gì?

T: Vài tầng cấp khác trong một loại lô, hoặc phòng, hoặc bất cứ gì chúng tôi đang gọi những thứ này. Và tôi trượt vào một đơn vị nhỏ, như tôi lắp vào một nơi. Cách bạn nạp điện một máy cạo râu hay gì đó. Tôi đi đến chỗ này, tôi lắp vào đó, và tôi bị vô hiệu hóa. Tôi mất sức mạnh của tôi. Ý thức của tôi. Và điều gì đó xảy ra với tôi. Giống như tôi đã được làm sạch, hoặc được tái nạp năng lượng, hoặc tôi không biết điều gì xảy ra. Nhưng tôi lắp vào đó, sau đó tức khắc chỉ là một loại biến mất, rồi điều tiếp theo tôi biết, thứ nhỏ nhỏ đó đã không lắp tôi vào nữa, và phun tôi ra ngoài. Rồi tôi trở lại và làm công việc dĩ vãng.

D: Vậy đó là thời gian gian nghỉ duy nhất mà bạn có được. Nếu không, sẽ chỉ làm liên tục?

T: Có vẻ thế. Và đó không phải là nghỉ ngơi, vì tôi không biết về nghỉ ngơi.

D: Bạn có cần nguồn dinh dưỡng nào để sống không?

T: Nếu tôi làm, tôi có được nó ở đó, và tôi không biết nó là gì. Có thể có cái gì đó trong bầu khí quyển mà hầu như được phun ra, hoặc trong bất cứ bầu không khí nào ở nơi này. Đó giữ tôi làm việc. Và tôi không biết nó có giữ cho tôi khỏe mạnh, hoặc điều chỉnh, hoặc duy trì tôi, hay là nhiên liệu của tôi không. Tôi không biết. Nhưng khi tôi ở lại đó lâu hơn, tôi ngày càng cảm thấy rằng tôi bị coi là cơ khí, như một thứ máy móc. Tôi có ý thức. Nhưng tôi không nghĩ rằng tôi có thể giao tiếp với bất kỳ máy móc nào khác, hoặc robot, hoặc sinh mệnh, hoặc bất cứ gì là chúng tôi. Nó thực sự kỳ lạ. Giống như một ý thức nào đó đã được tạo ra, và họ không biết rằng chúng tôi có ý thức. Nó sẽ không bao giờ xảy ra cho bất cứ ai tạo ra chúng tôi. Tôi chỉ có thể giả định những sinh vật khác có cùng cảm thụ, nhưng chúng tôi không thể giao tiếp. Tôi cảm thấy tôi hoàn toàn bị nhốt bên trong này. Tôi làm điều này, bởi vì tôi không có sự lựa chọn. Và tôi có cảm giác rằng, theo cách nào đó, đây là một địa ngục. Tôi biết công việc này có ý nghĩa, nhưng đối với cá nhân tôi, nó vô nghĩa. Đó là sự lặp đi lặp lại. Và tôi bị khóa ở đây, tôi không thể giao tiếp. Tôi không thể giao tiếp. Nó là vô vọng! Nó là vô vọng! Tôi hoàn toàn bị nhốt trong cái vỏ máy móc làm công việc này.

Tôi nghĩ đã đến lúc chúng tôi khám phá chuyện này bắt đầu như thế nào. Linh hồn này làm sao tiến vào tình cảnh khủng khiếp đó. “Chúng ta có thể lùi lại, bởi vì chúng ta có thể thao tác thời gian. Bạn có thể tìm hiểu xem chuyện này đã được tạo ra thế nào và ai đã làm nó. Hãy di chuyển ngược trở lại khi bạn lần đầu tiên tham gia vào việc này.”

T: Vậy họ biết! Tôi không thích điều này, bởi vì họ biết! Tôi không biết nguyên nhân là gì, nhưng tôi biết đây là một thứ cơ học, hoặc một thứ tổng hợp. Nó là cái gì đó được tạo ra. Nó

không phải là một thứ được nuôi dưỡng hữu cơ. Có một ý thức rằng sau đó được thống nhất, và họ nhận ra điều đó. Dường như ý thức của tôi đã được đặt vào, giống như nó bùm một cái... giống như nó thổi vào thứ này. Giống như bùm một cái. Rồi tôi bị đưa vào đây, và họ biết điều đó.

Đây chính xác là quy trình tương tự đã được mô tả trong “Người Cơ Giới” ở Vũ Trụ Xoắn 1. Một mảnh nhỏ ý thức đã được thổi vào robot và nó được kích hoạt.

D: Ý thức của bạn trước đó là gì?

T: Tôi là một sinh mệnh hữu cơ nhỏ, và tôi trưởng thành. Tôi không chắc nó là gì, nhưng nó là quả bóng tròn nhỏ có vẻ thiên về hữu cơ. Những gì tôi thấy giống như một dây chuyền lắp ráp, nơi quả bóng bằng cách nào đó đến từ một hướng trên dây chuyền lắp ráp này. Và những thứ robot nhỏ này đến từ chỗ khác. Và có một điểm bạn được tiêm vào đó.

D: Và bạn đã ở trong quả bóng nhỏ như một ý thức?

T: Vâng, vâng, vâng. Tôi đã thế. Và bằng cách nào đó, ai đó, cái gì đó — tôi chưa thấy được — đã phát triển chúng tôi. Và đã tạo ra ý thức nhỏ bé này, sau đó họ đưa chúng tôi vào trong robot này. Có một ý thức mà... tăng trưởng. Tôi sẽ sử dụng ví dụ đứa trẻ thụ tinh trong ống nghiệm.

D: Vậy nên những thứ cơ học nhỏ đó không thể hoạt động nếu không có tia lửa nhỏ này, một mảnh ý thức nhỏ bên trong.

T: Phải. Vì vậy chúng tôi được lai tạo để cư trú trong cỗ máy nhỏ này. Đây không phải một sinh mệnh tốt lắm trong các thứ này.

D: Tôi đoán người làm việc này, hoặc đã phát minh ra cái này, không nghĩ về điều đó.

T: Tôi nghĩ họ có thể tự nói với mình, dù họ có biết hay không, họ không có cảm giác về vấn đề này, bởi vì chúng tôi được nuôi để làm công việc này. Nhưng trải nghiệm của tôi là lao dịch. Đó thực sự buồn cười. Lúc làm những sinh mệnh tròn nhỏ bé trên dây chuyền, không có cảm giác tuyệt vọng lao dịch. Các quả bóng nhỏ ồn. Các quả bóng nhỏ chỉ ở đó. Nhưng khi chúng vào trong vật cơ khí thì không phải. Khi bạn bước vào nhà máy, thành phố, trung tâm điều khiển lớn khổng lồ này — tôi không biết nó là gì. Đó là tầng tầng lớp lớp, và các phòng, phòng và phòng. Có hàng trăm và hàng ngàn những sinh mệnh nhỏ bé này đang điều khiển thao tác nhỏ này. Khi tôi trôi vào đó, cảm giác quá mức buồn bã và vô vọng.

D: Hãy xem chúng ta có thể tìm ra ai đang làm tất cả những điều này không. Những người tạo ra mọi thứ từ đầu.

T: Những gì tôi làm là trôi về. Và tôi đang thấy một số sinh mệnh khá lớn. Họ thiên về vô định hình và mềm mại hơn trong hình dạng. Tận dụng ánh sáng, hoặc một số chất khác, hơn là tôi hiểu về chất liệu vật lý của chúng tôi. Và họ tạo ra mọi thứ. (việc nhìn họ bắt đầu ảnh hưởng đến thể chất của Tina) Ôi! Rất mệt mỗi khi... nhìn họ. Tôi phải hít một hơi. (Cô ấy hít thở sâu) Họ có thể hiển hiện hóa... nghĩ sự vật vào trong tồn tại.

D: Tại sao bạn mệt mỗi khi nhìn họ?

T: Tôi không nghĩ họ tử tế lắm, không phải là họ xấu, nhưng họ không quan tâm. Họ rất lớn, rất mạnh mẽ. Và họ có —— tôi đoán đó là khả năng tinh thần.

D: Họ là những sinh mệnh vật lý?

T: Họ là vật lý, nhưng họ tinh tế hơn cái mà tôi biết là vật lý. Họ có một dạng ánh sáng vô định hình và đôi mắt tròn đen rất lớn. Và tôi không thể nhìn thấy gì khác. Tôi không thấy bàn tay. Tôi không thấy bàn chân. Không phải là Casper con ma vui vẻ, nhưng đó là một thứ trắng trắng giống thế. Rất cao, có thể cao 20 feet, với đôi mắt to. Và họ không phải làm bất cứ gì. (Thật khó giải thích) Chúng tôi đang làm ra gì đó để được khai thác hoặc thu hoạch. Chúng tôi đang làm gì đó xảy ra bằng cách điều khiển từ xa. Và chuyện tôi không thích là, chúng tôi đã được tạo ra chỉ đơn giản là để phục vụ họ. Hay đây. Họ rất tinh tế về vật lý, nhưng họ bằng cách nào đó có nhu cầu hoặc phụ thuộc vào thế giới vật lý. Và họ tạo ra những thứ như chúng tôi để trao đổi và làm ra những thứ xảy ra trong thế giới vật lý. Họ hầu như không nhiều như chúng tôi. Chúng tôi không sáng tạo ra. Họ sáng tạo ra chúng tôi, sau đó chúng tôi thu được các thứ cho họ, cái gì đó mà họ hoặc sử dụng cho bản thân, hoặc trao đổi cho những thứ khác mà họ cần. Điều này mệt mỏi và kiệt quệ, bởi vì làm không ngừng nghỉ. (Cô ấy bắt đầu khóc) Tôi không còn cách nào khác ngoài việc phải làm việc kiệt quệ mỗi ngày. Đó là cho họ, và họ không quan tâm. Và tôi không biết có kết thúc hay không. (Giọng cô ấy đầy tuyệt vọng) Tôi ngờ rằng có thể lúc nào đó chúng tôi sẽ già và chết. Và tôi không biết chuyện xảy ra với mình sau đó, nhưng chúng tôi làm việc này lâu hơn chúng tôi muốn. (Cô ấy khóc nhiều hơn) Đó hoàn toàn là nô lệ. Hoàn toàn, không có lựa chọn và không có hy vọng. Cũng không có lòng biết ơn, vì họ thậm chí không biết rằng chúng tôi có thể cảm thấy. Và dù có biết, tôi nghĩ họ cũng sẽ không quan tâm. Chúng tôi chỉ liên tục, liên tục cung ứng cho họ. Ngạc nhiên làm sao, khi tôi nhìn từ quan điểm này... những sinh mệnh to lớn này có một ảnh hưởng đáng kinh ngạc lên khắp vũ trụ, đến các hành tinh khác nhau. Thu lấy những gì họ cần. Họ đang khơi nên sợ hãi trong sự lạnh lùng của họ. Không tôn trọng bất kỳ ai trừ bản thân họ, không phải là họ xấu một cách có ý thức —— đó chỉ là vô tri vô cảm. Họ chỉ là hoàn toàn chuyên tâm và chăm sóc bản thân mình.

D: Rất vị kỷ.

T: Hoàn toàn như vậy.

Cuối cùng cô ấy đã có thể phần nào hiểu về công việc của họ trong môi trường kỳ lạ này. Hộp nhỏ của họ được kiểm soát bằng cách điều khiển từ xa — chuyện mà những cỗ máy đã làm trên hành tinh liên quan đến một hoạt động khai thác mỏ. Các tàu hoặc thiết bị không người lái nhỏ hơn có thể được điều khiển bay tới một thế giới khác, khai thác bột màu vàng đỏ đầy thùng, sau đó đổ ra nơi khác. Bột được sử dụng làm nhiên liệu cho các mục đích khác nhau. Những sinh mệnh lớn hơn có thể ở nơi khác, vì phần của họ trong việc này là tạo ra các robot nhỏ, do đó các máy khai thác mỏ có thể được đặt ở bất cứ đâu. Không thành vấn đề miễn là chúng đang làm công việc của mình.

Tôi quyết định đã đến lúc chuyển cô ấy từ cảnh đó sang một ngày quan trọng — nếu có thể có một ngày quan trọng trong cuộc đời ảm đạm lao dịch lặp đi lặp lại này. Cô bước vào cảnh khóc, nhưng là khóc vì giải thoát chứ không phải tuyệt vọng.

T: Đó là ngày tôi chết. Và tôi rất vui khi được ra khỏi đó. Tôi chỉ biến mất. Rồi tôi đi. Tôi đi. Tôi bỏ lại con robot đó, và chuyện này thật tuyệt. (Khóc) Chúa ơi, thật tốt khi ra khỏi đó!

D: Robot đã chết như thế nào?

T: Một cái gì đó xảy ra trong ý thức của tôi, và tôi chỉ phân tán. Tôi không biết làm thế nào hay tại sao, nhưng tôi đã bị giữ trong quả bóng nhỏ cung cấp năng lượng đó. Và tôi đoán đây sẽ là cái chết của tôi. Một cái gì đó tan rã để nó không còn có thể được chứa. Giống như bong bóng căng ra, bong bóng nổ.

D: Bạn có thấy chuyện gì xảy ra với cơ thể không?

T: Tôi bốc hơi. Robot ở lại đó, và nó đã bị vô hiệu. Đó là trong chỗ cấm của nó, hoặc trong công việc của nó. Một thứ robot nhỏ xíu hơi nhàu nát. Nó đã bị hủy kích hoạt. Và tôi phân tán thành những hạt nhỏ bé mà có thể đi qua các phân tử của robot. Bất cứ cái gì từng giữ lấy tôi bây giờ không giữ tôi được nữa. Nó giống như những ngón tay chụp. Ngay lập tức, tôi phân tán. Sau đó tôi chỉ nổi lên và bỏ nó lại. Thật không thể tin được. Đó là ngày tốt đẹp duy nhất trong cuộc đời ở đó của tôi. Thoát ra khỏi đó. Đó thật tệ. Đó thật tệ! Tôi đang trôi nổi. Tôi không muốn ở đó. Và nó ngày càng trở nên xa hơn... và nhỏ hơn.

Có vẻ như cô ấy không thể ra khỏi đó đủ nhanh. Cô muốn giãn khoảng cách giữa những sinh mệnh đó và tinh thần của mình càng nhiều càng tốt.

D: Tại sao lúc đầu bạn quyết định làm điều đó? Từ nơi bạn đang ở, bạn có thể thấy lý do tại sao bạn chọn trải nghiệm một cuộc đời như vậy. Tôi sẽ không làm bạn quay trở lại đó. Chúng ta có thể chỉ quan sát.

T: (Một cú sốc) Tôi là một trong những sinh mệnh thực sự to lớn kia! Và tôi đoán tôi cần biết về ảnh hưởng mà mình có. (Cô ấy dừng một lúc để bắt được hơi thở và tiếp nhận phát triển mới này) Tôi đang ở phía bên kia của nó. Bây giờ tôi có kiến thức, rằng tôi cần biết ảnh hưởng của mình, bởi vì những sinh mệnh thực sự to lớn này có ảnh hưởng to lớn. Họ rất to lớn và có nhiều ảnh hưởng, tuy nhiên, họ không có bất kỳ hiểu biết nào về ảnh hưởng của mình. Tôi đã có nhiều trải nghiệm khác, không chỉ trong cuộc đời của robot, mà là những thứ khác đang chịu ảnh hưởng từ những sinh mệnh rất to lớn màu xám này. Bởi vì tôi có một cuộc sống lâu dài làm một người trong số đó, không có bất kỳ hiểu biết nào về trách nhiệm của tôi. Tôi rất lạnh lùng và ích kỷ, không hiểu được tác động của mình. Và đã làm điều đó, đó là thời điểm để thấy ảnh hưởng đó là như thế nào, bởi vì bạn không thể làm điều đó. Có lẽ đó là sự giáo huấn, nhưng nó đơn giản là nhân và quả. Bạn không thể làm bất cứ điều gì mà không gây nên quả. Và vì vậy, tôi phải trải nghiệm quả. Tôi phải biết nó như thế nào. Những gì tôi đã làm.

Vậy nên, luật nhân quả, nguyên nhân và kết quả, không phải là thứ chỉ được con người trải nghiệm trên Trái Đất. Nó vươn tới xa hơn nhiều. Đó là một luật bao hàm các hành tinh và vũ trụ, cũng áp dụng cho những sinh mệnh có sức mạnh thế kia mà chúng ta chỉ có thể tưởng tượng hoặc phỏng đoán. Không gì và không ai được miễn trừ. Gieo nhân nào gặt quả nấy. Bạn phải trải nghiệm ở mặt bên kia của bất cứ thứ gì bạn tạo ra hoặc khiến người khác trải nghiệm. Có nhiều điều để suy ngẫm ở đây. Nếu chúng ta thực sự hiểu được luật này, thì thế giới sẽ tốt đẹp và nhân văn hơn biết chừng nào. Nếu chúng ta chỉ đơn giản là hiểu nó, sẽ không có phán xét hay thành kiến. Vì chúng ta biết nếu mình đánh giá gì đó quá khắc nghiệt hay định kiến, thì chúng ta sẽ buộc phải trở lại làm chính thứ mà chúng ta đã định kiến chống lại. Còn cách nào khác để học được bài học? Chúng ta phải trải nghiệm cả hai mặt của đồng xu. Nếu luật này được công nhận và đưa vào thực tế, sẽ không có chiến tranh hay bạo lực, và thiên đàng trên Trái Đất sẽ trở thành hiện thực.

T: Thật không tốn sức để làm điều đó. Họ chỉ tạo ra mà không suy nghĩ. Họ không làm điều đó với bất kỳ suy nghĩ nào dù là tích cực hay tiêu cực. Nó chỉ là bất cứ điều gì đến với tâm trí. Bất cứ điều gì họ nghĩ, và bất cứ điều gì sẽ có lợi cho họ. Đó gần giống như xả rác vũ trụ. Họ tạo ra rác. Họ không nghĩ rằng họ đang làm việc đó. Họ chỉ làm bất cứ điều gì họ muốn mà không có bất kỳ suy nghĩ gì về ảnh hưởng mà họ đang có.

D: Họ không nhận ra những thứ nhỏ bé mà họ tạo ra có sự sống hay ý thức.

T: Là một sinh mệnh to lớn, bạn được bao bọc trong chính mình, không có nhận thức. Bạn không thể quá khắc nghiệt với những sinh mệnh to lớn này, vì dù họ không làm những chuyện tốt lắm, nhưng họ là không biết cái gì khác. Đó là tất cả những gì họ làm. Họ được bao bọc trong chính họ, họ không có bất kỳ ý thức nào về cái cách họ ảnh hưởng đến bất cứ gì hay bất kỳ ai khác. Tôi nghĩ nó không đi vào tâm trí họ.

Tuy nhiên, nghiệp vẫn phải được hoàn trả.

D: Làm thế nào bạn rời bỏ cuộc sống của sinh mệnh lớn đó, rồi có thể đi vào ý thức nhỏ bé?

T: Làm một sinh mệnh lớn, bạn có quyền kiểm soát ý thức nhiều hơn. Và tôi quyết định rằng tôi đã làm một sinh mệnh lớn xong, gần giống như tôi đã mệt mỏi vì nó. Vì vậy, tôi quyết định rời bỏ sự tồn tại đó. Bạn chỉ quyết định làm điều đó và nó kết thúc. Nhưng sau đó bạn đi nơi khác để quyết định phải làm gì tiếp theo.

D: Có ai khác khuyên bạn không?

T: Có một quyết định nhóm. Tôi đi đâu đó và nói chuyện với một loạt các ý thức khác. Và quyết định đi đâu từ đó.

D: Vậy bạn muốn trải nghiệm mặt bên kia của cái bạn đang làm, nhưng đó không vui lắm.

T: Không vui. Toàn bộ điều này khá kì quái. Bởi bạn không biết bất cứ gì khác ngoài những gì bạn biết khi ở trong một hóa thân cụ thể, một hiện hữu cụ thể, bất kể nó là gì. Tôi thậm chí không biết phải gọi nó là gì. Vì vậy, sau đó bạn kết thúc điều đó, rồi bạn đi nơi khác, và nhìn vào nó. Có thảo luận, nhưng gần như tự động. Đó giống như: bạn đã làm cái này và bạn đã làm cái kia, vì vậy ai cũng là đồng ý. Sau đó, bạn làm cái tiếp theo này. Nó không giống như không có tự do lựa chọn, nhưng có rất nhiều sự minh bạch ở nơi khác này. Nơi này ở trung giới. Nó rất được mở rộng và rất rõ ràng. Sau đó nó khiến cho bạn có nhiều cảm giác rằng bạn đi đâu đó khác, rồi sau đó, bùm, bạn đi đâu đó khác. So với địa điểm minh bạch đó, nó thiên về đóng gói nhiều hơn, bởi vì bạn không có cùng một hiểu biết. Những loại khác phai đi.

D: Được rồi. Hãy quay lại chỗ mà cuối cùng bạn đã ra khỏi đó, và bạn đang trôi đi.

T: Là sau khi tôi đã làm một robot nhỏ?

D: Vâng. Sau khi bạn rời khỏi đó.

T: Tôi trôi ra khỏi đó. Lúc đầu, tôi trôi chậm chạp, càng ra xa bao nhiêu thì tôi dường như càng di chuyển nhanh hơn bấy nhiêu, cho đến khi nó chuyển sang tự động. Gần giống như tôi bị kéo qua một ống chân không, hoặc qua một thứ gì đó. Rồi đi đến chỗ trung giới này. Có lẽ tôi đang nói quá nhiều và rút ra quá nhiều kết luận từ một trải nghiệm này, nhưng có vẻ như bạn qua qua

lại lại. Từ ở trong một cái gì đó đến không ở trong một cái gì đó, rồi sau đó làm một cái gì đó. Vì vậy, tôi chỉ kéo một lần nữa, giống như một khoảng chân không vào trong nơi này, nơi có một quyết định nhóm.

D: Nhưng khi nhìn vào kinh nghiệm đó, bạn đã học được gì từ đó? Có mục đích gì không?

T: Tôi nghĩ tôi đã học được rằng bạn phải tốt lành. Bạn phải chịu trách nhiệm. Tôi đã học điều đó quá tốt. Và tôi có thể thấy rằng làm thứ nhỏ nhất này là khủng khiếp cỡ nào, tôi đã cởi bỏ những cuộc sống. Tôi đã học được từ đó rằng bạn phải có trách nhiệm với hành động của mình. Đó là hành động của bạn có những phân nhánh đáng kinh ngạc. Nhưng một điều khác mà tôi chỉ có cái nhìn thoáng qua trong cuộc đời này chính là có nhiều ý thức hơn trong mọi thứ, ở mọi nơi. Tina đã thu nhận được nó bây giờ và sau đó, và có một số lời dạy về điều này. Dù tôi thấy ý thức được lắp đặt bằng máy móc vào con robot đó, điều mà con robot đó dạy tôi — giống như nó được viết trên trán của tôi trong neon — là mọi thứ đều có ý thức. Mọi thứ đều có ý thức. Và điều tôi phải học bây giờ từ kinh nghiệm đó khi làm Tina, là hiểu và không quên rằng mọi thứ đều có ý thức. Cái chân này, cái micro này, cái giường này, mọi thứ đều có ý thức. (Một hơi thở sâu)

D: Chúng ta có xu hướng nghĩ rằng một thứ được tạo ra từ vật chất là không có ý thức

T: Nhưng nó có. Và nếu Tina học bất cứ điều gì, thì một trong những điều quan trọng nhất chính là đừng quên rằng mọi thứ đều có ý thức. Cô ấy có thể giúp người khác nhớ điều đó. Nhưng đơn giản, cô ấy phải nhớ tôn trọng ý thức trong mọi thứ. Đó là điều tối thượng cho cô ấy. Không có gì là to tát kiểu “Mục đích của cô ấy trong cuộc sống là gì?” Chẳng có gì giống như vậy cả. Nhưng đối với quãng đời còn lại của cô ấy trên hành tinh Trái Đất này, đó là để càng hòa hợp càng tốt bằng cách nhận ra, tôn trọng và thừa nhận ý thức trong tất cả mọi thứ. Người dân thời cổ đại biết điều này: trong cuộc sống hàng ngày, tôn trọng ý thức của lửa, ý thức của cái nồi bạn nấu, của thực phẩm bạn ăn. Có ý thức trong mọi thứ. Hoàn toàn là tất cả mọi thứ! Có ý thức trong mọi vật sống và vật chết trong vũ trụ này, trong thực tại này, và mọi thực tại khác. Nó ở ý thức cơ bản.

D: Điều đó có nghĩa là chúng ta phải trải nghiệm tất cả những thứ này?

T: Chúng ta không phải trải nghiệm tất cả những thứ này, mặc dù chúng ta trải qua rất nhiều thứ trong đó. Nó ở mọi nơi. Nhưng đối với Tina trong đời này, đó là tôn trọng và thừa nhận ý thức trong thế giới vật lý rất thực này. Liên hệ với những tiền kiếp hay thực tại khác không nhất thiết là quan trọng đối với cô ấy. Đó đều ở đây. Và đó là tất cả những trải nghiệm mà cô ấy đã đang và sẽ có vô số của vô số — nếu bạn muốn xem xét nó theo thời gian. Đó không quan trọng. Cô ấy là tất cả đó. Chúng ta là tất cả đó. Sự khác biệt là không đáng kể, không đáng kể. Tất cả sinh mệnh, những thực tại này, chúng là rất nhỏ. Chúng va chạm trên bề mặt. Chúng đôi sắc. Chúng không đáng kể.

D: Nhưng bạn biết sự tò mò của chúng tôi. Chúng tôi muốn biết về những trải nghiệm mà chúng tôi đã có.

T: Đó là bình thường. Và đó là tốt. Và thật tốt để Tina xem xét điều đó ngay lúc này. Để cô ấy ở trong hòa hợp, phải thừa nhận rằng ý thức này tràn ngập mọi thứ. Đó là ý thức mà là chất liệu, chất liệu duy nhất. Và niềm vui trong cuộc sống cô ấy, sự hòa hợp trong cuộc sống cô ấy, không phải bằng cách làm một điều cụ thể, biết một điều cụ thể hay làm một phương pháp nào đó xác định — chỉ đơn giản là thừa nhận rằng ý thức là chất liệu của mọi thứ. Và như trong cuộc đời đó, khi cô ấy là một tạo vật robot bé nhỏ, quần tim nhất, khó chịu nhất, thậm chí vượt ngoài sự cô đơn, là không hề được tôn trọng, không có sự thừa nhận. Không được công nhận là ý thức. Và vì vậy công việc của cô ấy — nếu chúng ta gọi nó như thế, là nhận ra rằng có ý thức ở mọi nơi. Để cho phép đó là ý nghĩ có ý thức của cô ấy.

D: Trong công việc tôi đã làm, phần lớn những gì bạn đang mô tả sẽ được phân loại là nguyên tố. Tách nó ra khỏi ý thức mà sẽ có trong động thực vật và con người. Chỉ là năng lượng cơ bản.

T: Bạn có thể gọi nó là nguyên tố. Năng lượng cơ bản. Có lẽ chúng ta đang nói về cùng một thứ. Nếu bạn nhìn vào nguyên tố, bạn có thể thừa nhận nguyên tố trong những thứ này. Nhưng thông thường khi nói về nguyên tố, thì chúng ta là đang nói về tự nhiên. Và chúng ta đang nói về các chất liệu hữu cơ hơn. Nhưng chúng ta nhìn vào đây, và xem chúng ta đã làm gì trên hành tinh này. Chúng ta đang trong cuộc đua công nghệ. Cái chúng ta phải nhận ra là công nghệ có ý thức. Sản xuất các thứ là có ý thức. Cà phê Starbucks của chúng ta có ý thức. Mọi thứ đều có vị trí của nó, nhưng nó đang thừa nhận nguyên tố, thừa nhận ý thức, sự sống, trong đó. Không có gì sai khi uống cà phê, nhưng thừa nhận ý thức của nó và cảm ơn nó vì đã có và sẵn có. Tán dương ngôi nhà che chở chúng ta. Tán dương chiếc giường hỗ trợ chúng ta. Nhận ra rằng ở tầng thứ của chính nó có một ý thức rất thực tại đó. Theo cách của riêng nó, không phải theo cách chúng ta thường nói về một cái gì đó đang sống. Mà nó được đưa vào sự sống. Rằng chúng ta, theo cách của chính chúng ta trên hành tinh Trái Đất — cũng giống như những sinh mệnh đang tạo ra mọi thứ đó — chúng ta tạo ra đủ các thứ. Chúng ta sản xuất các thứ. Chúng ta làm đồ trang sức và trồng thực phẩm. Chúng ta tạo ra radio, máy bay, ô tô. Và thừa nhận rằng một khi chúng ta tạo ra nó, nó có tập thể của chính nó, ý thức cá nhân của riêng nó mà tồn tại, có thể được truy gọi. Rằng nó có một số lượng cảm xúc đáng kể. Và nó ở đó. Và chỉ đơn giản thừa nhận nó, như cô ấy đã tán dương việc được thừa nhận và tôn trọng trong cuộc đời kia, là làm cho một người càng hòa hợp hơn.

D: Tôi đang nghĩ đến nhân cách con người, ý thức con người. Có lẽ tôi không nói đúng — Đó có phải có nghĩa là làm một linh hồn nhân loại, chúng ta đã từng là giường, ghế và những thứ như vậy?

T: Ở cấp độ nguyên tố nhất của nó — không phải theo cách bạn đang sử dụng từ nguyên tố — nhưng ở cấp độ cơ bản nhất của nó, nó đều là một ý thức. Vì vậy đôi khi loại đó vỡ ra, và nó có thể là một cái ghế. Nó có thể là một robot. Nó có thể là một con người. Nó có thể là một

thiên thần. Đều cùng một thứ. Tất cả đều cùng một thứ. Đó đều là vở kịch. Và bạn đặt điều này vào vở kịch, sau đó thứ này dẫn đến thứ khác. Và người ta có trải nghiệm về thứ này và trải nghiệm về thứ khác. Nhưng ý thức con người ở tầng thứ cơ bản nhất, tinh tế nhất, đều là một thứ.

D: Tôi từng đưa người ta đến kiếp sống làm thực vật và động vật, nhưng tôi không nghĩ đến thứ gì đó được chế tạo, sản xuất, tạo ra mà có ý thức cùng loại.

T: Nhưng nó có. Từ điểm thuận lợi mà tôi đang nói, có lẽ nó không có nhiều ý thức. Dường như có nhiều ý thức thâm nhuần trong những thứ xác định hơn là trong những thứ khác. Nhưng trong mọi thứ, ở tầng thứ vật lý, có một yếu tố của ý thức.

D: Đó là một cách khác để nhìn vào sự vật.

T: Một điều khác mà bạn phải biết là tầm quan trọng của sự sáng tạo. Chỉ cần nhận thức rằng chúng ta luôn tạo ra các thứ, đôi khi lâu dài, đôi khi ngắn ngủi. Khi chúng ta tạo ra, mỗi câu từ chúng ta nói, mỗi hành động chúng ta làm trên hành tinh này đều có một tác động. Và khi chúng ta tham gia vào hành vi nghi lễ, bởi tầng thứ ý thức mà chúng ta mang đến, nó có thể có tác động lớn hơn và đưa các thứ vào những thực tại khác, khác thực tại vật lý. Bởi ý định này, nó có lẽ mang lại sự lâu dài lớn hơn hoặc thực tại lớn hơn. Chính tri thức này — khi chúng ta nói một cách ngẫu nhiên, chúng ta có một số tác động, và chúng ta tạo ra một số gọn sống trong thực tại ý thức vật lý. Và người nói càng mạnh bao nhiêu, thì ý thức càng mạnh bấy nhiêu. Với ý định lớn hơn, với số lượng lớn hơn, gọn sống càng mạnh thì có thể kéo dài càng lâu. Vì lý do đó, bạn nên cẩn thận với những gì con người làm ra.

D: Hãy ý thức hơn về những gì chúng ta nói và làm.

T: Vâng. Bởi vì nó có tác động. Và khi chúng ta nói một cách ngẫu nhiên, tác động là ngẫu nhiên. Nhưng khi chúng ta nói với ý định, khi chúng ta nói với sức mạnh, ý thức và cảm xúc, mục đích và tác động là lớn hơn. Và như chúng ta biết, mọi nhân đều có quả. Nó đơn giản. Nó xảy ra. Nó tự động. Đó là quy luật của vũ trụ. Có nguyên nhân, và có kết quả. Vì vậy, nói chuyện và hành động với nhận thức chính là khôn ngoan.

D: Tôi xin phép dùng tài liệu này trong công việc của tôi, vì tôi đã đặt tất cả mọi thứ lại giống như những mảnh ghép.

T: Tất nhiên. Không có vấn đề gì với điều đó.

D: Tôi cho rằng tôi đã nói chuyện với tiềm thức của Tina. Đó là cái tên tôi đặt cho nó.

T: Bạn có thể gọi như thế.

D: Tôi cho rằng đó là điều tôi đang nói đến, vì bạn là người mà tôi vẫn luôn trao đổi.

T: Và trong đó, bạn là khá chính xác, Dolores. Tôi là một. Chúng ta đều là một.

D: Bạn nói chuyện qua những người tôi làm việc cùng.

T: Tất nhiên. Và chúng tôi có thể có những hướng dẫn khác nhau. Đôi khi chúng tôi cũng có thể đeo một cái gì đó của mặt nạ, khoác một lớp da, nhưng tất cả chúng tôi đều giống nhau. Và chúng tôi chúc lành cho bạn trong công việc của mình.

Trong một ca khác, một phụ nữ đã đi đến cuộc đời có thể là thời đại Atlantis, hoặc một nền văn minh cao cấp khác. Trong công việc với những khách hàng cung cấp thông tin về Atlantis, tôi khám phá ra rằng các nhà khoa học đã đạt đến trình độ tinh vi cao như vậy, họ có thể thao tác DNA của người và động vật, và họ tạo ra nhiều sinh vật nửa người/nửa thú. Đây là một trong những lý do chính cho sự hủy diệt của nền văn hóa đó. Họ đã vượt quá và lạm dụng luật của tự nhiên. Tuy nhiên trong ca này, có vẻ họ đã đi xa hơn trong thử nghiệm của mình với hậu quả khủng khiếp. Người phụ nữ gặp khó khăn khi miêu tả những gì cô đang trải nghiệm. Nó quá xa lạ với lối nghĩ của cô và cô không muốn nhìn thấy nó.

Cô là phần tử của một nhóm bị cô lập trong tòa nhà trên hòn đảo. Theo thời gian, thông qua thử nghiệm, nhiều cơ quan (đặc biệt ở vùng ngực) được thay thế bằng các thành phần tinh thể. Phải mất một thời gian dài để cho phép cơ thể thích nghi mà không giết chết nó. Những người này sau đó được sử dụng để tạo ra năng lượng cung cấp sức mạnh cho nhiều thứ khác nhau. Tóm lại, có vẻ như họ đi bộ, suy nghĩ, tạo ra điện, năng lượng, sức mạnh hay bất cứ thứ gì. Họ cũng có thể được tạo ra để sử dụng làm vũ khí. Tất cả những điều này khiến khách hàng cực kỳ nhiều loạn, và cô không muốn thấy nữa. Đây là lý do rất khó có được một bức tranh rõ ràng về chuyện đang xảy ra. Dễ thấy cô ấy nhìn thấy nhiều hơn những gì báo cáo ra.

Tôi đưa cô ấy rời đi đến ngày cô ấy chết, và chuyện cô ấy nhìn thấy thật là kinh khủng. Chuyện gì đó đã xảy ra với việc tạo ra năng lượng, khiến những sinh mệnh đó quá tải rồi nổ tung. Lực công phá khủng khiếp đến nỗi phá hủy tòa nhà cùng mọi người trong đó. Khi rời khỏi cơ thể, cô thấy những mảnh pha lê của mình vỡ tan cắm vào tường. Cái chết đã gây sốc, bất ngờ và tàn phá. Cô phải dành thời gian ở nơi nghỉ ngơi trên cõi tinh thần để hồi phục. Đã là một thời gian dài trước khi cô ấy có thể mạo hiểm bước ra và đầu thai vào cuộc sống nhân loại. Điều này tất nhiên đã gây ra sự ngờ vực và sợ hãi trong cuộc đời hiện tại của cô, đặc biệt là đối với bất cứ ai ở trong một vị trí quyền lực.

Đây là một ví dụ cho việc các nhà khoa học Atlantis đã lạm dụng luật của tự nhiên, và vượt quá ranh giới nhân loại.

Những ca thể này là ví dụ về chuyện một số nền văn minh sẽ thối trào khi họ không có sự quan tâm đối với cuộc sống con người. Điều này đã không diễn ra trên Trái Đất.

Marie đến để tìm câu trả lời cho các vấn đề gia đình cá nhân. Tiềm thức đã chọn hai kiếp sống cho cô ấy thấy và tôi không thể thấy được chúng có liên quan thế nào. Tuy nhiên, tôi không bao giờ đánh giá thấp kiến thức mà nó áp dụng cho tình huống. Luôn có một lý do mà người ta được đưa đến cuộc đời đó. Logic của nó vượt xa chúng ta. Lúc đầu, cô trải qua một tiền kiếp thông thường đơn giản bình phàm, không có gì bất thường xảy ra. Sau đó, khi tôi đưa cô ấy tiến tới, cô nói rằng tay phải mình đang bị tổn thương. Tôi không bao giờ biết được thời điểm mà thân chủ bước vào kiếp. Đôi khi họ đến vào ngày họ chết, đôi khi họ tiến vào khi một chấn thương gì đó đang xảy ra. Tất nhiên, điều đầu tiên tôi phải làm là loại bỏ bất kỳ cảm giác vật lý nào, như vậy họ sẽ thoải mái và có thể trả lời câu hỏi. Tôi hỏi cô tại sao cánh tay đau.

M: Tôi không biết. Cảm thấy như có kim loại trong đó. (Tôi đã bối rối. Cô ấy chỉ vào cẳng tay mình) Cảm giác kim loại. Bên trong... kim loại... bên trong cánh tay. Giống như một thanh sắt, thế vào chỗ xương.

D: Làm sao làm được điều đó?

M: Gãy xương. Họ lấy xương ra và đặt một thanh sắt vào.

D: Ai đã làm?

M: Bác sĩ. Họ thay thế xương bằng một thanh sắt. Có một khoảng không ngay tại đây, thanh sắt. Tôi không biết tại sao lại ở đó. Đó không nên như vậy. Tại sao họ làm điều đó? (Chỉ vào tay mình) Cái này là đúng; cái này không.

D: Chỉ cánh tay phải có. (Vâng) Đó là thứ gây ra sự khó chịu?

M: Vâng, cánh tay cảm thấy nặng nề; rất nặng. Tôi không biết là tôi vỡ xương hay họ đã phá vỡ xương. Bằng cách nào đó xương gãy nên họ đặt cái thanh vào đó.

D: Bây giờ bạn hãy cảm nhận vai mình. Tốt không?

M: Ôi, cả cánh tay này cảm thấy như có thể đã bị thay thế. Nó không giống tay trái. Cảm thấy nhân tạo. Không cảm thấy thật.

D: Họ không thể chỉ đơn giản là để nó tự lành?

M: Thử nghiệm. Họ đang làm thử nghiệm.

D: Ý bạn là gì?

M: Tôi không biết. Tôi không hài lòng. Các bác sĩ — các nhà khoa học. Từ vai trở xuống. Tôi không thích nó!

Tôi muốn có một ý tưởng về cơ thể và giới tính của cô ấy, nhưng cô ấy nói không thể nhìn thấy bản thân mình. Cánh tay là trọng tâm chú ý của cô. “Tay và chân. Chủ yếu thiên về nhân loại, nhưng không hoàn toàn là nhân loại.” Tôi bảo cô ấy nhìn quanh và nói với tôi về môi trường xung quanh. “Bàn thép không gỉ, cửa sổ... hình bầu dục. Tôi cảm thấy mình như đang ở trên bàn và họ đang kiểm tra cánh tay tôi. Họ muốn thấy nó hoạt động. Thứ duy nhất thực về nó là da thịt xung quanh nó. Đó là lý do nó nặng hơn. Đó là lý do nó đau.” Tôi phải loại bỏ các cảm giác vật lý một lần nữa. Tôi hỏi cô ấy có thể thấy ai đang làm việc này không. “Họ khoác áo thí nghiệm trắng trên... áo khoác thí nghiệm trắng và tóc đen. Khuôn mặt họ nhìn vui vẻ. Tóc họ xuống đến một điểm giữa trán. Phần đó trông rất lạ. Nó gần như trông không thật, giống như mặt nạ, có lẽ.” Tôi hỏi cô ấy có thể liên lạc với họ và tìm hiểu chuyện gì đang diễn ra không, nhưng cô ấy nói họ không chú ý đến mình. Họ chỉ lờ cô đi, không lắng nghe. “Họ chỉ muốn... cánh tay. Họ đang nói đây là vũ khí. Họ làm cánh tay tôi thành vũ khí. Tôi không muốn vậy.”

D: Họ muốn bạn dùng nó như một vũ khí thế nào?

M: Để chiến đấu. Tôi đánh một cái gì đó và nó bị móp. Cửa tôi đã bị hỏng, họ không muốn vậy.

D: Và bạn đã sử dụng nó như một vũ khí?

M: Vâng, chiến đấu; đánh nhau.

D: Đó có phải là công việc của bạn không? (Cảm giác) Bạn có giống một người lính không?

M: Không, giống karate.

Tôi chuyển cô ấy lùi lại để xem cuộc sống của cô ấy trước khi chuyện này xảy ra. “Tôi còn cánh tay của mình khi họ bắt cóc tôi. Họ đã trộm lấy tôi. Đó là một khu vực hoang vắng. Không màu sắc, và bụi bặm. Chúng tôi có những khối đá phẳng. Rất không thú vị. Rồi họ đến, họ đưa tôi đi. Một loại phi thuyền lơ lửng. Họ chỉ hút tôi như máy hút bụi, sau đó tới chuyện này.”

D: Sau đó, họ đã làm chuyện này? (Vâng) Tiếp đó họ đã đưa bạn ra để trở thành một chiến binh?

M: Vâng, một chiến binh. Có cảm giác như đang ở trong một chiếc nhẫn... một chiếc nhẫn; một vòng tròn hình nhẫn, không vuông. Tôi nghĩ đó là thể thao. Tranh đua. Với những người khác

giống tôi, với những cánh tay kỳ lạ này; cảm giác kỳ lạ. Mỗi người có một cánh tay bên này hoặc bên kia.

D: Vậy một số người khác có cánh tay giống vậy?

M: Vâng, đó là một cuộc chiến công bằng. Họ cần phải lấy cánh tay này đi! Tôi không muốn! Tôi không thích nó!

Cho nên, rõ ràng cánh tay nhân tạo đã bị hỏng, và họ đang cố gắng sửa chữa nó. Sau đó tôi chuyển cô ấy đến một ngày quan trọng để xem chuyện gì xảy ra. Những gì cô ấy báo cáo tiếp đó là khó hiểu. Tôi sẽ gom lại ở đây. Cô cảm thấy mình đang ngồi trên một phiến màu xám, và cô là một loại tạo vật tí hon nhỏ nhỏ nhỏ nhỏ. Cách tốt nhất mà cô có thể mô tả nó là, “Một loại sinh mệnh nhân tạo, giống như một robot; gương, hình bầu dục, hình tròn, cánh đập. Một tạo vật nhỏ toàn làm bằng các vòng tròn và bầu dục. Một cái gì đó cơ khí.” Thế nên, cái bắt đầu từ một cánh tay cơ khí đã được phát triển thành một thứ khác. “Giờ đây, toàn bộ dạng sống nhân tạo này được làm từ các loại hạt và bu lông. Toàn bộ! Nhưng nó rất nhỏ. Và tôi cảm thấy đó là tôi! Nó nhìn thấy. Nó có mắt... không phải là mắt vật lý, nhưng nó thấy được.”

D: Tại sao họ biến bạn thành vật thể cơ khí này?

M: Tôi không chắc lắm —— Cố gắng loại bỏ xác thịt, họ lấy linh hồn và đặt nó vào trong đó. Nó dễ chăm sóc hơn. Không bệnh tật gì. Tôi không thích điều đó.

D: Vậy họ bắt đầu bằng cách dần thay thế các bộ phận?

M: Các bộ phận, vâng.

D: Cuối cùng họ đạt đến điểm toàn bộ cơ thể là máy? (Phải) Nhưng vẫn còn một tia lửa sự sống bên trong?

M: Vâng, nó thấy. Nó muốn tôi biết nó thấy.

D: Bạn vẫn là chiến binh?

M: Các thứ đã thay đổi vì cái này rất nhỏ. Rất rất nhỏ, chỉ là một không gian để chứa linh hồn.

Tôi không thể tìm ra mục đích tạo ra điều này. Tại sao họ lấy một cơ thể vật lý và hạ nó xuống thành một thứ xuất hiện gần giống như một phần tử máy tính? Tôi quyết định chuyển cô ấy đến ngày cuối cùng của cuộc đời làm cơ thể nhỏ xíu này. “Chuyện gì xảy ra? Bạn thấy gì?”

M: Một đồng phế liệu lớn. Những gã này chỉ khinh thường mọi thứ. Chỉ vứt nó đi. Họ ngao mạn phóng túng về điều đó khủng khiếp. Họ chỉ vứt mọi thứ đi. Họ chỉ ném nó sang một bên. Bây giờ tôi thấy họ cười bước đi.

D: Họ có nhận ra rằng có gì đó còn sống bên trong không?

M: Tôi nghĩ họ không quan tâm.

Sẽ không có cách nào lấy thêm thông tin về cuộc đời kỳ lạ này, vì vậy tôi gọi tiềm thức ra trả lời các câu hỏi. “Tại sao bạn chọn cuộc đời này cho cô ấy thấy?”

M: Như vậy cô ấy sẽ biết, để thấy.

D: Ý bạn là gì?

M: Bạn làm từ gì không quan trọng, bạn vẫn thấy, vẫn nhận thức. Đó không quan trọng; dù là xương thịt hay đai ốc hoặc bu lông. Vẫn còn ý thức.

D: Chúng tôi không nghĩ vật thể cơ khí là đang sống.

M: Vâng. Nhưng tất cả chúng ta đều thế.

D: Tất cả đều là sống. Đó có phải điều bạn muốn nói với cô ấy không?

M: Vâng, ý thức, nhận thức. Mọi thứ đều sống.

Nó nói điều này diễn ra trên một hành tinh khác, nơi họ thử nghiệm tạo ra sự sống nhân tạo. Họ đã học cách kết hợp cả hai: sự sống và máy móc. Nó muốn cô ấy biết điều này để có thể tán dương sự sống.

Vậy nên, đây là hai ca tách biệt mà tiềm thức cố gắng gửi thông điệp đến nền văn minh chúng ta rằng tất cả mọi thứ đều sống. Mọi thứ đều có ý thức. Ngay cả một cái gì đó mà chúng ta sẽ không bao giờ nhìn nhận là có cảm quan. Tất nhiên, tôi luôn nói chuyện với chiếc xe của mình, đặt tên cho nó, và xem nó có một nhân cách. Nhưng điều này giúp hiểu được nó là nhiều hơn thế. Chúng ta nghĩ mình nhận thức được môi trường xung quanh bản thân, nhưng rõ ràng chúng ta có một chặng đường dài để đi và tán dương sự sống trong mọi hình thức không thể đoán trước của nó. Tôi đã cảnh báo bạn rằng sách của tôi được thiết kế để khiến bạn suy nghĩ!

Chương 9: Hành Tinh Của Người Xanh Lam

Khi Tom vào cảnh, anh là một người quan sát. Đó là ban đêm và anh đứng ven một con đường miền quê. Trăng tròn đủ sáng để thấy rõ cảnh. Khi đứng đó cố tìm xem mình đang ở đâu và chuyện gì xảy ra, anh thấy một chiếc xe ngựa với những bánh xe lớn lướt qua anh trên đường. Sau đó, anh trở nên nhận thức về một ngôi nhà rất lớn tọa lạc bên đường. Xe ngựa chạy đến trước nhà, một hành khách bước ra, chiếc xe rời đi.

Lúc đầu, anh không nhận thức mình có một cơ thể, mà dường như đang trôi nổi. Rồi anh đột nhiên thấy mình ở trong cơ thể của người đàn ông đã xuống từ xe ngựa. Anh ta mặc một chiếc áo khoác dài, tương ứng với thể kỷ mười tám và một cái mũ ống. Quần dài màu đen, một chiếc cravat quấn quanh cổ. Khi anh nhận thức được cây gậy chống mang theo, rõ ràng anh ấy đã rất giàu có. “Tôi cảm thấy trung niên, đang tiến tới lão niên. Tôi có râu, nhưng nó vẫn chưa có màu xám. Tôi có ấn tượng một chút xiu về lưng khòm, nhưng tôi không cảm thấy già. Tay kia xách theo một chiếc túi bác sĩ cũ.”

D: Bạn bỏ gì trong túi?

T: Hmm! Lọ và các thứ. Có một ống nghe trong đó, bột hô, bột phân, ống và đồ pha chế.

D: Bạn nghĩ bạn đang làm gì ở đó vào ban đêm?

T: Tôi nghĩ tôi đến nơi này để khám tại gia.

D: Vậy thì bạn không sống ở đó.

T: Vâng, tôi không sống ở đó. Chiếc xe ngựa vừa thả tôi xuống. Có một bà lão ở đó cần được giúp đỡ. Thực tế, bà lão đó là mẹ tôi, nên tôi đã từng ở đó trước đây. Nhưng tôi không tin đó là nơi tôi đã lớn lên, mặc dù tôi nhận được rằng bà lão kia là mẹ tôi. Tôi đang khám tại gia cho mẹ tôi. Tôi sắp vào nhà, và tôi để mình vào. Vì vậy, tôi đoán tôi đủ quen thuộc để bước vào. Tôi treo áo khoác và mũ lên, bỏ cây gậy xuống, sau đó tôi trước hết nhìn xuống hành lang, vì lý do nào đó nhìn vào phòng. Tôi không biết tại sao tôi lại kiểm tra xem có ai ở đó không, nhưng tôi làm như vậy. Đó là một ngôi nhà lớn, tôi đi lên cầu thang, lòng vòng, và tôi vào phòng.

Cho đến giờ nó vẫn giống một ca hồi quy tiền kiếp điển hình, nhưng nó nhanh chóng chuyển biến một cách đáng ngạc nhiên. Anh dừng lại, nói với vẻ bối rối, “Đó có vẻ hơi kỳ lạ.”

D: Cái gì có vẻ kỳ lạ?

T: Vâng, mẹ tôi ở trên giường, nhưng cũng có một thứ khác trong phòng. Và tôi không nghĩ đó là nhân loại.

D: Nó trông như thế nào?

T: Tôi không rõ hình dạng, nhưng nó không giống con người. Nó có cánh tay dài, chân dài và có màu xám. Tôi đang nhận được một bức tranh khó hiểu. Nó có vẻ như ăn thịt nhưng đồng thời nó không có. Tôi không chắc. Thật đáng sợ. Tôi nghĩ có lẽ tôi bị sốc, vì nó nhìn giống một người ngoài hành tinh trong phim. Nhưng đó có thể là cú sốc của tôi, bởi vì bằng cách nào đó tôi cũng cảm thấy nó không sao. Tôi đang nhận được hai ấn tượng riêng biệt.

D: Mẹ bạn có biết về nó không?

T: Tôi nghĩ bà ấy đang ngủ, nhưng tôi nghĩ bà ấy cũng biết về nó. Giống như mẹ tôi vừa mới được đưa vào lại cơ thể bà ấy. Trên thực tế, bà ấy chưa trở lại hoàn toàn. Bà ấy đang được đưa trở lại.

D: Bởi sinh mệnh đó?

T: Tôi không nghĩ bởi sinh mệnh đó. Tôi nghĩ bởi cái gì đó khác, nhưng liên quan với sinh mệnh đó. Có một ánh sáng chiếu sáng trong cửa sổ. (Tạm dừng) Tôi hơi lưỡng lự khi đi qua cửa sổ vì sinh mệnh kia ở đó, nhưng ánh sáng đang chiếu xuống từ trên cao hơn. Sinh mệnh bên cửa sổ ở chân giường. Tôi nghĩ tôi khá sốc vì nó. Tôi không chắc sinh mệnh này đang làm gì ở đó. Lúc đầu, tôi nghĩ nó tấn công mẹ tôi và đó là lý do tôi sợ, tôi nghĩ vì thế mà tôi thấy nó như một thứ ăn thịt, bởi vì thật kỳ quái khi có thứ gì đó không phải nhân loại đứng trong phòng ngủ. Nhưng tôi nhận được ấn tượng rằng bằng cách nào đó tôi đã gặp những người này trước đây. Tôi không thể nói lý do vì sao tôi cảm thấy như vậy, nhưng một cái gì đó về sinh mệnh này là quen thuộc, mặc dù tôi biết tôi không nhìn thấy nó rõ ràng. Tôi nghĩ tôi đang vượt qua cú sốc lúc này, nhưng tôi vẫn còn cảnh giác, vì tôi không khẳng định chính xác chuyện gì đang xảy ra. Tôi nghĩ gì đó về ánh sáng đang giúp mẹ tôi trở lại cơ thể mình. Nhưng tôi không chắc lý do sinh mệnh đang đứng đó, ngoại trừ việc bây giờ hán đang vẫy tay gọi tôi qua. Và hán muốn tôi đi lên trên ánh sáng.

D: Bạn cảm thấy thế nào về điều đó?

T: Thật thú vị khi bây giờ hán bảo tôi, tôi cảm thấy vui mừng khi làm điều đó. Tôi vẫn lo lắng về mẹ tôi, nhưng kỳ quặc là cũng không quan tâm. Khi tôi đến nhà, tôi tự hỏi liệu bà ấy có chết không.

D: Bà ấy có bị bệnh không?

T: Bà ấy già rồi. Bà ấy đến lúc mà có vẻ như không còn sống lâu nữa. Tôi không nghĩ bà ấy nhất thiết phải bệnh, nhưng bà ấy già đi và yếu ớt. Vì thế, tôi đã đến để xem bà ấy thế nào. Tôi nhận được lá thư từ bà ấy nói rằng bà ấy đã bị mất —— không phải mất sức khỏe, mà là mất thời gian của mình. Bà ấy cảm thấy như đã đến lúc, rằng bà ấy đã sẵn sàng chết. Và tôi, tất

nhiên là một bác sĩ, quyết định rằng tôi có thể làm gì đó. (Hài hước đau đớn) Tôi không biết tại sao tôi nghĩ vậy. Nhưng bây giờ tôi ở đây, và kỳ lạ là tôi không quan tâm đến bà ấy. Tôi nghĩ rằng điều này là lớn hơn so với tôi lo lắng về việc liệu bà ấy có sắp chết hay không. Bằng cách nào đó tôi cảm thấy bà ấy lúc này ổn. Tôi không biết tại sao. Vì vậy tôi quan tâm nhiều hơn đến việc đi lên trên ánh sáng. Tôi nghĩ tôi một phần muốn tìm kiếm cho bản thân mình, và một phần muốn xem bà ấy ở đâu và bà ấy làm gì. Hoặc tại sao bà ấy được đưa trở lại trong cơ thể của mình.

Bây giờ có vẻ như nó sẽ là một câu chuyện UFO điển hình, nhưng một lần nữa nó đã biến đổi kỳ lạ.

D: Vậy, đó là sự tò mò.

T: Đúng vậy. Bây giờ tôi đang được đưa lên ánh sáng. Tôi an toàn. Cơ thể tôi đang ở đó. Cơ thể tôi không đi, cơ thể tôi vẫn còn. Thật kỳ lạ, nó đứng ở nơi tôi đã ở, đang cầm túi bác sĩ, vẫn mặc nguyên quần áo. Nhưng tôi thì đang lơ lửng lên ánh sáng.

D: Bạn đang đi cùng sinh mệnh đó?

T: Sinh mệnh kia ở lại trông coi cơ thể tôi. Tôi nghĩ đó là chuyện nó phải làm. Và đó là chuyện nó đã làm với mẹ tôi. Chỉ ở đó xem chừng cơ thể, đảm bảo không có thiệt hại. Không sao cả.

D: Nói cho tôi biết điều gì xảy ra khi bạn đi lên ánh sáng.

T: Cảm thấy rất tươi sáng, cảm thấy nhẹ bởi vì tôi đang trôi nổi. Ánh sáng trở nên càng lúc càng sáng hơn, dường như bao quanh mọi thứ. Tôi có ấn tượng rằng bằng cách nào đó tôi đã nhảy.

D: Ý bạn là gì... khi nói nhảy?

T: Ý tôi là tôi đã biến mất khỏi một chỗ rồi xuất hiện ở một chỗ khác, bằng cách đi theo ánh sáng. Tôi đã không ở lại với ánh sáng. Tôi biến mất trong ánh sáng, rồi tôi đến một nơi khác.

D: Bạn đã nhảy đến đâu?

T: Tôi đang nhận được một số ấn tượng khác nhau. Một thác nước. Cái cách mặt trời tỏa sáng trên sương mù khi nó dâng lên từ một thác nước, và tạo ra nhiều cầu vồng nhỏ. Vì vậy, tôi đang nhận được ấn tượng của những cầu vồng nhỏ, một cách mù sương. Nhưng tôi không nghĩ nó đến từ thác nước. Tôi nghĩ đó chỉ là màu sắc nhảy múa, nhiều màu sắc nhỏ. Tôi được bao quanh bởi ánh sáng, và cũng có những màu khác đang nhảy múa. Tôi đến một nơi nào đó... Ồ! OK. Tôi đang đứng trên ban công và thực sự nhìn vào một thác nước. Nhưng tôi có ấn tượng rằng tôi không còn trên Trái Đất nữa. Thật lạ lùng, tôi cảm thấy như tôi đang ở trong cơ thể một lần nữa, nhưng không phải là cơ thể tôi rời đi. Tay tôi đang nắm song lan can.

D: Đó là một cơ thể khác. Nó trông như thế nào?

T: Có vẻ lạ, tôi có ấn tượng về một cơ thể cao, màu xanh lam. Thật kỳ lạ vì ấn tượng mà tôi nhận được không phải nhiều về cơ thể, mà là về tôi. Tôi có vẻ là một người có khá khá thẩm quyền đứng đây trên ban công nhìn ra một thành phố xinh đẹp với thác nước. Đó là một tòa nhà được khảm một phần vào ngọn núi có thác nước. Các tòa nhà của thành phố này được gắn với cảnh quan một cách tự nhiên hơn. Tôi không chắc tôi có chịu trách nhiệm ở đây không, nhưng tôi có một số thẩm quyền. Có màng vây giữa hai ngón tay tôi. Tôi cao, màu xanh lam, da tôi nhìn như da thuộc. Và nó cũng không phải tái. Tôi không sợ bị xanh, đó là một màu xanh thực sự sung túc.

Anh đã có một thời gian khó khăn để có ấn tượng về quần áo, bởi vì như thể anh không cần thứ đó. “Đó là một loại vật chất giống-như-sương-khói. Thiên về trang trí hơn là quần áo. Một cái gì đó đầy màu sắc trên vai tôi. Có lẽ một dấu hiệu của cấp bậc hoặc địa vị, nhưng nó không có công dụng như quần áo. Tuy nhiên, tôi đang đeo một đai kim loại nặng, với một túi độn xung quanh nó. Có vẻ là màu vàng kim, hoặc đồng thau. Không, tôi nghĩ là vàng. Nó thật thú vị. Tôi có ý thức về cơ thể nam giới, nhưng tôi nghĩ bằng cách nào đó tôi cũng là nữ. Không bán nam bán nữ, giống như lưỡng tính. Tôi có cả hai bộ, như nó đã vậy. Tôi có cơ quan sinh dục nam, nhưng tôi cũng có tử cung và nữ tính bên trong.” Tôi hỏi về khuôn mặt anh ta. “Tôi có mắt đen to, nhưng gần giống như cá. Hơi giống một con thần lằn. Đó không phải là khuôn mặt nhân loại. Đó là một khuôn mặt rộng, gần giống như một khuôn mặt cóc, thực sự. Mặc dù đó là một khuôn mặt cóc, tôi có ấn tượng về một số cấu trúc mang, và cũng có một số loại da gấp ở phía sau, xếp theo chiều dọc. Xếp nếp, mang và màng, chủ yếu là ở mặt sau của đầu. Tôi không thực sự có cổ. Tất cả đều hòa trộn với nhau. Tôi đã ở trên Trái Đất trong cơ thể kia. Tôi không thực sự là một bác sĩ, tôi không thực sự là con trai của người phụ nữ đó, dù tôi nghĩ là vậy. Tôi nghĩ tôi đã mất trí nhớ tạm thời để tìm hiểu xem làm con người là như thế nào. Tôi nghĩ đây là một sứ mệnh tìm hiểu thực tế.”

D: Bạn có nghĩ mình đã đi đến Trái Đất chỉ trong một khoảng thời gian ngắn?

T: Tôi đã làm. Tôi có cảm giác tôi là con trai người phụ nữ kia, nhưng tôi nghĩ thực ra đó là cơ thể tôi đã nhận lấy trong một thời gian.

D: Một cơ thể đã tồn tại, hay cái gì?

T: Thật thú vị. Tôi nghĩ rằng cơ thể đã được tạo ra cho tôi.

D: Mà không có sự sinh ra?

T: Tôi có cảm giác nó từng được sinh ra, nhưng không sinh ra theo cách bình thường mà cơ thể được sinh ra.

D: Ý bạn là gì?

T: Tôi nghĩ tôi là con trai người phụ nữ đó. Nhưng tôi không được sinh ra như một con người được sinh ra trong những kiếp sống nhân loại bình thường. Tôi đã được đặt vào cơ thể của bà ấy và sau đó đưa ra một lần nữa.

D: Bà ấy có nhận biết điều này không?

T: Không một cách ý thức. Tôi tin, làm sinh mệnh xanh lam này, tôi có khả năng sống trong cơ thể nhân loại được tạo ra kia và quay trở lại. Tôi đã không ở đó trong một thời gian dài. Tôi nghĩ tôi chỉ ở đó khoảng hai mươi năm.

D: Nhưng bạn nói bạn cảm thấy mình không phải là bác sĩ?

T: Đúng vậy. Ý tôi là tôi không phải nhân loại.

D: Nhưng trong cơ thể đó bạn là bác sĩ.

T: Đúng vậy. Sự khác biệt là đó không phải một hóa thân nhân loại bình thường. Tôi đã có một nhiệm vụ. Bằng cách nào đó nó cần thiết với tôi khi là người xanh lam này, là sinh mệnh giống cóc này — bước ra khỏi cơ thể của tôi trong một thời gian ngắn và được chuyển vào cơ thể khác kia, trải nghiệm cuộc sống làm một nhân loại trong khoảng thời gian mà tôi tin là khoảng hai mươi năm. Tôi tin mẹ tôi có thể đã chết trong đêm đó. Và đó là lúc tôi quay lại. Đó là một hóa thân thực sự của bà ấy.

D: Nhưng nếu rời khỏi cơ thể trên Trái Đất, bạn sẽ không quay lại với nó?

T: Tôi nghĩ việc thảo luận là liệu tôi có quay lại hay không. Nếu có thêm bất cứ điều gì để tôi làm ở đó bây giờ mà bà ấy rời đi. Có khả năng tôi sẽ trở lại, và đó là lý do họ giữ cơ thể ở đó. Nhưng nếu tôi không quay trở lại thì họ cũng sẽ mang cơ thể theo họ.

D: Làm thế nào bạn quyết định?

T: Tôi phải nói chuyện với những người trong phòng này. (Tạm dừng) Chúng tôi xác định rằng không cần phải quay trở lại; thế là đủ rồi. Bà ấy cũng ở đây trong phòng. Bà ấy nhận thức được rằng đây là một trong những hóa thân nhân loại của mình. Bà ấy có rất nhiều. Bà ấy đã tìm thấy những gì cần tìm trong cuộc đời đó. Và tôi đã giúp điều đó xảy ra. Nó là cần thiết — việc tôi đến đó giúp bà ấy với công việc của mình. Tôi phải nhắc bà ấy về công việc vì bà ấy đã lạc lối trong cuộc đời đó.

D: Đó là mục đích bạn có mặt ở đó?

T: Đúng vậy. Và bây giờ tôi trở lại, chúng tôi nhận ra rằng chúng tôi đã thành công và tôi không phải quay lại nữa.

D: Điều gì xảy ra với cơ thể còn lại trên Trái Đất?

T: Nó sẽ được vận chuyển. Nó sẽ không được để lại ở đó để chết. Cơ thể sẽ được chăm sóc, nhưng linh hồn của tôi không còn gắn bó với nó nữa, và nó sẽ chạy tiến trình tự nhiên của nó. Nó sẽ được chăm sóc, tôi tin tưởng, trong một số loại phương tiện nào đó trên hành tinh này. Các tế bào sẽ sống theo thời gian của chúng, vì chúng cũng có ý thức. Không có gì sẽ bị giết. Các tế bào sẽ sống theo thời gian của chúng, sau đó cơ thể sẽ chết.

Khi Tom tỉnh dậy, có vài suy nghĩ về chuyện này vẫn còn trong tâm trí anh. Anh nói sinh mệnh trong phòng đã mang cơ thể anh đi và vận chuyển nó. Nó không thể bị bỏ lại ở đó vì nó không giống những cơ thể nhân loại khác. Anh không giải thích nó khác biệt thế nào — có lẽ vì nó không phải là một hóa thân bình thường. Cơ thể được đưa lên tàu, và được đặt trong một phương tiện. Các tế bào có sự sống và phải được phép sống vòng đời của chúng. Người mẹ đã chết một cái chết bình thường, vì cơ thể bà là sản phẩm của một hóa thân bình thường, không có gì phải làm với nó.

T: Bà ấy thực sự đã chết. Đó là một hóa thân vật lý thực sự của bà ấy. Vì vậy sau này, ai đó sẽ tìm thấy cơ thể bà trên giường, và sẽ có lễ tang bình thường.

D: Những người khác trên hành tinh của bạn đi và trải nghiệm...

T: Đúng vậy. Đôi khi họ đến Trái Đất, nhưng thường thì họ đi nơi khác. Nhưng đó là một phần của văn hóa mà trong suốt cuộc đời một người, họ thường du hành để trải nghiệm các hành tinh khác, và các nền văn hóa khác, những cuộc đời này kéo dài hàng ngàn năm. Đôi khi nó được thực hiện như một kiếp sống đầy đủ, một hóa thân đầy đủ. Và đôi khi nó không được thực hiện theo cách đó. Nhưng trong khi họ đang sống, nếu nó là một hóa thân đầy đủ — và ngay cả khi không phải — họ sẽ mất trí nhớ như thường được thực hiện với những cuộc đời trên hành tinh Trái Đất. Họ sẽ mất trí nhớ để có được trải nghiệm thực sự của con người. Nếu họ đi đến một hành tinh khác, đến một nền văn hóa khác, thì họ sẽ phù hợp với cách vận hành của văn hóa đó. Mất trí nhớ xảy ra trên Trái Đất trong suốt cuộc đời không phải là hiện tượng phổ quát.

D: Vì vậy, khi người đó còn sống trên Trái Đất, nhân cách đó không nhận thức được rằng có linh hồn khác loại trong cơ thể.

Đây tương tự như Estelle trong Vũ Trụ Xoắn 2, nơi mà chủng tộc bò sát đã bước vào cơ thể nhân loại để trải nghiệm cuộc sống trên Trái Đất? Trong trường hợp đó, cơ thể phải được điều chỉnh để xử lý các loại năng lượng khác nhau.

T: Đúng vậy. Nhưng nó không giống như cơ thể của một người và linh hồn của người khác. Đây chỉ đơn giản là linh hồn lựa chọn được sinh ra trong một hóa thân bình thường. Nó chỉ là linh hồn của một trong những người của chúng tôi trên hành tinh này.

D: Nhưng linh hồn có mất trí nhớ trong khi nó ở trên Trái Đất không, bởi vì nếu không nó sẽ quá hỗn loạn?

T: Vâng, không nhất thiết phải hỗn loạn, vì chúng tôi quen với kiểu du hành thế này. Nhưng như thế sẽ không phải là trải nghiệm chính xác để có trên hành tinh này. Trên hành tinh này, người ta có chứng mất trí nhớ trong suốt cuộc đời của họ.

D: Nếu không, bạn sẽ có quá nhiều ký ức mà sẽ gây trở ngại.

T: Vâng, bạn sẽ không có được trải nghiệm bình thường của con người.

D: Bạn có làm điều này nhiều lần không, hay mới chỉ một lần?

T: Chúng tôi làm điều đó một số lần, nhưng chỉ một lần duy nhất trên Trái Đất. Tôi đã có nhiều hóa thân làm nhân loại, nhưng đó là khi linh hồn tôi đã cam kết với trải nghiệm nhân loại. Cuộc hành trình đặc biệt này là từ hành tinh của người xanh lam. Cuộc hành trình này là lần duy nhất, như một người xanh lam, tôi đã du hành đến Trái Đất.

D: Bằng không, đó chỉ là khi linh hồn được bố trí. Đúng không?

T: Đúng vậy, đúng vậy.

D: Nhưng sau đó bạn chỉ ở lại trên hành tinh khác và tiếp tục cuộc sống của bạn?

T: Đúng vậy, sau đó tôi tiếp tục cuộc sống của mình. Nhưng điều quan trọng là, tôi đã phạm sai lầm khi tôi được nhập thể trên hành tinh đó. Tôi đã có nhiều kiếp sống trên nhiều hành tinh khác trong nhiều hệ sao. Nhiều kiếp sống trên nhiều nền văn minh trên Trái Đất. Nhưng trong lúc tôi ở đây với chủng tộc xanh lam này, đó là bước đột phá duy nhất của tôi vào Trái Đất. Nhưng bằng cách nào đó, một khi linh hồn tôi chuyển đến Trái Đất để có trải nghiệm Trái Đất, tôi đã nhầm lẫn trải nghiệm này với sự du hành của tôi. Vì vậy, tầm quan trọng của việc này là, trên thực tế nó không phải là một cuộc viếng thăm hoặc một trải nghiệm bắt cóc, cũng giống như tôi là người ngoài hành tinh. Tôi đã làm việc này cho thành viên gia đình, chị gái tôi, dù khi xuống thì đó là mẹ tôi. Đó là chị gái tôi trên hành tinh đó, và cô ấy đã bị lạc. Vì vậy tôi đến và chỉnh sửa cô ấy rồi sau đó tôi nhảy ra một lần nữa. Cuộc đời làm bác sĩ đó không phải là một cuộc đời thực. Đã hai mươi năm ở đó để chỉnh sửa sai lầm của chị tôi. Chị gái tôi, người mà trong kiếp đó là mẹ tôi, nếu điều đó nghe có lý.

D: Tôi hiểu, và cô ấy là chị gái của bạn trên hành tinh xanh lam?

T: Chính xác. Một trong nhiều người chị em. Tôi phải giúp cô ấy. Cô ấy đang phạm sai lầm. Cô ấy đã lạc lối, cô ấy đã phát điên.

D:Ồ! Điều gì đã gây ra việc đó? Có liên quan gì với hai loại năng lượng khác nhau không?

T: Không. Trên hành tinh xanh lam đó, chúng tôi có thể tiếp cận với nhiều kiếp sống của mình một cách có ý thức. Và đây là một hóa thân nhân loại bình thường đối với cô ấy. Nhưng với tư cách là một nhân loại, cô đã trịu nặng với nhiều sự tiêu cực tồn tại trên hành tinh này, và đã mang lấy nó vào người, lặp lại các khuôn mẫu bản thân mình trong cuộc đời này, khám phá cùng một năng lượng. Cô ấy mang nỗi đau và sự tiêu cực đó vào chính mình, và đó là quá nhiều cho cô ấy. Vì vậy tôi đã đến với tư cách là con trai cô ấy, để giúp cô ấy cân bằng và chữa lành.

D: Việc này thường xảy ra khi một năng lượng ngoài hành tinh cố gắng đối phó với năng lượng của Trái Đất?

T: Nếu có một kết nối cá nhân từ cuộc đời này trên hành tinh xanh lam, chúng tôi sẽ không can thiệp vào những gì đang xảy ra trên Trái Đất, bởi vì các năng lượng hành tinh khác đang chăm lo việc đó. Chúng tôi của hành tinh xanh lam đang giúp đỡ. Những người khác trong hệ của chúng tôi đang thực sự giúp đỡ họ, gửi rất nhiều năng lượng, rất nhiều tình yêu, và rất nhiều sự quan tâm. Chúng tôi cũng làm việc này, nhưng đây là đặc biệt giúp ích cho chị tôi. Và như vậy, chúng tôi tập trung hơn vào việc giúp đỡ những người trong chúng tôi mà nhận thức về những kiếp sống khác của chúng tôi trên các hành tinh khác. Nó thiên về một thứ tổng quát hơn để giúp Trái Đất và năng lượng Trái Đất của nó. Nhưng đặc biệt là trong suốt cuộc đời, chúng tôi sẽ giúp một người của chúng tôi. Chúng tôi sẽ không nhất thiết phải đi và giúp đỡ một cuộc đời cá nhân của người khác.

D: Chuyện nhân loại trở nên hỗn loạn như mẹ của bạn rất thường xảy ra?

T: Cô ấy có nhiều kiếp sống làm nhân loại. Một số chỗ cô ấy hỗn loạn, và một số chỗ thì không. Vì vậy, chúng là những hóa thân nhân loại bình thường như một phần trải nghiệm bình thường của nhân loại. Những gì đã ảnh hưởng đến tâm trí cô ấy trong cuộc đời đó chính là sự tiêu cực của nhân loại bình thường. Sự tiêu cực bình thường của Trái Đất. Không phải do cuộc đời ngoài hành tinh khác, cuộc đời trên hành tinh xanh lam. Đó đơn giản là nơi chúng tôi khám phá ra cuộc đời này trong một cảm quan có ý thức, và đã chọn để đi và giúp đỡ. Trên hành tinh xanh lam, cô ấy chọn tôi đi, đó là một vinh dự.

D: Bạn có coi hành tinh xanh lam này là hành tinh nhà của mình không?

T: Trong trải nghiệm này, vâng. Đó là nơi tôi có nhiều kiếp sống, và đây là một trong những ngôi nhà của tôi. Nhưng tôi có nhiều nhà. Tôi có nhiều nhà ở trong nhiều hệ hành tinh khác, và Trái Đất này cũng là nhà của tôi. Với tư cách là linh hồn, tôi đã là một phần của trải nghiệm vật lý này theo nhiều cách và nhiều lần.

D: Tôi luôn cố gắng làm sáng tỏ sự khác biệt giữa việc trở lại một hành tinh như thế, và cõi tinh thần. Nó có khác không?

T: Vâng. Đây là một hiện thân vật lý trên hành tinh xanh lam.

D: Đôi khi, chúng nghe rất giống nhau khi bạn có thể đến và đi với thân thể linh hồn của bạn.

T: Vâng, nhưng trên hành tinh đó chúng tôi đã trở nên khá tiến hóa để có thể du hành linh hồn. Tôi tin đó là thuật ngữ hiện lên trong tâm trí về những gì chúng tôi làm. Khi chúng tôi đủ tiến hóa tâm linh trên hành tinh đó, trong kiếp đó, trong trải nghiệm đó, chúng tôi như một chủng tộc học cách nhận biết về những kiếp sống khác. Chúng tôi nhận thức được về sinh mệnh cả trên hành tinh đó lẫn các hành tinh khác trong cùng một hệ đó hoặc trong các hệ khác.

D: Họ làm gì với thông tin khi bạn mang nó trở về?

T: Chúng tôi tìm hiểu thêm về các nền văn hóa khác. Vì vậy bây giờ đi đến hành tinh đó, Trái Đất, phát hiện ra và sửa chữa giúp đỡ từ cuộc đời của chị tôi, chúng tôi khám phá thêm về cuộc sống trên Trái Đất là như thế nào. Tìm hiểu thêm về lý do mọi người mất phương hướng. Thông tin thêm, cụ thể hơn, tại sao cô ấy lại bị lạc lối. Và đó là vì mang lấy sự tiêu cực của hành tinh vào chính bản thân mình.

D: Tại sao điều quan trọng là bạn phải biết thông tin này?

T: Bởi vì đó là điều tôi đã làm trong cuộc đời mà tôi đang sống bây giờ (làm Tom). Thế nên, tôi đã có rất nhiều đau đớn trong cuộc đời này.

D: Đó là một trong những câu hỏi của Tom. Anh ta nói mình không bị đau đớn về thể chất, mà là một nỗi đau bên trong. Bạn có thể nói với anh ta về điều đó không?

T: Là đang chịu đựng nỗi đau của hành tinh. Có rất nhiều thịnh nộ. Chị gái của kiếp đó có cùng một vấn đề, nhiều giận dữ đối kháng đau khổ xảy ra ở đây. Đôi khi chúng ta có thể bị lạc và tin rằng chúng ta không thể làm gì với nó. Đối với bản thân chúng ta, chúng ta không thể làm gì đối với nỗi đau của người khác, trừ khi họ để chúng ta giúp đỡ. Chắc chắn, ở đây chúng ta có thể chọn không sống những cuộc đời đau đớn như vậy. Nhưng đôi lúc chúng ta quên, và đôi khi chúng ta cho phép nỗi đau. Đôi khi với cơn thịnh nộ của việc tìm kiếm có bao nhiêu đau đớn ở đây, chúng ta bắt đầu đổ lỗi cho Thượng Đế cùng sự thần thánh và mang những thứ đó vào trong chính mình.

D: Tom nói, từ khi còn là một đứa trẻ, anh ta luôn có cảm giác này, như là hét ở bên trong. (Vâng) Và đó là nguyên nhân gây ra nó? Mang lấy những cảm xúc của chính hành tinh này? Bởi vì chúng ta biết hành tinh này cũng là một thực thể sống.

T: Vâng, nhưng hãy để tôi làm rõ ràng hơn. Nó không nhất thiết phải là cảm xúc của hành tinh, vì hành tinh có thể tự chăm sóc bản thân cô ấy. Đó là cảm xúc của những sinh mệnh đã lạc lối trên hành tinh này. Và rất nhiều người trong họ đã bị lạc lối. Và khi một người đến để giúp đỡ,

anh ta có thể bị lạc. Và rồi anh ta trở nên hỗn loạn về việc anh ta là ai và anh ta ở đâu. Anh trở nên hỗn loạn về việc đây có phải là nỗi đau của mình không, hay đây là nỗi đau của người khác. Và anh ta quyết định làm cho nó trở thành đau đớn của mình để giải quyết từng bước một. Nhưng nó không thuộc về anh ta, nó chưa bao giờ là vậy. Anh ta cần để nó rời đi.

D: Đây là lý do anh ta tự tử? (Phải) Anh ta chỉ muốn thoát khỏi sự hỗn loạn bên trong đó?

T: Vâng. Anh ta không chùng mụt vào thời điểm đó. Sau khi mang lấy tất cả nỗi đau, anh ta lạc lối và quên mình là ai.

D: Nhưng quên mất là bình thường phải không?

T: Quên mất là bình thường, nhưng anh ta đã trải qua rất nhiều kiếp sống trong rất nhiều hệ thống mà anh ta có một sự hiện diện như một ý thức mà tự nhiên chữa lành và tự nhiên tích cực. Và do đó, đây là những gì anh ta quên.

D: Tại sao anh ấy lại đến Trái Đất lần này?

T: Đây là một cuộc đời quan trọng. Đây là một cuộc đời mà anh ta sẽ dẫn nhiều người tiến vào thế giới mới. Anh ta không biết vấn đề sẽ tệ đến thế. Anh ấy tin mình sẽ có thể giải quyết dân chúng dễ dàng hơn xa so với thực tế. Anh ấy ở đây để giúp mọi người. Nhưng hơn thế nữa, anh ta ở đây để cùng họ tạo ra một cái gì đó mới mẻ, như vậy loại đau đớn này không còn tồn tại nữa. Nhiều người khác cũng cảm thấy đau đớn này, nhưng họ không biết điều gì gây ra nó. Trong khi đó, anh ta biết. Anh ta có cách kết nối với Sự Thần Thánh, với ý thức của Vạn Hữu, ý thức của Ân Điển. Và anh ta có một cách để biết cuộc đời giống như thế nào; anh ta có một cách để biết trải nghiệm vật lý giống như thế nào bên ngoài kiếp sống và giữa kiếp sống. Anh ta ở đây để thiết lập một con đường sống mới, một con đường sinh ra mới, một con đường chết mới, một con đường mới của việc tồn tại giữa các kiếp sống, như thế chu kỳ nỗi đau không được bắt đầu. Anh ấy nên tạo ra một trải nghiệm mới nơi mọi người trở nên ý thức hơn về họ là ai, về bản tính thiêng liêng của họ, và ít tập trung vào đau đớn và khôn khổ; ít tập trung vào sự xấu hổ. Nhận thức rõ hơn về lý do sống của họ; ít say sưa với thần thoại của nỗi đau, với ý tưởng rằng việc học phải trải qua đau đớn. Ít say sưa hơn với ý tưởng rằng nghiệp là quan trọng, với ý tưởng rằng người ta phải học thông qua đau khổ. Những người say sưa với những ý tưởng đó có thể trở nên nhận thức hơn, và ý thức về những ý tưởng rằng người ta có thể sống, phát triển và học hỏi qua niềm vui, hòa bình và tình yêu. Và trong khi lạc mất đã trở nên rất phổ biến trên hành tinh này, thì trải nghiệm mới này được tạo ra, nhận thức mới trong suốt các cuộc đời, giữa kiếp sống và ngoài kiếp sống này, sẽ cần ít đau đớn hơn, sẽ cần ít đau khổ hơn. Mọi người sẽ không bị lạc trong sự hỗn loạn nữa. Có rất nhiều người đã đến để làm điều tương tự. Nhiều người đang cố gắng giúp đỡ từ xa. Nhưng nhiều linh hồn đã được nhập thể vào thời điểm này để tạo ra trải nghiệm mới này.

D: Bạn nói nó sẽ là một con đường sinh ra mới.

T: Vâng, có nghĩa là một loại trải nghiệm mới. Chắc chắn sẽ vẫn có những sự chào đời vật lý, linh hồn nhập thể, nhưng sẽ không có sự xấu hổ được truyền lại. Sẽ không có sự đau đớn được truyền lại. Sẽ không có sự nhầm lẫn được truyền lại. Và sự quên mất sẽ chỉ diễn ra tới mức như nó cần. Nó sẽ không hoàn toàn áp dụng cho tất cả mọi người như vào thời điểm này. Mọi người sẽ ý thức hơn về những kiếp sống khác của họ, ý thức hơn về mục đích và hướng đi tâm linh của họ. Ít tập trung hơn vào duy nhất cuộc đời này — trừ khi đó là chỗ họ thực sự cần thiết. Nhưng ngay cả khi như vậy, nó cũng sẽ không đi qua đau đớn, nó sẽ được tập trung chú ý vào tình yêu và niềm vui.

Tom đã được đào tạo làm một bác sĩ y khoa, nhưng sau đó quyết định không theo đuổi sự nghiệp này. Anh ta đã tham gia vào việc chữa lành năng lượng, nhưng đang gặp vấn đề với nó.

T: Một lần nữa, đây là sự nhầm lẫn từ trải nghiệm gần nhất mà chúng ta đã nói đến. Anh ta chưa hề được chú định là sẽ trở thành một bác sĩ trong đời này. Anh ta bị lạc trong sự bối rối, và nhớ về một bác sĩ đến giúp đỡ. Nhưng anh ta là một người chữa lành theo những cách khác. Anh ta có thể sử dụng kinh nghiệm y tế của mình, chắc chắn nhất. Anh ta nên làm công việc về sự chào đời của thế giới mới này, của trải nghiệm mới này. Đây là trọng tâm chính của cuộc đời này. Và y dược, mặc dù hữu ích, nhưng là một nhận thức sai lầm. Đó không phải là điều anh ta cần quay lại và khám phá thêm nữa. Anh ta đã đặt câu hỏi này. Chúng tôi đang chuyển đổi năng lượng của anh ta. Chúng tôi đang mở rộng trái tim của anh ấy, vì trong trái tim là nơi anh ta giữ nỗi sợ hãi của mình. Nó sẽ được giảm nhẹ trong vài năm tới. Vai trò của anh ấy là nhiều hơn để khám phá. Đây là lý do chúng tôi nói rằng nó sẽ được phóng thích chậm rãi trong vài năm tới, vì đó không phải thời gian cho anh ta để thực hành chữa lành đầy đủ ở giai đoạn này. Chắc chắn, đó là thời gian cho anh ta để học hỏi thêm, hoàn thành nhiều hơn và tìm hiểu thêm về anh ta là ai. Ở giai đoạn này, anh ta có nhiều khám phá hơn để làm.

Chương 10: Sống Sốt

Khi rời khỏi đám mây, Peggy thấy mình trong một khung cảnh căn cỗi; rất đồi núi với ít thảm thực vật, chủ yếu là những cây nhỏ xíu. Cô nhìn quanh để tìm dấu hiệu của con người hoặc nơi ở, nhưng không thấy gì cả. Sau đó, cô thấy một con đường mòn nhỏ dẫn ra khỏi khe núi. Khi đi theo nó, cô thấy mình nổi lơ lửng thay vì đi bộ. Con đường chạy lên một ngọn đồi cao qua những tảng đá và cỏ khô màu nâu vàng. Toàn bộ khung cảnh là hoang vắng. Không có dấu hiệu của sinh hoạt dưới mọi hình thức. Sau đó, cô thấy nhiều cây hơn, nhưng tất cả đều đã chết.

Khi được tôi bảo nhìn vào bản thân, cô ấy nói, “Tôi không cảm thấy cơ thể. Tôi cảm thấy như năng lượng. Cảm thấy như một khối. Gần giống như... không phải là một quả bóng tròn, đó là loại hình thuôn dài, đang rung động, gần như cảm thấy giống gió di chuyển.” Cô cảm thấy sự

chứa đựng, nhưng không giống như đang ở trong một cơ thể, chỉ là một cái gì đó để gói năng lượng. “Giống như có một ánh sáng ở trung tâm của năng lượng hình bầu dục này. Và ánh sáng phát xạ như một tấm màn bầu dục.”

Cô thích nơi này dù nó hoang vắng. “Cảm thấy rất thoải mái, rất quen thuộc. Tuy nhiên, có cảm giác như tôi đang tìm kiếm. Tôi vẫn đang đi lên đồi, tôi đang đến một nơi có rất nhiều cây xanh đậm. Chúng có thể là cây thông, cao. Tôi nghĩ tôi đang tìm một hang động, hoặc một hốc lõm vào trên đất. Tôi nghĩ tôi phải gặp một người ở đó.”

D: Bạn đến từ đâu?

P: Nghe có vẻ kỳ lạ. Tôi nghĩ tôi đến từ Thiên Đường. Tôi được gửi đến nơi này, nhưng tôi đã ở đây trước kia. Ồ, chờ đã! Nó không phải là một hang động. Đó là một túp lều, chỉ thực sự là thô sơ. Nó có một mái cỏ và cột. Và nó được nối vào bên bờ kè. Có một cái giường cũi nhỏ... có một người đàn ông — gầy, già, giống như một ẩn sĩ. Tôi đến nói chuyện với ông ta, giao tiếp. Ông ấy yêu cầu thông tin, vì vậy tôi được gửi đến nói chuyện với ông ấy. Ông ấy là một người già, đang nằm trên giường cũi. Giống như tôi đang bước vào tâm trí ông ấy.

D: Tôi tự hỏi ông ta có thể nhìn thấy bạn không.

P: Tôi nghĩ không, nhưng ông ấy biết tôi ở đó. Ông ta có thể cảm nhận được. Và tôi đang nói chuyện với ông ấy. Ông ấy muốn biết mình còn phải ở đó thêm bao lâu nữa. Ông ta muốn đi. Nhưng tôi ở đó để nói ông ta vẫn chưa thể rời đi. Có việc ông ta phải làm. Tôi biết ông ta mệt, nhưng có một ngôi làng trên dãy đồi mà ông ta cần phải đi đến. Ông ấy cần nói chuyện với những người này vì họ cần giúp đỡ. Họ hoảng loạn. Họ cần chỉ dẫn, và ông ta có trí tuệ để giúp họ. Họ cần sự hướng dẫn. Ông ấy phải làm điều này trước khi ông ta có thể rời đi.

Nghe có vẻ như Peggy đã hành động như một thiên thần hộ mệnh hoặc người hướng dẫn. Cô đã cho ông lão lời khuyên, nhưng cũng trả lời yêu cầu của ông ta về thông tin. Điều này có vẻ là một xác minh nữa rằng đôi khi chúng ta cũng hành động với tư cách này trong khi ở cõi bên kia.

D: Ông ấy nghĩ gì về việc đó?

P: Ông ta không vui vẻ cho lắm, nhưng sẵn lòng đi vì biết mình đến đây để làm những việc nhất định. Và ông ta đã giúp những người khác theo cách này. Đã có một số xáo trộn trong ngôi làng đó. Nó có thể liên quan đến đất, nhưng mọi người đang hoảng loạn. Họ nghĩ các vị thần đang

trùng phạt họ, ông ta phải đi và nói với họ rằng không có vị thần nào trên núi đang trừng phạt họ.

D: Ông ta có từng đến ngôi làng này chưa?

P: Không phải làng này. Ông ta từng đến làng khác.

D: Vậy họ sẽ không biết ông ta là ai.

P: Họ sắp biết, vì có những tin đồn về một người khôn ngoan sống ở trong núi.

D: Bạn nói ông ấy đã giúp đỡ người khác. Có phải những người từng đến gặp ông ấy không?

P: Không, ông ta tự đi. Khi còn trẻ, ông ấy đã đi xa hơn, nhưng giờ thì không thể đi xa được nữa. Nhưng ông ấy chưa từng đến ngôi làng này. Tôi nghĩ họ sẽ chấp nhận ông ta. Ông ấy là cơ hội duy nhất của họ, bởi vì nếu không chấp nhận ông ấy, sẽ rất hỗn loạn và họ sẽ không sống sót.

D: Ý bạn là sẽ có quá nhiều sợ hãi?

P: Vâng. Và sau đó họ kích hoạt nhau cùng sợ.

D: Bạn có thể thấy chuyện gì gây ra sự xáo trộn đó trong làng không?

P: Có lẽ đó là một trận tuyết lở. Nhưng họ nghĩ có một vị thần sống trên núi đang trừng phạt họ. Và họ cáo buộc là tại nhau. Họ đã làm một cái gì đó khiến vị thần tức giận. Và có rất ít người trong cả khu vực này, nếu một ngôi làng bị phá hủy, nếu một ngôi làng không sống được, cả nhân khẩu sẽ hư. Nó sẽ gây ra sự mất cân đối. Điều này rất quan trọng đối với toàn bộ hệ sinh thái.

D: Của khu vực này?

P: Của cả thế giới này.

D: Tôi luôn nghĩ rằng nhân khẩu đông sẽ gây ra đứt gãy trong hệ sinh thái.

P: Không phải ở nơi này. Những người đó rất gắn bó với vùng đất này, và họ có việc phải làm. Vì vậy, phải có thêm vài người nữa để đảm bảo họ sẽ không chết. Bởi vì nếu tất cả những người này chết thì sẽ làm tổn thương nơi này. (nói với chính mình) Chuyện những người này phải có mặt ở đó là sao? —— Họ phải khám phá điều gì đó trên thế giới này để giúp thế giới này phát triển.

D: Thế giới này có phải Trái Đất không?

P: Không, nó không phải Trái Đất.

D: Vậy dân cư chưa ở đó được lâu lắm?

P: Vâng, chưa ở đó được lâu lắm. Vẫn còn nhiều xáo trộn trong bầu khí quyển và trong bản thân đất. Thế giới này chưa già thế, và nó vẫn chưa ổn định. Nhưng nó đẹp. Bây giờ tôi nhìn thấy vòm đá khổng lồ này, nó thật tuyệt đẹp. Và ông ta sẽ đến ngôi làng. Tôi nghĩ đó là lý do tôi có mặt ở cổng vòm này. Tôi cho ông ta sức mạnh —— không nhất thiết phải là sức mạnh thể chất, mà là sức mạnh giải quyết. Tôi đang giúp ông ta quyết tâm đến đó.

D: Bạn có biết người dân nguyên bản đến từ đâu không?

P: Tôi muốn nói rằng họ đã được đưa đến đó. Những người tình nguyện ban đầu. Họ đến từ nơi khác. Tôi nghĩ từ cùng một hệ sao, nhưng là một hành tinh cao cấp hơn. Họ đồng ý đến và giúp đỡ hành tinh mới này. Đã được một vài thế hệ. Tuy nhiên, các lãnh địa không phát triển mạnh như họ nghĩ. Nhưng họ không được phép liên lạc với hành tinh ban đầu, vì vậy họ sẽ làm hành tinh này thành nhà của họ.

D: Nhưng liệu người dân ban đầu có lưu truyền các câu chuyện không?

P: Họ dường như đã quên chúng nếu họ đã làm. Hoặc ký ức của họ đã bị xóa.

D: Có thể, nếu họ muốn bắt đầu một cách mới mẻ. (Vâng) Đây là lý do không được để toàn bộ ngôi làng bị xóa sổ, nếu chưa phát triển thịnh vượng.

P: Và ần sĩ đến. Ông ấy đã ở đó một thời gian dài. Ông ấy cảm thấy mình chưa giúp được gì, nhưng ông đã giúp được nhiều hơn ông nghĩ. Ông ta không nhận ra điều đó. Nếu ông ta không ở đó, họ sẽ bị xóa sổ ngay bây giờ. Ông ấy ở trong làng, tôi đang nói cho ông ta những gì ông cần nói. Ông ấy xoa dịu mọi người vì họ khá buồn. Ông ta nói cho họ biết họ cần làm gì. Và chúng tôi ở trên núi cao. Một trong những lý do khiến họ rất buồn bã là tuyết lở, đá lởm chởm, chúng chôn vùi thực phẩm họ đang trồng. Vì vậy, ông ấy nói với họ rằng họ cần phải chuyển đi.

D: Chuyển đi cả làng?

P: Vâng, xuống một khu vực ổn định hơn. Và tôi đang nói với ông ta nơi họ nên di dời. Họ đang lắng nghe ông ta, họ đang thu thập đồ đạc của mình. Họ sẽ tốt hơn nhiều khi ở trong thung lũng. Họ sẽ có một mùa trồng trọt dài hơn nhiều. Họ sẽ đến gần các làng khác nơi họ có thể giao dịch, bởi vì họ khắc đá. Vì vậy họ sẽ đi, ông ấy cho họ thấy nó sẽ là một hành trình vài ngày. Ông ấy sẽ đi với họ. Tôi sẽ đi trước họ.

D: Họ không thể nhìn thấy bạn?

P: Họ không thể nhìn thấy tôi. Nhưng tôi sẽ rời đi và xuống tới nơi họ đang đến.

D: Họ phải bắt đầu lại từ đầu, phải không?

P: Vâng, nhưng không có nhiều ở đó nên sẽ không khó khăn. Và nơi này tốt hơn cho họ.

D: Nó giống như ông ta là tiếng nói của lý trí.

P: Vâng, họ rất vui khi thấy ông ta, thực sự.

D: Chúng ta có thể tiến tới trong thời gian rất nhanh. Ông lão có ở lại với họ lâu lắm không?

P: Ông ấy ở lại vài năm để giúp họ.

D: Bạn có ở lại đó toàn bộ thời gian không?

P: Tôi ở lại phần nào thời gian. Tôi đến và đi. Nhưng vào hai năm cuối tôi đến nói với ông ta rằng ông ta có thể ra đi. Ông ấy đã hoàn thành công việc của mình. Tôi đi với ông ta, và ông ấy đang bước ra khỏi cơ thể, rồi ông ta có thể thấy năng lượng của tôi. Chúng tôi rời khỏi với nhau và quay trở lại hành tinh. Tôi không tin người dân ở thể vật lý nơi đó.

D: Đây có phải là một hành tinh vật lý không? (Phải) Vì vậy, nó không phải một thể giới năng lượng. (Vâng) Giống như bạn nghĩ về Thiên Đàng.

P: Vâng, đó là một nơi vật lý.

D: Nhưng ông ấy cũng ở trong tinh thần, phải không?

P: Bây giờ ông ta vậy, đúng vậy.

D: Ông ta có nhận ra nơi này không?

P: Vâng. Đó là nhà của ông ta, và ông ta đã hoàn thành nghĩa vụ của mình đối với hành tinh mới này. Khi ông ấy trở về, chúng tôi đi đến một nhóm năng lượng. Rồi ông ta nói hoặc trao đổi về những gì đã xảy ra ở đó với mình và người dân. Thực tế, ông ta đang báo cáo lại.

D: Điều này có xảy ra với mọi người khi họ rời khỏi đó không?

P: Tôi nghĩ vậy. Và tôi chưa từng ở đâu cả. Tôi giống như một người đưa tin.

D: Bạn có đi đến những nơi khác ngoài trừ chỗ đó không?

P: Vâng. Tôi đi đến các thể giới khác — một số có người, một số thì không, một số đang ở trong tinh thần. Nhưng tôi nhận lấy thông điệp từ hội đồng này trên hành tinh nhà xuyên suốt cả hệ sao đó. Và đó là một hệ sao lớn.

D: Bạn đã bao giờ sống một cuộc sống vật lý cho bản thân chưa, hay bạn luôn luôn là năng lượng thể này?

P: Tôi đã sống cuộc sống vật lý. Dù tôi thích làm năng lượng. Tôi thích không ở trong một cơ thể. Tôi thích sự tự do đó.

D: Nếu bạn thích nó theo cách đó, tại sao bạn muốn tiến vào một cơ thể?

P: Để học.

D: Bạn không thể học mọi thứ ở đó?

P: Không thể, có một số thứ dễ học hơn khi ở trong cơ thể. Những cảm xúc, cảm giác, cảm quan. Sự hạn chế. Thật thú vị khi có cảm xúc. Và bạn có thể học mọi thứ nhanh hơn khi bạn có cảm xúc.

D: Thế thì trên thế giới nhà khi bạn là năng lượng, bạn không thực sự cảm nhận được cảm xúc?

P: Không giống như trong thể vật lý. Không phải kiểu đó. Nó nhẹ hơn. Nó dễ dàng hơn.

D: Tại sao học cảm xúc trong vật lý thì dễ dàng hơn?

P: Đó là đầu vào, nó chỉ ở đó. Nó giống như trong khuôn mặt của bạn. Và bạn phải giải quyết những vấn đề mà chúng ta không có khi ở trong tinh thần.

D: Nhưng khi đi vào một cơ thể vật lý, bạn không lo lắng về việc bị bắt lại ở đó, hay bị mắc kẹt ở đó sao? Tôi đang nghĩ về nghiệp.

P: Không, tôi không cảm thấy nghiệp.

D: Khi bạn đi vào vật lý, bạn tương tác với những người khác, và thật dễ dàng để bị cuốn vào những thứ tạo ra nghiệp.

P: Đúng vậy. Nhưng tôi không nhớ có bị bắt.

D: Khi điều đó xảy ra, bạn phải ở lại trong vật lý. Bạn không thể quay lại.

P: Không, tôi đến và đi.

D: Không khó để tránh bị mắc kẹt trong vật lý?

P: Không có vẻ như vậy. Tôi không biết tại sao. Tại sao tôi không bị mắc kẹt? Bởi vì tôi nghĩ tôi luôn là người đưa tin, ngay cả khi tôi ở trong vật lý. Tôi luôn là sứ giả. Tôi đã được sáng tạo ra như một sứ giả.

D: Vì vậy, ngay cả trong vật lý, công việc của bạn là dạy người ta các thứ, hoặc truyền thông tin qua thông điệp?

P:Ồ, vâng. Những điều họ cần. Trái Đất thật đẹp. Tôi thích bản thân Trái Đất. Tôi thích vẻ đẹp của Trái Đất. Tuy nhiên, mọi người trên Trái Đất rất vất vả. Ở đó rất nặng nề. Đôi khi điều đó làm tôi buồn —— tôi thấy họ đấu tranh và tổn thương, mà không hiểu vì sao. Khi họ đến Trái Đất, họ quá coi trọng các thứ. Giống như Trái Đất là một bộ phim truyền hình kịch tính. Có những nơi khác hài hước nhẹ nhàng hơn. Nhưng Trái Đất là bộ phim truyền hình kịch tính, họ bị cuốn vào đó. Họ quá coi trọng nó.

D: Là vì họ nghĩ rằng đó là tất cả.

P: Vâng. Họ cần phải tươi lên!

D: Nhưng khi bạn đi vào vật lý, bạn không nhớ được gì.

P: Đúng vậy. Nó sẽ giúp ích rất nhiều nếu họ có thể nhớ những điều này.

D: Tại sao chúng ta không được phép nhớ?

P: Vì điều chúng ta cần học ở đây. Nó sẽ can thiệp nếu họ nhớ được. Tôi nghĩ mọi người đến đây chính là vì bộ phim đó. Đó là một phần của trải nghiệm giải quyết dần những trải nghiệm cảm xúc nặng nề đầy kịch tính đó. Mà hy vọng nó sẽ thay đổi. Nó sẽ tươi lên. Chúng ta không thể nhớ, bằng không chúng ta sẽ không thể làm những việc cần làm khi ở đây.

D: Nhưng bạn nói bạn cũng đã đi đến các thế giới khác và có thể vật lý ở đó?

P: Vâng. Nhưng chúng đều là những trải nghiệm khác nhau, những thứ khác nhau để học hỏi. Tôi không nghĩ có hai thế giới giống hệt nhau. Năng lượng khác nhau, bầu khí quyển khác nhau; một số là nặng, một số thì nhẹ hơn. Một số bạn có thể sáng tạo ra. Thậm chí có cả những thế giới không có tự do ý chí.

D: Điều gì xảy ra trên một thế giới như vậy?

P: Bạn chỉ có những con đường xác định phải đi, và không có sự lựa chọn.

D: Đó cũng là một bài học, phải không?

P: Ồ, vâng. Hoặc một trải nghiệm.

D: Để xem nó sẽ như thế nào nếu bạn không có lựa chọn.

P: Vâng, không vui đâu.

D: Có thế giới nào mà bạn thích nhất, muốn quay trở lại không?

P: Vâng. Tất cả chỉ là tình yêu và ánh sáng thuần khiết.

D: Thế giới khi bạn là năng lượng? (Vâng) Thế giới đó khác với trạng thái tinh thần khi bạn đang ở trung giới?

P: Vâng, đúng vậy.

D: Tất nhiên, bạn không có cơ thể khi bạn ở trung giới.

P: Vâng. Mặc dù nó khác. Đó là một sự chuyển đổi. Thế giới tinh thần là một chiều kích khác so với thế giới mà bạn chỉ ở trong tinh thần, nhưng bạn cũng ở trên một thế giới. Đó là một chiều kích khác so với chỉ tồn tại trong tinh thần.

D: Nhưng nếu bạn đang ở trong thế giới năng lượng, bạn sẽ không chết, nói như vậy, phải không?

P: Vâng, bạn không chết. Bạn có thể chọn rời đi và trở lại thế giới tinh thần.

D: Tôi tự hỏi có phải bạn cũng đã đi vào chiều kích tinh thần đó không.

P: Vâng, đúng vậy. Trên hành tinh nhà của tôi, giống như có những nhóm năng lượng quan sát các thế giới khác. Sau đó họ gửi sứ giả đến các thế giới khác để giúp đỡ. Nó gần giống như nhìn vào đom đóm. Những tinh thần này đang đi ra ngoài đến những thế giới khác với thông tin.

D: Vậy, từ hành tinh nhà, bạn không thể đi và tiến vào một cơ thể.

P: Không. Bạn chỉ cần làm những thông điệp, nhưng bạn phải đến cõi tinh thần để nhận nhiệm vụ. Trong thế giới tinh thần, những chiều kích khác nhau, những vũ trụ khác nhau.

D: Khi bạn ở đó, bạn không phải là năng lượng phát sáng này? (Vâng) Và họ là những người nói cho bạn biết nơi bạn cần đến, bạn có lựa chọn không?

P: Bạn có một sự lựa chọn. Bạn gặp một hội đồng. Bạn quyết định bạn muốn học hỏi và trải nghiệm điều gì đó, và bạn muốn trải nghiệm nó lúc nào chỗ nào. Và phần nào từ nhóm của bạn muốn đi cùng. Tôi đang ở trong tinh thần, tôi là năng lượng và tôi đang ở trên hành tinh này. Và chúng tôi trở lại hành tinh này sau khi chúng tôi nhận được thông điệp. Có những tinh thần khác ở đó. Nhưng nếu chúng tôi quyết định rời đi và trở lại tinh thần, nhiều lần, một phần của nhóm chúng tôi cũng sẽ trở lại. Và rồi, nếu chúng tôi đầu thai trong những thế giới vật lý khác, chúng tôi sẽ đi cùng nhau.

D: Họ có cho bạn thấy kiếp sống sẽ như thế nào không?

P: Bạn có một cái nhìn tổng quan và bạn quyết định xem đó có phải là điều bạn muốn làm hay không. Nó giống như một bản xem trước.

D: Vậy bạn có thể trải nghiệm và học hỏi những điều này mà không tạo ra sự tiêu cực và nghiệp quả.

P: Chúng tôi có thể bị mắc kẹt nếu chúng tôi quên. Vì vậy, một khi chúng tôi bước vào thế giới vật lý, chúng tôi nhớ cách phân chia nghiệp lực trong khi chúng tôi ở đó, không để nó bám vào chúng tôi.

D: Có cách nào có thể giúp bạn giữ nó không bám vào bạn?

P: Hãy nhận biết rằng bạn đang tạo ra nó, và giải quyết nó. Không bị cuốn vào bộ phim. Đó là khó khăn đối với hầu hết mọi người. Nhưng nhóm mà tôi đi cùng này, giống như có một con chip bộ nhớ — nó không phải trên ý thức, nhưng bằng cách nào đó nó cảnh báo chúng tôi rằng chúng tôi cần phải chăm lo nghiệp của mình trong kiếp này. Đừng giữ nó lại.

D: Mọi người bị cuốn vào bộ phim, và họ nghĩ đây là thực tại duy nhất.

P: Và chúng tôi cũng có khả năng, nếu chúng tôi không biết.

D: Bạn có biết cơ thể mà bạn đang nói thông qua không? Con người được gọi là Peggy này? (Có) Tại sao bạn chọn cuộc đời làm Peggy này? Trên cõi tinh thần người ta đã bảo bạn làm điều này?

P: Tôi đã được hỏi, và tôi được hỏi bởi Tình Yêu. Tình yêu tuyệt vời này, Vạn Hữu.

D: Ý bạn là một Tình Yêu ở cõi bên kia, cõi tinh thần?

P: Vâng, cõi tinh thần. Một tình yêu tinh thần, rằng Trái Đất cần tình yêu vào lúc này. Nó cần ánh sáng.

D: Loại năng lượng mà cơ bản chính là bạn.

P: Vâng. Tôi luôn nghĩ Trái Đất thật đẹp, và tôi muốn giúp cô ấy.

D: Bạn nghĩ gì về cuộc đời của Peggy? Nó có tiến hành giống như bạn đã nghĩ không?

P: Cuộc sống trên Trái Đất rất khó khăn, nhưng nó đang hoạt động.

D: Đặc biệt là khi bạn đi vào với tất cả những ký ức bị xóa, dẫn đến khó khăn?

P: Đúng vậy. Và bạn cảm thấy quá nặng nề. Đây là một thời điểm rất quan trọng. Đó là lý do có rất nhiều người ở đây, vì những gì sẽ xảy ra. Và mọi người muốn trải nghiệm nó. Năng lượng, sinh mệnh muốn trải nghiệm nó, vì vậy có một sự đổ xô vào. Nó rất thú vị.

D: Tại sao những tinh thần đó lại muốn ở đây lúc này? Họ muốn trải nghiệm điều gì?

Tôi đã biết đáp án cho những câu hỏi này, vì nó đến qua rất nhiều khách hàng của tôi. Nhưng tôi luôn luôn hỏi họ, bởi vì nếu cùng một thông tin được lặp đi lặp lại qua nhiều người, thì tôi tin nó càng có giá trị hơn. Bên cạnh đó, đôi khi các mảnh và mẫu thông tin mới cũng được thêm vào.

P: Họ muốn trải nghiệm sự chuyển đổi sẽ xảy ra, bởi vì khi Trái Đất chuyển đổi, nó sẽ chuyển đổi cả vũ trụ này thành một nơi tốt hơn.

D: (kinh ngạc) Cả vũ trụ?

P: Vâng. Và bạn sẽ không nghĩ rằng một hành tinh tí hon ở chỗ xa của một thiên hà nhỏ bé sẽ có tầm quan trọng như vậy. Nhưng nó có đấy. Tôi nghĩ nó được sắp đặt một cách chiến lược. Tôi nghĩ nó phải liên quan đến hình học thiêng, nhưng đó là tất cả những gì tôi biết.

D: Đó là lý do tất cả mọi người đến vào lúc này? Họ muốn ở đây để trải nghiệm điều đó?

P: Vâng. Nó sẽ rất kịch tính. Nó sẽ gửi sóng năng lượng xuyên suốt cả vũ trụ khi điều này xảy ra.

D: Nhưng cũng có rất nhiều người đang lựa chọn rời khỏi hành tinh vào thời điểm này.

P: Những người hiện tại rời đi đang nhường chỗ cho nhiều người hơn đến. Họ đã trải qua những gì họ cần trong cuộc đời này. Họ đồng ý đến và giúp đỡ nơi mà có những thảm họa lớn. Bởi mỗi thảm họa lớn mang Trái Đất đến gần hơn với sự chuyển đổi đó.

D: Có sao? Bởi chúng tôi nghĩ đó là năng lượng tiêu cực.

P: Vâng, nhưng không phải vậy.

D: Tôi đã nghe hai phiên bản: một là Trái Đất sắp trải qua một thời kỳ khủng khiếp, hai là chúng ta sẽ tạo ra một Trái Đất mới.

P: Và cả hai đều đúng. Nhưng sẽ có một lớp phủ. Sẽ có hai Trái Đất. Cái này phủ chồng lên cái kia. Nhưng bạn phải nhớ rằng đó hoàn toàn chỉ là một trải nghiệm. Và tất cả trải nghiệm đều không có tốt hay xấu. Chúng chỉ là một trải nghiệm. Cảm nhận tốt hay xấu là do con người.

D: Vậy, một số người chọn ở lại trên Trái Đất sẽ có những trải nghiệm tiêu cực. (Vâng) Những người khác có thể chọn ở trên cái mà đang đi vào Trái Đất mới. (Vâng) Tôi cũng được thông báo rằng họ sẽ không nhận thức được nhau.

P: Đó cũng là điều tôi đã nghe.

D: Và làm Peggy, cô ấy sẽ trải nghiệm sự chuyển đổi thành rung động mới? (Vâng) Và đó sẽ là một điều hoàn toàn mới nếu toàn bộ vũ trụ chuyển đổi cùng một lúc.

P: Vâng. Nó sẽ giống như những sóng năng lượng mỹ lệ. Nó sẽ giống như một bông hoa nở ra. Năng lượng đó sẽ chảy vào vũ trụ. Nó sẽ là một điều tuyệt vời.

D: Nhưng những người trên Trái Đất cũ sẽ không biết điều này đang xảy ra.

P: Vâng, họ sẽ không biết.

D: Họ thậm chí sẽ không nhận thức được những người đã rời đi để đến Trái Đất mới?

P: Đúng vậy.

D: Tôi đã nghe những câu chuyện này từ nhiều người khác nhau, vì vậy tôi muốn nó được xác minh.

Chương 11: Năng Lượng Lỗ Đen

Khi rời khỏi đám mây, Louise thấy mình đang nhìn vào một nơi quen thuộc đến kì lạ, mặc dù nó không giống bất kỳ nơi nào trên Trái Đất. “Chúng tôi đang ở một nơi tôi đã thấy trước đây, mà tôi xác định là —— cảm giác như ở nhà. Các tòa nhà là những ngọn tháp màu hồng. Tôi đang ở phía trên hành tinh, thấy toàn các ngọn tháp kích thước khác nhau. Bạn sẽ nghĩ chúng là những tinh thể khổng lồ, nhưng tôi biết chúng là những tòa nhà. Chúng tỏa sáng, và trông như tinh thể.” Rồi cô thấy mình ở trên mặt đất. “Bây giờ tôi thấy cái trông giống như ngôi nhà, nhưng rất hiện đại, vùng ngoài. Chúng là mỗi màu khác nhau tùy thuộc vào năng lượng của con người sống ở trong đó.”

L: Ngay khi tôi nhìn thấy ngọn tháp từ xa, chỉ cảm thấy như đang ở nhà. Đó là một cảm giác tốt. (Tạm dừng) Tôi biết có cái gì đó giống như máy móc. Nó tương đương với phòng lò hơi, hoặc phòng lò. Ngoài các bộ phận vùng ngoài, có cái gì đó chạy một cái gì đó. Tôi cứ cảm thấy mình muốn đi đến cái máy móc đó. Tôi đang bị lôi kéo qua đó.

Ngay khi nói thế, cô ấy đã lập tức ở đó.

L: Tôi thấy những tạo vật là con người, nhưng một phần trong tôi biết rằng chúng tôi không phải là con người. Nhưng mọi người đang chạy ra khỏi tòa nhà có mọi máy móc đó. Và họ đang đến chào đón tôi. Họ ôm tôi, họ rất vui khi gặp tôi.

D: Họ trông như thế nào?

L: Thật buồn cười. Thấy điều này là khó hiểu với tôi. Bởi vì —— lúc đầu, họ trông giống như con người, sau đó thành cái gì đó khác, sau đó nữa họ quay trở lại thành con người. Đây là nơi tôi nói rằng tôi đang làm điều này, nhưng những gì tôi thấy là những người lỗ đen. Tôi gọi họ là vì tôi cảm thấy mình làm việc với họ. Tất cả đều có màu trắng, cao sáu feet, một hình dạng xúc xích. Họ có một cần cổ nhỏ, cánh tay nhỏ. Và một khuôn mặt hình kim cương: đỉnh đầu nhọn, phình ra hai điểm ở bên cạnh, rồi thuôn lại một điểm trên cằm. Tôi thấy đôi mắt thật sự đẹp, đẹp, nhưng xéch: từ ngoài xéch xuống. Trên khuôn mặt là một sự nhô ra, bạn gần như nghĩ não của họ đang ngồi trên đầu họ. Họ có bốn chân ló ra từ khoảng một phần ba thanh xúc xích —— cơ thể. Đó là bốn chân gầy cách đều nhau.

Vì vậy, tôi thấy họ ở đó, điều đó làm tôi bối rối, bởi vì họ nói với tôi rằng họ đến từ lỗ đen. Ồ, không, họ chỉ nói với tôi rằng họ làm việc với năng lượng lỗ đen? Vì vậy, đó là lý do tại sao tôi

cảm thấy một mối quan hệ đối với họ, bởi vì họ —— là tôi. Và một trong số họ nói, “Chào mừng, chào mừng, chào mừng.” Giống như tôi đã không ở nhà trong một thời gian dài. Chúng tôi chỉ mới tìm ra nhau, cảm giác giống vậy. Chúng tôi rất vui mừng.

D: Bạn có thể thấy mình trông thế nào không?

L: Hmm. Tôi thấy bản thân mình theo hai cách. Nếu tôi đứng xa khỏi bản thân mình và nhìn lại —— tôi trông giống tôi, con người. Nếu tôi đi vào cơ thể của tôi, và tôi nhìn xuống, thì tôi trông giống như một người lỗ đen, giống như những người này.

D: Có khó để làm cho bốn chân hoạt động không?

L: Không. Không. (Cười) Ôi, thật buồn cười là bạn sẽ hỏi điều đó, bởi vì nó giống như hỏi, “Có khó để ngồi xuống không?” Nó rất tự nhiên.

D: Bạn có nghĩ mình đã làm việc với những người này trong tòa nhà đó không?

L: Những lời tôi vừa nghe là, “Nhóm của tôi. Nhóm của tôi.” Ngay lúc này, tôi cảm thấy như tôi đang ở đây và ở đó cùng một lúc. Điều này đang xảy ra ngay lúc này. Vì vậy, vâng, tôi đã không quay lại đó một lúc.

D: Tại sao bạn rời khỏi nơi đó?

L: Umm, để lấy thông tin. Đó là lý do tôi ở đây trên Trái Đất, để có được thông tin.

D: Tại sao bạn cần lấy được thông tin?

L: Tôi vừa thấy những từ “Chúng tôi đang mở rộng.” Vì vậy, hành tinh của chúng tôi đang mở rộng. Và tôi thấy những người khác nhau từ chỗ chúng tôi đi đến nhiều nơi, sau đó chúng tôi trở lại và báo cáo. Đó là công việc của tôi. Có nhiều người khác nhau mà đều khác nhau về —— chúng tôi sẽ nói, “công việc” —— hoặc các nhóm khác nhau. Giống như nhóm của tôi làm một công việc nào đó trong “cái gì đó” vận hành “cái gì đó”. Nó phải liên quan với tòa nhà đó. Tôi cũng nhận được thông tin liên quan đến khía cạnh đó của sự vật. Sau đó một số người, nhóm họ đang ở giữa phần thành phố. Họ nhận được thông tin khác nhau từ những nơi khác nhau. (Tạm dừng) Họ đang cho tôi xem, như thể tôi đang nói chuyện với một nhóm lớn về những gì tôi đã tìm thấy —— và tôi đang ở tại một trong những tòa nhà màu hồng đó. Họ cho tôi thấy rằng khi được quyết định, tất cả những người này sẽ đi đến những nơi khác nhau, họ được chọn từ mọi nhóm khác nhau. Vì vậy, tôi đến từ nhóm đó, nhưng thông tin của tôi là dành cho tất cả mọi người, bởi vì họ đang cho tôi thấy tôi nói chuyện với nhiều người.

D: Bạn chia sẻ thông tin gì với mọi người?

L: Tôi nhận được: “Vật lý, thiên văn, đặc điểm của tất cả những thứ vật lý ở đây trên Trái Đất. Làm thế nào mọi thứ hoạt động ở đây. Văn hóa. DNA.” Chính là mọi thứ tôi có thể tìm ra.

D: Và những người khác đã đi ra ngoài cũng đang tìm kiếm đồng dạng?

L: Vâng, nhưng họ đến những nơi khác nhau vào những thời đại khác nhau. Hãy xem. Họ đang cố nói cho tôi biết có bao nhiêu người đến Trái Đất. Không, đây không phải nó. Hiện tại, không có bao nhiêu người trên Trái Đất, bởi vì chỉ có khoảng 13. Vì vậy, chúng tôi có thể có 13 người trên Trái Đất, nhưng có nhiều hay ít ở những thời đại khác nhau.

D: Tại sao việc thu thập thông tin lại quan trọng?

L: Đó là điều tôi đang tự hỏi. (Cười) Để xem nào. Họ đang nói với tôi, một phần của máy móc đó phải liên quan với năng lượng lỗ đen. Họ nói rằng bây giờ tôi biết rằng tất cả năng lượng chỉ là được nén lại với nhau rất, rất, rất, rất mạnh. Những gì đang được phát triển là một hệ thống có thể giúp chữa lành vũ trụ, hoặc nhiều hơn nữa. Với tất cả các nguồn năng lượng khác nhau mà chúng tôi đang làm việc cùng, chúng tôi cần tìm hiểu thêm về những địa điểm chúng tôi sẽ giúp đỡ. Nó sẽ tạo ra sự khác biệt. Họ đang nói, để nhanh chóng đưa ra, để tìm ra năng lượng cần thiết mà chúng tôi có thể cung cấp chúng. Đó là lý do chúng tôi tìm tất cả các thông tin này. Chúng tôi sẽ chữa lành những vấn đề khác nhau ở những nơi khác nhau, như Trái Đất, bằng những năng lượng này. Tôi không biết nơi nào khác. Nhưng một số nơi cần nhiều hơn một phần nhất định của năng lượng. Một số nơi cần một phần năng lượng khác. Một số nơi cần một liều nhất định của nó. Họ chỉ nói với tôi, khi tôi đi xuống, tôi mang theo bất cứ thứ gì cần thiết. Tôi đang mang năng lượng lỗ đen. Và bất cứ điều gì tôi tìm thấy đều là cần thiết, được cung cấp. Vì vậy, 13 người chúng tôi đang làm việc đó ngay lúc này. Chúng tôi sẽ quay về và những người khác sẽ trở lại đây. Họ sẽ làm điều đó. Vì vậy, vâng, nó nhận được thông tin, và cung cấp năng lượng cùng một lúc. Và họ cho tôi thấy lý do tôi đang phát biểu trước nhiều thành viên hội đồng, đang báo cáo. Chỉ báo cáo. “Đây là nơi tôi đã đi. Đây là cái tôi tìm thấy. Đây là những gì đã được cung cấp. Đây là chuyện đã xảy ra.”

D: Bạn có đi đi về về thường xuyên không?

L: Vâng, bây giờ tôi đã 61 tuổi trong kiếp này, họ nói tôi đã quay lại 15 lần. Và khi tôi trở lại, tôi gặp gia đình — hoặc không phải gia đình, nhóm, là cái tôi đang nhận được. Tôi gặp nhóm của mình và báo cáo. Tưởng tượng đi! Tôi được cho biết rằng mọi nguồn năng lượng khác đến, mà cái người ta cần, là một phần của cái này. Nếu ai đó cần năng lượng đồng, họ sẽ không thể xử lý các nguồn năng lượng khác. Vì vậy, họ chỉ nhận được một phần của nó.

D: Năng lượng đồng là gì?

L: Vâng, bạn biết đấy, mọi thứ đều là năng lượng. Rung động khác nhau. Một số người có thể cần rung động của đồng. Kim loại. Khoáng sản. Đó chỉ là một phần của tổng năng lượng. Khi tôi càng nhận được nhiều thông tin một cách có ý thức hơn, thì càng nhiều lần năng lượng sẽ được gửi tới nơi này, hoặc nơi đó, hay bất cứ gì. Nhưng phần lớn công việc của tôi vào ban đêm (khi đang ngủ) là đến những nơi khác nhau trên Trái Đất. Bất cứ phần nào của năng lượng lỗ đen họ cần, là những gì họ nhận được.

D: Bạn đã tình nguyện hay ai đó yêu cầu bạn làm việc này?

L: Tôi thấy rằng đó là một vinh dự. Nó giống như bạn giành được một giải thưởng. Giống như, “Bạn sắp đi bây giờ. Ồ, yeah, là tôi!” Chúng ta đều bình đẳng. Không quan trọng việc bạn là lao công hay tổng thống. Chúng ta đều bình đẳng. Ai cũng có thể được chọn. Và đó cảm thấy như thế, vào lúc này hay lúc khác, mọi người làm điều này. Bạn chỉ bước ra từ một nhóm khác.

D: Khi bạn đến Trái Đất, bạn đã bắt đầu từ nhiều năm trước sao? Bạn có thể thấy nơi mà tất cả bắt đầu?

L: Khi bạn hỏi điều đó, họ cho tôi thấy cùng một hành tinh. Hãy xem. Tôi thấy bản thân mình đã đi đến những nơi khác nhiều lần, và cũng nhiều lần đến Trái Đất. (Tạm dừng) Vì vậy, chúng tôi đang ở trong một tòa nhà lớn có nhiều ngăn kéo. Hầu như bạn có một cái hộc với một ngăn kéo trong đó. Và khi bạn đã sẵn sàng thực hiện chuyến đi của mình. —— Tôi không thấy bạn vào trong ngăn kéo như thế nào, nhưng bạn đang ở trong ngăn kéo. Tôi không biết làm thế nào nó xảy ra ngay lúc này, nhưng cơ thể vật lý của bạn đang ở trong ngăn kéo. Thân thể tinh thần của bạn đi, sau đó bạn trở lại, và đó là cơ thể của bạn một lần nữa.

Đây nghe có vẻ rất giống với các ca khác, nơi cơ thể vật lý được giữ trên tàu vũ trụ. Cơ thể được đặt trong trạng thái ngắt hoạt động trong khi tinh thần chuyển sang một nhiệm vụ khác.

D: Thế thì cơ thể không phải chết.

L: Không chết, gần giống như đang ngủ đông hay gì đó.

D: Và nó đang chờ bạn hoàn thành... hành trình của bạn? (Vâng) Vì vậy, tinh thần của bạn, linh hồn của bạn, là người làm các hành trình?

L: Vâng. Tôi đã chọn nó. Tôi không biết ai quyết định. Tôi được cho biết đó là các thành viên hội đồng. Họ, bằng cách nào đó, quyết định: bây giờ đến lượt của người đó, người đó, người đó. Rồi họ đi, và trở lại. Giống như tất cả mọi người trên hành tinh đang nhảy từ nơi này đến nơi khác, và qua qua lại lại. Bây giờ họ nói với tôi về nhóm của tôi. Một nhóm 19 người, nhưng bởi vì những người khác ở những nơi khác, bạn thường làm việc với một nhóm khoảng 12. Nó tiếp tục thay đổi, nhưng tất cả các bạn có thể chọn nơi nhóm rời đi.

D: Hội đồng làm gì với tất cả những thông tin này sau khi nó được đưa trở lại và báo cáo?

L: Tôi không thấy máy tính, nhưng tôi được bảo rằng họ không cần máy tính. Họ chỉ nghe thông tin, và họ biết để quyết định. Nói thế này, nếu bạn cho ai đó một lượng thuốc nhất định, và họ cần thêm một chút nữa. Họ biết để gửi lại thêm một chút cái này. Bằng cách nào đó, bởi báo cáo những gì bạn phát hiện ra, và những gì đã làm, họ biết bước tiếp theo là gì. Họ biết bao nhiêu người nên đến Trái Đất. Bao nhiêu người nên đến đây, bao nhiêu người nên đến đó. Cần

cung cấp bao nhiêu năng lượng lỗ đen. Bao nhiêu là cần thiết ở mỗi nơi. Đó là những gì họ đang theo dõi. Rõ ràng, mỗi lần bạn ghé thăm, bạn có năng lượng lỗ đen. Và bạn có thể chữa lành bằng nó. Ở đây và ở đó, bất cứ nơi nào cần nó.

D: Tại sao họ gọi nó là “năng lượng lỗ đen”?

L: Tôi vừa mới nhận: “Bởi vì nó là vậy!” (Cười) Để tôi xem. Nó đến từ những lỗ đen trong vũ trụ. Bằng cách nào đó họ có thể khai thác năng lượng này, chứa nó và phân giải nó.

D: Câu hỏi tiếp theo chính là điều mà các nhà khoa học của chúng tôi luôn thắc mắc. Lỗ đen là gì? Chúng ta biết điều các nhà khoa học nói, nhưng họ thì nói gì?

L: (Tạm dừng) Cái tôi đang được cho thấy là —— bạn đang nhìn vào vũ trụ, và bạn thấy nó là màu đen với các hành tinh ngôi sao, bất cứ gì. Sau đó, bạn hình dung rằng màu đen như là một loại kết cấu, hoặc bất cứ cái gì như vậy. Một thứ hoàn toàn đặc cứng. Nó thậm chí có thể là —— nếu bạn muốn hình dung nó như nhựa, nhưng hình ảnh vũ trụ là một thứ đặc chắc. Sau đó từ bên phải và từ bên trái, hai phần của nó đi về phía nhau. (Sau đó cô ấy cho tôi thấy điều cô ấy nhìn thấy bằng cách lấy một tờ giấy và uốn cong các cạnh về phía nhau để chúng chạm vào nhau.) Khi chúng đang di chuyển về phía nhau, nơi chúng ép lại ở chính giữa, nó khởi đầu năng lượng mà bắt đầu xoay. Và đó là nguyên nhân gây ra lỗ đen. Nó gần giống như bạn có đá dưới mặt đất ở đây, di chuyển và gây ra một trận động đất, do áp lực. Vì vậy, năng lượng của vũ trụ tụt lại, và gây ra một xoáy... không! Họ đang nói với tôi, không phải là xoáy. Họ đang nói với tôi, hãy nghĩ đó là áp lực. Chúng gây áp lực khi nó đẩy vào nhau, đó là nguyên nhân khiến năng lượng bị nén lại. Và đó là cái chúng tôi làm việc cùng, năng lượng nén đó.

D: Các nhà khoa học nói không có gì tồn tại trong lỗ đen.

L: Vâng, họ nói mọi thứ đều bị hút vào nó. Nó là rất đậm đặc, là những gì tôi đã nhận được. Họ cứ nói, “Áp lực, áp lực, áp lực.”

D: Không gì có thể tồn tại bên trong nó. Họ nói sao?

L: Họ đang cho thấy như thể có một lỗ đen ở ngay đó. (Cười) Một người đang nói, “Này, nhìn tôi đi!” Và anh nhảy vào đó, nhảy ra. Nhảy vào, nhảy ra. Nhảy vào, và nói, “Này, tôi có thể! Tôi có thể tồn tại!” Và họ đang nói rằng chúng tôi có thể mang lấy năng lượng đó. Đó là lý do chúng tôi đến Trái Đất. Chúng tôi chủ yếu tìm hiểu những tác động đã xảy ra kể từ khi nhóm người cuối cùng xuống và mang lại năng lượng lỗ đen. Vì vậy, chúng tôi tìm hiểu tất cả những chuyện này, đồng thời chúng tôi đang phân phát năng lượng lỗ đen. Sau đó, chúng tôi quay lại và báo cáo, “Đây có vẻ là bộ dạng sự vật bây giờ.” Vì vậy, chúng tôi tồn tại với năng lượng lỗ đen.

D: Nhưng các nhà khoa học của chúng tôi nói rằng mọi thứ đều bị hút vào, và không gì có thể thoát ra được?

L: Vâng, họ tiếp tục cho tôi những từ “Áp lực, áp lực, áp lực, áp lực”. Có quá nhiều áp lực ở đó. Họ đang nói rằng chúng tôi làm việc đó. Chúng tôi có thể vào và ra, vào và ra. Chúng tôi mang một số năng lượng lỗ đen theo cùng mình. Chúng tôi phân tán một số trong đó. Chúng tôi không thể mang cả một lỗ đen xuống —— quá nhiều. Họ đang nói với tôi, chúng tôi chỉ làm việc cùng một phần nhỏ. Vì vậy, nó là một năng lượng cô đặc, rất mạnh mẽ.

D: Chúng tôi cũng đã nghe nói rằng nếu có thứ gì đó bị hút vào, nó sẽ xuất hiện ở một nơi khác.

L: Giống như một lỗ trắng. Đó là điều mà một số nhà vật lý gọi nó, tôi đoán vậy.

D: Nhưng họ nói, tàu không gian hoặc những thứ như thế sẽ không thể thoát khỏi một lỗ đen. Nó sẽ kéo chúng vào bên trong.

L: Vâng. Khi tôi cố gắng tìm hiểu điều gì sẽ xảy ra, tôi vẫn tiếp tục nhận được, “Áp lực, áp lực, áp lực.” Họ cho tôi thấy một khu vực, áp lực, áp lực và áp lực này. Họ đang nói rằng chúng tôi rõ ràng là một rung động nhất định có thể xử lý năng lượng và làm việc với nó. Và nếu tàu vũ trụ là một rung động nhất định, họ có thể xử lý nó. Họ có thể vào và ra, nếu là rung động đúng.

D: Lý thuyết nếu bị hút vào nó, bạn sẽ đi ra một phần khác của thiên hà hay ở đâu đó khác có đúng không?

L: (Cười) Người đang nhảy vào nhảy ra cái lỗ đen nhỏ nói, “Hãy đi với tôi.” Gần giống như chúng tôi đang trôi nổi xuyên không trung. Vì vậy chúng tôi đang ở tại lỗ đen rất nhỏ này. Nó chỉ lớn bằng một ngôi nhà, nhưng nó vẫn là cùng loại năng lượng. Và anh ta nói, “Được rồi. Bạn có thấy gì trong đó không?” Tôi nói “Không. Tôi không thấy gì cả.” Giống như khi bạn nhìn vào vũ trụ. Nó trông trống rỗng và đen. Rồi anh ta nói, “Được rồi. Hãy đi vào trong đó. Bạn có cảm thấy gì không?” Tôi nói, “Không.” Và giờ tôi là một trong những người đó. Anh ta lấy ra một dụng cụ nhỏ đo pound/inch vuông —— một máy đo áp suất, anh ta nói, “Được rồi, xem này.” Và áp lực cao đến mức nó phát nổ. Rồi anh ta nói, “Áp lực, áp lực, áp lực.” Vì vậy bây giờ chúng tôi sẽ đi sâu hơn vào nó. Nó giống như chúng tôi đang đi xuống. Và có vẻ như... bạn biết nơi hai mảnh vũ trụ giao nhau chứ? (Ví dụ trước đó) Chỉ một phần của vũ trụ giao nhau, và ở trên nó, bên dưới nó và ở hai bên của nó, nó không bị ép vào với nhau. Vì vậy, chúng tôi đi ra phía bên kia, và không có áp lực. Ý tôi là, nó ở trên và dưới và hai bên. Tất cả đều giống nhau. Vì vậy, một lần nữa, anh ta nói, “Áp lực, áp lực, áp lực.” Đó là nó. Đó là áp lực.

D: Nhưng anh đã ra ngoài tại một nơi khác?

L: Vâng, nếu bạn muốn đi —— không phải trong một chiều kích khác. Bạn đang ở trong vũ trụ tại trên cùng, dưới cùng, hai bên. Chỉ có một khu vực nhất định bị ép vào nhau đó là lỗ đen. Và đó là khái niệm về nó. Đó là lỗ đen. Và anh ấy chỉ ra cho tôi, khi anh ta nói, “Áp lực, áp lực, áp lực”, anh ta không nói về vật lý của chúng ta. Không phải áp suất khí quyển của chúng ta, không phải áp suất chất lỏng của chúng ta. Anh ấy đang nói về áp lực năng lượng. Năng lượng chỉ bị ép ép đẩy đẩy. Và anh ấy nói nó không giống như thứ gì đó trở nên dày đặc hơn. Nó

không phải là một năng lượng đặc biệt hơn khi bạn đi từ khí, đến lỏng, rắn, hay đại loại thế. Nó không dày đặc hơn theo cách đó. Đó khác vật lý. Nó khác —— (Tạm dừng) Tôi tiếp tục nhận được các từ, “Không thể hiểu, không thể hiểu được.” Ít nhất tôi có thể hiểu rằng nhiều năng lượng khác nhau bị gây áp lực. Nhưng nó không giống như khi bạn lấy khí trên Trái Đất và gây áp lực lên nó. Nó không giống như khi bạn lấy chất rắn và gây áp lực nó.

D: Tôi nghĩ những người liên quan đến vật lý sẽ quan tâm đến điều này. Vì vậy, nó không phải theo cách họ nghĩ?

L: Vâng. Nó gần giống như một luật áp lực khác. Đó là cách mà năng lượng đang phản ứng.

D: Đó là lý do bạn có thể sử dụng nó, bởi vì nó là một dạng năng lượng khác. (Vâng) Tôi đang nghĩ về ET với phi thuyền không gian của họ. Họ biết cách thao lược các lỗ đen, hoặc tránh xa chúng. Điều đó nghe có lý không?

L: Những gì tôi vừa được cho thấy là những ET khác nhau có những rung động khác nhau. Họ có năng lượng khác nhau. Và các lỗ đen khác nhau có lượng áp suất khác nhau. Vì vậy, họ đang cho tôi thấy.... Chờ một chút! Chắc chắn rồi! Đó có lý. Tùy thuộc vào năng lượng đã có mặt trong phần vũ trụ đó vào thời điểm hai phần được đẩy lại với nhau, điều đó phụ thuộc vào loại lỗ đen. Những loại năng lượng nào bị gây áp lực. Vì vậy, người ta —— các ET và các phi thuyền không gian khác nhau thường biết. “Chúng ta có thể đi vào lỗ đen này. Chúng ta không thể đi vào lỗ đen kia.”

D: Một số người nghĩ về lỗ đen như những cổng. Đó có phải là một thứ khác không?

L: Điều họ vừa nói là, “Cổng là cổng.”

D: Vậy một lỗ đen không thể được sử dụng như một cổng?

L: Những từ tôi vừa nhận được là “Trong những hoàn cảnh đặc biệt.” Vì vậy, một cách rõ ràng, đôi khi.

D: Vậy, nó cho thấy có “sinh mệnh và tinh thần” có thể sống trong bất kỳ hoàn cảnh nào?

L: (Cười) Tôi chỉ có hai từ, “Tất nhiên.”

D: Bởi các nhà khoa học của chúng tôi nghĩ rằng không gì có thể sống trong một thứ đậm đặc và nặng nề.

L: Thực ra, chúng tôi không sống ở đó, nhưng chúng tôi có thể ở trong lỗ đen, và chúng tôi có thể sử dụng chúng.

D: Vì vậy, hành tinh mà bạn coi là nhà, không thực sự ở trong lỗ đen?

L: Vâng. Nó ở bên ngoài lỗ đen, nhưng sử dụng năng lượng của lỗ đen. Nó biết làm thế nào làm điều này, sau khi lấy năng lượng lỗ đen thì dùng nó giúp những nơi khác trong vũ trụ.

D: Có thể đã được hướng dẫn, và họ biết làm thế nào để làm điều đó. (Vâng) Và đây là điều họ muốn Louise làm, điều hướng năng lượng?

L: Vâng. Tại thời điểm này.

D: Khi Louise đến Trái Đất, cô ấy đã từng có nhiều kiếp sống ở đây, hay đây là lần đầu tiên của cô ấy?

L: Những gì tôi tiếp tục nghe, “Nhiều người đã được in dấu ấn.”

Để biết thêm thông tin về việc in dấu ấn, xem sách Keepers of the Garden và Between Death and Life của tôi, cùng phần đầu cuốn sách này.

D: Vậy, thực sự không cần thiết phải sống nhiều kiếp sống.

L: Người đang đưa tôi vào lỗ đen nói: “Ồ, vâng. Tất nhiên là không cần.”

D: Nhưng một điều quan trọng bây giờ, cô ấy đang thu thập thông tin để gửi lại.

L: Vâng. Đó là chuyện tôi đã làm trước đây.

D: Tôi nhận được cùng một thông tin từ nhiều người, rằng có những thực thể thu thập thông tin và báo cáo lại. Vì vậy, tôi đoán nhiều người trong số họ đang đi trên cùng một sứ mệnh.

L: Wow! Vâng. Thật tuyệt.

D: Tôi có thể tiếp tục nhận thông tin cho Louise theo cách này, hay tôi nên liên lạc với tiềm thức của Louise?

L: Vâng, cho cả hai phần, đó là có thể, nếu bạn muốn.

D: Tôi có thể làm điều đó theo hai cách? (Vâng)

Sau đó tôi hỏi về một vấn đề vật lý mà Louise muốn được giúp đỡ. Cô đã có một số áp lực đè lên lưng giữa hai bả vai.

L: Tôi lại thấy những cái ngăn kéo, nơi mà cơ thể vật lý đang ở. Để tôi xem. À được rồi. Đó là nơi cơ thể vật lý của tôi bây giờ — cơ thể con người của tôi — đang cảm thấy sự kết nối với cái kia. Điều đó thật kỳ lạ. Họ nói rằng đó là bởi tôi đang ở trong liên kết chặt chẽ như vậy vào lúc này. Đây chỉ là cách cơ thể vật lý của tôi phản ứng cùng kết nối đầy năng lượng này với người mà là tôi đang ở đó. Họ đang nói, giống như khi bạn nhìn thấy một tiền kiếp, và bạn cảm thấy những cảm xúc. Tôi thấy điều này xảy ra, là cái người trên hành tinh đó. Tôi có thể cảm nhận được kết nối. Và cách tôi cảm thấy nó một cách vật lý, ở phía sau luân xa tim của tôi. (Tạm dừng) Tôi thấy họ giải thích gì đó, nhưng tôi không thể nghe được. (Tạm dừng) Được rồi. Tiền kiếp, tiền kiếp mà tôi đã được in dấu ấn như một con người, ở trung gian những cuộc sống

đó (cái mà tôi gọi là “cõi tinh thần”), đó cũng là một ảo ảnh. Rằng hành tinh tôi sống là một ảo ảnh. Lỗ đen là ảo ảnh. Cho nên không có những cuộc sống trung giới.

D: Nhưng cơ thể vật lý của cô ấy đang đợi cô ấy trở về trên hành tinh đó?

L: Vâng. Và điều đó sẽ xảy ra. Nhưng đó cũng là một ảo ảnh. Mọi thứ. Mọi thứ. Mọi thứ đều là ảo ảnh. Vì vậy, những gì chúng ta thấy giữa những kiếp sống, đó cũng là một ảo ảnh.

D: Nhưng nó trấn an người ta.

L: Đúng vậy.

D: Nếu không, sẽ rất khó để tâm trí chúng ta hoạt động nếu chúng ta không có thứ gì đó mà chúng ta nghĩ là thật. Vâng, nếu tất cả mọi thứ chúng ta biết là một ảo ảnh, vậy có bất cứ cái gì là thực không? Bởi vì tôi biết chúng ta tạo ra thực tại của mình. Chúng ta tạo ra ảo ảnh của mình.

L: Tôi chỉ đang chờ câu trả lời. Và tôi đã được cho thấy cái trông giống như Mặt Trời trung tâm vĩ đại.

D: Và đó là cái thật?

L: (Cười) Tôi chỉ nhận được, “Nếu bạn muốn nó là vậy.” (Tạm dừng) Họ cho tôi thấy tất cả các vũ trụ khác nhau. Tôi đặc biệt nhìn thấy Trái Đất. Tôi đặc biệt thấy — tôi đoán bạn gọi nó là hành tinh nhà của tôi. Tôi thấy mọi thứ bị hút về một nơi. Giống như tôi đang đứng ở mặt trời trung tâm vĩ đại, và mọi thứ đang bị hút vào trong đó. Vậy câu hỏi là gì?

D: Mặt Trời trung tâm vĩ đại là gì?

L: Có một thứ mà từ đó nó được tạo ra — mọi thứ đều ở trong nó. Mọi thứ đều ở trong đó, bởi vì tất cả đều bị hút vào ngay trong đó.

D: Nó trông như thế nào?

L: Đối với tôi, có vẻ như bạn đang ở trong một ánh sáng vàng kem hoàng kim, nhưng nó có cảm giác đang bùng cháy. Bạn không thể thấy lửa. Bạn không thể cảm nhận được lửa. Nhưng đó là ý nghĩa của điều đó.

D: Tôi không muốn ảnh hưởng đến bạn, nhưng tôi đang nghĩ về điều gì đó tôi đã được cho biết. Rằng qua hàng thiên niên kỷ, mọi thứ đã được tạo ra sẽ trở lại Nguồn. Nghe có cảm giác gì không?

L: Không, đó không phải những gì tôi đang được cho thấy. Tôi không được cho thấy một vụ nổ. Tôi được cho thấy một cách tượng trưng rằng mọi thứ chúng ta đã nói về: nhà của tôi, Trái Đất, bất cứ cái gì, bắt nguồn từ đó. Và tôi chỉ nhận được những lời, “Không có sự nổ, không có vụ nổ.”

D: Mặt trời trung tâm vĩ đại có tương đương với cái mà một số người gọi là “Nguồn” không? (Tạm dừng) Bạn có nghĩ đó là tên gọi khác của cùng một thứ không?

L: Những người khác gọi nó là Nguồn. Nhưng tôi thấy đó là một quả cầu ánh sáng. Tôi đang nhìn thấy hàng ngàn quả cầu ánh sáng khác, và sau đó tất cả chúng đều phóng vào nơi khác. Nó giống như nếu Trái Đất ở bên trong —— phát xuất từ Nguồn. Sau đó, cái chúng ta gọi là Nguồn, cái chúng ta thấy là Nguồn, trông giống như phát xuất từ một Nguồn khác.

D: Vậy, chúng ta đang giới hạn nó bằng cách nghĩ rằng chỉ có duy nhất một?

L: Đúng vậy. Và tôi đang nghe, nó cứ tiếp diễn như thế mãi mãi. Và năng lượng này là có thể được tất cả mọi người sử dụng.

Sau đó tôi hỏi về mục đích cuộc đời cô ấy, những gì cô ấy phải làm với cuộc sống của mình. Đây là một trong những câu hỏi của cô ấy.

L: Họ cho tôi thấy rằng tôi tiếp tục đi đi về về từ hành tinh của tôi đến Trái Đất —— hoặc hành tinh đó đến một nơi khác. Nhưng tôi không muốn biết mục đích của mình trên thế giới đó. Tôi muốn biết mục đích của mình trên Trái Đất. Thế giới này.

D: Vâng. Những thứ khác rất thú vị, nhưng chúng ta phải sống ở đây trong vật lý lúc này.

L: Những từ tôi đang nhận là, “Cứ tiếp tục.” Và cảm giác là tôi luôn đi theo trực giác. Tôi luôn dẫn đầu ở đây và ở đó. Chú ý đến trực giác.

Louise có một câu hỏi về một trải nghiệm bất thường khoảng 20 năm trước, xảy ra vào ban đêm, cô ấy thấy một quả cầu lưới kim loại làm việc với một cái lỗ trong đó, và cô ấy đi vào trong nó.

L: Tôi đã về nhà. Họ muốn nói với tôi rằng, những gì đã xảy ra sau đó là một phần tiềm thức nhân loại của tôi đã bắt đầu nhận thức được tôi là ai và tôi đến từ đâu. Tôi đã trở lại mỗi đêm và học hỏi. Đó là những gì đang xảy ra bây giờ, là những gì sẽ tiếp diễn từ bây giờ. Họ cho tôi thấy rằng, trước thời điểm đó, tôi đã không thực sự mang năng lượng lỗ đen đến Trái Đất. Tôi đã đến đây và lớn lên, quen với Trái Đất, rồi tôi đã sẵn sàng. Đây là khoảng 40 tuổi. Và mỗi đêm tôi qua qua lại lại. Tôi đã được nhắc nhở về nơi từ đó tôi đến. Tôi đã ở trên Trái Đất vì cái gì. Và cuối cùng, họ nói, “Bây giờ mang cái này đến với thế giới.” Bây giờ vào ban đêm, tôi đi bất cứ đâu. Để xem nào, quả cầu biểu thị gì? Họ nói, “Nó biến mất sau đó, phải không?” Tôi không bao giờ nhìn thấy nó sau đó lần nào nữa. Điều này cho tôi thấy đó là một năng lượng xung

quanh tôi đang giữ cho mọi thứ không bị kích hoạt cho đến khi tôi sẵn sàng. Và cái lỗ có nghĩa là được giải phóng khỏi đó, sau đó đi lên và nhận thông tin. Và sau đó tôi đã sẵn sàng. Vâng, vì lợi ích tốt lành!

Chương 12: Dưới Lòng Đất

Tôi đã viết về các thành phố dưới lòng đất trong Vũ Trụ Xoắn 2, vì vậy ý tưởng không phải là mới. Có rất nhiều thần thoại và truyền thuyết liên quan đến những người sống dưới lòng đất, và tôi luôn tin truyền thuyết dựa trên một hạt giống của sự thật. Nhiều lần chúng đã được thêm bớt và thay đổi qua nhiều năm để phù hợp với nền văn hóa mà phục sinh hoặc bảo tồn chúng, nhưng tôi đã được cho biết nguồn gốc của chúng (bất kể mờ mịt thế nào) đều dựa trên các sự kiện có thực. Tuy nhiên, câu chuyện kể trong phiên này là một phiên bản khác.

Khi rời khỏi đám mây, cảnh mà Marian thấy mình trong đó khiến cô cảm thấy không thoải mái. Cô đang đứng trước một cây sồi khổng lồ mọc ở đầu một khu rừng u tối. Khu rừng sát bờ biển chỉ với một chút cát ngăn cách nó khỏi nước. Mặt đất đã bị xói mòn hoặc bị biển cuốn cho đến nơi nó đang lấn chiếm cây.

Cây rất to và già, vỏ màu đen, mắt cây lồi lõm, lá nhỏ hẹp không giống bất cứ thứ gì trên Trái Đất. Đây là một trong những điều khiến cô cảm thấy không thoải mái. Có rất nhiều những cây kỳ lạ và đáng ngại che khuất ánh sáng trong rừng. “Rừng lạnh. Không nên lạnh như thế. Không cảm thấy xấu, nhưng cảm thấy không đúng. Sự cân bằng không đúng, hoặc... một cái gì đó không đúng.” Rồi một khái ngộ, “Ồ! Không có bất kỳ sinh vật nào! Không có âm thanh! Không có gì cả!”

Cô phát hiện mình là một người đàn ông trẻ tóc đỏ mặc lông thú mang theo cung, dao và tên. Anh thường dùng chúng để săn bắt động vật, nhưng anh nói, “Tôi đang săn tìm thứ gì đó khác.” Thứ gì đó nên được tìm thấy trong khu rừng xa lạ này. Cây mọc rất khít tạo thành một mái vòm tự nhiên làm tắt ánh sáng, cũng hình thành một đường hầm (hoặc như cô mô tả nó: một hang động). “Tôi đang tìm thứ gì đó nên ở cuối cái hang này. Rừng tạo thành một hang động do cách nó sinh trưởng.”

D: Bạn có từng đến khu vực này chưa? (Chưa) Nhưng có thứ gì bạn đang tìm kiếm?

M: Tôi hy vọng thế.

D: Làm thế nào bạn biết nó có ở đó nếu bạn chưa từng đến khu vực này trước đây?

M: Tôi không có, đó là lý do tôi đang tìm kiếm.

Anh ta chỉ tiếp tục với niềm tin, bởi vì con đường duy nhất anh ta biết về thứ mình đang tìm kiếm chính là từ những câu chuyện, những câu chuyện mà mọi người đã kể với anh ta. Theo như anh biết, không ai trong số người dân của anh từng tìm kiếm hoặc cố gắng tìm ra nó. Vì vậy, tôi tò mò tại sao anh cảm thấy cần phải tìm kiếm nó. “Có một lý do: nó cần thiết. Tôi không biết tại sao. Nó giữ câu trả lời cho một cái gì đó.”

D: Một câu trả lời cho bạn hoặc người dân của bạn?

M: Đó là cho toàn bộ. Bạn không tìm kiếm cho mình.

D: Có ích kỷ không nếu bạn tìm kiếm thứ gì đó cho chính mình?

M: Có! (Anh ta có vẻ kinh ngạc trước ý tưởng đó.)

D: Những câu chuyện bạn đã nghe về nó là gì?

M: Chỉ là nó ở đây. Bạn sẽ tìm thấy nó ở cuối hang. Nó chứa câu trả lời. Nó có những gì cần thiết để tồn tại, để tiếp diễn. Nó ở đâu đó trong hang động này.

D: Nó là một vật thể hay gì?

M: Không. Nó thiên về một sinh mệnh. Thật khó để giải thích. Nó không thực sự có hình dạng, nhưng nó có thể có nhiều hình dạng. Những câu chuyện chỉ nói về cái nó nắm giữ, và ý tưởng về câu trả lời. Đó là một món quà. Tôi không biết cách giải thích điều này.

D: Có cái gì đang diễn ra trong khoảng thời gian bạn cần giúp đỡ và trả lời?

M: Có những thay đổi được mong đợi, những thay đổi lớn. Những thay đổi vừa tạo thành lại vừa phá hủy. Tất cả mọi người, nhiều nơi. Như thể Trái Đất sẽ tự bật lên, và bạn phải bắt đầu lại. Được kỳ vọng, nhưng kiến thức về kinh nghiệm vận dụng, hoặc tiếp diễn, sẽ bị mất đi.

D: Những câu chuyện cho bạn biết rằng nó đang đến? (Vâng) Có chuyện gì đang xảy ra không? Có dấu hiệu nào không?

M: Không phải nơi tôi sống, nhưng chúng tôi biết nó đang đến.

D: Nhưng đó có thể là một thời gian dài trong tương lai, phải không?

M: Nó gần hơn chúng ta nhận thức. Bạn đọc, bạn thấy, bạn nghe. Bạn nghe thấy những dấu hiệu. Bạn xem. Tất cả mọi thứ cho bạn thấy, nếu bạn đủ chăm chỉ lắng nghe, bạn có thể nghe thấy nó.

D: Người dân của bạn phải rất hài hòa với thiên nhiên nếu bạn biết những điều này.

M: Đó chỉ là cách bạn học hỏi. Không thể học nó theo bất kỳ cách nào khác. Bạn phải vậy. Nếu bạn bỏ qua nó, bạn sẽ kết thúc... ra đi!

Tôi hỏi anh ta về nơi người dân của anh ta sống. Không có nhiều người trong số họ, và họ sống trong những cấu trúc gần khu rừng. “Chúng được làm như một phần của rừng. Nếu nhìn từ xa, bạn không thể phân biệt họ với khu rừng. Họ hòa nhập và được che giấu.” Dù đã quen thuộc với khu rừng, nhưng khu vực anh làm hành trình rất khác và xa nhà của anh.

Tôi chuyển anh ta đến lúc anh ta đã xuyên qua khu rừng (hoặc hang động, vòm cây) để xem anh ta có tìm thấy thứ đang tìm kiếm hay không. Anh gặp khó khăn khi mô tả nó. “Nó không có hình thể. Nó rất sáng. Nó thay đổi hình thể. Nó không đặc chắc. Gần giống như chất lỏng, nhưng không phải là chất lỏng. Nó rất, rất trắng! Tôi chưa từng thấy gì giống thế. Đôi khi nó trông giống như một ông già, sau đó nó di chuyển, hoặc chuyển đổi, hoặc biến đổi, và nó trông giống một cái gì đó khác. Nhưng không gì trong số các hình thể là rắn đặc!”

D: Bạn đã tìm thấy thứ này ở đâu?

M: Nó ở cuối hang. Ở đây rất rộng, rất lớn, không giống như lối đi, không tối. Tôi bước đến rìa hang, và có thể thấy một ánh sáng trong cửa hang. Tôi đã rất ngạc nhiên.

D: Bạn có thể nói chuyện với thứ này không?

M: Có và không. Không giống như cách tôi nói chuyện với bạn, mà giống như anh ta nói chuyện với tôi. Giống như khi bạn nghe cây, hoặc bạn lắng nghe gió. Không giống như khi bạn nói chuyện với người khác — Anh ấy đã cho tôi một mảnh nhỏ của mình. (Tôi không hiểu.) Nó vừa vụn trong tay tôi. Đó là một phần nhỏ của nó... của anh ta. Tôi phải mang về. Như thể bạn có nước, rồi bạn lấy một cái muỗng và múc đi một ít. Nhưng anh ta không phải là chất lỏng, không có cảm giác nước. (Đó là cách tốt nhất anh có thể mô tả nó)

D: Cái mảnh đó trông như thế nào?

M: Nó đẹp, nhưng nó chỉ... phát sáng! Nó giống như một ánh sáng trắng vàng. (Cười)

D: Khác biệt! Nhưng bạn không có điều gì muốn nói với anh ấy sao?

M: Đây là nó. Đây là cái tôi đem về.

D: Anh ấy không đưa ra câu trả lời cho bạn?

M: Vâng, anh ấy đã cho tôi mọi câu trả lời! Chúng nằm trong tay tôi! (Cười) Tôi sẽ mang về. Cái này sẽ giữ cho chúng tôi an toàn; cái này sẽ đảm bảo cho chúng tôi tiếp tục. Mặt đất sẽ đóng lại, và nó phải vậy.

Sau đó, chàng trai biết đã tới lúc trở về nhà mình. Anh ta chỉ cầm một mảnh ánh sáng kì lạ trong tay. “Nó không lạnh. Nó không nóng. Đó là một cảm giác khác thường. Đó là một cảm giác tốt. Nó không nặng, nhưng tôi biết nó có ở đó. Gần giống như đó là một phần bàn tay tôi nhưng tách rời.” Tôi rút thời gian để anh ta trở về nhà.

M: Có rất ít thời gian — Nó đang bắt đầu. Cái này phải đi vào trung tâm.

D: Cái gì đang bắt đầu?

M: Sự thay đổi, Trái Đất... bật tung! Trái Đất, nó nhô lên và gập lại, giống như làm thành một cái kén.

D: Bạn đang thấy gì?

M: Trái Đất bung lên và gập lại! Cái mảnh này phải nằm ở trung tâm làng. Nó phải ở giữa các ngôi nhà. Và nó sẽ giữ. Nó sẽ giữ cho mọi người an toàn.

D: Bạn nói nó giống như một cái kén, giống như Trái Đất đang gập lại. Ý bạn là như bụi đất cuốn, hoặc nước hay gì?

M: Chủ yếu là bụi đất. Có cây trong đó, nhưng nó là Trái Đất. Đó là cách bạn làm vỏ rỗng, nhưng rất dày, rất lớn.

D: Bạn có thấy điều này sắp đến?

M: Tôi thấy nó diễn ra.

D: Tôi nghĩ sẽ rất đáng sợ khi thấy điều đó.

M: Không, người ta dạy rằng điều này được cho là sẽ xảy ra. Thứ cần thiết là cái mảnh để chúng tôi có thể sống sót. Nó sẽ là một thời gian dài ở dưới trước khi chúng tôi trở lại.

D: Và bạn làm gì? Đợi và xem?

M: Đó là tất cả những gì bạn có thể làm.

D: Tôi đang cố gắng để có được một hình ảnh tâm trí về nó, bởi vì tôi không thể nhìn thấy nó. Vì vậy, nó giống như bụi đất đi qua rừng?

M: Khi bạn đang ở trên biển và sóng lên cao, nó giống vậy. Bụi đất xuất hiện như một con sóng, nhưng nhờ cái mảnh này, nó không ập xuống ở trung tâm. Nó đi qua.

D: Vì vậy, khu vực nhỏ bé của bạn giống như một mắt bão ở giữa nó. (Vâng) Những cái cây cũng trong đó?

M: Một số, không phải tất cả.

D: Bạn nói nó như một cái kén. Nó chỉ đi qua.

M: Vâng. Nó đi xuống. Nó phải đi xuống. Toàn bộ ập xuống vào Trái Đất, giống như một cái kén đi vào một cái gì đó. Sẽ có nhiều thay đổi trên bề mặt. Cái kén này sẽ đi xuống đất. Sâu, vì vậy nó sẽ không bị ảnh hưởng.

D: Và đó là tất cả mọi người dân của bạn?

M: Tất cả đều ở nhà. Nhiều người thì không, thật không may.

Mặc dù có vẻ rất kỳ lạ với tôi, nhưng tôi cho rằng bất cứ điều gì cũng có thể xảy ra.

M: Đó là cách duy nhất để sống sót bây giờ.

D: Bạn có thể thở bên trong đó không?

M: Vâng. Đó là kích thước cả ngôi làng. Đó là kích thước cả khu vực.

D: Bạn có thể thấy?

M: Nhờ cái mảnh, vâng.

D: Bạn có thể tiếp tục sống?

M: Vâng. Họ sẽ sống ở đây trong một thời gian dài. Sẽ rất nhiều, nhiều năm nữa, trước khi họ quay lại.

D: Tại sao bạn phải ở lại đó quá lâu?

M: Mất bao lâu để cây mọc? Những gì sẽ biến mất đã biến mất. Nó không thể phục hồi ngay lập tức. Họ sẽ phải học lại một số phương pháp cũ và giữ các giáo lý. Và khi đến thời điểm, họ sẽ quay trở lại bề mặt.

D: Bạn có thể tìm thấy thức ăn dưới đó?

M: Có nhiều thứ để ăn. Chúng tôi cũng có hạt giống để trồng.

D: Bạn có thể đi ra ngoài cái kén này không?

M: Vâng, nó mở ra. Có những không gian lớn.

D: Tôi tự hỏi ai đã làm ra các không gian dưới đó?

M: Trái Đất. Có những lỗ hổng lớn trong Trái Đất mà bạn có thể đi vào. Có những hồ nhỏ. Trái Đất có nhiều bí mật, và nhiều sinh mệnh, tạo vật. Giống như lắng nghe cây và đá, nói chuyện với những tạo vật khác. Trái Đất là một thứ đồng nhất. Nó đã sẵn sàng cho chúng tôi; chúng tôi phải sẵn sàng cho nó.

D: Vậy cũng có những tạo vật ở dưới đó?

M: Nhiều. Một số chúng tôi chưa từng thấy trước đây.

D: Tôi tự hỏi làm thế nào họ xuống được đó?

M: Cũng giống như cách chúng tôi đã làm.

Đây nghe có vẻ càng lúc càng giống thành phố ngầm được mô tả trong Vũ Trụ Xoắn 2. Trong sách đó nói rằng có rất nhiều thành phố dưới lòng đất vẫn còn tồn tại cho đến ngày nay. Chúng được chiếu sáng bởi một mặt trời thu nhỏ, cũng có nhiều động vật (một số chưa từng được biết) và nước.

D: Có người dân khác không?

M: Sẽ có. Có những người khác có kiến thức.

D: Bạn có biết khi nào cần quay trở lại bề mặt không?

M: Ồ, vâng. Trái Đất sẽ nói — Điều này đã xảy ra trước đây. Theo những câu chuyện, đã có một thế giới trước đó. Nó không phát triển theo cách cần thiết. Vì thế Trái Đất đã làm những gì cô ấy cần làm. Những người vẫn có thể nghe và lắng nghe biết phải làm gì. Những người không thể thì bị mất đi.

D: Có một lý do vì sao nó xảy ra lần này?

M: Giống như lần gần nhất; có quá nhiều phương hướng sai không làm việc với nhau.

D: Vậy đây là cách mà Trái Đất tự chăm sóc mình? (Vâng) Vâng, bạn có ở lại đó một thời gian dài không?

M: Tôi có lẽ sẽ không bao giờ trở lại.

Đây có thể mất một thời gian dài, mỗi ngày có lẽ sẽ giống nhau. Vì vậy, tôi quyết định đưa anh ta đến ngày cuối cùng cuộc đời, xem những gì đã xảy ra với anh ta. “Tôi thấy một cổng tò vò, tròn, có nước chảy qua nó. Tôi đã vấp ngã. Đã xảy ra vấn đề. Tôi đã già. Đó là lý do tôi ngã. Chân tôi không hoạt động theo cách thường khi.”

D: Nhưng mọi người có thể sống ở dưới đó, và tự chăm sóc bản thân?

M:Ồ, vâng. Họ đã làm tốt. Họ đang làm tốt. Họ sẽ tiếp tục.

D: Bạn có thấy bất kỳ người nào khác không?

M: Có một nhóm vào từ một trong những cái lỗ một thời gian trước. Họ đã vượt qua được. Họ chỉ ở đây một thời gian và đã quay trở lại. Những người trẻ hơn sẽ đến thăm và xem. Tôi chưa bao giờ đi. Họ đang ở một phần khác của chỗ dưới lòng đất này.

D: Nhưng không có vấn đề khi rời khỏi bề mặt?

M: Không có, đôi khi khó khăn hơn. Những đứa trẻ không nhớ về bên ngoài. Chúng quá nhỏ. Những sinh mệnh này sẽ tiếp diễn. Họ sẽ sống sót.

Bây giờ đã đến lúc gọi tiềm thức ra để có một số câu trả lời mà người đàn ông đã không thể cho chúng tôi trong suốt cuộc đời mình. Tôi luôn hỏi lý do tiềm thức chọn cuộc đời này cho thân chủ thấy.

M: Là cùng một thứ. Đó là cùng một bài học. Có những giáo lý cần phải duy trì. Có những bài học cần được truyền xuống. Cuộc sống này không hoàn toàn vô dụng. Đó là cùng một sự song song.

D: Song song, ý bạn là bạn nghĩ rằng cuộc sống mà cô ấy đang sống bây giờ sẽ là những hoàn cảnh tương tự?

M: Có và không. Nó không hoàn toàn giống như cô ấy đã trải qua. Tại thời điểm này, nó cũng giống như những gì cô ấy đang chuẩn bị. Có rất nhiều thay đổi sắp tới. Có những mảnh bị mất mà phải được truyền lại. Giáo lý. Cách nói, cách kể; cách làm việc với Trái Đất. Làm thế nào để hiểu và ghi nhớ. Làm thế nào lắng nghe lá và cây. Làm thế nào nghe thấy điều mà tiếng nói của động vật, gió đang nói cho bạn. Đó đều ở ngoài đây. Đó đều thực và cô ấy biết làm thế nào để làm điều này.

D: Nhưng bạn biết trong xã hội hiện đại bận rộn của chúng tôi, nó bị đánh mất và gạt sang một bên. (Vâng) Mọi người không chú ý đến nó.

M: Hoặc nói họ điên khùng nếu họ làm vậy.

D: Nhưng bạn nghĩ điều gì đó sẽ xảy ra và những thứ kia sẽ bị mất đi?

M: Chúng đã bị mất. Không chỉ qua con người; thông qua năng lượng, thời gian và không gian. Những thứ này phải được giữ lại. Chúng là một phần của hành tinh này. Có nhiều thay đổi về Trái Đất đang đến, nhưng đó không phải là mối quan tâm. Mối quan tâm là những thay đổi mà nhân loại đang mang lại — có sự nguy hiểm thực sự. Nhân loại như một toàn thể đang xóa

sạch kiến thức về sự cân bằng; khả năng cân bằng giữa thiên nhiên và bản thân. Đó là một sức mạnh và năng lượng rất có tính phá hoại. Và nó thực sự sẽ đe dọa sự tồn tại của nhân loại.

D: Điều này liên quan gì đến kiếp sống hiện tại của Marian?

M: Mọi người đóng vai trò của họ. Mọi sinh vật trên hành tinh này đều có một vai trò đặc biệt. Cô ấy phải tìm ra vai trò của mình. Cô ấy biết nó là gì, nhưng nghi ngờ điều đó. Tôi không thể tiết lộ cho cô ấy vào lúc này. Cô ấy phải tìm nó. Nếu cô ấy chậm lại và lắng nghe, cô ấy sẽ tìm được chìa khóa để mở cánh cửa đó.

Tôi muốn biết thêm về sự tồn tại dưới lòng đất mà cô mô tả. Nó tương tự, nhưng khác với câu chuyện của những người khác về nơi này. Tôi từng nói những thành phố này tồn tại, và người ta cuối cùng sẽ tìm thấy bằng chứng về chúng.

D: Tôi đã nghe những câu chuyện khác về nơi dưới lòng đất này, nhưng tôi chưa từng nghe một câu chuyện nào mà nó chỉ chìm vào trong đất.

M: Mọi người đều đi vào theo những cách khác nhau.

D: Vậy thì đó là một sự kiện vật lý thực tế? (Vâng) Mảnh phát sáng mà anh ta đem về, đó là cái gì?

M: Đó là một phần của một sinh mệnh mà là một trong những Hộ Vệ của hành tinh này. Có nhiều. Đây là cái gần anh ta nhất.

D: Anh ấy nói cái mảnh này giống như một ánh sáng.

M: Có nhiều điều liên quan đến nó, nhưng ánh sáng là một phần của nó.

D: Còn nữa, khi anh ta đi xuống dưới mặt đất, nó tạo ra một ánh sáng ở đó để họ có thể nhìn thấy. (Vâng) Nhưng dường như nó có thể bảo vệ cả nhóm khi họ chìm vào trong đất. (Vâng) Vậy, nó rất cường đại.

M: Cực kỳ. Nó phải vậy. Bạn phải nhớ, đây là một phần của người giám hộ Trái Đất, vì vậy có khả năng giao tiếp với Trái Đất, bởi vì đó là một phần của nó. Cũng giống như bàn tay của bạn sẽ làm như bạn yêu cầu nó làm. Nếu bạn là một phần của Trái Đất, nó sẽ không làm những gì bạn yêu cầu à?

D: Tôi hiểu rồi. Vì vậy, nó có thể hình thành cái kén và làm cả nhóm này xuống đất một cách an toàn.

Truyền thuyết người da đỏ Hopi nói rằng thế giới hiện tại của chúng ta được gọi là Thế Giới Thứ Tư. Họ tin ba thế giới trước đã bị phá hủy chủ yếu là do sự bại hoại tham lam của con người, và nổi loạn chống lại tự nhiên. Thế Giới Thứ Nhất bị phá hủy khi đất chìm và tách ra do

những trận động đất lớn. Thế Giới Thứ Hai bị phá hủy bởi sự đóng băng, Kỷ Đại Băng Hà. Thế Giới Thứ Ba là một thế giới công nghệ cao, thậm chí còn hơn chúng ta đã thấy trong thời hiện đại rất nhiều, nó đã bị tàn phá bởi Đại Hồng Thủy, và những người đã lắng nghe các tiên tri được dẫn đến địa điểm an toàn dưới lòng đất. Khi Thế Giới Thứ Tư đã sẵn sàng, nhiều người trong số họ trôi lên từ ngôi nhà dưới lòng đất của mình và tái định cư trên bề mặt. Họ được cho biết Thế Giới Thứ Tư sẽ là thế giới của sự hủy diệt, và sau đó là sự khởi đầu của Thế Giới Thứ Năm của hòa bình. Cái thế giới cuối cùng này rất giống với Trái Đất Mới được khám phá trong sách này và Vũ Trụ Xoắn 2.

Phiên này cũng cho thấy một địa điểm dưới lòng đất mặc dù không phải trên Trái Đất. Khi Joan xuống từ đám mây, cô thấy mình trong một cảnh quan kỳ quái, cần cỗi xa lạ. Một lớp vỏ rất đỏ, không có thảm thực vật. Màu đỏ, lờ mờ, những ngọn núi trông nặng nề. Sau đó tôi yêu cầu cô nhìn xuống bản thân để xem mình trông như thế nào. Cô thấy tò mò hơn là đáng sợ khi nhìn vào chân và nói, “Mô tả gần nhất tôi có thể liên tưởng đến là giống như chim. Với những móng vuốt có lẽ là một chân sếu hoặc chân cò quăm, giống như móng vuốt ba ngón. Chúng thiên về màu be mờ trắng tới màu bạc. Một sự tương phản với cảnh quan mà tôi đã thấy.” Sau đó cô mô tả cơ thể mình. “Đôi chân dài. Gầy. Khăng khiu, vì không kiếm được từ nào tốt hơn. Đường như có, mô tả duy nhất tôi có thể tìm thấy là mô tả cơ thể giống như vỏ hạt. Vẫn giống như chim, một cơ thể thiên về hình giọt nước. Tôi có một cái cổ nhỏ. Hầu hết các phần phụ dường như giống cánh, và sau đó chúng biến thành bàn tay nhìn-giống-ngoài-hành-tinh thay vì giống chân tôi. Giống như cánh tay mỏng hơn với bàn tay lớn hơn ở cuối nó. Sáu ngón tay, đếm cả ngón cái. Tôi nghĩ khuôn mặt, đầu của tôi, sẽ giống như chim, nhưng nó có vẻ giống sư tử hơn. Có lẽ giống mèo hơn. Và tôi có mái tóc đen dài ngang vai.” Nghe có vẻ giống một sự kết hợp của nhiều loài khác nhau, nhưng chắc chắn là người ngoài hành tinh. Tôi cho rằng không có lý do tại sao nó sẽ phải giống mèo hay giống chim. Trong các thế giới khác, tôi cho rằng bạn có thể là sự kết hợp của bất cứ cái gì. Cái gì là bình thường ở đây có thể là bất thường ở đó. Vì vậy, tôi thuận theo bất kỳ mô tả nào được đưa ra và chỉ tiếp tục đặt câu hỏi.

“Bây giờ tôi hiểu rằng nơi màu đỏ là một căn cứ. Có nhiều người khác ở đây, các loại sinh mệnh. Chúng tôi đang thử nghiệm với một cái gì đó ở nơi này. Chúng tôi đang làm việc với năng lượng của một số loại. Tôi đang cố gắng xem tôi sẽ làm điều đó ở đâu. Tôi có ở trong một cấu trúc không, hay tôi có đang làm gì đó trên bề mặt không. Bây giờ tôi thấy rằng tôi đang đi xuống một số cầu thang đến một cơ sở dưới lòng đất, nơi có một khu vực khổng lồ — bạn có thể gọi là “thành phố”, nhưng — khu cư trú văn minh, dưới bề mặt của vùng màu đỏ này. Có gì đó mà chúng tôi đang làm việc trong hầm ngầm này, mặc dù nó hiện đại hơn, tiên tiến hơn.

Chúng tôi đang làm việc cùng nhau trên một số loại thử nghiệm liên quan tới —— tôi muốn nói năng lượng “chuyên hóa”. Chúng tôi đang làm việc về thích ứng năng lượng để làm cho nó hữu ích trong các khu vực khác của Vũ Trụ. Đó là lý do có mọi loại sinh mệnh ở đây. Chúng tôi đang làm việc cùng nhau trên một thứ gì đó sẽ mang lại lợi ích cho tất cả chúng ta. Mỗi khu vực riêng của họ trong Vũ Trụ sẽ có thể học và áp dụng kiến thức và/hoặc năng lượng này một cách có lợi. Tôi không biết nó có làm cho năng lượng của vũ trụ có ích và tiện dụng hơn không. Làm việc trên một cái gì đó mới mà sẽ có lợi. Nó sẽ được sử dụng cho những điều hoàn toàn tích cực.”

D: Đây là nội dung các thí nghiệm.

J: Vâng. Đó là về việc sử dụng năng lượng theo những cách mới khác, để mang lại lợi ích cho Vũ Trụ. Đây là công việc của tôi.

D: Bạn có sống ở chỗ dưới lòng đất này không?

J: Đó là nơi tôi đang sống bây giờ. Những người trong chúng tôi đang ở đây làm thí nghiệm đều sống ở những nơi dưới lòng đất.

D: Nhưng những sinh mệnh khác là những người đem nó xuyên suốt Vũ Trụ?

J: Vâng. Tôi không đi. Tôi đang gửi đi. Có nhiều hình thể khác nhau ở đây làm việc trên cùng một dự án.

D: Năng lượng này có được sử dụng trên hành tinh Trái Đất không?

J: Vâng, nó chung quy sẽ được sử dụng ở đó.

D: Tôi không chắc nơi bạn đang ở có nằm trong cùng một vũ trụ với Trái Đất hay không.

J: Vâng, chúng ta đang ở trong cùng một vũ trụ. Nó chung quy sẽ được sử dụng trên Trái Đất.

D: Nó sẽ được sử dụng để làm gì?

J: Tôi đang có một khối ở đó. Có một số ứng dụng có thể được thực hiện, không chỉ một ứng dụng. Nó sẽ được xác định bởi người đang đưa nó trở lại các khu vực mới. Chúng tôi đang thay đổi nó theo một cách nào đó để lấy về, và được sử dụng ở những nơi tương ứng của chúng tôi. Nhưng nó sẽ không được dùng trong một kết cấu. Nó sẽ có nhiều năng lượng miễn phí hơn được sử dụng một cách có lợi cho nhiều công dụng khác nhau ở nhiều nơi khác nhau.

Tôi chuyển Joan tới một ngày quan trọng. Cô đã gặp khó khăn trong việc xác định vị trí cụ thể. Nó giống như trôi vào và ra khỏi màn sương. “Tôi cố gắng có một chút minh bạch. Ngay lúc này tôi thấy bản thân dự án là thứ quan trọng nhất tôi có thể làm.”

Rõ ràng tôi sẽ không thể chuyển Joan đến bất cứ cái gì liên quan đến kiếp sống đó. Vì vậy, tôi quyết định gọi tiềm thức ra để trả lời các câu hỏi về cuộc đời mà cô đã thấy. “Tại sao bạn lại chọn cuộc đời đó để cho Joan thấy?”

J: Cô ấy cần phải hiểu rằng mình đang làm việc với năng lượng. Cô ấy biết điều này ở một tầng thứ nào đó, nhưng cô ấy cần phải hiểu rằng mình có nhiều khả năng năng lượng hơn cô ấy đã hiểu cho đến giờ.

Giống như nhiều người khác đến gặp tôi, Joan đang làm việc với Reiki và sử dụng hình thức chữa trị năng lượng đó để giúp mọi người. Thật ngạc nhiên khi vô số thân chủ của tôi hoặc là nhà trị liệu, hoặc muốn trở thành nhà trị liệu. Nhiều người được cho biết họ cần phát triển việc sử dụng năng lượng trong công việc chữa trị. Joan nói cô cần phải tiếp tục làm loại công việc này, nhưng đó thôi chưa đủ. “Họ” có kế hoạch lớn hơn cho cô ấy, cũng như họ đã làm cho nhiều người khác.

J: Cô ấy không cần phải tập trung nhiều hơn vào việc gửi năng lượng đến những nơi mà nó cần được gửi đi, để tăng cường, cân bằng trong giai đoạn mới này. Tại thời điểm này, cô ấy đang ở đây để giúp Trái Đất làm thay đổi và biến đổi năng lượng của nó. Cô ấy và nhiều người khác đang ở đây để trụ, cân bằng và chia sẻ năng lượng vì lợi ích của Trái Đất một cách cụ thể. Mọi thứ được kết nối với nhau. Thứ này ảnh hưởng đến thứ kia, tất cả.

D: Bạn nói “giai đoạn mới” nghĩa là gì?

J: Có nhiều thay đổi xảy ra, nhiều biến đổi xảy ra, nhiều sự gia tăng năng lượng xảy ra, nhiều hỗn độn xảy ra. Cần những người ở đây cho mục đích này để cân bằng cũng như giúp nâng cao. Đó là mục đích chính của cô ấy vào thời điểm này. Và cũng để chia sẻ kiến thức để giúp khai mở những người không biết họ là ai. Cô ấy đã tự giới hạn bản thân. Cô ấy đã bước vào một giai đoạn mới, cô ấy ở đây để giúp những người khác bước vào giai đoạn mới của nhận thức về sự mở rộng của sự sáng tạo.

D: Joan nói, trong trạng thái ý thức của mình, cô ấy cứ nghe hoặc nhìn thấy cụm từ, “neo năng lượng.” Bạn có thể nói cho cô ấy biết đó có nghĩa gì không?

J: Vâng. Cô ấy ở đây vì mục đích đó. Cô ấy đang ở đây để neo năng lượng mới vào. Để giữ nó, mang nó và giới thiệu nó đến những nơi mà nó chưa được giới thiệu trước đây.

D: Bạn muốn cô ấy giới thiệu nó như thế nào?

J: Chỉ bởi ý định tinh thần duy nhất của việc giữ, neo, giới thiệu. Cô ấy là một anten cho sự dẫn nhập. Nó đang đến, thông qua cô ấy và những người khác, vào Trái Đất và ra từ đó. Nhận thức về mục đích của mình sẽ giúp cô ấy có ý định mạnh mẽ hơn, mở rộng hơn, hữu ích hơn.

D: Người kia, sinh mệnh trên hành tinh khác kia, người đã nhận được mọi thông tin và kiến thức đó, liệu cô ấy có thể dựa vào những gì anh ta nhận được không?

J: Đó là nơi mà tri thức, thông tin và năng lượng mới đến từ đó. Thí nghiệm. Nó đang được gửi đi như một sóng vô tuyến, một sóng vi ba hoặc sóng từ đến cô ấy và những người khác đang ở đây vì mục đích đó. Những người đã đến đây hiện tại cho lý do này để làm người nhận. (Cô ấy trở nên xúc động.) Một năng lượng tình yêu. Năng lượng mạnh mẽ mà yêu thương đang chuyển đổi, nâng cao và mở rộng năng lượng Tạo Hóa mà đang đến vào thời gian này và trong không gian này. Cô ấy xúc cảm là vì cô ấy đang kết nối với người mà là cô ấy, đang làm việc trên năng lượng này. Kiến thức và nhận thức về lý do cô ấy cảm thấy theo cách này đang ảnh hưởng đến cô ấy. Cô ấy chỉ thỉnh thoảng mới liên hệ với tình yêu và sự chữa lành sâu sắc này, và đó gây ra cảm xúc.

D: Cô ấy đã nhìn thấy một tiền kiếp?

J: Đó là một cuộc sống song song. Nó xảy ra đồng thời cùng một lúc.

D: Đó là những gì tôi đã suy nghĩ. Nếu họ đang thử nghiệm năng lượng, và Trái Đất đang nhận nó bây giờ, nó sẽ phải xảy ra cùng một lúc.

J: Vâng, nó đang diễn ra cùng một lúc. Nhưng cũng đang được bắn chiếu sang các khu vực khác. Cô ấy nhận được nó ở đây, và có những người đang nhận nó ở những nơi khác mà đã sẵn sàng để nhận nó. Nó chỉ đi đến những nơi thích hợp.

D: Vậy, cả hai đều làm việc trên nó và gửi nó ra, cũng nhận nó cùng một lúc, bởi vì đó là điều xảy ra cùng một lúc.

J: Vâng, đúng vậy.

D: Nhưng cô ấy phải trải qua một cuộc sống bình thường để đạt đến điểm này, phải không?

J: Vâng, cô ấy đã vậy. Cô ấy phải đi đến điểm này. Sự hiểu biết về cuộc sống vật lý đã giúp cô hiểu được một số điều cần học, và chỉ cho cô theo hướng thông tin cần thiết để tự khai mở bản thân. Reiki là một phần chạm trở lại vào năng lượng tình yêu của cô, bởi vì đó là một phần của năng lượng chữa trị của Vũ Trụ, Tạo Hóa. Đó là một cách khác để xử lý nó. Đó là một cách khác để trải nghiệm nó. Đó là một cách khác để dẫn kênh năng lượng. Đó là một cách khác để biến đổi năng lượng. Đó là một cách khác để làm người khác dùng làm hệ thống hướng dẫn của họ, nếu cô ấy chọn sử dụng nó. Đó là điều cô cần học để có thể hiểu được bước này. Cô ấy ở đây như một tầm nhìn kép làm anten, và cô ấy cũng đang gửi nó. Cô ấy ở đây cho một mục đích, giống như nhiều sinh mệnh trên Trái Đất này, và trong Vũ Trụ, học cách sử dụng năng

lượng để nâng nó lên một tầng thứ cao hơn. Để giúp đỡ bằng bất cứ cách nào họ có thể. Và đây là những gì cô ấy đang làm trong cuộc đời này.

Đây là làn sóng thứ hai của những cá nhân mà tôi đã nói trước đây. Những người được cho là hành động như các kênh hoặc anten năng lượng. Mục đích chính của họ là hướng năng lượng vào trong Trái Đất để người khác sử dụng. Tất nhiên, không ai trong số những người này ý thức về nhiệm vụ của họ.

Trái Đất Mới và thành phố ẩn tàng

Phiên của Anita không rõ ràng. Nó có chất lượng lơ mơ khiến người ta bối rối. Có vẻ cô ấy đang ở trên boong một con tàu nơi cơ thể cô ấy đang được làm việc. Chúng tôi có thêm thông tin khi gọi tiềm thức ra. Nó nói rằng cô ấy đang lẫn lộn hai nơi khác nhau, và chúng chồng chéo lên nhau. Nó giải thích rằng cô ấy đã ở trên một con tàu mẹ nơi họ đang chữa lành và sửa chữa cơ thể cô ấy. Sau đó, cô được đưa vào bên trong Trái Đất. Tôi muốn biết tại sao họ đưa cô ấy đến đó.

A: Để cô ấy biết rằng nó đã ở đó, và những gì đang diễn ra. Cô ấy đã đến đó nhiều lần. Đây là một nơi... một loại bảo vệ. Nhiều loài động vật ở đó, và nó cũng sẽ là nơi người ta được đưa vào khi thời đại thay đổi. Để bảo vệ chống lại sự tàn phá trên Trái Đất, và các căn bệnh mà con người đặt ra.

D: Bệnh tật không thể tiếp cận vào phía trong Trái Đất? (Vâng)

Cô nhìn thấy một người đàn ông và nói chuyện với anh ta, anh ta dường như là người cô ấy biết. Cô cũng thấy thứ gì đó sáng bóng mà cô nghĩ là một cơn lốc xoáy. Chúng tôi được cho biết đó là một cổng, đây là phương pháp người đàn ông du hành. Người đàn ông nói anh ta đã nói chuyện với các nhà lãnh đạo khác nhau trên thế giới, và họ không lắng nghe.

D: Một cách ý thức?

A: Một số ý thức. Nhưng họ có chương trình nghị sự riêng.

D: Ai liên lạc với họ?

A: Các thực thể khác nhau. Các nhóm khác nhau.

D: Tôi tò mò không biết một nhà lãnh đạo sẽ nghĩ gì nếu họ được liên lạc một cách có ý thức.

A: Một số nhà lãnh đạo rất ý thức về những sinh mệnh cao hơn chúng tôi và những gì đang diễn ra.

D: Họ biết bạn tồn tại?

A: Vâng. Nhưng họ không muốn từ bỏ quyền lực của mình.

D: Tôi nghĩ họ sẽ ngạc nhiên nếu thấy một trong các bạn.

A: Khi tôi nói “một cách ý thức”, nó không nhất thiết phải mặt đối mặt. Đó thiên về tầng thứ tinh thần tiềm thức. Một số giống như những gì xảy ra với Anita. Họ được đưa lên và nói chuyện cùng.

D: Nhưng họ không nhớ?

A: Một số người nhớ một phần của nó. Nhưng họ không muốn từ bỏ sự nắm giữ của mình trên Trái Đất. Nhiều người tiến vào tiêu cực. Vào thời điểm chúng tôi nói chuyện với họ, đó là một ngã tư. Nó có thể đã xảy ra. Thay đổi có thể đã bắt đầu sau đó hoặc có thể chúng đã bị trì hoãn lâu hơn một chút.

D: Loại thay đổi nào?

A: Chiến tranh. Và càng nhiều cuộc chiến bao nhiêu, thì những thay đổi của Trái Đất cũng càng nhiều bấy nhiêu.

D: Ý bạn là những thay đổi của Trái Đất được kết nối với các cuộc chiến tranh?

A: Càng nhiều rung động tiêu cực bao nhiêu, vâng. Năng lượng.

D: Và nó có thể đã xảy ra vào thời điểm đó?

A: Vâng. Khủng hoảng. Nhưng nó lại bị trì hoãn một lần nữa. Ai đó đã đưa ra quyết định khác. Thực tế không bao giờ thực sự biết chính xác những gì khiến nó hoãn lại. Một số thay đổi nhỏ từ một nhà lãnh đạo quyết định không làm điều gì đó. Nó có thể có nhiều thứ. Nó có thể là một vài thứ. Chúng ta không bao giờ biết những gì thực sự khiến nó không xảy ra, nhưng chúng ta đã ở ngã tư đường. Và chúng ta sẽ đến nhiều ngã tư hơn. Với những thay đổi kéo theo sự thay đổi của cô ấy, bởi vì cô ấy nhận thức. Và cô ấy sẽ biết phải làm gì. Cô ấy hiện tại chưa cần biết, bởi vì cô ấy không biết phải làm gì với nó. Thông tin hoặc sức mạnh.

D: Loại sức mạnh nào?

A: Sức mạnh khả năng. Khả năng làm và thấy các thứ. Để có thể giúp mọi người. Chữa lành mọi người. Tôi nghĩ cô ấy bây giờ thực sự không cần phải biết những gì cô ấy phải làm. Cô sẽ nghĩ về nó quá nhiều.

Trận sóng thần khủng khiếp gần đây xảy ra vào Giáng Sinh năm 2004 ở Indonesia, gây ra cái chết của hơn 200.000 người. Tôi muốn biết nó có phải bị gây ra bởi năng lượng tiêu cực hay không.

A: Không, không nhất thiết là tiêu cực. Mọi người cố gắng liên tưởng nó với tiêu cực, nhưng đó là một việc tự nhiên. Những người cần phải đi thì rời đi. Những người cần ở lại thì ở lại. Những gì mọi người gọi là “phép màu”, em bé trên nệm, người đàn ông trên cây. Một số người đã đi sẽ đến những nơi khác. Và một số có công việc cao hơn để làm, một số sẽ bắt đầu cuộc sống của họ ở một nơi khác. Vì vậy, họ có nhiều lý do để rời đi.

D: Nhưng họ đã ra đi trong một nhóm lớn như vậy.

A: Đúng vậy. Nó sẽ to hơn. Đồ sộ. Nó sẽ là sự thay đổi. Nhưng bây giờ một số thứ tiêu cực mà con người làm ra sẽ dẫn đến động đất hoặc sóng thần sớm hơn. Hoặc một số loại thảm họa sẽ đến sớm hơn. Bởi vì mọi thứ chúng ta làm đều ảnh hưởng đến thiên nhiên, ảnh hưởng đến Trái Đất. Có một hệ quả cho mọi thứ chúng ta làm ra.

Chương 13: Tình Nguyên Viên

Lần đầu tiên bắt đầu công cuộc điều tra của mình thông qua liệu pháp tiền kiếp, tôi nghĩ mình sẽ chỉ tìm thấy những người nhớ lại các kiếp sống trên Trái Đất, bởi theo lẽ tự nhiên đó là tất cả những gì chúng ta biết. Hệ thống niềm tin của tôi thực sự đã được tăng trưởng và mở rộng trong 30 năm qua. Lần đầu tiên tôi tiếp xúc với cuộc sống bên ngoài thế giới và mọi thứ chúng ta thấy xung quanh mình là thời điểm tôi gặp Phil. Câu chuyện của anh được kể trong Keepers of the Garden.

Lúc đầu, anh nhớ lại những tiền kiếp bình thường, và các phiên diễn ra bình thường như tôi mong đợi. Đây có lẽ là con đường đúng bởi không ai trong chúng tôi chuẩn bị khám phá ra ngoài đó, thậm chí còn không biết rằng bất cứ gì khác đều là có khả năng. Sau đó, khi chúng tôi làm việc, anh ấy làm tôi ngạc nhiên bằng cách sống lại trong cơ thể ngoài hành tinh trên những hành tinh khác. Đây là lần gặp gỡ đầu tiên của tôi với loại hình này, và đôi khi tôi câm nín — bạn sẽ hỏi người ngoài hành tinh về cái gì đây?

Khi công việc tiến triển, tôi đã nhận được rất nhiều thông tin về việc gieo hạt (hoặc bắt đầu) của sự sống trên Trái Đất, bởi “họ” nói đã đến lúc để kiến thức đến. Cả hai chúng tôi đều ổn tọa và trở nên thoải mái với những điều bất thường, sự tò mò của tôi đã chiếm cứ và các câu hỏi tràn thành nước lũ.

Lời giải thích chính là Phil là một trong nhiều linh hồn chưa từng sống trên Trái Đất trước đây. Họ đã tình nguyện đến và giúp Trái Đất vào thời điểm này trong lịch sử của nó. Họ không có ý thức về điều này (một cách tự nhiên) và do đó cuộc sống của họ rất khó khăn. Họ không thích ở trên Trái Đất. Họ gặp khó khăn trong việc thích ứng với sự bạo lực ở đây. Họ mong muốn trở

về “nhà” dù không biết “nhà” là ở đâu. Họ chỉ biết nó không có ở đây. Nguyên nhân vấn đề của họ là vì thực tế họ đến từ một nơi chỉ có hòa bình, vẻ đẹp và tình yêu. Tình nguyện đến một môi trường hoàn toàn khác biệt là một quyết định vĩ đại. Họ đã làm điều đó từ tình yêu và mong muốn giúp đỡ, dù họ đã rất khó thích ứng, thậm chí là không thể trong một số trường hợp.

Sau đó, có một câu hỏi: nếu chưa từng sống trên Trái Đất trước đây, thì tại sao anh ta lại đi qua ký ức về một số tiền kiếp trước khi những thông tin đáng ngạc nhiên khác đến? Đây là lý do để nghi ngờ công việc của tôi. Điều này có nghĩa luân hồi là không có thật? Nghĩa là các tiền kiếp mà tôi từng xem xét trên rất nhiều đối tượng chỉ là tưởng tượng? Chẳng lẽ Nhà Tờ đã đúng, chúng ta chỉ sống duy nhất một lần và đó là kiếp này? Còn cách nào khác để giải thích phát triển bất ngờ này không? Câu trả lời là kiếp sống mà anh ta nghĩ mình đã sống lại chỉ là những dấu ấn. Tôi chưa từng nghe về điều này trước đây, và tôi là người viết đầu tiên tìm ra lý thuyết này. Nó được giải thích chi tiết trong *Keepers of the Garden* và *Between Death and Life*. Phiên bản súc tích chính là một linh hồn không thể tồn tại trên Trái Đất trong môi trường nhân loại mà không có thông tin và dữ liệu của tiền kiếp trong tiềm thức của nó. Nó phải có cái gì đó liên quan đến và trông cậy vào; nếu không, mọi thứ quá mới, quá kịch liệt, quá áp đảo. Cũng giống như chúng ta có kinh nghiệm về thời thơ ấu của mình để giải thích nhiều thứ chúng ta đang tiếp xúc, thông tin và kinh nghiệm từ kiếp trước của mình cũng cho chúng ta một nền tảng để liên hệ. Đây có nghĩa là không ai, không có trẻ sơ sinh nào, đến như một tờ giấy trắng. Nó luôn luôn có nền tảng của những kiếp khác và những kinh nghiệm trong tiềm thức để giúp nó liên kết đến cuộc sống trong vật lý. Tất nhiên, chúng ta không ý thức gì về điều này, cũng như chúng ta không ý thức về những tiền kiếp của mình. Nhiều người trong chúng ta thậm chí không nhớ các sự kiện thời thơ ấu, nhưng đây không có nghĩa là chúng không tồn tại.

Lý thuyết dấu ấn tương tự như tham khảo trong thư viện. Tinh thần sắp đi vào một môi trường không quen thuộc và hoàn toàn xa lạ. Nó sẽ hoàn toàn lạc mất nếu không có một số nền tảng cơ sở. Bởi vậy, trước khi tiến vào cơ thể, nó được phép chọn những kiếp sống của người khác từ kho chứa rộng lớn trong thư viện (hoặc hồ sơ Akashic) mà nó nghĩ sẽ có lợi khi nó đi vào thể xác. Tôi từng nói việc này có thể áp dụng cho bất kỳ ai, chứ không chỉ đối với một linh hồn ngoài hành tinh. Ví dụ, một người quyết định sống một kiếp làm nhà lãnh đạo. Tinh thần chưa bao giờ có một tiền kiếp như vậy. Làm thế nào nó biết mình phải làm gì? Làm thế nào nó biết cách nắm quyền và kiểm soát một tình huống nếu nó chưa từng tiếp xúc với một trải nghiệm như vậy? Trong trường hợp đó, nó sẽ chọn tiền kiếp của các nhà lãnh đạo: Chủ tịch, quốc vương, thống đốc, thuyền trưởng — những người đã sống cuộc sống lãnh đạo. Sau đó chúng được in lên linh hồn và trở thành một phần ký ức linh hồn của họ. Nếu đó đã có ích cho tinh thần bình thường trở lại Trái Đất, thì có thể thấy sự cần thiết của nó đối với linh hồn ngoài hành tinh lần đầu đến một nơi kỳ lạ và thường là thù địch giống như Trái Đất.

Tôi hỏi, “Làm thế nào tôi biết được sự khác biệt khi làm việc với ai đó? Làm thế nào tôi biết những gì họ đang nhớ là một kiếp sống đích thực hay chỉ là dấu ấn?” Câu trả lời đưa ra là tôi sẽ không thể nói ra chỗ nào khác biệt, bởi chính người đó sẽ không biết chỗ nào khác biệt. Dấu ấn trở nên thực như một kiếp sống thực tế. Tất cả những ký ức, cảm xúc và cảm giác đều ở đó. Khác biệt duy nhất tôi có thể thấy là dấu ấn chỉ mang theo thông tin chứ không có nghiệp. Đây cũng là lời giải thích hợp lý cho lập luận mà những người hoài nghi thường dùng để thắc mắc về sự luân hồi. Họ nói, “Tại sao người ta luôn nhớ về kiếp sống làm những người nổi tiếng, Cleopatra hay Napoleon?” Ngay từ đầu, điều này đã không đúng. Người ta không phải lúc nào cũng nhớ về kiếp sống làm người nổi tiếng. Phần lớn ký ức của họ là những cuộc đời ulla nhằm chán bình phàm, ít có chuyện quan trọng xảy ra. Tôi từng hỏi quy những người có quan hệ với người nổi tiếng, nhưng chưa từng có ai lùi về chỗ mà họ trở thành người trọng yếu. Ngày nay, có nhiều người bình thường trên thế giới hơn những người lên báo. Và từ trước tới giờ luôn luôn có nhiều người bình thường hơn, vì vậy đó là cái sẽ xảy ra. Nhưng để đáp lại lập luận của những người hoài nghi hiện diện: nếu có hai hay nhiều người tuyên bố mình là cùng một người nổi tiếng trong kiếp sống khác, đó không có nghĩa là một trong số họ đang nói dối hay tưởng tượng. Một hoặc cả hai người trong họ có thể nhớ về một dấu ấn, bởi vì không có cách nào để nói ra sự khác biệt.

Hiện tại tôi làm việc độc quyền với tiềm thức và kho thông tin khổng lồ của nó, nó sẽ cho tôi biết cuộc đời nào là một dấu ấn. Đây là cách tôi có thể nói ra sự khác biệt. Sẽ có những ví dụ được đưa ra trong cuốn sách này. Tuy nhiên, lý thuyết về dấu ấn là một phần của câu đố lớn và phức tạp mà chúng ta gọi là “cuộc sống”, cũng là điều mà tôi đang tiếp tục khám phá.

Đã qua nhiều năm từ khi làm việc cùng Phil và viết cuốn sách, tôi đã tiếp xúc với những người khác cũng cảm thấy như vậy. Khi cuốn sách được dịch sang các ngôn ngữ khác và bắt đầu lưu hành ở nước ngoài, tôi nhận được thư từ những người rất biết ơn cuốn sách. Họ từng nghĩ mình là những người duy nhất trên thế giới có những cảm xúc đó: không muốn ở đây, vì không hiểu sự bạo lực trên thế giới này, muốn về nhà, suy nghĩ về tự tử để thoát ra. Nó đã giúp họ rất nhiều để họ biết rằng mình không điên, rằng họ không đơn độc. Rằng họ là một trong nhiều tình nguyện viên đến và giúp Trái Đất đi qua chế độ khủng hoảng của nó. Họ chỉ không được chuẩn bị cho hậu quả đối với linh hồn hiện lành của họ. Như đã viết trong quyển 2 của loạt sách này, tôi đã tìm thấy ba làn sóng những người đang sống cuộc đời đầu tiên của họ trên Trái Đất.

Làn sóng đầu tiên là thế hệ của Phil, khoảng cuối 40 (đầu 50) tuổi, họ có thời gian khó khăn nhất để thích ứng.

Làn sóng thứ hai hiện đang ở độ tuổi cuối 20 đầu 30, không gặp nhiều vấn đề và đang trải qua cuộc sống dễ dàng hơn nhiều. Họ thường sống một cuộc đời giúp đỡ người khác, không tạo ra nghiệp và thường không được chú ý. Trong các phiên, họ được mô tả là “ăng-ten”, “kênh”, “người quan sát” —— là người điều hướng những năng lượng cần thiết cho Trái Đất. Nhiều người không muốn có con vì đó sẽ tạo ra nghiệp, họ cũng không muốn bị trói buộc vào chu kỳ Trái Đất. Họ chỉ muốn làm việc của mình rồi rời đi. Trải nghiệm Trái Đất không gây nhiều chấn thương cho họ như làn sóng đầu tiên.

Làn sóng thứ ba là những đứa trẻ mới, nhiều trong số đó hiện đang ở tuổi thiếu niên. Họ đã đi vào với tất cả các kiến thức cần thiết (ở cấp độ vô thức), DNA của họ đã được thay đổi, và họ đã được chuẩn bị để tiếp tục với ít hoặc không có vấn đề gì (trừ những người được tạo nên bởi những người lớn có ý tốt nhưng vô tri và vô minh).

Tôi từng hỏi, “Tại sao nhóm đầu tiên có quá nhiều vấn đề và khó khăn trong việc thích ứng?” Câu trả lời là họ là “người mở đường”, “người soi đường”. Họ chuẩn bị con đường cho những người theo sau. Do đó, những khó khăn của họ phục vụ một mục đích.

Kể từ lần gặp đầu tiên với Phil vào những năm 1980, (thông qua công việc) tôi đã gặp nhiều người đang trải qua cuộc đời đầu tiên của họ trên hành tinh Trái Đất. Không ai trong số những người đó có kiến thức này trước khi chúng tôi thực hiện các phiên. Họ hiện đang được phép có thông tin, bởi đã đến lúc phải nhìn nhận họ là ai và mục đích của họ trên Trái Đất vào thời điểm này.

* * *

James đến văn phòng của tôi ở Arkansas cho phiên chủ yếu để khám phá một trải nghiệm bất thường khi còn nhỏ mà anh chưa bao giờ quên được. Nó có một số dấu hiệu của khả năng thời gian bị mất, nhưng không có nhiều chi tiết khác. Do nó đã làm phiền anh trong những năm này, nên đây là chuyện anh muốn khám phá hơn so với đi vào tiền kiếp. Tôi đã hỏi quy anh ta về đêm xảy ra vụ việc, nhưng anh không thể thu thập thêm thông tin nào nhiều hơn ký ức ý thức anh ta đã nhớ. Tâm trí ý thức của anh cũng muốn duy trì sự kiểm soát, bởi anh sợ mình sẽ làm nên thứ gì đó. Tôi kiên trì và một số thông tin bắt đầu xuất hiện. Đa phần là các cảm giác cơ thể, trôi nổi và cảm giác ở bên trong một con tàu nhỏ. Sau đó, cảm giác sự chuyển động, và một

khải ngộ gây sốc. “Phía trước; về phía trước —— ở nơi khác, rất, rất nhanh. Khi nó di chuyển, khi nó... nhảy? Nó khiến tôi cảm thấy... rã ra, giống như nguyên tử.” Dù nghe có vẻ kì lạ, nhưng anh mô tả một cảm giác tốt khi điều này xảy ra. “Giống như phân giải nguyên tử, nhưng không phải là một cách xấu; chỉ là cần thiết. Nó là cần thiết để đi du hành. Bạn không thể du hành trong thân thể vật lý. Nó quá nhanh. Cơ thể sẽ bị vỡ. Vì vậy, họ phân giải tôi đến khi họ có thể ghép tôi trở lại sau đó. Nó nằm trong ánh sáng, trong khu vực mái vòm. Có lẽ ánh sáng giữ nó hoặc ngăn nó đi khắp mọi nơi.”

Anh không nhận ra ai khác mà anh có thể đặt câu hỏi. Tôi hỏi có bất kỳ cách nào để anh có thể nhận được thông tin không. “Không phải lúc này. Bởi vì tôi là các mảnh! Tôi phải được ghép trở lại với nhau. (Cười) Tôi không làm điều đó. Gì đó khác làm nó.” Sau đó là cảm giác chóng mặt do di chuyển quá nhanh. Kế tiếp, một bất ngờ, khi được ráp lại, anh đã có một hình thể khác trông giống một ET xám nhỏ. Anh gặp khó khăn trong việc giải thích những cảm giác đang đi qua tâm trí. “Tôi cảm thấy đó không phải là tôi-tôi-tôi. Giống như những ký ức của tôi trong một cái gì đó khác.” Anh đang giao tiếp với những người khác giống mình. Sau đó, sự hỗn độn trở lại khi anh cố gắng mô tả những gì nhìn thấy. “Những tấm bản Trái Đất trên tường, và chúng làm công cụ. Đào tạo.”

D: Các bạn đang đào tạo ai?

J: Tôi! Giống như một hội thảo. Tất cả mọi thứ, các kỹ năng, kiến thức Trái Đất trong các bản. Nó phức tạp lắm. Hệ thống, chức năng, hình thức... không phải lịch sử, nhưng... cơ bản... căn bản!

D: Bạn đang học hay dạy điều này?

J: Học... à, cả hai! Tự dạy mình.

D: Đây có phải là kiến thức của con tàu bạn đang ở hay không?

J: Có thể nếu tôi muốn. Kiến thức có thể là bất kì cái gì có đó; bất cứ gì được lưu trữ trên... thứ này

D: Bạn thích truy cập loại kiến thức nào?

J: Trò chơi, không giống như trò chơi điện tử, nhưng cũng giống như trò chơi điện tử. Mô phỏng. Những trò chơi cuộc sống. Tôi có thể lập trình theo những gì tôi muốn. (Anh ta dường như đang đấu tranh với các khái niệm.) Có sự can thiệp.... Điều này rất giống với một cái gì đó trên TV. Nó không phải cùng một thứ —— nó nhìn không giống nhau —— nhưng khái niệm thì tương tự.

D: Ý bạn là nó tải chương trình cho bạn?

J: Vâng. Diễn tiến.

Sau đó, anh phát hiện có gì đó trên đầu đã được ấn lên hai huyết thái dương của mình.

J: Đó là chức năng của huyết thái dương! Những thứ đi trên đầu tôi. Đó là nơi thông tin đi vào. Người khác làm điều đó, nhưng không miễn cưỡng —— ký ức chuyển từ đó đến đây, hay...?

D: Bạn nói đó là những trò chơi của cuộc sống?

J: Các kịch bản, nhưng những cái lớn. Kịch bản dài, về bộ dạng của nó.

D: Có nhiều hơn một trong số này?

J: Những cuộc sống. Bất kỳ khả năng nào bạn muốn!

D: Bạn có chọn những gì bạn muốn tải xuống không?

J: Đôi khi. Những cái khác được đưa cho, giống như một bài tập.

D: Sau khi tải xuống, bạn có thể xem điều gì xảy ra?

J: (Thở dài) Bạn sống nó, nhưng không... bạn chỉ sống nó như bất cứ ai có thể sống. Đó là một ảo ảnh. Nó được đặt trong não bạn và bạn sống nó, nhưng không... Bạn lấy kinh nghiệm từ nó mà không thực sự sống nó.

D: Có lý do cho điều đó không?

J: Kiến thức và... thấu cảm, có lẽ? Nhưng... hiểu biết. Câu hỏi đặt ra là, “Tại sao làm thế?”

D: Đó là điều tôi đã tự hỏi.

J: Câu trả lời là, “Cho tri thức.” Cho tri thức, là tất cả những gì hiện lên. Kiến thức để giúp đỡ — có thể giúp đỡ những người tương lai? Đó là để giúp đỡ. Dù tôi không biết làm thế nào. Nó giống như một thư viện, chỉ là một phiên bản khác. Thiên về... không thoát tục, nhưng đặc chắc. Nhiều công nghệ điều khiển hơn là bản chất.

D: Vậy, lý do thực hiện việc này là để giúp cơ thể tồn tại trên Trái Đất — cơ thể vật lý?

J: Chuẩn bị. Từ ngữ là “cuộc sống”, nhưng... kinh nghiệm của cuộc sống. Chuẩn bị.

Mặc dù nghe có vẻ khó hiểu, nhưng tôi nghĩ tôi biết anh ấy đang cố mô tả cái gì, chỉ là tôi không muốn ảnh hưởng đến anh ấy. Tôi muốn anh ấy nói điều đó bằng chính lời của mình. Tuy nhiên, nhiều thông tin hơn đã không xuất hiện. Một cái gì đó chắc chắn đã chặn nó lại, và tôi không nghĩ đó là bản thân James. Tôi nghĩ đã đến lúc gọi tiềm thức ra tìm câu trả lời. Khi tôi biết nó ở đó, tôi hỏi tôi có được phép đặt câu hỏi hay không. Một giọng nói độc đoán trả lời, “Có, nhưng dè dặt một chút!” Tôi liền hiểu James chưa sẵn sàng để tiết lộ mọi thứ, vì dễ thấy anh ta không hiểu những mảnh và miếng đang được cho thấy. Tôi sẽ phải cẩn thận và tuân theo các chỉ dẫn của tiềm thức, hoặc nó sẽ đóng cửa và tôi sẽ không được phép có thêm câu trả lời nữa. Tôi đã nói với tiềm thức rằng tôi sẽ không thúc đẩy, mà chỉ chấp nhận những gì nó muốn James biết. Tiềm thức nói những gì được cho thấy chỉ khiến James hỗn loạn, và anh chưa phát triển đủ để hiểu được. Anh ta vẫn còn phải học nhiều.

D: Bạn có nghĩ những mảnh đã cho anh ta thấy sẽ giúp anh ta?

J: Anh ta sẽ thắc mắc nhiều thêm.

D: Tại sao anh ta cảm thấy như tất cả các phân tử đã chuyển dịch?

J: Bởi vì đã vậy! Các phân tử phân giải ra để chúng có thể được thành hình trở lại... nhưng chỉ vì sự di chuyển. Khi anh ta du hành, nó phải vậy hoặc anh ta sẽ vỡ nát.

D: Anh ta đã được cho thấy, khi điều này xảy ra, anh ta đã biến đổi thành sinh mệnh khác. Nó có tồn tại đồng thời với James không? (Có) Nó là gì? Chuyển đổi qua lại?

J: Nó giống nhau chỉ trong sự tôn trọng đối với tất cả hiện hữu cùng một lúc.

Tôi đã cố thu thập thêm thông tin về thời gian bị mất, nhưng tôi được cho biết đó chưa phải lúc cho James biết, và không cho thấy thêm nữa. Anh sẽ phải đợi đến khi mình đạt đến một cấp độ hiểu biết khác. Anh ấy vẫn đang trong giai đoạn đầu của việc học. “Họ” trước đó từng nói với tôi rằng một số kiến thức là độc được chứ không phải là thuốc. Nó có thể gây ra vấn đề nếu không được hiểu một cách chính xác, hoặc nếu nó được đưa ra quá sớm. Đây dường như là trường hợp của James.

D: Anh ấy mô tả quá trình được gọi là in dấu ấn? (Vâng!) Các kiếp sống khác được in vào bộ nhớ để hoạt động như một hướng dẫn tham khảo, nói như vậy?

J: Một catalog.

Tiềm thức vẫn dè dặt, nhưng tôi đã xác nhận được James là một trong những người mới đến Trái Đất — những người chưa từng trải qua một cơ thể nhân loại trước đây. Anh ta chắc chắn ở đây cho một mục đích, nhưng bản chất chính xác của nó chưa được phép cho anh ta biết bây giờ. “Anh ta có thể thoáng nhìn, chớp mắt, nhưng không bao giờ là tất cả. Nó sẽ là quá nhiều.”

D: Không ai bắt anh ta đến, phải không?

J: Vâng. Anh ấy tình nguyện đến vào lúc này. Anh ấy biết sẽ rất đau đớn, nhưng anh ta mạnh mẽ.

D: Bạn có thể nói cho anh ta về những gì anh ta phải làm không?

J: Sống gương mẫu và họ sẽ làm theo. Anh ấy là giáo viên. Quy tắc; luật – không phải luật Trái Đất; không phải luật nhân loại. Thông qua sự tương tác của mình với mọi người, anh ta dạy — không phải bằng lời — mà bằng hành động. Hào quang hoặc năng lượng của anh ta ảnh hưởng đến người khác.

D: Anh ta nghĩ mình phải ra ngoài nói chuyện với mọi người, và nói với họ về các thứ.

J: Thông điệp bị mất đi trong sự nhiệt tình. Đây là cách duy nhất anh ta biết, nhưng là thần giao cách cảm tinh thần.... Một cách tiềm thức. James không vượt qua nó.

D: Ai vượt qua nó?

J: Bản thân kiến thức... dây dẫn... James giống như một ngọn hải đăng. Phát xạ năng lượng; phát hành nó ra. Nếu bạn có một bức tường và bạn ném gì đó đối kháng nó, nó sẽ văng ra. Nếu bạn có một bức tường khác ở xa, khi bạn ném ý tưởng này — thứ này — nó sẽ vẫn văng ra. Nhưng khi chúng cận kề, chúng rung động nhanh. Nó qua lại nhanh hơn. Ngọn hải đăng mạnh hơn. Tín hiệu mạnh hơn.

D: Bởi vì nó được khuếch đại.

J: Vâng, James phải hiểu rằng làm nhân loại là một công việc khó khăn. Nếu anh ta đi theo cảm giác của tình yêu, anh ta sẽ không thể rẽ xuống một con đường sai trái.

Vậy nên, một phiên được bắt đầu để kiểm tra một ca UFO khả năng lại biến thành tiếp xúc với một tình nguyện viên của làn sóng thứ hai đã đến để giúp đỡ. James là một linh hồn rất dịu dàng, bị ảnh hưởng rất nhiều bởi thế giới xung quanh. Cần một thời gian trước khi anh học và phát triển đủ để có thêm đáp án. Trong thời gian đó, anh chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ của mình: làm một kênh, một hải đăng, cho năng lượng Trái Đất cần ở thời điểm này vào và ra. Tuy nhiên, đó là một ví dụ khác về những khó khăn mà những linh hồn hiền lành này gặp phải khi họ tiến vào môi trường xa lạ và thù địch của chúng ta.

Khách thăm

Judy là một trong nhiều người tôi đã gặp trong suốt ba mươi năm làm việc với những khách hàng có cảm giác họ không thuộc về nơi này. Họ không muốn ở đây, và có một thời gian khó khăn để thích nghi với thế giới chúng ta. Cô đã trải qua một hồi quy bình thường, nhưng chúng tôi không tìm thấy câu trả lời của cô cho đến khi liên lạc với tiềm thức. Tôi đã yêu cầu nó giải thích những cảm xúc mà cô ấy có.

J: Cô ấy không bao giờ cảm thấy như ở nhà khi ở trên hành tinh này. Có những nơi khác trong vũ trụ có năng lượng tốt hơn, nơi cô ấy cảm thấy được yêu thương, cảm thấy như thuộc về nơi đó. Những nơi khác cô ấy đã từng sống — nơi mọi người yêu thương nhau, nơi mọi người sống trong hòa bình, nơi mọi người giúp đỡ lẫn nhau, quan tâm lẫn nhau.

D: Tại sao cô ấy lại đến Trái Đất nếu cô ấy hạnh phúc hơn ở những nơi đó?

J: Bởi vì đó là công việc của cô ấy.

Tôi đã nghe điều này rất thường xuyên, nó ban đầu nghe như một bản ghi bị hỏng. Nhưng tại sao rất nhiều khách hàng của tôi lại nói điều tương tự trừ khi nó là sự thật? Họ không cách nào biết những gì người khác đã nói ra.

J: Có những người trong chúng ta nhìn vào những chỗ khác trong Vũ Trụ, và thấy những nơi cần được giúp đỡ. Và chúng ta biết mình phải hỗ trợ để bảo toàn lối sống của mình, để bảo toàn hòa bình của chúng ta.

D: Cái gì xảy ra ở đây phản xạ lại lối sống của bạn?

J: Nó gây ô nhiễm Vũ Trụ. Tất cả chúng ta đều ở cùng nhau, tất cả chúng ta đều có liên quan đến nhau, và khi những người khác hạ thấp rung động của mình, nó cũng ảnh hưởng đến chúng ta — Nhưng không phải chỉ vì chúng ta là những người hòa bình yêu thương, rất yêu thương. Không chỉ vì chúng ta muốn duy trì lối sống đó. Chúng ta còn muốn những người khác chia sẻ những gì chúng ta có và đã tìm thấy. Mọi người trên hành tinh này không hạnh phúc. Hành tinh mà chúng ta hiện đang ở trên nó, Trái Đất này, họ đang vật lộn mỗi ngày. Họ không biết nó là như thế nào — sống trong hạnh phúc và hòa bình trọn vẹn, là một với Tạo Hóa, nhưng công việc của chúng ta là hỗ trợ cho họ.

D: Bạn có thể thấy những gì đang xảy ra trên các hành tinh khác từ nơi bạn đang ở?

J: Chúng ta có thể thấy tất cả những gì chúng ta mong muốn. Nếu chúng ta muốn thấy nó, chúng ta có thể thấy nó. Chuyện xảy ra ở đây là nỗi buồn lan truyền từ người này sang người khác. Mỗi lần họ buồn, nó lan truyền đi. Có rất ít người ở đây để thay đổi điều đó.

D: Vậy khi mọi người nhìn thấy những điều này xảy ra trên Trái Đất, bạn quyết định đến đây?

J: Vâng. Chúng ta cần hỗ trợ. Chúng ta nghĩ mình sẽ tạo nên sự khác biệt. Chúng ta là những sinh mệnh của tình yêu vĩ đại; tình yêu cực lớn lao vĩ đại và hòa bình vĩ đại. Khi chúng ta thấy những linh hồn khác gặp rắc rối, bản chất của chúng ta chính là giúp đỡ. Nó giúp chúng ta cảm thấy trọn vẹn.

D: Nhưng khi bạn đến đây, nó không dễ dàng như vậy?

J: Không dễ dàng như vậy. Chúng ta muốn giúp đỡ, đó là lý do tại sao chúng ta ở đây, nhưng chúng ta rất khó tồn tại ở đây. Nó xa lạ với chúng ta. Rung động của chúng ta cao hơn nhiều. Điều này gây ra vấn đề. Trên hành tinh của chúng tôi, cô ấy là một người chữa lành vĩ đại. Cô ấy sẽ không hạnh phúc trừ khi tiếp tục làm công việc đó.

D: Có phương pháp nào cô ấy nên sử dụng không?

J: Trên hành tinh chúng tôi, chúng tôi đơn giản nghĩ về sự chữa lành và nó được thực hiện. Trên hành tinh của bạn, điều này không đơn giản. Nhiều sự nghi ngờ đã được cấy ghép ở rất nhiều nơi mà đôi khi bạn cần các tiện ích hoặc phương pháp nhỏ mà bạn cảm thấy hỗ trợ mình trong chữa trị, nhưng sự chữa trị đến từ bên trong. Tất cả năng lượng đến từ Nguồn vĩ đại. Khi cô ấy thực sự tha thứ cho bản thân mình và hợp nhập vào cuộc sống này, sự chữa lành sẽ tuôn chảy dễ dàng từ cô ấy. Cô ấy sẽ có thể giúp đỡ người khác. Cô ấy không nhất thiết phải có mọi phương pháp mà cô ấy đã cố gắng học. Nó sẽ chỉ chảy đi như suối. Cô ấy sẽ biết làm thế nào để làm điều đó. Cô ấy sẽ làm điều đó bằng tay. Đôi khi nó là hữu ích để làm điều đó. Sự chữa lành của chúng ta cũng có thể được thực hiện từ xa bởi vì tất cả chúng ta đều kết nối. Thật dễ dàng để thực hiện việc này ở nơi chúng ta xuất xứ. Lại rất khó khi đến đây với hành tinh này và không thể làm điều tương tự.

D: Tất nhiên, bạn phải có sự cho phép của người đó ngay cả khi họ ở xa, phải không?

J: Chắc chắn rồi. Mọi người trên hành tinh này không cho phép một cách có ý thức, nhưng họ cho phép ở chỗ đó là nhiệm vụ của linh hồn để chữa lành. Cô ấy sẽ có thể làm những việc này. Trên hành tinh của chúng tôi, thật dễ dàng cho những người đã được đào tạo. Chúng tôi nghĩ nó, và nó thành. Trên hành tinh của chúng tôi, rung động cao hơn nhiều, và trên Trái Đất này nó thấp hơn nhiều. Cô ấy rất bức bối vì nó không xảy ra ở đây ngay lập tức.

D: Còn chúng dị ứng mà Judy có?

J: Các dị ứng là sự chiến đấu của cô ấy để tránh xa bầu không khí này, hành tinh này, năng lượng ở đây trên hành tinh này, bằng cách liên tục chặn các rung động thấp hơn. Cô ấy không thích cảm giác ở đây. Cô ấy không muốn thở nó, cơ thể cô ấy muốn chống lại nó, muốn loại bỏ nó, muốn loại bỏ mọi thứ ở đây.

D: Luôn luôn liên can đến tự do ý chí.

J: Chúng tôi không thể cưỡng chế mọi thứ, nó không phải là cách của chúng tôi. Có nhiều thay đổi trên hành tinh này ngay bây giờ. Ngày càng nhiều người sẽ được đánh thức. Nhưng thật khó cho những người đến từ một nơi yêu thương và hạnh phúc như chúng ta ở nơi này.

* * *

Sau đây là một phiên ví dụ khác của những người-lần-đầu hoặc tình nguyện viên:

Shirley rời khỏi đám mây vào cái mà cô mô tả là “điều linh”. “Mọi thứ từng sống không còn ở đó nữa. Mọi thứ đã biến mất. Cái gì đó đã khiến nó biến mất. Chỉ còn đất nâu, bụi bẩn, hoặc miệng núi lửa. Bất cứ gì ở đó cũng không còn nữa. (Cô ấy trở nên xúc động.) Không có gì. (Khóc) Tôi nghĩ đây từng là nhà. (thôn thức) Nó đã bị phá hủy. Nhưng tôi không chắc nó đã làm gì. Nó đẹp với đồng cỏ, rừng và cây cối. Điều tôi nghĩ đến là Vườn Địa Đàng Eden.”

Tôi hỏi cô ấy xem nó như thế nào trước khi sự hủy diệt xảy ra. “Tôi thấy nhiều cây. Tôi thấy các dòng nước đang chảy. Tôi thấy cây liễu rủ. Giống như một khu vườn xinh đẹp. Có hoa và chim, động vật đi xung quanh. Một con bạch kỳ mã cái đi ngang qua. Nó có màu trắng, bờm dài, sừng nhọn trên trán, mỹ lệ. Đó là một nơi tuyệt vời, hoàn hảo. Theo như mắt có thể thấy, nó chỉ là một bức tranh bình dị. Khi tôi cảm nhận được cơ thể của mình, tôi cảm nhận nó như một sự pha trộn. Tôi cảm thấy đàn ông, và sau đó tôi cũng cảm thấy phụ nữ. Và tôi cảm thấy cả hai cùng nhau. Tôi có thể nhìn thấy một hình dạng nhân loại, nhưng nó cảm giác giống như một hình dạng tràn đầy năng lượng của con người. Giống như bạn không thực sự là một cơ thể vật lý. Tôi không cảm thấy mình phải ăn gì cả. Vẻ đẹp của mọi thứ giữ tôi sống. Đó là tất cả những gì cần. Sự kết nối với thiên nhiên. (Trở nên xúc động lần nữa.) Ý nghĩ đi vào trong tâm trí tôi là: thứ cũng giữ tôi sống động chính là sự kết nối của tôi với Thượng Đế, với Con Người của tôi, với Cha tôi. Đó là thứ giữ cho tôi sống. Khi tôi ở đó lúc này, tôi cảm thấy yên bình, bởi vì nó thật đẹp. Và tất cả mọi thứ đang làm việc cùng nhau trong sự hòa hợp.”

Tôi quyết định chuyển cô ấy tiến tới để tìm hiểu xem chuyện gì đã xảy ra với nơi hoàn hảo đó. Tôi đảm bảo với cô ấy rằng xem nó sẽ không làm phiền đến cô ấy.

S: Một cái gì đó đến thiêu đốt mọi thứ và phá hủy nó. Tất cả những gì tôi thấy là những ngọn lửa từ trên trời rơi xuống và đốt cháy mọi thứ.

D: Bạn có thể thấy nó đến từ đâu không? Bởi vì bạn sẽ có thể thấy, hiểu và nói về nó.

S: (Cô do dự) Cái đầu tiên tôi thấy là một con rồng. (Cười) Tâm trí tôi đi, không, đó không đúng (Cười) — Tôi chỉ tiếp tục nhìn thấy một con rồng, đó là tất cả những gì tôi thấy. Tôi thấy lửa bắn ra từ miệng nó. Màu xanh lá cây với vảy lớn. Nó đang bay vòng quanh bầu trời.

Tôi không lo lắng về câu trả lời độc đáo này. Tôi quyết định thuận theo bất cứ gì cô ấy đang thấy. Tôi biết trước khi phiên kết thúc, tiềm thức sẽ giải thích mọi điều không được làm rõ trong quá trình.

S: Tôi có cảm giác ai đó đổ kị với nơi này, và họ đã gửi con rồng đến để tiêu diệt nó.

D: Họ không thể có một nơi tuyệt đẹp và hoàn hảo của riêng mình?

S: Tôi chắc chắn họ có thể có. Họ không muốn bất kỳ ai khác có nó. Họ không muốn bất kỳ ai hạnh phúc.

D: Điều gì xảy ra với bạn khi mọi thứ đã bị phá hủy?

S: Tôi cảm thấy hình như tôi đã rời đi. Tôi không muốn ở đó nữa, bởi vì nó đã không còn.

D: Bạn sẽ có thể thấy những gì đã xảy ra từ điểm nhìn đó. Bạn có thể thấy nhiều hơn về những sinh mệnh khác hay bất cứ cái gì là họ – những người đã đổ kị không?

S: (Cười) Tôi đang thấy một vùng đất của những người khổng lồ. Họ rất lớn. Xương to, chân to, tay to, cơ bắp. Giống như một cộng đồng, nhưng có một nhà lãnh đạo không tốt. Ông ta biết về nơi tuyệt đẹp này. Có sự đổ kị và tức giận.

D: Có rồng ở nơi họ sống không?

S: Có. (Cười) Chúng nhỏ hơn so với những người khổng lồ, giống như vật nuôi của họ.

D: Vậy họ đã gửi loài sinh vật đó đến tiêu diệt chỗ của bạn. (Phải) Tôi tự hỏi họ sẽ có được sự thỏa mãn thế nào.

S: Không ai có thể sống trong niềm vui, hòa bình, hay hòa hợp. Nó đã bị hủy diệt.

D: Vậy bạn đã làm gì sau khi nơi đó bị phá hủy?

S: Tôi cảm thấy hình như mình đã lơ lửng một lúc. Sau đó, tôi đến thăm Cha tôi một lúc, bởi Ngài yêu thương tôi. Tôi cảm thấy tình yêu và năng lượng chảy qua. Tôi cảm thấy được nuôi dưỡng. Tôi cảm thấy tình yêu vô điều kiện.

D: Bạn có thể thấy Cha trông như thế nào không?

S: Tôi chỉ thấy quả cầu ánh sáng, năng lượng sự sống này. Có những người khác ở đó. Chúng tôi phải dưỡng nuôi chính mình. Tôi không thể ở lại lâu. Tôi cảm thấy dường như mình đang được giao nhiệm vụ tiếp theo.

D: Nhiệm vụ tiếp theo của bạn là gì?

S: Tôi phải đến Trái Đất.

D: Bạn trông không vui lắm. Bạn có lựa chọn không?

S: Tôi cảm thấy mình không có lựa chọn. Đó là một nhiệm vụ, một công việc. Ai đó phải làm chuyện này, bởi vì không ai khác sẽ làm. Tôi nghĩ đó là lý do tôi rất tức giận với Ngài, với Cha tôi, bởi đó không phải là một lựa chọn. Nó giống như khi bạn làm việc cho ai đó. Họ nói với

bạn làm chuyện này hoặc chuyện khác. Giống như khi bạn đang làm dịch vụ, bạn nhận đơn đặt hàng? Cảm giác là như vậy, bởi tôi đã phải đi lần nữa.

D: Nhưng bạn cũng có tình yêu như vậy với Ngài.

S: Tôi có, nhưng tôi đã tức giận vì mình phải đi. Tôi sẽ không lựa chọn đến Trái Đất. Tôi bị giao cho nhiệm vụ đến đây.

D: Cho tôi biết điều gì xảy ra khi bạn đến Trái Đất. Quy trình như thế nào?

S: Tôi thấy bản thân là năng lượng trải qua những giai đoạn khác nhau. Giống như các trạm khác nhau, hoặc các chốt khác nhau, hoặc nhận thông tin hay các bước khác nhau. Giống như kiểm tra với các thực thể và sinh mệnh bất đồng trước khi đến đây, và mỗi người cho tôi thông tin. Nhưng có vẻ tôi không ở hình thể vật lý. Và tất cả họ đều cho tôi lời khuyên hoặc thông tin được sử dụng.

D: Vậy bạn sẽ làm gì khi đến được Trái Đất?

S: Vâng, tôi phải được sinh ra. Tôi đã thực hiện việc đó nhiều lần, nhưng không phải gần đây. Có gì đó ở đây mà tôi phải hoàn thành. Lần này có một cảm giác nhiệm vụ. Tôi ở đây để làm gì đó (cảm xúc) và tôi không biết nó là gì. Nhưng tôi biết mình có thứ gì đó to lớn để làm.

D: Nhưng bước đầu tiên là được sinh ra như một đứa trẻ? (Vâng) Có cảm giác bất đồng khi một lần nữa ở trong cơ thể hay không?

S: Vâng, vâng. Tôi cảm thấy bị hạn chế. Cách khác kia là rất tự do. Và theo cách này tôi cảm thấy khác biệt. Tôi là một bé gái xinh đẹp. Tôi muốn trở thành một cô gái. Chỉ cảm thấy đó hình như là đúng đắn trong thời điểm này, đối với nhiệm vụ.

D: Bạn cảm thấy thế nào khi ở trong cơ thể đó?

S: Tôi chưa bao giờ cảm thấy thoải mái trong cơ thể đó. Tôi luôn có hình ảnh cơ thể kém cỏi. Mặc dù tôi muốn trở thành nữ, nhưng thật khó khăn khi thấy bản thân mình là một người phụ nữ. Tôi không thích nhìn vào gương. Tôi không thích những gì tôi thấy. Tôi cảm thấy cấu trúc giải phẫu học khác biệt. (Cười) Khi nhìn vào gương, tôi nghĩ tôi đáng lẽ phải thấy sinh mệnh ánh sáng rực rỡ này. Đó là người là tôi bên dưới.

D: Nhưng bạn đã lấy vỏ bọc này, cái vỏ bên ngoài này. Và bạn phải ở trong cái vỏ này một thời gian cho đến khi làm xong chuyện phải làm.

S: Vâng. Tôi biết đó là giúp đỡ người khác. Đó là điều tôi cảm thấy. Tôi nghĩ những lần khác tôi đến đây là do tự do ý chí, tự do lựa chọn. Nhưng lần này thì không. Lần này thì khác. Tôi thích đến bởi tự do ý chí của mình thay vì có một nhiệm vụ. Điều này quan trọng, nhưng tôi không biết tại sao. Tôi không biết làm gì. Tôi biết đó là giúp đỡ người khác. Để giúp chữa lành người khác.

Tôi gọi tiềm thức ra và giải thích lý do nó cho Shirley thấy nơi đã bị phá hủy kia. “Tại sao bạn lại chọn cái đó? Bạn đang cố nói gì với cô ấy?”

S: Đó là một nơi hoàn mỹ. Cô ấy có thể đến đó và tái kết nối khi cần được nuôi dưỡng. Cô ấy có thể kết nối mọi sinh mệnh, mọi tạo vật và nói chuyện với họ. Họ cố gắng liên lạc với cô ấy, nhưng cô ấy đã chặn họ. Cô ấy sợ nó không có thật. Cô ấy không phải sợ, bởi vì nó là có thật. Cô ấy sẽ có thể chữa lành trái tim và tâm trí mọi người bằng giọng nói của mình. Cô ấy sẽ giúp họ chữa lành mọi cấp độ: vật lý, tâm lý, tình cảm và tinh thần. Cô ấy sẽ có thể làm điều đó bằng cách nói chuyện. Truyền đạt về Thượng Đế, về cuộc sống là gì. Cô ấy không cần phải sợ hãi. Chúng tôi sẽ bảo vệ cô ấy. Chúng tôi sẽ hướng dẫn cho cô ấy.

D: Nơi mà cô ấy thấy với đầy đủ những sinh vật kỳ lạ đó. Đó có phải là một nơi có thật hay không?

S: Vâng, tại một thời điểm nó đã tồn tại.

D: Với bạch kỳ mã, người khổng lồ và rồng? (Vâng) Chúng tôi nghĩ chúng chỉ là tưởng tượng hay truyền thuyết.

S: Không, chúng đã tồn tại.

D: Có phải trên Trái Đất không? (Không) Những gì có trong các câu chuyện của chúng tôi, chúng chỉ là những ký ức về nơi đó?

S: Những ký ức về một thời đại khác đã qua.

D: Tôi tự hỏi tại sao trong câu chuyện của chúng tôi ngày nay, trong thế giới của chúng tôi, lại có chúng.

S: Bởi vì chúng đã tồn tại tại một thời điểm. Chúng là thật.

D: Ý bạn là đó là những ký ức trong tâm trí chúng tôi? (Vâng) Vậy điều chúng tôi nghĩ là một câu chuyện hay một chuyện cổ tích là có cơ sở trong sự thật?

S: Tôi tin thế, vâng.

* * *

Dưới đây là một phiên ví dụ khác của những người-lần-đầu hoặc tình nguyện viên:

Lúc đầu, nó nghe như một tiền kiếp bình thường khi Beth thấy mình là một chàng trai trẻ trong chợ Ả Rập. Nó bắt đầu thay đổi khi anh biết mình đang mang theo một quyển sách. “Đó là sách chỉ dẫn. Các luật vật lý. Tôi cố đơn giản hóa nó để dạy cho mọi người. Tôi chỉ ở trong khu vực này một thời gian ngắn, sau đó tôi đến những nơi khác để giảng dạy.” Anh đã làm việc này trong ba năm, và không có một ngôi nhà anh có thể quay về.

D: Bạn có nghĩ cuốn sách này phức tạp hay khó dạy không?

B: Không, tôi luôn biết thông tin này. Tôi đưa nó ra từ một nguồn cao hơn. Năng lượng chữa trị từ thông tin này rất mạnh mẽ. Cuốn sách và năng lượng gắn liền với thông tin.

D: Nó khác với vật lý thông thường. Đó có phải là ý bạn không?

B: Vâng. Có thông tin kèm với lời nói, nhưng mọi người không nghe thấy. Đó là cho lợi ích của họ, vì sự hiểu biết cao hơn của họ, cho sự tiến hóa của họ.

D: Bạn lấy cuốn sách này ở đâu?

B: Tôi đã viết nó để đơn giản hóa thông tin nhằm mục đích truyền tải thông điệp cho mọi người. Chúng thực sự chỉ là những ghi chú để nhắc tôi về những lĩnh vực cần che đậy. Đó là một đại cương.

D: Bạn có thể cho tôi một ví dụ về những điều bạn sẽ nói với họ không?

B: (Tạm dừng) Một cái gì đó về cá, có cá trong đại dương. Và cá bơi với tốc độ đẩy nước đi. Cá bơi nhanh chừng nào, càng có nhiều nước đẩy đi chừng đó, và càng có nhiều áp lực lên cá. Đó là luật quán tính.

D: Đó thực sự có ý nghĩa gì?

B: Đó là một trong những luật của hành tinh, luật hấp dẫn.

D: Còn về cá?

B: Nó chỉ đề cập đến một trong các luật của hành tinh này.

D: Luật trọng lực?

B: Trong quán tính.

Anh ta đi từ nơi này sang nơi khác để dạy bất cứ ai lắng nghe. Anh ấy thích đến những nơi khác nhau gặp gỡ những người khác nhau. Anh ta không được trả tiền, tôi tự hỏi làm thế nào anh ta chăm sóc bản thân, làm thế nào anh ta có thể ăn và ngủ.

B: Tôi không phải ngủ nhiều cho lắm. Tôi không phải ăn. Chỉ cho niềm vui. Mọi thứ tôi cần, tôi tạo ra.

D: Cơ thể của bạn có thể tồn tại mà không cần thức ăn? (Vâng) Nhưng cơ thể của bạn không phải là cơ thể vật lý?

B: Đôi khi. Khi tôi dạy, tôi đi vào vật lý. Còn khi tôi có nhu cầu khác, tôi rời khỏi cơ thể và đến nơi tôi có thể có được thứ tôi cần... ở đâu đó. Cơ thể tôi thiên về một thân thể năng lượng hơn một thân thể vật lý.

D: Bạn đi đâu khi bạn không có thể vật lý?

B: Ồ, tôi lên tàu.

D: Có một con tàu gần đó?

B: Có, đóng ở đó, nhưng nó không nằm trên mặt đất. Đó là trên bầu trời. Nó tròn, là một con tàu lớn đủ cho 200 người.

D: Họ cũng đi đi về về?

B: Một số, đến các phần khác nhau của hành tinh.

D: Khi ở trên con tàu đó, bạn có loại cơ thể nào?

B: Tôi chưa bao giờ thực sự nhìn vào mình, tôi nhìn những người khác. Tôi có một cái miệng rất nhỏ cùng một cái đầu to, và đôi mắt to —— những ngón tay to.

D: Tất cả các sinh mệnh trên tàu nhìn có giống nhau không?

B: Vâng. Họ không mặc quần áo. Họ có cơ thể mảnh màu thịt.

D: Bạn có cái mà chúng ta gọi là “giới tính” không? (Có) Vậy là có nam và nữ?

B: Vâng. Cấu trúc giải phẫu học vật lý của họ là như nhau. Chúng tôi biết họ bởi bản chất của họ.

D: Bạn có bản chất gì khi ở trên con tàu đó?

B: Nam. Khi tôi ở trên tàu, tôi giúp tổ chức các giáo viên đi xuống hành tinh để dạy.

D: Tất cả họ đều dạy các chủ đề khác nhau?

B: Vâng. Nữ, cô ấy dạy sức khỏe. Có một người nam dạy khoa học, nhưng về những lĩnh vực con người có thể hiểu... ở mức độ hiểu biết của họ. Tôi học được nhiều hơn, được tiếp xúc nhiều hơn, và có kinh nghiệm nhiều hơn. Tất cả chúng tôi đều được dạy cách nói ở một cấp độ mà sinh mệnh có thể hiểu được. Chúng tôi có thể chiếu xuống bất cứ nơi nào chúng tôi muốn trên hành tinh. Tôi đang tập trung nghiên cứu và làm việc trong một lĩnh vực cụ thể vào thời điểm này. Nhưng những người khác đi đến các khu vực khác của thế giới, hành tinh.

D: Vậy điều cốt yếu họ đang cố gắng làm là cung cấp kiến thức và thông tin cho sinh mệnh ở Trái Đất. (Vâng) Bạn có được một người nào đó hướng dẫn làm chuyện này không?

B: Tôi phải được hướng dẫn. Chúng tôi đến từ một con tàu lớn hơn.

D: Nếu có hai trăm sinh mệnh, đó phải rất lớn.

B: Không. Có hàng ngàn sinh mệnh trên con tàu kia. Họ là tất cả các loài khác nhau. Trên cái tàu nhỏ hơn thì chủ yếu là chủng loại của tôi.

Có một hành tinh nhà nguyên bản nơi họ xuất xứ, nhưng họ không quay lại đó thường xuyên. “Tôi tập trung vào sứ mệnh và công việc của mình.”

D: Vậy, khi được chỉ định đến một con tàu, bạn ở lại đó một thời gian dài?

B: Vâng, nhưng không phải về thời gian. Không có thời gian. Nó được đo bằng những lời dạy và số lượng người tôi có thể tiếp cận. Tôi biết khái niệm con người có về thời gian. Tôi biết điều đó, nhưng tôi không hiểu nó, bởi vì mọi thứ đều đồng thời. Tôi dạy cho đến khi tôi cảm thấy mình đã sẵn sàng để học hỏi thêm. Sau đó tôi thu được nhiều kiến thức hơn và lại mang chúng trở lại với con người. Tôi đi đến những nơi khác nhau và trông giống như một trong số họ. Vì vậy, mọi người không nghi ngờ tôi rồi bắt đầu đặt câu hỏi. “Tôi đến từ đâu?” Tôi luôn đi chuyên đề họ không đặt câu hỏi.

D: Bạn có muốn họ sử dụng thông tin không?

B: Chung quy. Nếu họ không cần nó bây giờ, họ sẽ có thể sử dụng nó tại một số điểm trong thời gian. Nhưng nó đang nâng cao nhận thức ý thức của họ.

D: Chủ yếu là bạn đến để giáo dục. Đó là nhiệm vụ của giống người các bạn? (Vâng) Trên con tàu lớn hơn, họ có nhiệm vụ khác không?

B: Nhiều, nhiều nhiệm vụ. Họ đi đến nhiều nơi. Họ không tương tác với con người theo cách chúng tôi làm. Họ tham gia nhiều hơn với sự tương tác của các hành tinh, mục tiêu Vũ Trụ: hòa hợp và hòa bình.

D: Họ có thể làm gì để ảnh hưởng đến các hành tinh?

B: Bảo vệ các hành tinh khỏi tự hủy diệt. Mang đến ánh sáng và tình yêu, giúp mọi người tạo ra sự hài hòa giữa họ.

D: Nếu một hành tinh không hòa hợp, đó có tạo ra vấn đề không?

B: Vâng, cho tất cả mọi người! Đối với tất cả các hành tinh. Mọi người đều bị ảnh hưởng bởi năng lượng, bởi vì năng lượng gợn sóng qua Vũ Trụ.

D: Như vậy, đa phần những người trong tàu lớn đang tương tác theo nhiều cách khác nhau. Nhưng nó giúp người dân Trái Đất?

B: Không nhất thiết phải là Trái Đất. Không — nhiều hành tinh. Tôi không có thời gian. Tôi không có tham chiếu đến bản đồ, tôi không biết mọi nơi những sinh mệnh này đi, và những gì mọi người đang làm. Có quá nhiều người. Quá nhiều nhiệm vụ khác nhau. Công việc của tôi lúc này là giúp đỡ người dân Trái Đất.

D: Nhưng con tàu lớn đang đóng ở một nơi khác?

B: Cách xa con tàu của chúng tôi. Đó là lý do họ đang làm việc trên các dự án khác nhau. Nó xa hơn rất nhiều. Chúng tôi báo cáo về.

D: Nếu không phải ăn, thì cái gì giúp cho bạn sống?

Tôi đã biết câu trả lời cho điều này, nhưng tôi luôn hỏi những câu hỏi tương tự để có được nhiều giá trị hơn. Nếu có nhiều người đưa ra cùng một câu trả lời, thì càng gia tăng khả năng đó là sự thật.

B: Ánh sáng.

D: Làm thế nào bạn có được ánh sáng?

B: Chỉ hấp thụ nó vào cơ thể mình.

D: Ánh sáng đến từ đâu?

B: Không đến từ bất cứ nơi nào cụ thể, chỉ là ở xung quanh. Không giống như tôi ăn một cái gì đó, chỉ là hấp thụ qua cơ thể.

D: Cơ thể có chết đi không, bạn biết ý tôi là gì chứ? Cơ thể có ngừng tồn tại bất cứ lúc nào không?

B: Vâng. Cơ thể sẽ dần hao mòn. Khi cơ thể đã được sử dụng trong một khoảng thời gian, sau đó chúng tôi vứt bỏ nó và giữ một cơ thể mới.

D: Cơ thể trở nên không thể sử dụng được nữa?

B: Điều đó không đúng. Không, cơ thể không chết. Đó là năng lượng. Nó có thể tái tạo.

D: Ý bạn là cơ thể được giảm xuống đến mức năng lượng?

B: Không, nó là năng lượng thuần.

D: Nhưng bạn nói sau một thời gian nhất định, bạn đến một thân thể khác?

B: Đó không phải là chúng tôi. Đó là một số sinh mệnh khác trên con tàu. Cơ thể của họ sẽ chấm dứt tồn tại, bởi vì một số thiên về vật lý hơn, và một số thiên về năng lượng hơn. Tôi thiên về năng lượng nhiều hơn.

D: Nhưng bạn đã chọn để xuất hiện trên con tàu mà bạn đang nói đến?

B: Vâng. Nó giống như nơi tôi xuất xứ, những sinh mệnh trên hành tinh nhà của tôi, nơi tôi đã dành rất nhiều thời gian trải qua ở đó.

D: Tôi nghĩ một cơ thể thuần năng lượng sẽ không cần phải có bất cứ thứ gì, phải không?

B: Vâng, nó có hình dạng, giống như một đường viên, nhưng nó ít... đặc rắn? Chúng tôi di chuyển tự do hơn là một sinh mệnh thiên về hình thể vật lý.

Tôi quyết định chúng tôi sẽ không tìm hiểu nhiều hơn trong thời điểm này, vì vậy tôi chuyển anh ấy đến một ngày quan trọng. Từ phần mô tả, tôi nghĩ cô ấy có lẽ đã chuyển sang một kiếp sống khác, dù vẫn có vẻ ngoài hành tinh, nhưng vật lý hơn. Cô trở nên rất đau khổ và buồn bã, cho thấy dấu hiệu của sự khó chịu khi mô tả những gì đang xảy ra. “Chúng tôi đang chiến tranh với... là thiên hà... một cuộc chiến. Nhiều, nhiều tàu.”

D: Chúng ở trong bầu khí quyển của Trái Đất?

B: Không. (cô ấy đã gần khóc) Tôi không biết chúng tôi đang ở đâu. Chúng tôi ở đâu đó ngoài không gian. (Cảm xúc) Chuyện này không nhất thiết phải xảy ra! Không có lý do gì để chúng tôi chiến đấu! Chiến đấu không phục vụ mục đích!

D: Có ai đó tấn công bạn?

B: Có rất nhiều, nhiều đại diện trong những con tàu khác nhau. Đó không phải là giữa hai bên. Đó bốn bên khác nhau. Tất cả họ đều muốn cùng một thứ. Đó là do sự hiểu lầm và thiếu thông tin liên lạc.

D: Tôi nghĩ khi bạn đạt đến ngưỡng này, sẽ không còn bất kỳ nhu cầu nào về bạo lực.

B: Không. Những sinh mệnh này đến từ một hành tinh đầy tham lam và thù hận. Họ muốn mọi thứ cho chính họ. Họ không thuộc nhóm của chúng tôi.

D: Sự hiểu lầm gì gây ra chuyện này?

B: Tôi không biết. Đất đai? Bất động sản? Một số khu vực là của chúng tôi, và họ muốn chúng. Họ làm ra liên minh với một nhóm khác. Cuộc chiến đã diễn ra trong một thời gian dài. Chúng tôi đều sử dụng một số loại vũ khí bắn ra từ tàu, tàu thông minh. Rất to. Năng lượng, khi chúng bay qua, là khủng khiếp. Khi trúng, nó sẽ vô hiệu hóa một phần con tàu. Tôi không muốn chiến đấu, nhưng chúng tôi phải làm vậy. Đó là phương sách cuối cùng. Chúng tôi đã thử mọi thứ và họ sẽ không hiểu. Họ sẽ không cố gắng lắng nghe. Họ sẽ không cố gắng đi đến một thỏa thuận và giải quyết việc này một cách hòa bình. Chúng tôi đã thử thương lượng. Chúng tôi đã thử mọi thứ. Đây là cách giải quyết xung đột duy nhất mà họ biết. Chúng tôi không có lựa chọn.

Tôi chuyển cô ấy tiến tới để xem xung đột kết thúc thế nào, để xem cuối cùng chuyện gì đã xảy ra.

B: Họ đã biến mất. Và chúng tôi có đất của mình. Chúng tôi có thể sửa chữa và làm mới lại nó. Chúng tôi có hành tinh của mình và có thể sống trong hòa bình lần nữa. Chúng tôi không chết. Chúng tôi sống sót. Lại hòa hợp và hòa bình lần nữa, điều đó là tốt. Họ đã đi đâu đó khác, hoặc họ không còn ở đó nữa. Chúng tôi đã chiến thắng trong chuyện này — nếu bạn muốn gọi đó là chiến thắng. Một số người trong họ đã chết. Nhưng họ đã quyết định tiến hành những cuộc chiến tranh của họ ở nơi khác.

Vì xung đột dường như đã được giải quyết, tôi chuyển cô ấy đến một ngày quan trọng khác, có vẻ như cô ấy lại nhảy vào một kiếp sống khác, nhưng vẫn ở trong một hình thể người ngoài hành tinh. Đến giờ cô ấy đã không che giấu gì thậm chí như một cuộc sống vật lý mờ nhạt của

Trái Đất. Khi đi vào cảnh tiếp theo, lúc đầu cô gặp khó khăn trong việc giải thích những gì nhìn thấy.

B: Tôi không biết nó là gì. Đó là hành tinh cần cỗi này. Nhưng có một cái gì đó xung quanh khu vực này của hành tinh. Tôi đang cố gắng tìm ra.Ồ! (Một sự khải ngộ.) Chúng tôi thấy có một hành tinh mới cần phải có người ở. Nó là cần cỗi. Đó là sự khởi đầu của... sự ra đời của một hành tinh mới. Có nhiều con tàu ở đó vây quanh nửa hành tinh này. Và họ đến từ mọi nơi khác nhau. Nhưng chúng tôi làm việc cùng nhau như một nhóm để mang lại sự sống cho hành tinh này.

D: Nó không có bất kỳ sự sống nào ở thời điểm này? (Vâng) Bạn cần làm gì để mang lại sự sống?

B: Gieo trồng thực vật trên hành tinh và chúng sẽ nhân lên.

D: Bạn lấy sinh vật ở đâu?

B: Chúng tôi đưa chúng đến từ những nơi khác.

D: Đây là những gì bạn làm, thu thập chúng ở những nơi khác nhau?

B: Không. Tôi giúp tổ chức và trồng thảm thực vật trên hành tinh này. Mỗi con tàu có đặc sản riêng của họ, và đặc sản của tôi là thảm thực vật.

Tôi đã không nhận ra cô ấy đang ở trong một kiếp khác, vì vậy tôi hỏi, “Bạn đang làm công việc giảng dạy. Đây có phải là nhiệm vụ khác không?”

B: Đó là một cái gì đó khác. Đó không phải là tôi.

Rồi tôi hiểu. Cô đã chuyển sang một kiếp khác, nhưng vẫn là một người ngoài hành tinh. Giọng của Beth dần bắt đầu thay đổi từ lúc này —— bị ngắt đoạn và máy móc. Cô mô tả mình có một cơ thể ngắn màu xám mặc bộ đồ màu xám.

D: Nhưng công việc của bạn bây giờ là giám sát việc gieo trồng các sinh vật?

B: Không giám sát. Tôi là một công nhân, với những người khác. Chúng tôi có một công việc lớn. Rất nhiều đất cho thực vật.

D: Làm thế nào bạn biết những gì sẽ phát triển ở đó?

B: Có nhiều thí nghiệm được thực hiện trên hành tinh để xem cái gì hiệu khách nhất.

D: Và bạn bắt đầu với sinh vật đầu tiên?

B: Cây nhỏ. Có rất nhiều người trong chúng tôi. Chúng tôi bắt đầu ở một khu vực và sau đó di chuyển đến các khu vực khác, trồng nhiều loại khác nhau.

Câu chuyện này quen thuộc với tôi. Tôi đã bao trùm việc gieo hạt (hoặc bắt đầu) sự sống trên hành tinh Trái Đất trong hai cuốn sách: *Keepers of the Garden* và *The Custodians*. Tại thời điểm thu thập thông tin và viết những cuốn sách đó, câu chuyện có vẻ hơi lạ. Nhưng bây giờ tôi đã nghe nó lặp đi lặp lại rất nhiều lần, và tôi biết đó là phiên bản thực sự của phương pháp khởi đầu sự sống. Tôi đã chấp nhận nó như là sự thật. Tôi không biết cô ấy có nói về hạt giống của hành tinh Trái Đất hay không, nhưng tôi đã được bảo rằng sự sống được tạo ra theo cùng cách trên rất nhiều hành tinh khác khi chúng đạt đến giai đoạn đó trong sự phát triển của mình. Đó là một cách phổ biến để lan truyền sự sống, và đã được thực hiện trong hàng hà sa số thiên niên kỷ của thời gian lùi vào vô tận.

D: Bạn sẽ thấy cái nào có thể sinh trưởng?

B: Chúng tôi biết từ các thử nghiệm mà sẽ sinh trưởng của mình.

D: Bạn sẽ ở lại đó và xem sự phát triển?

B: Vâng, chúng tôi sẽ ở đây cho đến khi thảm thực vật được thiết lập. Sau đó, chúng tôi di chuyển đến một khu vực mới và trồng nhiều hơn.

D: Sẽ không mất nhiều thời gian?

B: Chúng tôi có tất cả thời gian mình cần. Bây giờ, chúng tôi trồng thảm thực vật, tàu của chúng tôi sẽ ở lại bao lâu cần thiết. Chúng tôi cho các chất dinh dưỡng để giúp thiết lập cây trồng.

Cô ấy gặp khó khăn khi nói. Mỗi từ đều phát ra một cách đơn lẻ, như thể đó là một năng lượng khó phát âm. Tôi đã gặp tình huống này xảy ra trước đây, đặc biệt là khi một người xám nhỏ cố gắng giao tiếp. Một ví dụ rất đáng chú ý ở trong cuốn The Custodians của tôi. Đây chủ yếu là vì trong trạng thái tự nhiên của mình, họ không giao tiếp bằng lời nói, mà từ tâm trí đến tâm trí. Vì vậy, họ phải sử dụng từ vựng từ tâm trí của thân chủ.

D: Còn về các loài động vật thì sao? Bạn cũng làm việc đó?

B: Công việc của tôi là về thực vật. Tôi không biết những chuyện người khác làm.

Đây có thể mất một khoảng thời gian rất lâu, vì vậy tôi chuyển cô ấy đến một ngày quan trọng. Và cô ấy mỉm cười. “Hành tinh thật đẹp.”

D: Bạn có thể nhìn thấy nó từ tàu của bạn?

B: Không. Tôi đang đứng trên hành tinh. Nó thật đẹp.

Giọng cô thay đổi một lần nữa, có một sự mơ màng, hóm hỉnh, và một giọng lạ. Cô ấy đã chuyển sang một thực thể khác?

B: Mọi cái cây của chúng tôi đã phát triển. Và có rất nhiều thảm thực vật. Rất đẹp. Chúng tôi đã thành công trong kế hoạch.

D: Bước tiếp theo là gì?

B: Có nước, và bây giờ họ sẽ mang đến những con vật, những loài khác nhau.

D: Chúng đến từ đâu?

B: Chúng được phát triển trên những con tàu này.

D: Bạn có nhận được chúng từ các nơi khác không?

B: Vâng, chúng tôi chọn cái tốt nhất.

D: Và bây giờ bạn thấy cái gì sẽ sống sót?

B: Chúng tôi biết những gì sẽ tồn tại. Tất cả đều được kiểm soát.

D: Đây rất tốt, nhưng phải mất một thời gian dài để làm mọi chuyện, phải không?

B: Đây là điều chúng tôi sống cho.

Bây giờ là lúc gọi tiềm thức ra và nhận một số câu trả lời. “Tại sao bạn lại chọn những kiếp đó cho Beth thấy hôm nay?”

B: Đó là để cô ấy biết mình là ai. Cô ấy là một sinh mệnh từ các hành tinh khác, đã dành phần lớn thời gian sống của mình trên các hành tinh khác, và những nơi khác ngoài Trái Đất. Cô ấy tự hỏi về điều này nhiều lần, và cô ấy đã biết.

D: Vậy bạn muốn cô ấy biết đó là sự thật? (Vâng) Nghe có vẻ như cô ấy là một người tốt, đã tham gia vào nhiều nhiệm vụ quan trọng. Tại sao cô ấy quyết định bước vào cơ thể con người nếu đa số các kiếp sống đều ở trên tàu vũ trụ hay các hành tinh khác?

B: Bởi vì đây là thời điểm thích hợp. Cô ấy đã không có một kiếp sống nào trên Trái Đất cho đến bây giờ.

D: Vậy thì sẽ thật xa lạ khi cô ấy bước vào một cơ thể vật lý.

B: Vâng. Đã có những điều chỉnh và một số cảm giác khó chịu cần phải vượt qua. Cô ấy đã làm rất tốt.

D: Cô ấy nói mình vẫn còn một số khó chịu.

B: Vâng. Chúng tôi biết điều đó và các điều chỉnh đang được thực hiện, nhưng cô ấy chống lại các điều chỉnh. Đó là nỗi sợ không biết cái gì đang xảy ra trong cơ thể vật lý.

D: Cô ấy được sinh ra từ cha mẹ vật lý, phải không?

B: Cô ấy đi vào thể xác sau khi cơ thể được hình thành. Cô ấy được giao cho cơ thể vật lý này.

Beth đã có một số vấn đề thể chất. Cô từng có hai cuộc phẫu thuật, nhưng vấn đề vẫn còn ở đó.

B: Khi cô ấy bước vào cơ thể, thì —— bạn có thể nói là, không hạ cánh hoàn hảo. Cô ấy vào cơ thể quá nhanh và bị lệch. Vì vậy, chúng tôi đã cố gắng sửa lại sai lệch này.

D: Việc này gây ra vấn đề với đầu gối và vai cô ấy?

B: Tất cả các vấn đề của cơ thể. Thực thể đã vào thân thể này “bị méo” và quá nhanh, do đó đã xảy ra sự cố căn chỉnh. Thực thể đã bị lệch sang một bên.

D: Tôi đã nghĩ đôi khi đó là một sự điều chỉnh khi thực thể trước giờ chưa từng ở trong cơ thể con người.

B: Vâng, đó cũng là một phần của vấn đề. Nhưng cô ấy có thể vượt qua điều này bằng cách cân bằng năng lượng của mình, và tiếp thêm năng lượng cho mình. Vâng, chúng tôi sẽ giúp cô ấy về việc này. Chúng tôi biết về các cuộc phẫu thuật, và cô ấy sẽ sớm được giúp đỡ. Cô ấy phải học cách cân bằng năng lượng của mình trước, sau đó chúng tôi sẽ thực hiện những điều chỉnh cuối cùng. Cô ấy cần phải cho chúng tôi biết khi nào cô ấy cảm thấy khó chịu và thể hiện điều đó với chúng tôi, như vậy chúng tôi sẽ biết những gì thể vật lý đang trải qua. Đó là một vấn đề về cấu trúc bẩm sinh của thể vật lý. Chúng tôi có thể giảm bớt một số khó chịu, nhưng cô ấy không biết rằng cô ấy nên hỏi. Chúng tôi không thể can thiệp trừ khi được phép. Cô ấy ở đây để mang đến kiến thức (như những kiếp sống khác). Tôi bị giới hạn số lượng thông tin mà cô ấy có thể có vào lúc này. Nhiệm vụ của cô ấy sẽ sớm được mở ra. Cô ấy phải kiên nhẫn. Cô ấy sẽ có thể giúp đỡ và tạo ra một sự khác biệt, vì cô ấy đã muốn suốt cả đời mình. Nó nằm quanh góc. Nhiệm vụ sẽ diễn ra nhanh chóng, cô ấy sẽ biết và được cho thấy những gì cần làm.

Trong công việc của mình, tôi đã gặp nhiều người khác — những người được cho biết họ là lần đầu tiên đến Trái Đất. Tôi hỏi, “Những người đã đến Trái Đất lần đầu tiên trong một cơ thể con người, tất cả họ đều có nhiệm vụ giúp đỡ sao?”

B: Tất cả họ đều đang giúp đỡ, nhưng theo những cách khác nhau. Vâng, ban đầu họ sẽ giúp đỡ để chỉ đường. Sinh mệnh từ những thế giới khác không ở đó để làm tổn thương con người. Nhưng sau đó, sau lần tiếp xúc ban đầu này, sẽ có những nhiệm vụ và công việc khác cho những người này hoàn thành, và giúp nhân loại làm nên ý chí của Thượng Đế.

D: Tôi được bảo những người đã ở đây trong rất rất nhiều kiếp sống trên Trái Đất đều ít nhiều bị khuyết tật. Những người mới đến như Beth không có nghiệp và những thứ khác để giải quyết. Họ dễ thực hiện chức năng hơn.

B: Vâng, họ có thể vượt qua cuộc sống của mình và tập trung vào nhiệm vụ bản thân.

* * *

Thay vì đi vào tiền kiếp, Joanne lập tức đến một nơi tuyệt đẹp ánh sáng rực rỡ chiếu sáng trên một thành phố tinh thể. “Tinh thể khác màu ở khắp mọi nơi. Tất cả mọi thứ là tinh thể và nước tinh khiết tươi mát nhỏ giọt trên chúng. Có một ánh sáng rực rỡ rạng ngời chiếu lên các tinh thể. Ánh sáng ở trên và phản chiếu các tinh thể. Có mọi kích cỡ khác nhau, một số lớn và một số nhỏ. Tôi biết đó là một thành phố tinh thể, nơi mọi thứ được làm bằng tinh thể.” Rồi cô bật khóc với cảm xúc như vậy, thật khó để ghi băng. Cô nức nở khi nói, “Ánh sáng có cảm giác như đang ở nhà! Nhà! Tôi hạnh phúc trên hành tinh này, nhưng có vẻ như tôi không thuộc về nơi này. Tôi chỉ đến thăm Trái Đất. Nó giống như trên đường về nhà, một nơi nghỉ chân — một nơi nghỉ ngơi đẹp đẽ, xinh đẹp. Thực sự cảm thấy thành phố tinh thể giống nhà hơn, nhưng có ánh sáng đó. Cảm giác như tất cả đều giống với tôi. Giống như Trái Đất là nhà của tôi, và tôi đến thăm đây. Còn thành phố tinh thể thì cảm giác giống như nhà đối với tôi, nhưng tôi không biết đó có phải là nhà của tôi không.”

D: Nếu ở đó đẹp vậy, thì tại sao bạn lại rời khỏi?

J: (Khóc lần nữa.) Tôi không biết tại sao! Tôi đã có một kế hoạch. Tôi nghĩ đó là do chúng tôi đang thực hiện một nhiệm vụ, nhưng tôi không biết chính xác lý do... Có vẻ như đó là kế hoạch của tôi cùng với những người khác. Đó là một kế hoạch. Cảm thấy như một thỏa thuận. Tôi đã đồng ý.

D: Bạn đồng ý cái gì? Bạn có biết không?

J: (Tạm dừng) Tôi nghĩ tôi biết. Đó là để chứng minh tình yêu; là tình yêu vô điều kiện; chỉ như vậy; có sẵn. Kế hoạch này là với các sinh mệnh cao hơn khác, và tôi đồng ý làm điều đó với nhóm sinh vật cao hơn đó.

D: Có ai yêu cầu bạn làm điều đó không?

J: Vâng, tôi tình nguyện, vì tôi tự tin mình có thể làm điều đó.

D: Trước khi bạn tình nguyện đến, có ai cho bạn thấy Trái Đất sẽ như thế nào không?

J: Tôi không nhớ một lời cảnh báo nào. Tôi nghĩ tôi tràn trề yêu thương và rất tự tin. Và nó gần như một cú sốc văn hóa. (Khóc lần nữa.) Không! Tôi không biết, nhưng tôi đã thay đổi suy nghĩ trước khi tôi được sinh ra! Tôi đã thay đổi tâm trí mình! Tôi đã thay đổi tâm trí mình! Khi tôi bước vào đũa bé, tôi muốn thay đổi ý định, nhưng họ nói đã quá muộn. Kế hoạch được tiến hành, và tôi được sinh ra. Đã quá muộn, nhưng tôi vẫn chọn làm điều này. Tôi nói, “Nếu có thể làm, thì tôi sẽ có thể làm. (Khóc lần nữa.) Tôi biết tôi có thể làm!”

D: Bạn thực sự nghĩ mình có thể tạo ra sự khác biệt.

J: Ôi, nhưng đau đớn quá. (Khóc) Nó làm tôi đau lòng.

D: Tại sao bạn cảm thấy khó chịu?

J: (Khóc rất nhiều.) Ở đây, nó đau vì tôi muốn kết nối ở tầng thứ tim. Điều này không xảy ra thường xuyên. Thật khó để tìm những người có thể kết nối sâu sắc.

D: Ý bạn là nó giống như tìm kiếm, để tìm ra những người sẽ cảm thấy giống vậy?

J: Tôi không biết tôi tìm kiếm. Tôi chỉ khao khát vài kết nối thực sự sâu sắc hơn.

D: Nhưng bạn đang nói qua một cơ thể mà chúng ta gọi là “Joanne”. Đó có nghĩa đây là lần đầu tiên bạn tiến vào cơ thể con người?

J: Tôi không biết. Nó chỉ có vẻ không thực, và... một cú sốc! Nếu tôi có thời gian khác, thì có lẽ tôi sẽ quen với nó hơn. Cho nên tôi không biết.

D: Nhưng bạn đã thực hiện một thỏa thuận, và bạn muốn tạo ra sự khác biệt.

J: Tôi làm và tôi lo rằng tôi không làm được! (Khóc một lần nữa) Tôi đã được bảo rằng tôi sẽ tạo ra sự khác biệt, nhưng tôi nghĩ tôi cần phải làm nhiều hơn. Không phải chỉ bởi tồn tại. Tôi cảm thấy mình cần phải làm gì đó để tạo nên sự khác biệt. Tôi chắc chắn rằng sự hiện diện của tôi đã là đủ, rằng tôi sẽ không phải làm gì, nhưng tôi quên quá nhiều, rất nhiều, rất nhiều tình yêu cần phải được ra ngoài đó. Tình yêu đích thực. Tôi chỉ muốn đi nhiều hơn.

D: Bạn biết con người như thế nào. Họ vô tri. Và bạn không thể thay đổi họ.

J: Bạn không thể; bạn không thể, không thể. Bạn chỉ yêu họ và chỉ nhìn thấy ánh sáng của họ. Và bạn yêu họ, ngay cả khi họ không yêu bản thân họ. Bạn chỉ cần yêu họ để họ thực sự có thể cảm thấy một chút ánh sáng trong bản thân họ, như thế họ có thể làm việc với nó.

D: Tại sao điều đó quan trọng như vậy?

J: Tại sao tình yêu lại quan trọng như vậy? Đối với tôi để thể hiện tình yêu? Như vậy họ có thể, đối với chút ít mà tôi có thể chạm vào họ, họ có thể cảm thấy một cái gì đó bên trong họ. Giống như chạm vào thứ gì đó thật hoàn hảo, chỉ chạm vào nó là đủ để họ đi, “Ô!”

D: Chỉ tạo ra sự khác biệt. Nhưng tại sao điều đó lại quan trọng đến mức bạn đánh thức nó ở những người này?

J: (Khóc lần nữa) Bởi vì hầu hết những người này thực sự vẫn đang ngủ, và họ không hiểu. Không sao. Đó là một phần trong hành trình của họ.

D: Mọi người đều ở trên những lộ trình khác nhau. Mọi bài học đều khác nhau, và nhiều người trong số họ đang ngủ. Nhưng khi bạn tình nguyện đến, bạn thấy nó khó hơn bạn tưởng.

J: (Rất xúc động) Chính vậy! Tôi đã dành rất nhiều thời gian sống ở ngoài thân thể mình. Tôi uống rượu khi còn vị thành niên. Tôi sợ họ bỏ tôi lại ở đây. Vì vậy, tôi đã cố gắng thoát khỏi chuyện tôi đã đồng ý làm bằng cách rời khỏi cơ thể mình.

D: Và bạn đã tìm được cách để đào thoát, nhưng bạn không thể rời khỏi chùng nào bạn vẫn còn có việc phải làm.

J: Vâng, đào thoát —— đó là một từ tốt hơn —— đào thoát.

D: Bạn đã đi đâu khi bạn dành nhiều thời gian ra khỏi cơ thể của bạn?

J: Nơi tôi đã đi đến rất yên bình và tĩnh lặng, chỉ là một nơi tôi muốn ở.

D: Nhưng bạn phải quay lại, phải không?

J: Lần nào cũng vậy!

D: Bởi vì đây là cơ thể của bạn, và bạn gắn liền với nó.

J: Đúng vậy, và theo thời gian tôi đã phát hiện ra điều đó. Tôi đã phát giác, thực tế có thể là ba đến sáu năm trước, tôi khoảng ba mươi. Đó là khi tôi bắt đầu ý thức và nhận ra những gì tôi đang làm. Tôi không biết! Tôi không biết rằng tôi đang đào thoát. Sau đó, tôi không uống rượu nữa. Tôi sẽ rời đi. Tôi bắt đầu nhận ra sau khi tham gia các lớp học. Tôi thậm chí không biết tôi đang làm điều đó. Tôi có thể làm điều đó bất cứ lúc nào trong ngày. Chỉ cần đào thoát. Chỉ cần ra khỏi cơ thể tôi. Tôi đã suy sụp.

D: Tôi nghĩ nó xảy ra khi bạn đang ngủ.

J: Có thể không phải đối với tôi. Tôi có thể ở đó trong một phút.

D: Bạn chỉ cần kết nối. (Vâng) Và những người xung quanh sẽ không biết bạn đã đi rồi?

J: Vâng, bởi vì tôi có vẻ như vẫn ở đó. Tôi thậm chí sẽ trả lời câu hỏi. Tôi thậm chí còn nói chuyện, nhưng tôi không thực sự ở đó. Họ có thể nghĩ rằng tôi chỉ mông lung một chút hoặc không quan tâm.

D: Nhưng bạn vẫn có thể làm công việc của mình?

J: Vâng, vâng. Tôi nhớ bản thân cố gắng ở trong cơ thể mình. Vào năm 1991, tôi sụp đổ, bởi tôi nhận ra rằng tôi không để bản thân mình ở đây và cảm thấy đau đớn.

Điều đã xảy ra nghe như một sự cô tình cảm. Cô đã có vấn đề với chồng, sự say xỉn của anh ta đã làm tổn thương cô. Chuyện lên đến đỉnh điểm khi cô ấy bắt đầu khóc và không thể dừng lại. Cô ấy tiếp tục nói, “Tôi không thể làm được điều này, và quá đau thương!” Có lẽ đó là xả ra những cảm xúc bị dồn nén trong nhiều năm. Sau khi bộc lộ những cảm xúc đó, cô ấy nói đã lâu rồi mới có thể cảm nhận được gì đó. Thế giới của cô đã thực sự đổ sụp vào cô. Như thể cô đã trải qua nhiều năm chạy trốn khỏi cuộc sống, và cuối cùng cũng đến lúc phải đối mặt với việc cô không thể thay đổi nỗi đau cô cảm thấy xung quanh mình. Đó chắc chắn là một sự thức tỉnh. “Tôi bắt đầu chịu áp lực. Tôi chỉ tiếp tục làm nghĩa vụ của mình đối với người khác, và tôi bắt đầu ngày càng ý thức hơn về những gì xung quanh tôi. Tôi phải lựa chọn sống một cách có ý thức và cảm nhận được nỗi đau khi tôi tiếp tục sống. Không cố gắng thoát khỏi nó. Bây giờ tôi biết cơn đau thực sự giúp tôi từ bi hơn, cho bản thân và cho người khác. Tôi đoán trong vài năm qua, tôi đã chuẩn bị bản thân hoặc đang phát triển để có thể tạo ra sự khác biệt mà hoàn thành lý do tôi đến đây. Tôi đang học. Đó là điều tôi phải làm. Điều mà tôi muốn; đây là một phần của tôi.”

Joanne làm việc trong một bệnh viện, với nhà tế bần, cô ấy đang sử dụng sự tự tin mới tìm thấy ở đó. “Tôi luôn có thể thể hiện tình yêu, nhưng nó vượt xa điều đó. Còn nhiều hơn thế nữa. Nhiều hơn trong kế hoạch của tôi so với chỉ tình yêu hàng ngày. Còn gì nữa. Tôi không biết giải thích thế nào. Đó là ra ngoài đó và thúc đẩy tình yêu vô điều kiện, để mọi người có thể biết.” Cô phát hiện mình có thể làm điều này chỉ bằng cách chạm vào người khác, bằng hai bàn tay và đôi mắt của cô. Bằng cách nhìn vào mắt họ. “Tôi biết khi nào họ nhận được nó, biết nó. Thật đau thương, nhưng tôi luôn làm điều đó vì tình yêu. Tôi càng ngày càng nhận thức được sự đụng chạm tạo ra sự khác biệt lớn này, đặc biệt là trong những giờ cuối cùng của họ. Tôi không biết

giải thích thế nào. Bạn không cho tình yêu, bạn là tình yêu. Bạn yêu! Không quan trọng đó có phải tội phạm hay không, bạn chỉ yêu người đó thôi.”

Tiềm thức ra và nói, “Cô ấy không hiểu được tác động của mình. Mọi người đã ảnh hưởng đến cô ấy, nhưng cô ấy không hiểu ảnh hưởng của mình đối với mọi người. Nhưng bây giờ cô ấy ý thức hơn về ảnh hưởng của cô ấy.” Tôi hỏi tại sao nó lại cho Joanne thấy điều này. “Đã đến lúc Joanne biết, cảm nhận nó và tự tin với nó.”

D: Chúng tôi đã mong chờ đi đến những tiền kiếp, nhưng thay vào đó bạn chọn cho cô ấy thấy một thành phố tinh thể xinh đẹp.

J: Đó là những gì về cô ấy. Tiền kiếp là vô nghĩa. Cô ấy là về tình yêu.

D: Thành phố tinh thể mà cô nhìn thấy là gì? Cô ấy nói nó giống như một chỗ nghỉ chân.

J: Giống như một khía cạnh cao hơn của nơi tôi... nơi tôi cư trú.

D: Liệu nó có ở trên — cái mà chúng ta gọi là cõi tinh thần không?

J: Vâng. Nó thực sự không phải một nơi vật lý. Nhưng tôi đang nhìn vào tất cả các tinh thể với nước tinh khiết và ánh sáng thuần. Trên và vượt ra ngoài các tinh thể là ánh sáng trắng thực sự tươi sáng. Nó giống như thành phố tinh thể và ánh sáng rực rỡ đó thực sự gần nhau. Có vẻ như đó là khía cạnh cao hơn của tôi.

D: Có phải Joanne đã từng sống trong thế giới vật lý trên Trái Đất trước đây không?

J: Không. Cô ấy là một phần của ánh sáng, và cô ấy đã chọn đến bởi đã tới lúc đánh thức mọi người.

D: Tôi nghĩ cần có linh hồn rất can đảm để tình nguyện đến đây lúc này. Rất khó khăn đối với những người hiền lành chưa từng ở đây trước giờ.

J: Họ sợ, và việc này thật đau thương.

D: Họ cảm thấy nó nhiều hơn những người đã có rất rất nhiều kiếp sống trên Trái Đất. Nhưng tại sao cô ấy lại cần giúp mọi người thức tỉnh?

J: Có sự chuyển đổi lớn đang diễn ra, đây là thời gian và cơ hội cho con người thức tỉnh. Cô ấy phải giúp họ thức tỉnh qua tình yêu của mình, nhưng không phải làm điều đó một cách mạnh mẽ, chỉ bằng con đường yêu thương vô điều kiện. Cô ấy phải học cách trở nên vô tư, cho dù người khác có nhận được hay không, bởi cô ấy rất nhạy cảm và đau khổ khi bị từ chối.

D: Nhưng không phải ai cũng sẽ nhận được.

J: Và cô ấy biết điều đó. Cô ấy nên làm điều đó theo bất kỳ cách nào có thể; theo bất kỳ cách nào mang lại niềm vui và sự thỏa mãn cho cô ấy. Trong bất kỳ cách nào mà cô ấy có thể chạm vào bất cứ ai. Cô ấy không cần phải chạm vào cơ thể, mà chỉ chạm vào sự hiện diện của họ. Tuy nhiên, có một cái gì đó với tiếp xúc vật lý, và cô ấy đang khám phá ra nhiều hơn và nhiều hơn nữa — nó thực sự chạm vào.

Joanne cũng đã làm âm điệu, tạo ra âm thanh khi cô ấy làm việc với mọi người. Cô muốn biết tại sao mình cảm thấy cần phải làm điều này. “Joanne nhận ra rằng hát lên những âm thanh sẽ chữa lành theo chiều kích. Chúng chữa lành.” Cô cũng nói đôi khi mình hát bằng một thứ tiếng lạ. Cô không biết nó đến từ đâu, đó cũng tự phát. “Ngôn ngữ không được hiểu, bởi vì nó không dành cho tâm trí. Nó dành cho trái tim. Vì vậy, người ta ở đây để nhận. Họ cảm thấy nó trong tâm trí thay vì biết trong đầu mình.”

D: Nó có phải ngôn ngữ Trái Đất không? (Không) Ngôn ngữ đó từ đâu?

J: Cõi giới Thiên Thần.

D: Đó có nghĩa cô ấy là một thành viên của cõi giới thiên thần trước khi đến Trái Đất? (Cô thì thầm, “Vâng.”) Và cô ấy mang ký ức về những âm thanh, lời nói và âm nhạc đó? (Vâng, vâng.) Có mối liên hệ nào với cõi giới thiên thần và thành phố tinh thể không?

J: Đó là kết nối.

D: Một thành viên cõi giới thiên thần đến Trái Đất lần đầu tiên là chuyện không bình thường.

J: Nó xảy ra. Họ thực sự không bắt buộc phải làm vậy, nhưng họ có thể chọn để tồn tại.

D: Khó khăn hơn khi đến từ một nơi tuyệt đẹp đầy yêu thương.

J: (Cô thở dài.) Ồ, vâng.

D: Tôi luôn nghĩ con người và các thiên thần có nhiệm vụ khác nhau để thực hiện, và họ sẽ không muốn đến Trái Đất.

J: Họ lựa chọn. Cô ấy đang bắt đầu hiểu thông; cô ấy đang học. Không dễ, nhưng cô ấy làm rất tốt.

D: Tôi được cho biết vấn đề là, hầu hết mọi người trên Trái Đất đã ở đây quá lâu; trải qua quá nhiều kiếp sống và tích lũy quá nhiều nghiệp.

J: Vâng, nó là vô tận; bất tận; mãi mãi.

D: Đó là lý do những sinh mệnh khác đang được gửi đến? Họ không bị mắc kẹt?

J: Không, không. Tôi lựa chọn; Tôi lựa chọn. Tôi đã lựa chọn đến. Để hướng dẫn mọi người, để giúp họ. Như thế bằng cách nào đó, theo một cách nhỏ bé nào đó, họ có thể nhận ra những gì

đang xảy ra. Chỉ bằng cách nhỏ nhất, bởi đó có thể tạo nên sự khác biệt lớn cho họ. Nó có thể thay đổi họ để thực sự suy nghĩ về cái mà là tất cả về nó.

Khi đang gõ phần này, tôi đột nhiên nghĩ đến những lời trong Kinh Thánh nói về việc làm vui những thiên thần mình gặp mà không biết. Đối xử với mọi người như nhau, bằng lòng tốt, bởi bạn không bao giờ biết khi nào mình có thể làm vui một thiên thần mình gặp mà không biết. Bạn không bao giờ biết mục đích thực sự của một người cho việc ở trên Trái Đất, và để tương tác với bạn, ngay cả khi chỉ trong một vài khoảnh khắc ngắn ngủi. Điều này đặc biệt đúng, vì thậm chí Joanne cũng không biết về di sản thực sự của cô. Cô hy sinh rất nhiều để đến với thế giới của bóng tối và mật độ này, với hy vọng dẫn nhập một ánh sáng nhỏ bé giúp hướng dẫn con người. Điều này sẽ làm cho tất cả chúng ta nhận thức được tầm quan trọng khả năng của một sự đụng chạm đơn giản hoặc nụ cười đối với người khác. Nó đều có thể tạo nên sự khác biệt.

* * *

Một người đàn ông đến từ Anh, và chúng tôi đã có hai phiên. Ông đã trải qua bốn ca ghép thận. Tôi cảm thấy điều đó tự nó không bình thường, vì tôi không nghĩ họ sẽ cho một người nhiều đến như vậy. Sau lần thứ ba, ông gần như đã chết, và trải qua nhiều tháng trong bệnh viện, nơi ông đau đến mức phải tiêm an thần để giữ ông bất tỉnh. Ngoài ra, ông đã thở máy trong nhiều tháng. Bất cứ khi nào cuối cùng ông bắt đầu ra khỏi nó, ông gặp khó khăn bởi cơ bắp đã không được sử dụng. Ông không thể ăn, không thể nói, và gặp khó khăn ngay cả khi học lại cách thở. Khoảng thời gian đó thật đau đớn và thận ghép không thành công. Ông lần đầu bị suy thận khi mới 16 tuổi và bây giờ đã 41. Cho đến nay thận ghép thứ tư đang hoạt động, nhưng chỉ mới một năm kể từ khi nó được ghép vào. Vì hiện đang dùng thuốc ức chế hệ thống miễn dịch, ông rất dễ bị nhiễm trùng. Bất cứ khi nào điều đó xảy ra, ông bị nhiễm trùng huyết, nơi cơ thể bị vi trùng và vi sinh vật nhất định ức chế, nó không thể hoạt động. Vậy nên ông đã có một thời gian rất khó khăn vất vả.

Khi tiến hành phiên, thay vì quay trở lại tiền kiếp như chúng tôi mong đợi, ông ấy đã đi — giống như nhiều người khác bây giờ — vào ánh sáng, và muốn ở lại đó, không muốn rời đi. Khi tôi gọi tiềm thức, tôi đặc biệt muốn tìm hiểu lý do tại sao ông lại chọn trải nghiệm thế này? Bởi vì chúng tôi biết chúng ta chọn nó. Tại sao ông ta lại muốn có những vấn đề về thận có thể tạo ra nhu cầu bốn ca ghép thận? Tiềm thức cho biết đây là cuộc sống đầu tiên của ông trên Trái Đất. Ông quyết tâm trải nghiệm mọi thứ. Mọi thứ hoàn toàn có thể trải nghiệm trong một cuộc đời. Có lẽ vì ông sẽ không ở đây quá lâu? Hay có lẽ ông ta sẽ không quay trở lại? Nhưng thay vì

tiến hành dần dần như bạn thường làm, ông đã lựa chọn đưa nhiều nhất có thể vào một cuộc đời. Khi tôi hỏi về thời gian ông suýt chết, ông nói mình cũng chọn trải nghiệm điều đó, bởi ông muốn biết điều gì sẽ xảy ra khi kề cận cái chết. Và ông cũng chọn trải nghiệm tất cả những nỗi đau đó. Ông muốn có tất cả những kinh nghiệm có thể có trong đời sống nhân loại. Ông ấy thực sự nhồi nhét rất nhiều vào một đời. Có vẻ như nhồi quá nhiều lên một linh hồn, trừ khi họ được xác định là vào đây và vượt qua nó lúc này. Bởi vì họ không biết họ có quay lại đây không. Trái Đất chắc chắn sẽ khác đi. Có lẽ họ sẽ không thể trải nghiệm những thứ như thế này nếu họ trở lại lần nữa. Đây là một lời giải thích khác thường, tôi nghĩ vậy. Tôi vốn nghĩ ông ấy sẽ quay lại một tiền kiếp giải thích nguyên nhân bệnh thận. Nhưng ông ấy nói khi trải qua tất cả những điều này, ông ấy chưa từng một lần tự hỏi, “Tại sao lại là tôi? Tại sao lại xảy đến với tôi?” Ngay cả khi còn nhỏ. Ông ấy đã bước tới và xử lý nó. Đó có thể là một phần của nó, bởi vì ở tầng thứ khác, ông biết mình đã tình nguyện cho việc này, và đây là điều ông muốn.

* * *

Một ca thú vị của một thanh niên đến từ Anh Quốc. Anh ta đã đánh liều lên máy bay, vì anh ta sẽ bị phơi nhiễm với người khác và bất kỳ virus cảm lạnh nào, hoặc các vi sinh vật mà họ có thể có, đặc biệt là trong không khí tái chế trên máy bay. Anh ta đã có cơ hội để tiến xa đến mức có một số phiên. Vì vậy, tôi hy vọng anh ta đã tốt được một chút bằng cách tìm ra những lời giải thích.

* * *

Gần như bất ngờ là một ca tôi đã làm vài năm trước ở London. Khi nói chuyện với một cô gái trẻ trong cuộc phỏng vấn, tôi hỏi về nghề nghiệp của cô khi đang cố gắng tìm hiểu càng nhiều càng tốt về thân chủ trước khi chúng tôi có phiên. Cô ấy cộc lốc nói với tôi, “Tôi là gái điếm! Đó làm cô khó chịu sao?” Tôi nói với cô ấy, “Không, đó không làm tôi khó chịu nếu đó không làm bạn khó chịu.” Khi thấy tôi không có sự phán xét, cô ấy thư giãn và bắt đầu tin tưởng tôi. Trong phiên, chúng tôi phát hiện cô ấy là một tình nguyện viên làn sóng thứ hai đã đến để quan sát và báo cáo lại. Còn cách nào học về nhân loại tốt hơn là làm một gái mại dâm để học về hành vi tình dục của họ? Độc đáo, nhưng tôi coi như có giá trị đối với việc tích lũy thông tin về chủng tộc chúng ta. Có vẻ không gì là tầm thường, và tất cả đều có giá trị trong tổng tích lũy thông tin.

Chương 14: Cặp Vợ Chồng Người-Lần-Đầu

Vào những ngày đầu của công việc, tôi nghĩ trong lần đầu tiên nhập thể, linh hồn sẽ không thể đi thẳng vào thân thể vật lý trong nền văn minh và văn hóa quay cuồng của chúng ta. Tôi được cho biết trong lần nhập thể đầu tiên, họ sẽ tiến vào một số xã hội nguyên thủy, cuộc sống ở đó sẽ đơn giản hơn; bằng cách này họ có thể thích ứng đồng thời học cách sống trên Trái Đất và cách ứng phó với những con người khác trước khi bước vào kiểu sống hiện đại của chúng ta.

Bây giờ tôi phát hiện đó không phải luôn luôn như vậy. Tôi đang gặp nhiều người đặc biệt đã được gửi đến hoặc những người tình nguyện đến giúp trong những thời điểm đầy thử thách này. Họ nói họ đã được gửi đi làm các kênh năng lượng hoặc ăng-ten... Tất nhiên, những linh hồn nhẹ nhàng này gặp nhiều khó khăn, vì họ không có nền tảng của cuộc sống Trái Đất để chuẩn bị cho mình.

Tháng 10 năm 2004 tôi đã gặp hai trong số những người đặc biệt này, thậm chí còn khác thường hơn vì họ là vợ chồng. Tôi nghĩ thật tuyệt vời khi họ có thể tìm ra nhau giữa hàng triệu người trên thế giới, do đó năng lực giống nhau của họ có thể làm việc cùng nhau. Nhưng rồi, tôi cũng đã được bảo rằng không có gì là tình cờ xảy ra. Họ rõ ràng đã đồng ý và lập kế hoạch ở cõi bên kia trước khi nhập thể. Cả hai đều có những câu chuyện giống nhau trong khi nhập thân sâu dù họ không nhận thức được những điều này một cách có ý thức. Khi Tim ra khỏi đám mây, anh chỉ nhìn thấy một ánh sáng rất sáng. “Nó rất tươi sáng. Nó phát xạ, nó có tia sáng đi theo mọi hướng. Nó rất đẹp, nhưng bạn không thể nhìn thẳng vào nó. Nó cũng có nhiều màu sắc khác trong suốt. Nó rất nhẹ nhàng. Có rất nhiều tình yêu đến từ nó. Nó bao quanh giống như nó ôm lấy bạn.” Khi việc này xảy ra, tôi biết họ đã đi đến cõi tinh thần, hoặc trở về nguồn (hoặc Thượng Đế). Cũng có nhiều sinh mệnh năng lượng trông giống thế này. Tôi yêu cầu nó dẫn và cho Tim xem một cái gì đó quan trọng. Thay vì đi vào một tiền kiếp, anh ta được đưa tới một căn phòng có nhiều người mặc áo choàng. Anh ta không thể diễn tả được bất kỳ nét đặc trưng nào khi những sinh mệnh dễ dàng trôi nổi quanh phòng.

T: Tôi không thấy bất kỳ bức tường nào, nhưng cảm thấy đang ở trong một môi trường khép kín. Đây giống như một hội đồng, có một cuộc họp mà họ đã đến để thảo luận về tất cả các sự vật khác loại. Những thứ của vũ trụ. Tất cả các hành tinh khác nhau. Họ đang phải đưa ra quyết định cho các sinh mệnh khác loại hoặc cho... Tôi đoán sẽ là cho sự vật rung động thấp hơn. Cho những người không đạt được cảnh giới cao hơn hoặc rung động cao hơn. Đây là hội đồng giúp họ đưa ra quyết định trong quy trình của họ hoặc những gì họ sẽ làm.

Anh thấy mình có một loại thân thể mây khói giống hồn ma, cũng cảm thấy mình là thành viên của hội đồng này.

T: Bằng không, tôi sẽ không thể ở đây. Đây là rung động cao hơn, tần số cao hơn. Và họ giúp đưa ra quyết định. Họ không nhất thiết phải đưa ra quyết định, nhưng họ giúp đưa ra quyết định. Bất cứ điều gì thích hợp cho những sự vật rung động thấp hơn.

D: Làm thế nào họ thực hiện những quyết định này?

T: Có vẻ như mỗi sự vật rung động thấp hơn đều có những thứ nhất định cần phải học để có thể nâng rung động của họ lên một cảnh giới khác. Để giúp họ. Hội đồng thực tế giúp họ đưa ra các quyết định mà sẽ thực sự nâng cao rung động của họ.

D: Đây không phải là can thiệp?

T: Không, chỉ là một hình thức hướng dẫn.

D: Bạn có bất kỳ điều gì riêng biệt mà bạn đang làm việc lúc này không?

T: Chỉ là của phụng sự. Giúp đỡ. Cho hướng dẫn. Đó là những gì chúng tôi chỉ ở đây để làm. Để giúp họ đạt được những kiến thức.

D: Có dự án cụ thể nào mà bạn quan tâm lúc này không?

T: Có tất cả những dự án khác nhau các loại. Khi chúng tôi giúp đỡ rung động thấp hơn, đó cũng là đang giúp đỡ bản thân. Bởi vì nó cũng dạy cho chúng tôi giống như chúng tôi dạy họ. Nếu bạn phụng sự, bạn sẽ được trả công. Điều này giúp bạn kiếm được kiến thức.

D: Bạn có bất kỳ điều gì riêng biệt mà bạn đang làm việc lúc này không?

T: Chỉ là của phụng sự. Giúp đỡ. Cho hướng dẫn. Đó là những gì chúng tôi chỉ ở đây để làm. Để giúp họ đạt được những kiến thức.

D: Có dự án cụ thể nào mà bạn quan tâm lúc này không?

T: Có tất cả những dự án khác nhau các loại. Khi chúng tôi giúp đỡ rung động thấp hơn, đó cũng là đang giúp đỡ bản thân. Bởi vì nó cũng dạy cho chúng tôi giống như chúng tôi dạy họ. Nếu bạn phụng sự, bạn sẽ được trả công. Điều này giúp bạn kiếm được kiến thức.

D: Bạn đang làm việc với một hành tinh xác định nào đó vào thời điểm hiện tại?

T: Nó làm việc với tất cả các vũ trụ, không chỉ là một hành tinh.

D: Bạn đã phải trải qua những đòi sống vật lý để đạt đến điểm mà bạn có thể tham gia hội đồng?

T: Không. Không phải trải qua đời sống vật lý. Chỉ bằng sự lựa chọn. Bạn có thể nâng cao mức rung động của mình, dù bạn không phải trải qua đời sống vật lý để tham gia vào hội đồng. Đôi khi nó có thể mất một khoảng thời gian. Nhưng đôi khi bạn có thể tiến bộ rất nhanh.

D: Bạn đã bao giờ có mong muốn trở thành vật lý không?

T: Vào thời điểm này thì không, không.

D: Bạn đang làm công việc của bạn bên kia.

T: Đó là tất cả những gì tôi cần làm.

D: Vâng, có vẻ là công việc rất quan trọng.

T: Đây là tất cả những gì tôi được yêu cầu làm.

Sau đó tôi chuyển anh ta đến thời điểm anh quyết định đi vào thể vật lý, nói đến cùng, tôi đang trao đổi với một thân thể vật lý trong chiều kích chúng ta. Anh ta đã quyết định đến đây và nhập thể. Tôi muốn biết có ai đó bảo anh ấy đến không.

T: Không, đó chỉ là sự lựa chọn. Và cơ hội ở đó. Nói cách khác, hình thể vật lý phù hợp đã ở đó tại thời điểm của sự lựa chọn.

D: Có chuyện gì xảy ra khiến bạn làm lựa chọn không?

T: Để trải nghiệm. Vì đó là điều tôi chưa bao giờ làm trước đây. Nó chắc chắn là mới mẻ.

D: Bạn đã chọn cơ thể mà bạn sẽ tiến vào? (Vâng.) Nó trông như thế nào?

T: Đó là cái hiện tại. Không có những cái ở thời điểm khác.

D: Giải thích ý của bạn.

T: Nó là người bạn đang nói chuyện cùng.

D: Ý bạn là Tim chưa bao giờ có bất kỳ hiện thân vật lý nào trước đây? (Vâng) Tôi luôn nghĩ trong trường hợp đó, nó sẽ rất khó khăn, phải không? Đến thẳng từ cõi tinh thần tới sống theo cách chúng ta sống trên Trái Đất bây giờ. Không có bất kỳ tiền kiếp nào để tạo điều kiện cho người đó.

T: Rất khó. Nhưng có nhiều cách giúp họ làm các thứ. Có những thứ nhất định. Tôi không biết tôi có thể mô tả chúng với bạn không.

D: Tôi thực sự cảm kích nếu bạn có thể thử. Sự tương tự luôn tốt.

T: Giống như thông tin được cung cấp cho. Giống như bạn đi vào một căn buồng, và khi bạn đi ra, thông tin này đã được đặt trong bạn. Sau đó — một khi nó đã được đặt bên trong bạn, thông tin này sẽ cung cấp cho bạn một nền tảng. Những thứ có liên quan.

Tôi biết anh ấy đang nói gì. Anh đang đề cập đến việc in dấu ẩn.

T: Tôi nghĩ bạn không thể nhập thể mà không biết cái gì. Thậm chí dù những thông tin này đã được đặt bên trong, thì khó khăn vẫn còn ở đó. Nơi này rất khác biệt. Có rất nhiều thứ để học và trải nghiệm. Rời khỏi nơi tuyệt vời kia thật khó, nhưng đó là những thứ cần phải được trải nghiệm. Có một sự thay đổi lớn lao đang xảy ra ở thời điểm này trong lịch sử. Mọi thứ đang chuyển động rất nhanh; rất cấp tốc. Anh ta muốn có thể quan sát những điều này.

T: Tôi nghĩ bạn không thể nhập thể mà không biết cái gì. Thậm chí dù những thông tin này đã được đặt bên trong, thì khó khăn vẫn còn ở đó. Nơi này rất khác biệt. Có rất nhiều thứ để học và trải nghiệm. Rời khỏi nơi tuyệt vời kia thật khó, nhưng đó là những thứ cần phải được trải nghiệm. Có một sự thay đổi lớn lao đang xảy ra ở thời điểm này trong lịch sử. Mọi thứ đang chuyển động rất nhanh; rất cấp tốc. Anh ta muốn có thể quan sát những điều này.

D: Vậy không ai bảo anh ta rằng anh ta phải làm những điều này.

T: Không, không ai chỉ đạo và nói với bạn rằng bạn phải làm những điều này. Đây là những lựa chọn. Và cũng là thảo luận. Anh ta được các thành viên khác của hội đồng giúp đỡ. Họ giúp đỡ hoặc hướng dẫn anh ta thực hiện những lựa chọn này.

D: Chúng tôi thường nghĩ mình tích lũy nghiệp trong những kiếp sống Trái Đất rồi phải trở lại để hoàn trả nó.

T: Anh ta không có loại nghiệp mà bạn đang nói tới. Anh ta ở đây để quan sát sự tiến triển của con người. Làm thế nào họ đang thực sự nâng cao độ rung động của họ. Xem cách họ chấp

nhận kiến thức. Và họ đang sử dụng kiến thức như thế nào — họ đang dùng nó cho lợi ích của nhân loại hay cho lòng lam.

D: Bởi vì Trái Đất là một hành tinh phức tạp, có nhiều loại người khác nhau phải không?

T: Nó cực kỳ phức tạp, không giống với bất kỳ hành tinh nào khác. Tôi nghĩ hình thức tiêu cực trên hành tinh này làm cho nó khác biệt. Nhân loại là chủng tộc rất hiếu chiến. Họ có rất nhiều khó khăn trong việc sinh sống hòa bình, hầu như chủng tộc của họ không thể chung sống trong hòa bình. Đây có thể đến từ những rung động thấp hơn của họ. Tôi nghĩ mỗi người đến đây đều phải rất cẩn thận và không bị cuốn vào những rung động thấp này. Đây là một hành tinh đầy thách thức. Tôi đã nắm lấy cơ hội đó. Tôi nghĩ bất cứ khi nào bạn bước vào loại tồn tại này, bạn đã tạo ra nghiệp. Và chắc chắn, tôi sẽ phải trả nghiệp này. Tuy nhiên, tôi nghĩ chuyện cốt yếu mà tôi làm ở đây là cố gắng duy trì một sự cân bằng của tồn tại rất tích cực, rất yêu thương; và nghiệp mà tôi đã tạo ra với Trái Đất không phải của một hình thức tiêu cực, về bản chất. Đó thực sự là tìm cách làm việc để làm giảm điều đó. Và sau đó coi sóc nghiệp đó. Và không cho phép nó mang sang.

D: Vậy kế hoạch của bạn là gì?

T: Vào thời điểm hiện tại, nó đến trong một kiếp sống này. Tôi sẽ phải nhìn thấy một khi tôi trở lại.

D: Bạn không muốn ở lại và trải nghiệm những sự tồn tại khác?

T: Tôi không biết tôi có trở lại cho những sự tồn tại khác không. Có thể có nhiều điều quan trọng tôi phải làm hơn là trở lại. Hơn là vật lý. Tôi không biết liệu tôi có thể hoàn thành việc này hay không. Sẽ rất dễ bị mắc kẹt ở đây. Có rất nhiều thứ bẫy bạn. Mặc dù nhiều người mong muốn hiện diện ở đây, nhưng đó là vô cùng khó khăn. Trước khi bạn bước vào, mọi thứ có vẻ khá đơn giản. Nhưng khi bạn đã thật sự nhập vào hình thể vật lý, thì đó là khó khăn vô cùng.

D: Một trong những vấn đề là thể vật lý quên và không biết tất cả những điều này?

T:Ồ, khá đúng.

D: Có dễ dàng hơn nếu họ nhớ được không?

T: Tôi không nghĩ rằng để các hình thể vật lý nhớ được sẽ là đúng đắn. Tôi cho rằng như thế sẽ là quá nhiều. Nhớ tất cả những điều này sẽ là quá tuyệt vời. Nó sẽ là quá khó hiểu, sau đó họ sẽ cố gắng thay đổi các thứ và có lẽ theo một cách không mong muốn nhất. Họ có thể không học được những điều mà họ đã ở đây để học hỏi cho sự phát triển của chính họ.

D: Mọi người luôn nói nếu họ biết nó là như thế nào trước đây, thì sẽ dễ dàng hơn.

T: Tôi nghĩ đó sẽ là quá nhiều thông tin đối với họ. Nếu bạn đã có tất cả mọi kiến thức trước kia, vậy bạn nhập thế để làm gì?

Một trong những yêu cầu của Tim là giải quyết các vấn đề anh đã trải qua với bố mẹ mình.

D: Tại sao bạn chọn cha mẹ hiện giờ của bạn? Có lý do gì không?

T: Họ cần sự giúp đỡ theo những cách khác nhau. Khi đi vào người mà tôi đã đi vào, đó là để giúp cha mẹ thấy rằng họ không nên can thiệp vào cuộc sống của con cái mình. Để giúp họ học được rằng những lựa chọn này nên được thực hiện.

D: Đây cũng là bài học cho họ?

T:Ồ, vâng. Chúng tôi dạy. Trẻ con dạy cha mẹ mình cũng như cha mẹ nghĩ họ dạy con cái của mình. Ngược lại còn nhiều hơn. Hơn cả chúng ta nhận thấy.

D: Có vẻ nhiều người mà tôi đang làm việc gần đây là những nhà trị liệu và nhân viên năng lượng.

T: Sẽ có nhiều hơn nữa. Đây chỉ bắt đầu mở màn. Người ta đang tìm kiếm các lựa chọn thay thế khác. Họ đang tìm kiếm những cách khác nhau. Họ thấy rằng những cái mình thường sử dụng không thực sự làm việc vì lợi ích tốt nhất của họ. Sẽ có một số người bám vào các hình thức cũ, họ gặp rắc rối khi vượt qua điều đó — Đó đã cắm rễ thâm sâu trong quá trình trưởng thành và giáo dục của họ. Nhưng có nhiều người ở đây và đặc biệt là những người mới đến, họ sẽ tìm kiếm tất cả những thông tin mới này. Và tất nhiên, họ cũng đang mang những thông tin mới đó. Hầu hết thông tin không phải là mới — nó là mới đối với những người đang hiện diện — nhưng nó thực sự là thông tin cũ. Hình thể vật lý khả dụng là hữu hạn, mà có rất nhiều hình thể tinh thần muốn đến, không có đủ hình thể vật lý.

D: Nhưng với sự gia tăng dân số hiện tại, có rất nhiều hình thể vật lý khả dụng.

T: Nhưng vẫn không đủ. Thêm nữa bạn có những thành phần xác định đang cố gắng kiểm soát các hình thể siêu hình khả dụng.

D: Ý của bạn là gì?

T: Bạn có các nhà lãnh đạo đang cố gắng kiểm soát sự khả dụng của các hình thể vật lý. Bệnh tật, chiến tranh.

D: Ý bạn là họ đang loại bỏ nhiều hình thể vật lý? (Ồ, vâng.) Vậy thì loại tinh thần như bạn chỉ có thể tiến vào những hình thể vật lý nào đó có hạn?

T: Vâng. Đúng vậy.

D: Nhưng có lẽ sẽ có đủ để hỗ trợ.

T: Chúng tôi hy vọng như vậy. Thật khó tìm được thức ăn thích hợp vì trong thực phẩm có các hóa chất. Nhưng cơ thể con người cũng thích nghi. Đó là lý do thời điểm này, bạn đang thấy càng nhiều người đang đến với những kiến thức cũ đưa ra để giúp đỡ. Bạn đang thấy, tại thời điểm này, những con người mới đang bước vào. Nếu bạn nhìn vào cha mẹ của họ, những người đó đang giúp đỡ, hoặc đang nhìn và thấy những điều này xảy ra. Ngay cả ông bà cũng đang cố

gắng hướng dẫn họ đến với thực phẩm không có mọi chất hóa học mà chúng ta thấy trong các loại thực phẩm hiện nay. Có một phân khúc lớn những người mới đến đang có chế độ ăn uống tốt hơn nhiều so với những người khác. Và đây là một trong những thay đổi mà bạn đang thấy rằng đang xảy ra. Không phải cho tất cả, nhưng đối với một số người. Nguồn thực phẩm sẽ khó khăn hơn theo thời gian. Nó sẽ là một vấn đề thực sự. Nhưng sẽ có nhiều con đường dẫn thông tin giúp ích cho bạn đi đến.

D: Tất cả những điều này sẽ ảnh hưởng đến việc nâng cao rung động?

T: Vâng, đúng vậy.

D: Tôi đã cho biết chúng ta phải làm cho cơ thể nhẹ hơn.

T: Chúng ta phải làm cho cơ thể nhẹ hơn. Và việc đó sẽ hỗ trợ trong quá trình này.

Tim được cho biết anh ta có thể sử dụng tâm trí để chữa lành. “Anh ấy sẽ phải phát triển và tin vào tâm trí của mình. Anh ta sẽ có thể học những kỹ thuật này thông qua thiền định. Tâm trí là rất mạnh mẽ. Và bằng cách quan sát vấn đề, nhìn thấy vấn đề, tâm trí sẽ thực hiện những thay đổi. Anh ta sẽ có thể nhìn thấy bên trong cơ thể. Giống như bạn sẽ đi vào bên trong người đó và nhìn vào bên trong người đó. Nó giống như thể đi vào lá của cây và trôi nổi vào các khe rãnh của chất diệp lục. Anh ấy sẽ thấy chúng như những bức tranh. Anh cũng sẽ thấy nó nên như thế nào, từ hình ảnh và bức tranh được hình thành cho anh ta, và quá trình. Sau đó, những thay đổi này có thể xảy ra. Anh ta sẽ không cần có sự tham gia của người đó, nhưng phải có sự cho phép của họ. Bởi vì một số người lựa chọn ở trong những điều kiện thể chất này vì lý do nào đấy.”

Vào buổi chiều, tôi đã có phiên làm việc với vợ của Tim là Sandy, tôi đã rất ngạc nhiên khi thấy cô ấy là linh hồn cùng loại. Tất nhiên, không có gì là ngẫu nhiên xảy ra cả, nhưng tôi chưa bao giờ gặp phải hai trường hợp như vậy trong cùng một ngày.

Vào đầu phiên, Sandy cũng gặp khó khăn khi chỉ nhìn thấy sự chuyển đổi màu sắc, sau nhiều lần cố gắng đưa cô ấy đến với một tiền kiếp hoặc một hình ảnh nào đó, cuối cùng tôi đã liên lạc với tiềm thức. Nó cung cấp thông tin mà tôi từng bị từ chối. Đôi khi nếu thân chủ không sẵn

sàng, thông tin sẽ không xuất hiện. Bởi sự bảo vệ của tiềm thức rất cụ thể về người mà nó sẽ giải phóng thông tin.

S: Chuyện đang xảy ra với Sandy là một thử nghiệm. Nó chưa bao giờ được thực hiện trước đây. Chúng tôi đang cố gắng nâng cao mức năng lượng. Có những quy luật về năng lượng trong sự nhập thể trên Trái Đất và ở mọi nơi khác. Nhưng bởi thời gian và sự cần thiết, chúng tôi đang cố gắng mang rung động cao hơn vào Trái Đất rồi mở rộng nó, nâng cao mức độ ngay cả sau khi nhập thể. Và cũng để mang vào tầng thứ cao nhất có thể mà không làm tổn hại đến thể vật lý.

D: Bởi vì cơ thể không thể giữ quá nhiều năng lượng, hoặc giữ một năng lượng quá cao?

S: Có một cấp độ mà hình thể nhân loại không thể giữ được. Điều này rất quan trọng đối với Sandy vì chúng tôi trước kia đã thất bại. Đó là lý do cô ấy tình nguyện đến và mang năng lượng đó vào, đi qua nó và làm chuyện đó. Và chúng tôi đã làm chuyện đó. Lần này nó hoạt động. Lần trước khi thất bại, nó giống như nổ mìn.

D: Nó có tổn hại hình thể vật lý mà cô ấy đang cố gắng đi vào không?

S: Phải. Nó đã như vậy. Cơ thể chết. Quá nhiều năng lượng, quá nhiều thông tin, quá nhiều rung động trong một thân thể vật lý.

D: Nó không thể cầm giữ được chúng.

S: Phải. Nhưng cơ thể này thì có thể. Chúng tôi cũng đã điều chỉnh cơ thể khi nó đã lão hóa, để có thể cầm giữ được nhiều hơn, chúng tôi đã thêm vào nhiều hơn từ đó. Nhiều vấn đề thể chất là do căng thẳng và áp lực trên cơ thể từ việc giữ năng lượng.

D: Cô ấy có hóa thân vật lý nào trước đây không?

S: Dấu ấn.

D: Vậy ý bạn là Sandy chưa bao giờ ở trong một thân thể vật lý nào sao?

S: Cô ấy là trợ thủ của Trái Đất. Không nhập thể trong Trái Đất, nhưng trợ giúp những người khác nhập thể trên khắp Trái Đất. Cô ấy có một kiến thức khả dụng nhưng không thực sự là kiến thức nhập thể, nhưng cô ấy ở sau hậu trường hỗ trợ những người khác nhập thể.

S: Bởi vì nó rất quan trọng đối với Trái Đất, cô ấy có khả năng mang đến năng lượng cần thiết vào thời điểm đó. Theo phương pháp đó, trong tầm vóc đó, và trong tỷ thức cần thiết đến vào thời điểm đó. Nó rất khoa học. Tôi không giỏi giải thích nó. Nó gần giống như phương trình toán học của năng lượng. Của cô ấy thích nghi nhất để đi vào bởi vì cô ấy đã làm việc chặt chẽ với Trái Đất. Và biết làm thế nào mọi thứ đã làm việc cùng các quy tắc và quy định các loại của sự vật, một cách khoa học. Vậy nên cô ấy có thể điều chỉnh năng lượng của mình và điều chỉnh cơ thể. Và chúng tôi cũng đang giúp đỡ với điều đó.

D: Nhưng trong trường hợp lần đầu tiên làm điều này, cô ấy có nguy cơ bị bắt vào nghiệp không?

S: Không. Lý do không có nguy cơ bị bắt vào nghiệp là vì cô ấy không tích lũy nghiệp. Cô ấy ở một cấp độ khác, hoặc chúng ta có thể nói là một giao ước khác với Trái Đất.

D: Bạn cũng biết, là con người, bạn có nguy cơ bị mắc kẹt và phải trở lại hết lần này đến lần khác.

S: Vâng. Cô ấy sẽ không bị mắc kẹt. Giao ước của cô là đi vào và đưa năng lượng đó vào, để mang năng lượng của mình vào trong Trái Đất. Nó không phải là một hợp đồng nghiệp quả.

D: Vậy, cô ấy được bảo vệ nên sẽ không tích lũy nghiệp.

S: Đúng vậy!

D: Điều đó rất phức tạp.

S: Cô ấy đến với những người đã giao ước và đã bị nghiệp bắt lại. Họ bị thu hút bởi cô ấy, vì ở cấp độ tiềm thức, cô ấy giúp họ giải phóng nghiệp.

D: Vậy là họ không có nghiệp nào với cô ấy cả.

S: Không có. Cô ấy đến để giúp họ giải phóng nghiệp lực của họ với người khác mà không bị cuốn vào nó. Đây gần giống như một chiếc máy bắn bóng, khi bạn luyện tập đánh bóng. Quả bóng bay tới và bạn đánh nó đi. Cô ấy là cái máy để bắn bóng ra. Nhưng đó không phải là một đội bóng thực sự ra đó đánh bóng và chạy với nó. Cô làm một chỗ để họ có thể cùng cô ấy giải phóng nghiệp của họ.

D: Vậy, những người khác cần một người giúp họ làm việc với nghiệp của họ.

S: Đúng vậy, bởi vì họ đang trên đường tuột dốc. Bởi vì họ đã trở thành một guồng quay tiêu cực. Cô ấy đã giao ước giúp đỡ Trái Đất, nhưng nó đã ở một cấp độ khác. Nó không ở cấp độ nhập thế. Nhưng bây giờ, cô ấy đã chọn để làm điều này, để kéo nhiều năng lượng hơn cho thời điểm này. Đó là thời điểm chiến lược bởi tự do ý chí, và vì... nó là một sự cân bằng. Đó là thời gian cân bằng khi Trái Đất có thể đi theo bất kỳ hướng nào và đó là một sự chuyển đổi trọng đại. Đó là một chỗ chuyển đổi. Một chỗ giao lộ.

D: Đây có phải là nguyên nhân có nhiều —— tôi không muốn gọi là những linh hồn “mới”, bởi vì họ có rất nhiều kiến thức và sức mạnh, nhưng tại sao đó lại xuất hiện nhiều vào thời điểm này? (Vâng) Tôi vẫn đang gặp được nhiều hơn. Một số trong họ nói rằng họ chỉ là những người quan sát. Họ không muốn bị bắt lại ở đây.

S: Họ không phải là những người quan sát, nhưng bạn có thể hình dung như tôi đã nói: nó giống như cú đập đánh vào bóng và nó sẽ đối kháng một cái gì đó. Vậy nên, bạn đang đánh và làm bóng bay qua đó, nhưng cái máy bắn bóng sẽ không phản ứng theo cách này hay cách khác. Vì vậy, nó không tích lũy bất kỳ nghiệp nào. Tất cả mọi thứ được hoàn trả. Đương sự kia đang làm những thứ của mình, và đang giải phóng sự vật của mình. Và đó là lý do tại sao họ không tích lũy nghiệp. Họ đã không đến để tích lũy. Và họ không chỉ là những người quan sát. Họ đang

chữa lành. Họ đang mang lại năng lượng tích cực để giúp linh hồn khác nhìn thấy, cảm thấy rung động của họ và muốn thích ứng với điều đó.

D: Nhưng chủ yếu là họ không bị hút vào.

S: Không có nguy cơ bị hút vào. Bởi vì tầng thứ năng lượng của họ là như thế, nó gần giống như có ánh sáng đi ra ngoài mọi lúc. Hoặc năng lượng đi ra và tương tác với người khác trong một phương pháp chữa bệnh. Và không có lỗ để hút. Hoặc không có nghiệp để kết nối. Vì vậy, đó là một điều rất tích cực.

Trong một số ca khác, những người thuộc loại đặc biệt này đã được bảo vệ khỏi việc tích lũy nghiệp bằng cách trang bị các dụng cụ bảo vệ hoặc khiên chắn xung quanh họ. Điều này được báo cáo trong chương khác. Nhưng tiềm thức của Sandy đã nói, “Không cần sự bảo vệ, bởi vì nó được dựng trên, bởi mục đích và tầng thứ năng lượng. Và vì không có nghiệp quả nào trước đây. Không có gì để kết nối với nó.”

S: Con gái cô cũng giống như mẹ, chỉ là lúc này càng được hoàn thiện hơn. Cơ thể cô bé thích nghi tốt hơn. Nhờ những người tới đầu tiên đã mang năng lượng đến, không khó để những người mới đến. Những nỗ lực đầu tiên đã không hoạt động — quá khắc nghiệt; quá căng thẳng đối với hình thể con người.

D: Tôi được cho biết tất cả năng lượng của linh hồn một người không thể hợp vào cơ thể nhân loại, nó sẽ phá hủy cơ thể.

S: Đúng vậy. Chồng cô ấy, Tim, đã vào, theo một cách tương tự. Để soi sáng đường mòn.

D: Và anh ta cũng không tích lũy nghiệp. (Vâng) Có phải ngẫu nhiên mà hai người họ gặp nhau không?

S: Không, không phải ngẫu nhiên. Trước khi nhập thể, họ đã dự định sẽ đến cùng nhau trong cùng một khu vực. Họ là hai loại năng lượng tương tự nhau. Không giống y nhau, nhưng rất tương tự. Sandy là một thử nghiệm. Lượng năng lượng trong cơ thể cô ấy, bình thường sẽ nhiều

như trong hai cơ thể riêng biệt. Và một phần của vấn đề là lượng năng lượng, cũng như tăng thứ rung động. Lần trước nó thất bại. Chúng tôi không có thời gian và sự tinh chỉnh của cơ thể và linh hồn tiến vào cùng số lượng năng lượng chính xác vào đúng thời điểm. Nó rất mang tính kỹ thuật.

D: Nhưng thân thể cô ấy phải có lượng năng lượng mà thông thường là ở trong hai cơ thể?

S: Vâng. Đây là thử nghiệm. Nó rất quan trọng và đã hoàn thành rất nhiều. Điều đó rất có lợi. Cô ấy không phải là người duy nhất làm điều này. Giống như chồng cô. Anh ấy là một trong những người đã đến. Nó hơi khác, nhưng rất gần với nhau. Có những người khác. Và cô ấy cũng đã giúp họ — khi cô ấy ở ngoài cơ thể. Cô ấy đã giúp họ điều chỉnh và vào nhập thể. Cô ấy đã giúp một vài người làm việc này, nhưng phần mà cô ấy không hiểu là từ lúc đó, cũng có nhiều năng lượng hơn tiến vào cô ấy. Bạn đã từng nghe nói về những walk-in — một linh hồn rời đi và một linh hồn khác đến. Đây không phải là như thế. Đây không phải là hai linh hồn. Đó chỉ là phần đi vào mà sẽ mang dung tích của hai linh hồn. Gấp đôi số lượng bình thường mà đến và tham gia với cô ấy gần đây. Đó bây giờ được hiện thân với cô ấy.

D: Không có sự trao đổi giữa hai bên.

S: Không, không có trao đổi. Đó là một sự gia nhập, một sự bổ sung. Chúng tôi đã hai lần nói với cô ấy rằng phần mới của cô ấy đang đến. Và bây giờ nó ở đây và được gia nhập.

D: Cô ấy đã biết thời điểm chuyện này xảy ra?

S: Một cách vô thức. Nhưng cô đã biết nó sắp xảy ra và chuẩn bị một cách có ý thức, và đó là sự trợ giúp tuyệt vời. Cô ấy biết cô ấy cảm giác khác biệt bây giờ. Nhưng đã không nhận thức một cách có ý thức rằng có nhiều phần của cô ấy hơn. Và nó đã tham gia. Bây giờ cô ấy sẽ nhận được rất nhiều kiến thức. Nó sẽ không xảy ra ngay lập tức, mà sẽ được kích hoạt khi cô ấy thích nghi.

D: Vậy khi cuộc đời này kết thúc, cô ấy trở về đó và không phải quay lại đây?

S: Phải. Cô ấy sẽ ở lại cho đến khi công việc của mình kết thúc. Cô ấy sẽ không phải nhập thể nữa. Cô ấy sẽ ở lại cho đến khi sự chuyển đổi hoàn thành.

D: Một số người cho rằng những tinh thần đó là các thiên thần chưa bao giờ nhập thể.

S: Không phải là một thiên thần. Đó là một linh hồn như bao người khác, chỉ là không nhập thể trong hình thể. Nó không cần, không cảm thấy cần thiết cho đến lúc này. Cô ấy đã ở trong hình thể, chỉ không phải là hình thức cơ thể. Cô ấy ở hình thức tinh thần. Có nhiều tầng thứ khác nhau của... chúng ta không gọi họ là hóa thân, bởi vì nó không phải hình thành thấp hơn như một thân thể trên bất cứ hành tinh nào. Nó là một năng lượng, nó có một thân thể. Nó có một nhân cách, nhưng nó chỉ là năng lượng, và nó ở trong không gian. Đó không phải năng lượng mà chúng ta gọi là năng lượng Nhất Thể, mà là năng lượng Hồ. Đó là một năng lượng cá nhân riêng biệt. Nhưng nó không phải ở trong cơ thể hay trong hình thể vật lý như hình thể nhân loại, hay một thân thể trên bất cứ hành tinh nào.

D: Điều đó có ý nghĩa với tôi. Nhưng bây giờ có càng nhiều người làm nhà trị liệu và nhân viên năng lượng ở đây đã đến với tôi.

S: Theo một lượng lớn biến đổi thời gian. Nó là một sự hạ màn thời đại. Vì vậy, những sinh mệnh kiểu như Sandy và Tim đang ở đây để hỗ trợ chuyển đổi này. Tôi sẽ cho bạn biết bạn đang nói chuyện với ai. Đây là phần của Sandy mà vừa mới kết nối.

D: Năng lượng mới. (Vâng)

Thật tuyệt vời khi tất cả những chuyện này đang diễn ra bên trong chúng ta, mà tâm trí ý thức của chúng ta không có đầu mối? Chúng ta là người mù lang thang và vấp ngã xuyên qua cuộc đời, cố gắng tìm câu trả lời bằng cách thử và sai. Nhưng có một lần tôi hỏi “họ”, “Nếu chúng ta biết lý do mình ở đây, không phải sẽ dễ dàng hơn sao? Nếu chúng ta biết các kết nối nghiệp quả?” Và họ nói trong sự khôn ngoan vô hạn của mình, “Đó sẽ không phải là một thử thách nếu bạn biết câu trả lời.” Vì vậy, chúng ta hãy vấp ngã, và có lẽ một chút ánh sáng sẽ được phép tiến vào.

Chương 15: Sự Chào Đón Của Người-Lân-Đầu

Chương này sẽ cho thấy rằng những người báo cáo đến Trái Đất lần đầu tiên không chỉ là một hiện tượng của riêng nước Mỹ — tất nhiên tôi có nhiều khách hàng hơn ở quê nhà, nhưng tôi cũng có phiên khi đến các nước khác. Tôi đang được tiếp xúc với nhiều điều kỳ lạ và khác thường mà hiện đã thuyết phục tôi rằng đang xảy ra trên toàn thế giới.

Người-Lần-Đầu Nhật Bản

Phiên này diễn ra trong tour mới nhất của tôi ở Úc vào năm 2007, khi tôi thuyết giảng và tiến hành các lớp thôi miên của mình. Dù có một lịch trình rất đầy đủ, nhưng tôi vẫn có thời gian để làm việc trong một vài phiên cá nhân.

Jasmin là một thiếu nữ người Nhật, xuất hiện như một cô búp bê Trung Hoa nhỏ bé mỏng manh tinh tế. Nhưng điều này che giấu một nội tâm rất mạnh mẽ và quyết đoán. Tôi đã học được rằng không thể bị lừa bởi những ấn tượng bên ngoài. Lần đầu tiên tôi gặp cô ấy ở New Delhi, Ấn Độ khi tôi phát biểu tại một hội nghị thôi miên quốc tế vào năm 2006. Sau đó tôi gặp lại Jasmin ở Úc, nơi cô đang học đại học. Cô ấy rất thông minh, tuy vẫn đang hoàn thành bằng Thạc sĩ tại Đại học, nhưng cô ấy đã bắt đầu công việc kinh doanh của chính mình. Cô cũng rất tích cực trong nhiều phương thức chữa trị khác nhau, và cô có một sự tò mò tích cực để tìm hiểu thêm. Một lần nữa, tôi đã gặp khó khăn khi chép lại bằng bởi khẩu âm.

Khi vào cảnh, cô thấy mình đang ở trong sa mạc, có lạc đà và lều. Dù thấy con người, nhưng cô ấy không đi vào bất cứ cơ thể nào trong số họ. Cô ấy nói đó không quan trọng, bởi cô ấy không kết nối với những người này. Cô ấy dường như đang trôi nổi và chỉ nhìn, quan sát. “Tôi cảm thấy tôi có thể đi bất cứ nơi nào tôi muốn đi. Tôi cảm thấy tôi chỉ quan sát những gì đang diễn ra trên khắp hành tinh. Xuất hiện và biến mất. Đi, tạt vào và nhìn ra ngoài, nhìn vào nhiều nơi khác nhau.” Rồi cô thấy cô đã chuyển đổi điểm nhìn của mình và đang nhìn vào sa mạc nước Úc. “Tôi cảm thấy tôi chỉ hưởng thụ bản thân mình.” Rõ ràng tôi đã gặp một tinh thần không ở trong thân thể vật lý. Đây nghe rất giống với trường hợp trong Chương 19, nơi khách hàng thấy mình đang trôi nổi và quan sát mọi thứ, không có mục đích thực sự.

Vì vậy, tôi yêu cầu Jasmin lùi lại để xem cô ấy bắt đầu từ đâu, nơi cô bắt đầu cuộc hành trình này. Cô thấy mình nổi trong không gian, đang quan sát. Đó đẹp, với những ngôi sao sáng loáng và mặt trăng ở đằng xa.

D: Bạn có ở một mình không?

J: Có, nhưng tôi được kết nối với mọi thứ.

D: Đó cảm thấy như thế nào?

J: Ủng hộ. Yêu thương. An toàn. Bảo vệ.

D: Bạn nói bạn cảm thấy như bạn là tất cả mọi thứ. Bạn có thể thấy nó như thế nào không?

J: Có một mạng lưới mà tôi nối vào, được kết nối với mọi thứ. Giống như một mạng nhện, nhưng nó chỉ là một mạng lưới năng lượng được kết nối với mọi thứ.

D: Nhưng bạn cũng vẫn là một cá nhân, phải không?

J: Vâng. Khi tập trung vào một thứ cụ thể, tôi có thể là một cá nhân. Nó phụ thuộc vào vị trí tập trung của bạn. Tôi chỉ có cảm giác rằng tôi kết nối với Vạn Hữu, mọi thứ.

D: Và cảm giác đó tốt? (Vâng) Vậy tại sao bạn lại quyết định tự đi ra làm người quan sát?

J: Là một người quan sát cũng giúp tôi cho phép sự cá nhân. Trở thành một phần thay vì toàn bộ. Tôi cảm thấy cả hai đều quan trọng.

D: Có vẻ bạn đã tách biệt khi bạn đang lơ lửng xung quanh và nhìn vào mọi thứ trên hành tinh.

J: Vẫn còn trên cái mạng đó, cái mà tôi đã kết nối, do đó tôi vẫn kết nối với mọi thứ. Giống như... nếu bạn nhìn vào nước, nó được kết nối với mọi thứ. Tất cả các phân tử và mọi thứ đều được kết nối, nhưng nó phụ thuộc vào vị trí của bạn. Bạn có thể là một phân tử cụ thể, nhưng

đồng thời bạn có thể cảm nhận mọi thứ, toàn thể một thứ. Đó chỉ là vấn đề chỗ mà tôi thực sự chú ý đến. Theo cách đó, tôi có thể nói tôi là một phân tử, hoặc đồng thời tôi có thể là cả đại dương. Nó là cùng một thứ.

D: Vậy bạn chỉ quyết định đi, khám phá, và quan sát? Không có lý do gì?

J: Tôi nghĩ tôi là một người lữ hành, một nhà thám hiểm. Tôi muốn biết nó như thế nào trong chiều kích này.

D: Chiều kích này có khác với những chiều kích khác không?

J: Vâng. Tôi cảm thấy nơi tôi xuất xứ trông sáng hơn. Chỉ là ánh sáng thuần khiết và nhanh hơn. Xuống đây có vẻ hơi dính và chậm hơn. Nó chỉ là một mạng lưới khác, nhưng nó được kết nối giống nhau.

D: Nó vẫn nối với nhau theo cùng một cách.

J: Vâng, đúng vậy.

D: Nhưng bạn có thể tách biệt và tập trung sự chú ý của bạn ở một nơi khác?

J: Vâng. Cũng giống như một phần nông của đại dương. Đó là nông cạn, và bạn thực sự có thể thấy chỉ là lớp mỏng. Và đi xuống thì cảm thấy giống như một lớp dày của sự vật. Nó sâu hơn và dày hơn.

D: Bạn có lý do gì để quyết định đi, quan sát và khám phá?

J: Tôi không biết. Chỉ để chơi.

Sau đó tôi đưa cô trở lại cảnh nơi cô không còn ở trong không gian nữa, mà đang quan sát mọi thứ trên Trái Đất.

D: Bạn nghĩ gì về Trái Đất, và những thứ bạn đang thấy?

J: Nó bị ô nhiễm. Trái Đất đẹp và đáng yêu, nhưng nó bị hư hại. Con người làm bẩn nó. Nước và sa mạc, hóa chất và mọi thứ. Tôi có thể thấy toàn cảnh. Tôi cảm thấy Mẹ Trái Đất như tình yêu vô điều kiện. Nó chỉ ở đó, nhưng đồng thời cũng có những người sống bất công. Tôi cảm thấy buồn, nhưng tôi cảm thấy họ phải nâng cao nhận thức của mình. Họ phải chú ý đến những gì họ đang làm đối với ngôi nhà của họ. Tôi muốn nói rằng họ không biết họ đang làm gì với Trái Đất.

D: Nhưng bạn chỉ quan sát chuyện này?

J: Vâng. Tôi nghĩ tôi muốn trở thành một phần của nó. Nếu tôi tình nguyện, tôi cảm thấy tôi có thể.

D: Bạn muốn là một phần của những gì đang xảy ra?

J: Vâng. Tôi cảm thấy như có một sự khẩn cấp, rằng chúng ta phải phân loại nó ra, bởi vì những thứ khác sẽ bị ảnh hưởng. Toàn bộ hệ thống sự sống bị ảnh hưởng bởi hành tinh này, và những gì con người đang làm cho Trái Đất. Bởi vì nếu toàn bộ không khí, trọng lực và các trường năng lượng từ này hỏng, thì các hệ thống khác sẽ bị ảnh hưởng. Ra ngoài không gian. Cả thiên hà này, và toàn bộ những thứ khác — Họ bảo tôi đi. Tôi thực sự cũng đã lựa chọn.

D: Ai bảo bạn đi?

J: Hội đồng. Họ đã có một cuộc họp. Họ kêu gọi. Tình huống khẩn cấp. Có vẻ như nó đã được phân bổ cho nhiều hành tinh khác nhau. Và họ đặc biệt chọn Trái Đất. Có nhiều hành tinh khác cần sự giúp đỡ, nhưng tôi tình nguyện đến đây. Khi tôi quan sát các hành tinh khác nhau bao gồm cả Trái Đất, thì Trái Đất trông thú vị hơn với cây cối, nước và con người. Nó được bao phủ bởi nhiều thứ khác nhau. Vì vậy, tôi chính là quyết định.

D: Vậy không chỉ Trái Đất, các hành tinh khác cũng có vấn đề?

J: Nhưng tôi nghĩ Trái Đất là cấp bách nhất. Tôi thấy một trường hợp khẩn cấp.

D: Vậy đó là lý do bạn quyết định đến. (Vâng) Bạn sẽ đi như thế nào? Họ nói với bạn làm thế nào bạn làm điều đó?

J: Người hướng dẫn của tôi chỉ ra, đến hòn đảo Nhật Bản này, sau đó cô ấy nói với tôi rằng tôi sẽ sống ở đó. Và người hướng dẫn của tôi thực sự đã đẩy tôi, cô ấy nói năng lượng thay đổi. Và rồi tôi vào trong. Tôi lúc khởi đầu không hiểu cô ấy nói “sống” nghĩa là gì. Nhưng cô ấy nói, “Bạn sẽ biết.” Sau đó tôi chỉ bước vào, rồi tôi được sinh ra trong cơ thể con người. Nó giống như một vụ bắn năng lượng, giống như một chùm năng lượng ánh sáng, rồi họ ném tôi vào chùm ánh sáng năng lượng đó. Và giống như một ngôi sao băng, tôi chỉ bắn vào hòn đảo Nhật Bản, hòn đảo này. Và sau đó tôi được sinh ra.

D: Bạn có lựa chọn cha mẹ mình sẽ là ai không?

J: Tôi cảm thấy họ đã chọn người cha – người luôn quan tâm đến thiên văn học. Ông luôn nhìn vào hình ảnh của các hành tinh, ông làm kính thiên văn và học toán. Vì vậy, họ nói đó là một lựa chọn tốt. Ông ấy có một trái tim tốt.

D: Và họ nghĩ Nhật Bản sẽ là một nơi tốt để bắt đầu, để đến.

J: Vâng, họ đã chọn hòn đảo này cho tôi.

D: Khi bạn tiến vào cơ thể, đó như thế nào?

J: Người mẹ có rất nhiều cảm xúc sợ hãi; cảm giác nặng nề và tiêu cực. Lo lắng. Vì vậy, tôi đã học được rằng họ có cảm xúc. Tôi nghĩ lúc đầu tôi cảm thấy tôi đã bước vào cơ thể. Và rồi nó giống như đang ở trong cơ thể của một người khác, cảm thấy toàn bộ cảm xúc từ bà ấy. Và có lẽ

đích đến của tôi là cảm giác cái cách mà nó đang cảm giác khi tôi chọn cơ thể này. Bởi vậy, tôi sẽ bị dội bom bởi xúc cảm, cảm giác và suy nghĩ. Và tất cả những thứ nặng nề.

D: Nó khác với cách của bạn trước đây.

J: Vâng, nó rất khác.

D: Bạn có nghĩ mình sẽ thích ở trong cơ thể này không?

J: Lúc đầu, họ cảnh báo rằng tôi sẽ hỗn loạn. Không biết cái nào là tôi, cái nào là những cảm xúc dội bom từ những người khác. Tôi nghĩ tôi phải khôn ngoan để đối xử phân biệt năng lượng nào là của tôi, và cái nào thì không. Hoặc cái nào là từ những người khác. Bởi vì trong một thân thể, nó được gây ra bởi nhiều xúc cảm, hệ thống niềm tin và suy nghĩ khác nhau. Tất cả các loại.

D: Vì vậy, bạn tiếp nhận những cảm xúc đó. (Vâng) Càng khó tắt chúng hơn.

J: Vâng. Có lẽ đó có nghĩa là tôi không nên tắt chúng, vì tôi phải học và hợp nhập, giống như những người khác.

D: Đây có phải lần đầu tiên bạn làm một nhân loại không?

J: Lần đầu tiên. Họ nói, “Đây là lần đầu tiên của bạn.” Giống như một khởi đầu. Tôi đã đến các dạng sống khác nhau, nhưng không có gì giống như thế này.

D: Họ có cung cấp cho bạn bất kỳ hướng dẫn nào không?

J: Họ đã cho tôi hướng dẫn để chấp nhận cơ thể con người. Tôi chú ý đến thai nhi, đứa bé và cách nó phát triển, cách các cơ quan được tạo ra, cách năng lượng đang lưu chuyển. Cách thứ này phát triển thành nhiều cơ quan khác nhau. Và cách nó lớn lên. Quan sát cách cơ thể này

hoạt động. Thật thú vị. Thật khác biệt. Giống như quan sát, như dưới kính hiển vi. Chỉ quan sát toàn bộ hệ thống. Nó khác biệt.

D: Nhưng khi đi vào cơ thể, bạn không nhớ mình đã ở đâu trước đó, phải không?

J: Có lẽ tôi không được phép nhớ nhiều.

D: Có lý do gì không?

J: Bởi tôi phải vờ là một con người. Tôi phải là một nhân loại. Có lẽ tốt hơn là không nên có những ký ức khác.

D: Nó sẽ gây hỗn loạn, phải không?

J: Vâng, đúng vậy. Thật vui khi quan sát nhịp tim của đứa bé này, và cách xương... Tôi thích cách trái tim của nó bơm. Bơm máu. Trông thật thú vị. Bơm, di chuyển.

D: Khi bảo bạn tiến vào, họ có nói cho bạn biết họ muốn bạn làm gì không?

J: Họ bảo tôi căn chỉnh cơ thể con người. Và làm thế nào các thực thể hoặc linh hồn phóng chiếu dòng sự sống của họ vào cơ thể. Và cách thao tác với cơ thể, học về cách toàn bộ hệ thống hoạt động. Như thế sau này tôi có thể mang kiến thức đến một nơi khác, để những người khác cũng có thể học hỏi. Bởi không có gì là giống như thế này. Nó là bất thường, và rất hiếm. Tất nhiên, có những hành tinh như thế này, nhưng đây có vẻ hấp dẫn hơn với tôi.

D: Tại sao nó hiếm?

J: Trái Đất này... cảm thấy như đây đã được tiến hành như một thử nghiệm vì một lý do nào đó. Nhưng nó có nhiều dạng sống khác nhau. Và đó là sự phức tạp của những gì nhân loại đang làm. Và họ có khái niệm riêng của họ về những gì họ gọi là “ngôn ngữ”. Và toàn bộ điều này,

nó hoàn toàn khác biệt. Trong khi các hành tinh khác mang tính thần giao cách cảm hơn, thì người ở đây có các thân thể khác nhau và các ngôn ngữ khác nhau.

D: Sẽ dễ dàng hơn khi nó là thần giao cách cảm, phải không? (Vâng) Bạn không phải giao tiếp bằng lời — Bạn nghĩ gì về phần việc này?

J: Thật thú vị, hấp dẫn. Và tôi đã sẵn sàng để học. Nhưng họ nói với tôi nó sẽ là công việc rất khó khăn, nhưng đó là cái khiến cho nó thú vị hơn. Và có vẻ phức tạp. Vì vậy, khi tôi thay đổi một cái gì đó phức tạp, tôi có thể có thêm kiến thức và kỹ năng, vì vậy tôi có thể mở rộng. Họ muốn tôi chuyển giao kiến thức, nhưng hăng hái hơn, có vẻ như vậy. Truyền năng lượng kiến thức. Tôi nghĩ tôi cần sự giáo dục, để mọi người có thể hiểu tôi tốt hơn. Tôi biết khi tôi đi vào con người, tôi chuyển giao kiến thức. Năng lượng và trí tuệ, để mọi người trở nên biết được các thứ một cách vô thức.

D: Bạn nói, khi bạn đi vào con người. Ý bạn là gì?

J: Tôi chỉ chạm vào mọi người, nói chuyện với mọi người. Chỉ cần ở quanh đó. Bất cứ nơi nào tôi đi, tôi cảm thấy như tôi đang là cái neo của một số năng lượng. Vì vậy, những người khác cũng có thể kết nối lại với năng lượng mà họ sử dụng để kết nối. Vì vậy, khi tôi ở đó, tôi chỉ tự nhiên kích hoạt hoặc neo mọi người, kết nối họ với năng lượng. Vì vậy, bất cứ khi nào tôi đi quanh mọi người, người ta tự nhiên cảm thấy tôi, và họ có thể kết nối lại với năng lượng.

D: Bởi vì họ đã quên kết nối của mình?

J: Vâng, có vẻ như vậy, hoặc họ quyết định ngắt kết nối. Họ đã quên.

Sau đó nó nói với tôi rằng nó biết nó đang nói qua một con người, được gọi là Jasmin. Nó nói rằng khi chữa bệnh cho mọi người, cô ấy đang khai thác năng lượng mà cô ấy đến từ đó. “Cô ấy cảm thấy nó mang lại năng lượng mà phù hợp nhất cho người đó. Một số người cần rung động thấp hơn, vì vậy cô ấy đặt một rung động năng lượng thấp hơn, nhưng họ vẫn được chữa lành. Và những người dùng hết năng lượng của mình, họ vẫn có thể có được năng lượng thuần khiết và cao hơn. Họ cũng được chữa lành. Vì vậy, cô ấy có thể điều chỉnh năng lượng mà họ lựa chọn một cách tự nhiên. Họ điều chỉnh, hoặc cô ấy điều chỉnh, hoặc năng lượng tự điều chỉnh.”

D: Điều gì xảy ra nếu cô ấy cho họ quá nhiều?

J: Cô ấy không cho quá nhiều, hoặc năng lượng không cho quá nhiều. Hoặc một số người có thể có phản ứng mạnh hoặc phản ứng phụ.

D: Vậy khi cô ấy làm điều này, cô ấy sẽ tự động biết cần bao nhiêu năng lượng để cung cấp cho người đó.

J: Vâng. Giống như điện... trước khi cô ấy chạm vào người khác... giống như một dây dẫn năng lượng. Nó giống như nước. Nếu bạn thực sự có một cái gì đó thay đổi hướng của nước, thông qua liên hợp, kết nối và điều hướng dòng chảy của năng lượng.

D: Cô ấy có ý thức được nguồn năng lượng đến từ đâu không?

J: Cô ấy không cần phải biết, hiểu từng chi tiết đơn lẻ về năng lượng đến từ đâu là vô ích. Bởi vì mọi người đến từ các hành tinh khác nhau, và các chiều kích khác nhau. Và nếu tập trung vào từng chi tiết, tâm trí cô ấy sẽ bị choáng ngợp. Điều cốt yếu là mọi người được chữa lành và tái kết nối. Cô ấy đang làm việc đó để giúp cho mọi người. Nó vượt ra ngoài lời nói.

D: Cô ấy gắn gũi với năng lượng này bởi vì cô ấy không trải qua nhiều kiếp sống khác?

J: Vâng, đây là một người lần đầu. Cô ấy đang trải nghiệm cuộc sống đồng thời với những người khác thông qua năng lượng. Cô ấy cũng có những trải nghiệm đồng thời mà những sinh mệnh nhân loại khác đang tiến hành, để cô ấy có thể điều chỉnh tốt hơn.

D: Đó có phải lí do năng lượng cô ấy sử dụng là tinh khiết, bởi vì cô ấy đã không sống trên Trái Đất nhiều lần?

J: Năng lượng của cô ấy vẫn còn rất tinh khiết. Và rất dễ dàng để chúng tôi sử dụng cô ấy, vì chúng tôi có thể mang những chuỗi năng lượng khác cần thiết cho những sinh mệnh nhân loại mà cô ấy gặp gỡ.

D: Bạn biết khi một người có rất nhiều kiếp sống, họ bị sa lầy trong nghiệp quả.

J: Cô ấy không có nghiệp, thật dễ dàng cho cô ấy, bạn biết cô ấy muốn là một với tôi mọi lúc, tôi đã nói chuyện qua cô ấy khi cô ấy nói chuyện với mọi người. Vì vậy, cô ấy là công cụ thuần khiết cho chúng tôi. Chúng tôi thường nói qua cô ấy, cô ấy đang làm một công việc tốt, cô ấy cho phép chúng tôi ở bên cô ấy, đó là một điều tốt, vì không nhiều người có thể làm điều này cho lắm. Lúc này cô ấy phải bước một bước nhẹ nhàng, giống như một con người bình thường. Những người khác không thể chịu được mọi năng lượng đột ngột đi qua họ. Vì vậy, đôi khi cô ấy phải chậm lại, bởi vì đó là một quá trình tiến hóa. Cô ấy không thể đi và kích hoạt năng lượng, DNA và rung động của mọi người. Vì vậy, chúng tôi đang dạy cô ấy chậm lại, bởi cô ấy muốn tức thì đột ngột cung cấp cho tất cả những người được chữa trị. Nhưng bạn biết đấy, một số người phải xử lý nghiệp lực của họ và những thứ khác. Cô ấy sẽ hiểu những khó khăn, vướng mắc và các vấn đề mà con người khác phải phân loại ra. Chúng tôi biết đôi khi cô ấy cảm thấy thất vọng khi không thể chữa lành người ta ngay lập tức. Nhưng thông thường chúng ta phải mất thời gian, bởi vì đó là một sự lựa chọn cá nhân. Họ có thể muốn giữ mình lại trong bệnh tật, và các thứ trì hoãn khác. Cô ấy phải làm điều này từ từ và làm đến cùng, bởi vì cô ấy cũng cần dạy những người khác cách nhìn vào bên trong cơ thể, và cách chữa trị. Chúng tôi cho cô ấy khả năng làm như vậy, nhưng cô ấy phải chậm lại. Nó không quá nhiều với cô ấy. Tuy nhiên, nó sẽ là quá nhiều đối với người khác. Cô ấy có rất nhiều học sinh, nhưng họ phải dành thời gian để học. Vì vậy cô ấy phải chậm lại. Nếu không, tất cả các học sinh sẽ cảm thấy cô lập và bị bỏ lại một mình, trong khi cô ấy tiến bộ. Cô ấy phải học hỏi từ những khó khăn của người khác, những vấn đề của người khác. Đó là lý do tại sao họ không thể làm điều này. Quá trình từng bước. Vì vậy, cô ấy phải đồng thời là một nhân loại. Cuối cùng cô ấy sẽ ghép tất cả kiến thức của mình lại với nhau, để làm một hội thảo, một khóa học, một chương trình giáo dục. Cô ấy sẽ thực hiện điều đó, như thế những người bình thường — người lớn, và thậm chí trẻ con, cũng có thể học cách mở rộng ý thức. Ở giai đoạn này, cô ấy trước phải học cách trở thành nhân loại. Trong Trái Đất mới, mọi người sẽ có thể làm những việc này: chữa lành, nhìn vào bên trong cơ thể, giao tiếp bằng thần giao cách cảm, để vật chất hóa các vật thể, có mặt hai nơi cùng lúc. Kiến thức này là cần thiết, và mọi người sẽ học những điều này. Kiến thức này có thể cho bất kỳ ai truy cập. Những khả năng thức tỉnh. Chúng tôi không thể cung cấp cho bạn thang chia thời gian, nhưng tất cả các bạn cuối cùng có thể làm điều đó.

D: Bạn nói, ở hai nơi cùng lúc?

J: Ở hai nơi cùng lúc có thể là một hiện tượng kỳ lạ đối với bạn, nhưng nó đang xảy ra mọi lúc. Vấn đề là ở chỗ bạn nâng cao hiểu biết của mình. Nó là tự nhiên đối với chúng tôi. Chúng tôi làm cả ngày. Chỉ là tâm trí ý thức của bạn rất hạn chế. Nó sẽ được tiết lộ cho cô ấy, và cũng cho tất cả mọi người, khi thời gian đến.

D: Cô ấy cũng muốn biết về cuộc sống mà không cần ăn.

J: Cô ấy có thể. Bạn không nhất thiết phải ăn. Nó không cần thiết. Nhưng tất cả các bạn cuối cùng sẽ có thể sống mà không ăn, trong Trái Đất mới. Mọi người đang chuyển đổi và thay đổi. Nhiều người chỉ ăn hoa quả và rau.

Vì vậy, tôi đã bất ngờ tìm thấy một người-lần-đầu khác trong một chuyến đi nửa vòng thế giới. Nếu mail của tôi là bất kỳ dấu hiệu nào cho thấy có những con số chưa được kể ra ở đó — những người đã tình nguyện hoặc được gửi đến giúp Trái Đất trong thời gian khủng hoảng. Trên bề mặt, những người này trông giống như bất kỳ người nào khác, và họ hoàn toàn không ý thức về nhiệm vụ quan trọng mình đã được giao.

Người-Lần-Đầu Anh Quốc

Phiên này được thực hiện tại khách sạn của tôi ở London vào năm 2005. Tôi đã tham gia nhiều buổi giảng và hội thảo, cũng chìm ngập trong các yêu cầu cho những phiên cá nhân. Francine đã thuyết phục tôi rằng làm một phiên là rất quan trọng đối với cô ấy, bởi vậy tôi đã cố nhét cô ấy vào lịch làm việc kín mít của mình. Tôi rất vui vì đã làm phiên, bởi phiên này rất có lợi cho cô ấy. Tôi không nghĩ những điều này xảy ra một cách tình cờ. “Họ” luôn chịu trách nhiệm và kết nối tôi với những người tôi nên giúp.

Francine đã rất chán nản từ khi còn nhỏ, hiện đang dùng thuốc chống trầm cảm. Cô ấy nói với tôi rằng mình muốn tự tử. Cô ấy không muốn ở đây nữa, mặc dù có một cuộc sống tốt đẹp (theo tiêu chuẩn của chúng ta). Cô ấy đã kết hôn và có con, người chồng rất hiểu về tình trạng của cô. Nhưng cô ấy là một trong những người cảm thấy họ không thuộc về nơi này mà tôi đang ngày càng gặp nhiều thêm. Họ không thoải mái với sự bạo lực và kinh dị của thế giới chúng ta. Họ muốn về nhà, dù không biết nhà ở đâu. Cô ấy cảm thấy đã đến giới hạn chịu đựng của mình. Cô

thật sự muốn giết chết bản thân. Thuốc có thể kéo cô về lại một chút, nhưng nó chỉ là dẫn xuống nguyên nhân đích thực. Tôi đã có một ý tưởng về những gì tôi sẽ tìm thấy, vì hiện tôi gặp nhiều linh hồn dịu dàng hơn khi chúng ta đang tiếp cận sự chuyển đổi vào Trái Đất Mới sắp tới. Tôi được cho biết họ là những người tiên phong, những người mở đường đặt nền tảng cho những người khác bước theo. Rất khó cho những người đến trước, vì họ có rất nhiều thứ phải thích ứng. Những người đến sau không gặp nhiều khó khăn như vậy. Tôi đã có một cảm giác rõ ràng rằng Francine sẽ là một trong những tình nguyện viên đến trước để mở đường cho những người khác.

Khi đang ở trong trạng thái thôi miên sâu, thay vì đi đến một tiền kiếp, Francine thấy mình đang ở trong một tình huống rất khó chịu. Cô không thể nhìn thấy bất cứ gì, thông tin đến qua ấn tượng và cảm xúc. “Tôi cảm thấy đột nhiên rất rất nặng, và không có gì ở đó cả. Đó là màu đen. Tôi cảm thấy lo lắng. Có vẻ như tim tôi đập nhanh hơn. Tôi cảm thấy như thể mọi thứ đang chịu áp lực. Tôi cảm thấy cơ thể mình đang bị siết, cảm thấy chặt và siết.”

Tôi đưa ra những gợi ý giảm bớt cảm giác vật lý, như vậy cô ấy sẽ không có cảm giác khó chịu. “Bạn nghĩ cái gì gây ra điều đó?”

F: Tôi không biết. Tôi cảm thấy như thể mình đang được sinh ra, hoặc tôi sắp được sinh ra. Cảm thấy như tôi tuột qua tất cả, một cảm giác bị ép và đè. Trái tim tôi cảm thấy kỳ lạ.

Tôi thấy cô ấy không cần phải tiếp tục cảm thấy không thoải mái. Nếu cô ấy đang trải qua sự chào đời của mình, nó có thể kéo dài một lúc lâu. Vì vậy, tôi chuyển cô ấy tiến tới để xem điều gì đã gây ra cảm giác.

F: Tôi thấy một em bé sơ sinh bị chân của chính nó cản trở và bị đứt gãy ở phía dưới — Tôi nghĩ tôi là đứa bé.

D: Bạn đang ở đâu khi điều này xảy ra?

F: Tôi nghĩ đó là bệnh viện. Tôi không thấy gì rõ ràng cả.

D: Bây giờ khi ra ngoài có cảm thấy tốt hơn không?

F: Tôi cảm thấy có gì đó không ổn, không cảm thấy tốt hơn. Tôi không cảm thấy siết chặt, nhưng trái tim tôi cảm thấy sai sai.

D: Bạn có cảm giác lạ khi ở trong cơ thể?

F: Vâng, tôi đơn độc và sợ hãi. Tôi cảm thấy nước mắt đang rơi. Đó là một cú sốc. Nó không công bằng theo cách đó. Tôi bối rối. Tôi không thể nhớ tại sao tôi ở đây hoặc những gì đang xảy ra. Tại sao mọi thứ lạnh và khắc nghiệt như vậy? Nhưng tôi không thấy nhiều. Tôi chỉ cảm thấy tất cả những điều này.

D: Bạn nói rằng bạn có cảm giác đơn độc?

F: Vâng, bởi vì nó không phải là cảm giác được ôm ấp hay dung chứa. Tôi cảm thấy như mình đang ở một mình.

D: Mẹ của bạn đâu?

F: Tôi không biết. Bà ấy không ở đây. Tôi muốn được dung chứa. Tôi muốn cảm thấy mình thuộc về ai đó.

D: Trước đó bạn đến từ đâu, bạn có cảm thấy cô đơn không? (Không) Nó như thế nào?

F: Tôi cảm thấy mình không bao giờ cô đơn ở đó. Mọi thứ đều sáng và trắng, như thể tôi là một phần của thứ gì đó thực sự lớn. Tôi biết mình đã kết nối với nó và cảm thấy đó chỉ là tình yêu. Và thật đau khổ khi rời xa điều đó.

D: Có người ở đó không?

F: Cảm thấy rằng trong chính nó chỉ là ánh sáng. Nhưng tôi nghĩ bạn có thể tách biệt, theo một cách nào đó. Bạn có thể có thân thể, nhưng nó sẽ được làm bằng ánh sáng. Vâng, tôi có cảm giác rằng có những sinh mệnh ánh sáng khác xung quanh tôi. Và chúng tôi có thể cảm thấy giống như một khối ánh sáng nếu chúng tôi muốn. Và được kết nối với họ mọi lúc, không bao giờ cảm thấy một mình, luôn luôn được thấu hiểu, và chúng tôi luôn làm việc cùng nhau. Tôi không bị hạn chế và mọi thứ nhanh hơn nhiều, nhưng thông thường, và nó là ánh sáng. Thật khó giải thích vì không có gì ngoài ánh sáng này, và thỉnh thoảng cảm giác rằng tôi có thể thấy hình dạng của những sinh mệnh ánh sáng khác. Nhưng đó là nó. Có nghĩa là có một cảm giác yêu thương và cùng nhau ở đó, như thể chúng tôi đều là một phần của cùng một năng lượng. Cảm thấy tất cả ở cùng nhau.

D: Chuyện gì xảy ra mà bạn phải đi vào cơ thể?

F: Tôi cảm thấy đã đến lúc phải đi. Tôi phải dừng cảm, và tôi phải làm điều này, nhưng tôi biết tôi sẽ quên tôi là ai và tôi sẽ đi như thế nào. Điều quan trọng là tôi đã đi. Tôi có cái gì đó để trao cho và mang ánh sáng. Tôi thật may mắn. Tôi sống trong ánh sáng mọi lúc, và tôi sống ở đó trong một thời gian dài. Và giống như nếu ai đó yêu cầu giúp đỡ, bạn sẽ không phớt lờ họ. Và tôi phải đi. Tôi nói tôi sẽ tình nguyện đi. Tôi nói tôi sẽ đi và giúp đỡ.

D: Có ai đó yêu cầu bạn đi? Hay bạn tự quyết định?

F: Tôi nghĩ tôi tình nguyện đi, vì tôi cảm thấy tôi muốn giúp đỡ. Tôi không nghĩ tôi được bảo phải đi. Tôi đã có một sự lựa chọn và tôi muốn đi. Tôi cảm thấy tôi có thể giúp khắc phục vấn đề bằng cách trao cho ánh sáng của tôi, tình yêu của tôi.

D: Bạn có biết nó sẽ như thế nào không?

F: Tôi nghĩ tôi đã được cho biết. Tôi có ấn tượng rằng nó sẽ cảm thấy khó khăn, và tôi cảm thấy như thể tôi được chuẩn bị cho điều đó. Nhưng tôi biết tôi sẽ phải quên một lúc, và tôi sẽ dần dần nhớ ra.

D: Quên mất có phải là một phần khó khăn không?

F: Vâng, vì sau đó bạn cảm thấy cô đơn. Và tôi không biết tôi là ai nữa.

D: Tại sao chuyện quên đi khi tiến vào cơ thể lại là quan trọng?

F: Tôi đã hoàn toàn nhập thể như một nhân loại, và trong một cơ thể, để tôi nghĩ tôi hoàn toàn là con người. Nhớ lại tất cả mọi thứ trong một lần sẽ là quá nhiều cho tâm trí con người của tôi.

D: Bạn đã từng ở trong một cơ thể trước cái này chưa?

F: Tôi nghĩ tôi có. Nhưng tôi không nghĩ rằng mình đã từng ở trên Trái Đất trước đây, bởi vì thật khó tưởng tượng sẽ như thế nào trong một cơ thể đậm đặc như vậy. Tôi quen cảm thấy tự do và nhẹ nhàng, và sau đó thỉnh thoảng cảm thấy rất nặng nề. Nó rất hỗn loạn và khó khăn. Họ nói sẽ rất khó khăn cho tôi, và tôi nói mình sẵn sàng đi, bởi vì tôi muốn giúp đỡ. Tôi đã sẵn sàng chịu đựng bất kỳ khó khăn nào có thể xảy ra để làm điều đó. Tôi nghĩ có một kế hoạch lớn. Tôi nghĩ mọi người đã được yêu cầu giúp đỡ. Đó là vì có rất nhiều bóng tối ở đây, và nhiều sự đơn độc trong phần này của vũ trụ. Và đây là thời gian để ánh sáng đến. Tôi được hỏi và tôi nói tôi sẽ tình nguyện làm việc này. Tôi không nghĩ mình là một mình. Tôi nghĩ có những người khác từ nơi tôi xuất xứ mà cũng tình nguyện đến.

D: Họ yêu cầu tình nguyện viên như thế nào?

F: Có một hội đồng hay cuộc họp lớn, không chỉ là người của chúng tôi, những ánh sáng, cũng có những người khác. Và trong cuộc họp, kế hoạch lớn này đã được tổ chức, và họ nói họ đang yêu cầu các tình nguyện viên. Rằng chúng tôi không có nghĩa vụ phải đi, điều đó tùy thuộc vào chúng tôi. Nếu chúng tôi cảm thấy đó sẽ là những gì mình có thể làm, thì chúng tôi có thể đi, nhưng có một kế hoạch lớn hơn. Và tôi nhớ rằng trái tim tôi cảm thấy rất lớn, tràn đầy tình yêu. Tôi chỉ cảm thấy, “Vâng, tôi sẽ đi làm điều này. Đây là điều tôi muốn làm.” Tôi cảm thấy nếu tôi đi, tôi có thể giúp kế hoạch cân lại cân cân cân bằng, vì sự tiến hóa của Trái Đất đang bị chậm lại bởi quá nhiều sự mất cân bằng của bóng tối ở đó. Và chỉ bằng cách sống ở đó, tôi sẽ giúp cân bằng ánh sáng để sự tiến hóa có thể tiến triển theo cách chính xác và thích hợp.

D: Họ có cho bạn thấy nó sẽ như thế nào không?

F: Họ tóm tắt cho chúng tôi về chuyện ở trong một cơ thể sẽ như thế nào. Họ nói sẽ rất khó thích ứng, bởi chúng tôi cảm thấy bị hạn chế và giới hạn theo cách mà trước đây mình chưa từng trải qua. Ở đây có tự do hoàn toàn. Không có hạn chế nào cả. Chỉ có tình yêu và không giới hạn. Tôi nói tôi sẵn sàng làm điều đó nếu nó giúp cho kế hoạch.

D: Nhưng trên Trái Đất thì sẽ khác. Sẽ có những hạn chế.

F: Vâng. Thật khó tưởng tượng nó thực sự khó khăn như thế nào. Tôi tin tưởng vào kế hoạch, và tôi tin mình đã có đủ can đảm và tình yêu để làm cho nó hoạt động.

D: Nhưng khi bạn trải qua trải nghiệm chào đời, nó khác, phải không?

F: Vâng, nó khác. Ngay cả trong bụng mẹ tôi, trong tử cung, tôi vẫn cảm thấy bóng tối đang hạn chế, như thể có điều gì đó sai, như thể tôi không nhận được đủ dinh dưỡng. Hay chỉ là sự căng thẳng. Tôi có thể cảm thấy căng thẳng.

D: Nhưng đã quá trễ để quay trở lại.

F: Không, tôi biết đây là một phần của thỏa thuận. Tôi đã tự cam kết vào lúc đó, chính là vậy. Tôi sẽ làm điều đó và tôi không muốn quay trở lại. Họ nói sẽ có sự giúp đỡ. Họ nói tôi sẽ cảm thấy rất mạnh mẽ về một số người, và tôi sẽ nói chuyện với họ, tôi sẽ cảm thấy ít cô đơn hơn. Điều đó sẽ có ích.

D: Dù ngay khi tiến vào cơ thể đó, bạn liền quên đi.

F: Vâng, như thể tất cả những kiến thức không giới hạn đó đều biến mất. Nó chỉ bị vắt vào sự trống không, và tôi cũng phải học cách thở. Và vâng, nó thực sự khó khăn. Tôi không tưởng tượng được nó sẽ vất vả như thế. Tôi không biết nó sẽ đau đến mức này. Tôi không biết nó sẽ bị ngất kết nối khỏi cảm giác yêu thương thế này. Ngoài ra, sự đau đớn về thể chất. Khi được sinh ra đầu tiên, tôi đã có một nỗi đau trong trái tim mình. Trái tim không hoạt động đúng cách. Có một cái lỗ ở một khoang bên trong tim. Tôi đã không phát triển đúng khi còn đang trong bụng mẹ. Tôi nghĩ chức năng nhau thai đã bị tổn hại, và thiếu dinh dưỡng. Và vùng đó của cơ thể

cũng bị tổn thương bởi nó cũng cảm thấy bị cắt đứt khỏi tình yêu. Biểu hiện vật lý của việc bị cắt đứt khỏi tình yêu mà tôi luôn biết.

D: Điều gì đã xảy ra? Bạn có thể sửa chữa trái tim?

F: Vâng. Đó là một phần của kế hoạch. Đó là để giúp mọi người hiểu được sức mạnh của họ và tình yêu đó có thể chữa lành.

D: Bạn có biết là bạn tự mình làm, hay bạn có giúp đỡ?

F: Nó đã được sắp xếp ở tầng thứ cao hơn, điều này sẽ xảy ra, và tất cả chúng tôi đều tham gia vào đó. Tôi đã tham gia vào đó, và tất cả những người đang cầu nguyện cho tôi cũng vậy. Năng lượng của mọi người đến với nhau và sự chữa lành đã diễn ra. Tôi nghĩ nó cũng giúp tái cân bằng những thứ không hoàn chỉnh trong cơ thể tôi.

D: Nếu không, cơ thể sẽ không thể sống được.

F: Nó sẽ cần một hoạt động tối thiểu. Nhưng đó là kế hoạch, để chữa lành.

D: Đi vào bằng cách dạy cho mọi người những bài học ngay cả khi còn là một em bé.

F: Vâng. Đó là một bài học hay. Tôi cảm thấy tình yêu khi tôi được chữa lành. Tôi cảm thấy năng lượng trong cơ thể mình. Tôi cảm thấy lời cầu nguyện của mọi người và tôi cảm thấy tình yêu đang tràn ngập tôi. Và đó cảm thấy tốt.

D: Vậy bạn không hoàn toàn bị cắt đứt khỏi tình yêu.

F: Cảm giác, nó đã ở đó. Thật là tốt khi tìm thấy tình yêu đó. Có tình yêu ở đây.

D: Nhưng có nhiều bài học được học trên Trái Đất?

F: Vâng. Đó là công việc khó khăn ở đây. Tôi đã học cách trốn khỏi cuộc sống. Khi còn là một đứa trẻ, tôi đã học được cách đóng lại một phần nào đó của bản thân mình để tồn tại. Để bảo vệ bản thân khỏi nỗi đau khi mọi người đáng sợ và ghê tởm, và khi tôi cảm thấy nỗi đau của người khác quá mạnh mẽ. Tôi cảm thấy đó là quá mức chịu đựng, và tôi đã phải đóng phần đó lại một lúc.

D: Bạn không mong muốn những người khác có thể làm điều tàn nhẫn.

F: Không, không. Nó chỉ làm tôi bối rối, tôi không biết tại sao. Khi tôi lớn lên, tôi bắt đầu hiểu rằng mọi người đã là nạn nhân của sự tàn ác đối với bản thân. Điều đó trở thành cay đắng và giận dữ, nó tràn ra và lây sang những người khác xung quanh họ. Và nó lây lan như một căn bệnh sợ hãi, sợ rằng sẽ thành nạn nhân cho sự tức giận của người khác.

D: Tất cả họ đều có bài học riêng. (Vâng) Bạn có gặp những người khác đến từ cùng nơi với bạn không?

F: Vâng. Tôi đã gặp nhiều người, vài người trong số họ đến từ nơi tôi xuất xứ. Một số người thấy nó thực sự khó khăn, và không ứng phó tốt. Tôi đã cố gắng giúp đỡ. Họ có một thời gian khó thích ứng.

D: Đây có phải nguyên nhân gây ra trầm cảm khi bạn còn nhỏ? (Vâng) Nói về điều đó đi! Bạn nói mình đã bị trong nhiều năm?

F: Vâng, tôi đã trầm cảm trong một thời gian dài. Khi còn là một đứa trẻ. Đó là khi tôi bắt đầu đóng lại. Tôi cảm thấy rất mệt mỏi. Rất khó để hoạt động như một con người. Tôi đã cố gắng để là ánh sáng. Và tôi thấy thật khó để trở thành ánh sáng khi mọi thứ quanh tôi đều quá đau đớn, cảm thấy tất cả những nỗi đau này. Tôi cứ nghĩ về lý do tại sao tôi đến đây, nhưng tôi không thể thấy tôi đã tạo ra sự khác biệt như thế nào. Thật khó để nhìn ra ngoài cuộc đời của tôi, nhìn vào bức tranh lớn của Trái Đất trong kế hoạch. Tôi muốn biết kế hoạch là gì và tại sao tôi không thể nhớ được. Tôi luôn biết một ngày nào đó tôi sẽ nhớ, ngày nào đó tôi sẽ có một số câu trả lời. Luôn luôn có một cái gì đó nhiều hơn nữa. Tôi cũng cảm thấy tội lỗi, bởi vì tôi cũng đang cố

gắng trở thành một sinh mệnh nhân loại. Và nhân loại thì có hiểu biết rất hạn chế về cách thức hoạt động của sự sống, và chúng ta phạm sai lầm. Tôi sẽ cảm thấy rất tệ khi tôi nhận ra mình đã phạm sai lầm khiến người khác đau đớn. Tôi đã không xử lý điều đó tốt lắm. Tôi luôn cảm thấy khó khăn với bản thân mình, nên vậy, bởi tôi đã có công việc này để làm. Tôi đã nghĩ mình có thể làm điều đó, và sau đó tôi nhận ra rằng sẽ không dễ dàng. Cơ thể con người có những hạn chế như vậy, và chiều kích này là chậm chạp. Mọi thứ di chuyển rất chậm. Và tôi phải học cách không mong đợi quá nhiều, và đó là một bài học khôn khó.

D: Bạn không thể tự mình thay đổi tất cả, phải không?

F: Không thể, tôi là một phần của một đội, nhưng tôi cảm thấy cô đơn. Tôi nghĩ tôi phải tự làm tất cả.

D: Ở một tầng thứ khác bạn có nhận ra rằng có một đội không?

F: Dần dần, rất từ tốn. Lúc đầu, tôi nghĩ nhóm của tôi là đạo Cơ đốc. Tôi nghĩ vậy vì họ nói về ánh sáng, và nó thấp sáng thứ gì đó bên trong tôi. Phần tôi đóng lại, tôi cố mở ra. Điều đó thật khó. Dù đã đáp ứng với ánh sáng, trong nhà thờ, nhưng tôi cảm thấy quá tổn thương bởi những người ở đó. Tôi tiếp tục mở rộng trong tình yêu và ánh sáng, và phải ký hợp đồng lại mọi lúc. Tôi cảm thấy tôi đã liên hệ với ánh sáng lần nữa. Có một cái nhìn thoáng qua về nó. Tuy nhiên, nó đã bị nhiễm độc bởi các hạn chế không có cảm giác đúng. Tôi biết có nhiều hơn; tôi biết nó lớn hơn nhiều. Giống như họ thấy Thượng Đế như một mạng lưới cấu trúc, trong khi tôi có thể thấy Thượng Đế không có cấu trúc. Không cần phải có bất kỳ hạn chế nào. Nhưng họ không hiểu điều đó, và họ không thích điều đó về tôi. Sau đó tôi biết đã đến lúc phải tiếp tục. Tôi cảm thấy rất đau đớn bởi những điều họ nói.

D: Bạn có nghĩ họ đều đến từ cùng một nơi với bạn, hoặc bạn có biết không?

F: Tôi nghĩ mọi người, chung quy, đều đến từ cùng một nơi. Khi bạn quay lại đúng, mọi người đến từ cùng một nơi. Nhưng đó là các cấp độ khác nhau của việc quên đi khi bạn đến những nơi như Trái Đất. Một số trong họ đã ở trong cơ thể con người hàng triệu triệu năm, và họ bị tê liệt bởi những hạn chế.

D: Bạn có nghĩ đó là chuyện đã xảy ra, họ sống trong cơ thể quá lâu?

F: Vâng, tôi nghĩ họ đã sống ở đây rất lâu, họ chỉ quên họ là ai. Họ đã quên mất ánh sáng. Có lẽ họ cần một kỳ nghỉ. (Cười) Họ cần phải nhớ lại không giới hạn và mở rộng là như thế nào.

Francine đã quay sang dùng ma túy một thời điểm trong đời như một lối thoát.

D: Bạn có nghĩ các loại thuốc có trợ giúp khi bạn cảm thấy bị mất đi?

F: Tôi nghĩ tôi đã sử dụng chúng vào những thời điểm như một công cụ để truy cập vào các phần trong tâm trí mà tôi cần phải mở. Các phần cho phép tôi nhìn thấy mọi thứ lại một lần nữa. Tôi cảm thấy như thể tôi bị dẫn đến những phần đó trong đầu. Các loại thuốc giúp mở một cánh cửa. Tôi đang tìm cách để cảm nhận được nhất thể lần nữa. Rằng tôi là một phần của ánh sáng và tất cả thông tin vẫn còn đó, chẳng qua khó khăn hơn để có được nó. Nhiều người nghĩ tôi rất kỳ lạ vì tôi luôn thấy điều gì đó sâu sắc hơn. Thật khó để họ hiểu được.

D: Bởi vì họ bị cuốn vào thế giới vật lý.

F: Vâng. Tôi đoán tôi dễ thấy các trò chơi đang diễn ra hơn những người khác. Như thể có một trò chơi của chiến thắng ở tầng thứ vật lý, và có một trò chơi của kết nối với ánh sáng một lần nữa. Nó rất hủy hoại. Và rõ ràng khi phải hoàn toàn làm một nhân loại, tôi luôn luôn phá hoại. Nhưng tôi nghĩ đã đến lúc ngừng công kích bản thân về điều đó.

D: Bạn có nghĩ sẽ dễ dàng hơn nếu bạn từng có những kiếp sống khác trong cơ thể nhân loại không?

F: Vâng, nó có thể trợ giúp có một sự chạy thử, có thể. (Cười)

D: Nhưng đôi lúc bạn vẫn sẽ phải tiến vào cơ thể lần đầu tiên.

F: Vâng, nó sẽ luôn khó khăn, phải không? (Vào thời điểm này tiềm thức đã tiếp nhận đầy đủ.) Điều quan trọng đối với hành trình của Francine như một linh hồn để có trải nghiệm này, bởi vì nó chỉ giúp Một Ánh Sáng biết nhiều hơn. Gia thêm trải nghiệm luôn luôn tốt. Và nó đã giúp một phần cho kế hoạch lớn. Nó không chỉ giúp cô ấy. Cô ấy đang giúp ánh sáng phát triển trong nhận thức nhiều hơn bằng cách làm điều này. Cô ấy biết nó sẽ không dễ dàng. Cô ấy cảm thấy mọi thứ quá mãnh liệt. Cô ấy đi lòng vòng trong đau đớn, và không thể tìm được lối ra. Cách duy nhất cô ấy có thể nhìn thấy chính là chết, bởi cô biết mình sẽ được tự do sau đó. Nhưng cô ấy không thể chết vào thời điểm cô ấy cố gắng. Họ sẽ nói, “Không, chưa đến lúc. Bạn vẫn cần phải ở lại.” Mỗi lần, họ sẽ dừng nó lại, bởi vì họ yêu cô ấy và muốn cô thành công trong kế hoạch. Nếu rời đi, cô ấy sẽ thất vọng. Và cô ấy biết đó là tốt cho cô ấy ở lại.

D: Nó không được phép, vì cô ấy phải hoàn thành những gì đã tình nguyện làm.

F: Vâng, và cô ấy muốn ở lại. Nhưng có một phần thuộc nhân loại buồn, đau đớn, tức giận và muốn rời đi, muốn kết thúc nỗi đau. Nhưng cô ấy có một công việc để làm, và cô ấy sẽ thông suốt. Đó là phần khó nhất.

Tôi biết tôi đã liên hệ được với tiềm thức, vì vậy tôi đến với những câu hỏi của mình.

D: Bạn đã trực tiếp vào vấn đề này với cô ấy. Đó có phải những gì bạn muốn cô ấy biết ngày hôm nay không?

F: Vâng. Đã đến lúc cô ấy biết. Đã đến lúc để hiểu.

D: Suốt đời cô ấy đã gặp khó khăn vì có cảm giác khác biệt. (Vâng) Cô ấy nói cảm thấy như mình không thuộc về nơi đây.

F: Đúng vậy. Đó là lý do.

D: Cô ấy đã từng có kiếp sống nào trong cơ thể vật lý chưa?

F: Từ rất lâu rồi. Cô ấy có nhiều kiếp sống trong cơ thể, nhưng nó ít đậm đặc hơn cơ thể hiện giờ. Họ xây dựng các thành phố, và sống cuộc sống hài hòa.

D: Có những thân thể trên Trái Đất không?

F: Không. Xa lắc.

D: Cô ấy biết về điều này có tốt không, cho sự tò mò của cô ấy?

F: Vâng. Cô ấy đã trải qua một loạt sự tiến hóa, nơi cô ấy trở nên ngày càng sáng hơn, cho đến khi cuối cùng toàn bộ nền văn minh trở thành ánh sáng. Cô ấy ở trong ánh sáng đó trong rất rất nhiều thiên niên kỷ. Họ đã tiến tới ngưỡng mà họ là ý thức đồng nhất. Họ luôn cảm thấy được sự đồng nhất, và không cần phải tạo ra cơ thể vật lý trừ khi họ cảm thấy thích nó. Và sau đó họ sẽ tạo ra những cơ thể ánh sáng. Họ đã vượt qua hầu hết các thách thức xuyên suốt sự tiến hóa của mình, đó là một nơi của niềm vui và tình yêu hòa hợp. Đó là một nơi rất thoải mái, và một cảm giác trọn vẹn nữa. Do đó, rất khó cho cô ấy ở trong một trạng thái không tiến hóa như vậy.

D: Điều gì xảy ra khiến cô ấy đến Trái Đất?

F: Có nhiều vấn đề trong khu vực thiên hà nơi Trái Đất ở. Với bóng tối, nó mất cân bằng. Hội Đồng Lớn tập hợp lại, và đã đến lúc bắt đầu thâm nhập vào hệ thống. Và bằng cách nhập thể trên hành tinh, sinh mệnh ánh sáng có cơ hội để trao ánh sáng của họ cho một hành tinh bị bóng tối tràn ngập. Cô ấy tình nguyện cho công việc, vì biết mình có thể làm điều đó.

D: Nhưng khi bạn xuống đây trong cơ thể, mọi thứ trở nên khác, phải không?

F: Vâng, cô ấy thấy rất khó thích ứng. Thật khó để rời đi đến đâu đó thật yên bình khi tới một hành tinh quá đậm đặc chậm chạp thế này với nhiều nỗi đau như vậy. Những người như cô ấy cảm thấy rất mãnh liệt với điều đó vì cô ấy rất mở.

D: Họ là những người rất hiền lành, và họ đã không có lập trình từ những kiếp sống khác trên Trái Đất để giảm xóc điều đó.

F: Vâng. Họ phải có can đảm lớn để đi. Và chúng tôi rất biết ơn vì họ đến, bởi nó làm cho kế hoạch diễn ra. Và nó đang hoạt động. Kế hoạch đang hoạt động.

D: Có nhiều người khác đã tình nguyện đến?

F: Có rất rất nhiều. Hàng ngàn hàng ngàn và hàng triệu. Và có rất nhiều trẻ em đang được sinh ra bây giờ, xếp hàng chờ đợi, để đến. Đó là lý do tại sao Francine có cặp song sinh, bởi họ muốn đến cùng nhau.

D: Cặp song sinh là tình nguyện viên? (Vâng) Họ đến từ cùng một nơi? (Vâng) Và họ cũng không có những kiếp sống khác?

F: Họ được điều chỉnh thích ứng tốt hơn, họ đang được giúp đỡ. Họ đã giúp đỡ trước khi họ bắt đầu, và họ có sự giúp đỡ của những người mà đã làm rất nhiều nền tảng và lát ra con đường trước họ. Và họ có một người mẹ đã thực hiện rất nhiều điều chỉnh cho bản thân, và biết cách dẫn nhập họ tốt hơn vào cuộc sống trên Trái Đất.

D: Đây là những gì tôi đã nhận thấy trong công việc của mình. Một số người trong thể hệ của Francine, hoặc thậm chí lớn hơn, đã có khó khăn lớn trong việc thích ứng. Nhiều người trong họ muốn tự sát và ra đi.

F: Vâng, đó là một vấn đề.

D: Sau đó, những người bắt đầu đến sau cô ấy dường như sẽ dễ dàng hơn.

F: Vâng, phương thức đang được chuẩn bị cho họ. Đó là một phần của kế hoạch, rằng những người trong độ tuổi của Francine nên đến với can đảm lớn lao để khắc ra một con đường mới. Họ biết điều đó sẽ khó khăn vì họ đã phá vỡ cấu trúc cũ và thiết kế lại những cái mới theo một

cách thức siêu phàm trần. Tôi đang có một hình ảnh về hành tinh có một mạng lưới xung quanh nó, và năng lượng của bản thân mà họ mang lại đang giúp chuyển đổi mạng lưới vào một vị trí mới. Nhiều tình yêu hơn đang chảy dễ dàng hơn và bỏ chặn các kênh.

D: Năng lượng của họ đang tạo ra sự khác biệt.

F: Vâng, bây giờ ánh sáng lần đầu tiên lớn hơn bóng tối, và có khả năng là loài người sẽ tiến hóa qua điểm mà nó sẽ tự hủy diệt bản thân. Nó đã đi về hướng đó, và đây là lý do tại sao họ được yêu cầu đến. Nhưng họ phải quên họ là ai, bởi nhân loại cần phải cảm thấy rằng nó phải tự phát triển bản thân. Cô ấy phải trở thành con người để trở thành một phần của nhân loại, để thay đổi nó từ bên trong. Cô ấy không thể thay đổi nó từ bên ngoài, vì điều đó trái với quy tắc.

D: Quy tắc nào?

F: Chỉ thị tối căn bản của việc không can thiệp.

D: Điều này không được coi là can thiệp?

F: Vâng, đây là một phần của kế hoạch. Đó là một kế hoạch tốt, vì mọi người quên rằng họ là một phần của ánh sáng. Nhưng họ đang bắt đầu nhớ lại, và ánh sáng mà họ mang lại, chỉ bằng việc làm người họ là, thực sự tạo nên sự khác biệt lớn, chỉ bằng cách giữ ánh sáng bên trong họ. Họ là một tia lửa nhỏ kết nối với tất cả các tia lửa nhỏ khác trên toàn cầu và nó trở nên sáng hơn và sáng hơn.

D: Và những đứa trẻ đang đến bây giờ đã có phương thức chuẩn bị cho mình, vì thế sẽ dễ dàng hơn. (Vâng) Nhưng họ vẫn gặp khó khăn, vì một số trong họ đã tiến hóa rất nhiều. Và người lớn không hiểu họ. (Vâng) Nhiều giáo viên hỏi tôi làm thế nào mình có thể giúp đỡ đám trẻ. Bạn có đề nghị nào không?

F: Những hạn chế của hệ thống giáo dục cần được viết lại để sự tự do tinh thần của mỗi đứa trẻ có thể được thể hiện một cách sáng tạo. Cần phải giới thiệu ít cấu trúc hơn cho thời gian biểu, cho phép di chuyển tự do nhiều hơn giữa các môn học, để những đứa trẻ có thể thấy mọi thứ

được kết nối với nhau như thế nào. Thật khó để họ ngồi yên học con số và chữ cái, như thế họ không thể nhìn thấy toàn cảnh. Họ cần phải biết làm thế nào những thứ này ăn khớp với nhau.

D: Tôi không tin rằng họ nên dùng những loại thuốc kia.

F: Chúng không hữu ích. Chúng sẽ đóng họ lại. Những đứa trẻ cần thay đổi hệ thống, và người ta đang cố giữ cho đám trẻ bị khuất phục và đàn áp.

D: Cái gọi là “bình thường”.

F: Chuẩn hóa, vâng. Nhưng có quá nhiều đứa trẻ như thế bây giờ. Mọi thứ đang chuyển đổi.

D: Tôi không nghĩ người ta sẽ có thể ngăn chặn tất cả đám trẻ.

F: Không, làn sóng thay đổi đã bắt đầu.

D: Bây giờ chúng ta có thể thấy trầm cảm đã ảnh hưởng đến cơ thể của Francine đến từ đâu.
(Vâng) Bạn có nghĩ việc học những điều này sẽ giúp cho cô ấy?

F: Vâng, cô ấy đã bắt đầu một số công việc cơ thể mà đang giúp cân bằng lại những thứ đã mất cân bằng, do ô nhiễm. Môi trường độc hại mà con người sống trong đó đang có ảnh hưởng khủng khiếp, khi cơ thể họ đang thay đổi bây giờ. Các chất gây ô nhiễm đã tích tụ trong cơ thể họ khiến họ cảm thấy khó chịu và các triệu chứng này xảy ra.

D: Francine có một số triệu chứng mà các bác sĩ đã cố gắng chẩn đoán: chóng mặt, mệt mỏi, nhức mỏi và đau cơ bắp, khớp cứng.

F: Vâng, đây là một phần của những điều chỉnh trong cơ thể cô ấy, và nó đang xảy ra khắp nơi. Mọi người cần phải chậm xuống và chăm sóc cơ thể họ bởi sự ô nhiễm. Chúng tôi đang giúp cô ấy, và khi hết trầm cảm, cô ấy sẽ muốn ở đây nhiều hơn, vì cô ấy sẽ cảm thấy hạnh phúc hơn ở

đây. Ô nhiễm trên hành tinh này đã làm cô ấy mất cân bằng. Các hóa chất trong não, và cơ thể mất thăng bằng. Các loại thuốc mà cô ấy đang sử dụng đã giúp cô ấy ổn định điều đó.

D: Sau đó, khi hết trầm cảm sau phiên này, cô ấy hiểu chuyện gì đang diễn ra, các triệu chứng khác sẽ biến mất?

F: Vâng, dần dần khi cô ấy hợp nhập những thứ đã học được, cơ thể sẽ điều chỉnh. Tôi đang nhận được hình ảnh thân thể tinh thần của cô ấy chưa bao giờ hoàn toàn được kết nối hoặc trú trong cơ thể vật lý, vì cô ấy phải đóng một phần của nó lại. Và khi mở nó ra, nó không tái kết nối đúng cách. Thật khó cho cô ấy khi tái kết nối, hệ thống mạch đều sai. Nhưng cô ấy đang tái mắc mạch nó lúc này, điều đó sẽ chữa lành cho cô ấy. Cô sẽ hiểu mục đích của mình lần nữa, và sự trầm cảm sẽ mất đi. Nó cũng dạy cô ấy tiếp tục và tìm hiểu những hạn chế của việc ở trong cơ thể này. Đây là một bài học quan trọng, thông qua căn bệnh này, cô ấy học được cách đạt được sự cân bằng theo cách mà trước đây mình chưa bao giờ biết. Và nó giúp cho cô ấy. Cô ấy kiểm soát toàn bộ tình huống. Cô ấy đã tạo ra tất cả, ngay cả sự khó chịu của các triệu chứng ở đó làm công cụ cho cô ấy. Và cô ấy sẽ không cần nó trong tương lai. Cơ thể đang được tái mắc mạch trong khi cô ấy ngủ.

D: Phần đó của DNA có thay đổi không?

F: Vâng, đó là một phần của tái mắc mạch, DNA thay đổi. Và lý do nó không hài hòa diễn ra với Francine là vì sự tích tụ chất độc và chất ô nhiễm xung quanh và trong cơ thể cô ấy. Việc tái mắc mạch là khó khăn hơn. Giống như một phần thân thể tinh thần của cô ấy rung động cao hơn nhiều so với cơ thể vật lý, và đó không kết nối đúng cách.

D: Điều này có xảy ra với mọi người trên thế giới không?

F: Một số người đang thấy dễ thay đổi biến đổi hơn, khi cấu trúc DNA đang thay đổi. Và những người khác đang thấy khó hơn. Những người sống trong các khu vực bị ô nhiễm nhiều hơn, và những người mà sự nhập thể gặp nhiều khó khăn hơn.

D: Bạn có nghĩ tất cả mọi người đang trải qua một cái gì đó?

F: Nó phụ thuộc vào tầng thứ người ta nhận thức được. Nhưng vâng, có những thay đổi xảy ra trên khắp hành tinh trên diện rộng.

D: Đó là một điều tốt khi chúng ta không nhận thức được chúng ở tầng thứ ý thức. Có lẽ chúng tôi sẽ không thể xử lý nó.

F: Quan trọng là cô ấy phải nhớ mình là một phần của một kế hoạch vĩ đại, và cô ấy là một phần của ánh sáng. Điều quan trọng là cô ấy nhớ phải tiếp tục, và không bỏ cuộc. Bây giờ là lúc cô ấy nhớ lại. Thông tin này được lưu trữ trong tâm trí cô ấy, không thể truy cập vào ở giai đoạn này, nhưng sẽ hữu ích trong tương lai. Cô ấy sẽ quen thuộc một khuôn mẫu mới vào lúc đó. Có thể cô ấy sẽ được tái mắc mạch, cô ấy sẽ nhớ lại những thứ cần biết dễ dàng hơn. Thông tin thường được cấy ghép trong những giấc mơ, đặc biệt là những giấc mơ của nhiều biểu tượng khác nhau. Những biểu tượng này chứa cả khối thông tin, và điều này đang được đưa vào tâm trí. Ngay sau năm 2012, các thân thể sẽ được tái mắc mạch và những ký ức sẽ xuất hiện. Thông tin sẽ đến sau đó. Nó đã được mắc nối vào bộ nhớ, và sẽ đến khi nó sẵn sàng.

Thông tin tương tự đã được trao khi tôi hoạt động trong các cuộc điều tra UFO hai mươi năm qua. Điều này đã được báo cáo trong cuốn The Custodians. Tôi được cho biết đây là cách người ngoài hành tinh giao tiếp — không phải bằng lời nói, mà bằng những biểu tượng. Họ sử dụng các khái niệm, khối thông tin được chứa trong một biểu tượng duy nhất. Tâm trí ý thức có thể không nhận thức được những gì đang xảy ra, nhưng tiềm thức nhận ra và hiểu thông tin mà biểu tượng đại diện. Các biểu tượng cực kỳ xa xưa, và đã được sử dụng lưu truyền xuyên suốt thời xưa. Khi người đó nhìn thấy biểu tượng, nó chuyển toàn bộ khái niệm vào trong tiềm thức nơi nó được hấp thụ ở tầng thứ tế bào. Họ nói nó sẽ nằm im cho tới khi thời điểm đến — khi nó được cần đến. Sau đó thông tin sẽ xuất hiện, và người đó thậm chí sẽ không nhận biết nó đến từ đâu. Đây là một phần ý nghĩa của các Vòng Tròn Lúa Mì, bởi các biểu tượng chứa thông tin. Bạn không cần phải ở trong Vòng Tròn Lúa Mì để được chuyển giao. Điều này có thể xảy ra bằng cách nhìn vào một bức hình của Vòng Tròn Lúa Mì. Vì vậy, phiên này xác nhận lại những gì tôi đã nhận được trong hai mươi năm. Đây luôn luôn bổ sung thêm giá trị khi nó được lặp đi lặp lại bởi những người ở bán cầu bên kia, những người không biết nhau, và không biết những gì tôi đã tích lũy.

F: Bất cứ nơi nào Francine đến, cô ấy đóng vai trò như một chất xúc tác cho phép ánh sáng của con người được thắp lên trong họ. Và đôi khi điều đó không dễ dàng đối với một số người, và nó thách thức họ. Nhưng chỉ bằng cách là, người mà cô ấy là, cô ấy đang thực hiện kế hoạch. Ngay cả khi nó ở tầng thứ tiềm thức, thứ gì đó bên trong họ bật lên, và một ánh sáng bật lên. Họ

tìm thấy nó dễ dàng hơn để tin rằng ánh sáng có thể giành chiến thắng khi họ có được ảnh hưởng của Francine và những người khác như cô ấy. Nhưng một số người bị mắc kẹt và cảm thấy khó khăn khi thực hiện việc này. Nếu cô ấy biết mình làm được bao nhiêu, cô ấy sẽ rất vui vì kế hoạch đã được thực hiện theo cách nó được thiết kế. Nó sẽ giúp cô ấy biết bản thân đang làm công việc của mình rất tốt chỉ bằng cách là người mà cô ấy là. Bởi vì cô ấy không thể rời đi cho đến khi công việc kết thúc, cho đến khi kế hoạch vào đúng chỗ. Cô ấy sẽ hạnh phúc hơn khi ở lại lúc này rằng cô ấy biết. Rất buồn khi một số người bị choáng ngợp bởi nhiệm vụ. Tuy nhiên, chúng tôi luôn ở đó để giúp đỡ. Nó rất buồn. Nó giống như họ bị cuốn vào hóa thân của Trái Đất, và đi lòng vòng trong vòng tròn và không biết cách tái kết nối với mục đích.

D: Và thế giới đang trở nên bớt tiêu cực hơn nhờ kiểu người này.

F: Chúng tôi muốn nói với cô ấy: Bạn đang làm rất tốt và được khuyến khích. Không có gì phải sợ nữa. Cơ thể bạn chỉ đang được tái mắc nối, bạn không cần phải lo lắng về điều đó. Thư giãn đi. Đi và làm những việc mà bạn cảm thấy bắt buộc phải làm. Và chỉ cần giữ đôi mắt bạn cố định vào mục tiêu mà bạn đã đến để làm, đó là mang lại ánh sáng. Hãy là chính bạn. Và biết rằng bạn được yêu rất nhiều, bạn không bao giờ đơn độc.

Hơn một tháng sau, tôi nhận được một bức thư mỹ miều từ Francine. Tôi không phải luôn luôn nghe được về khách hàng của mình sau phiên, và bao giờ cũng vui mừng khi biết họ đã thực sự được giúp đỡ bởi phương pháp không chính thống này. Dưới đây là trích dẫn từ bức thư của cô ấy:

“Cảm ơn rất nhiều vì đã đưa tôi vào lịch trình kín chỗ của bạn. Tôi đã thấy nó mang đến lợi ích to lớn. Bệnh trầm cảm đã được dỡ bỏ, bác sĩ hài lòng vì tôi có thể không cần thuốc chống trầm cảm đang dùng nữa. Phiên làm việc đã giúp ích rất nhiều để tôi có thể thấy TẠI SAO tôi ở đây. Rằng tôi tình nguyện ở đây, và tôi có một quyết tâm mới để nhìn xuyên công việc. Tôi cũng thấy dễ dàng hơn để tán dương những điều tốt đẹp về cuộc sống trên Trái Đất. Các mối quan hệ tốt đẹp của tôi có đầy đủ tình yêu, và vẻ đẹp trong tự nhiên mà truyền cảm hứng. Tôi nói với chồng, Eddie, “Em rất vui vì em đã đến!” Và anh ấy cười khúc khích, vui mừng khi thấy tôi trông hạnh phúc hơn. Anh đã lưu ý với tôi và những người khác rằng phiên làm việc, tuy nhiên khái niệm lạ lẫm, nhưng rõ ràng giúp ích.”

“Trong suốt phiên, tôi cảm thấy nhiều hơn những gì tôi có thể diễn tả bằng lời nói, và mỗi lần nghe băng, toàn bộ cảm xúc trở lại rõ ràng. Tôi cảm thấy rõ ràng rằng cảm giác cô đơn trước

giờ chỉ là một ảo ảnh của 3D. Rằng hầu hết thời gian tôi thực tế đã được bao quanh bởi những sinh mệnh ánh sáng, và có nhiều công tác viên ánh sáng khác xung quanh tôi mọi lúc. Chỉ là thấy được các kết nối ở đây thì khó khăn hơn.”

“Khi bạn hỏi tiềm thức của tôi về những kiếp khác mà tôi đã sống, tôi đã có thể nhìn thấy trong nháy mắt toàn bộ câu chuyện về chủng tộc mà tôi đã thuộc về. Tôi không mô tả nó trong phiên, nhưng tôi nhớ nhìn thấy một hành tinh có trọng lực thấp. Sinh mệnh cao mãnh, thông minh, yêu thương và rất giỏi trong việc hợp tác với nhau. Thành phố tôi nhìn thấy trong nháy mắt đó dường như có những ngọn tháp cao và những tòa nhà mà trông không khắc nghiệt hay lạc lõng giữa thiên nhiên xung quanh. Có những cây cao dẻo. Tôi thấy cái cách chủng tộc tiến hóa đến một giai đoạn mà không cần vật chất, các thân thể trở nên sáng nhẹ và hòa hợp với nhau trong ý thức thống nhất.”

“Khi đi nghỉ vào tuần trước, tôi nhìn ra từ sân hiên nơi tôi ăn sáng, và có một ký ức linh hồn rất mạnh đến với tôi. Ở nơi tôi đang ở, có rất nhiều cây cao dẻo, và những hạt trắng mịn của chúng trôi nổi bồng bềnh khắp nơi trên làn gió nhẹ nhàng. Khoảnh khắc lần đầu tiên thấy chúng, tôi biết chúng đã nhắc tôi về một điều gì đó, nhưng mãi đến lúc kia tôi mới nhớ. Trên hành tinh lực hút thấp, những cây này mong manh và dẻo hơn. Và khi trời mưa, những giọt nước lớn gần như không trọng lượng treo trong không khí rất giống những hạt giống ở đây. Đó là một ký ức đáng yêu về sự thân thuộc ấm áp.”

“Cảm ơn lần nữa. Tôi cảm thấy dường như bây giờ tôi biết tôi là ai, và tôi có một sự tự tin vững chắc trong đó.”

Chương 16: Tiền Kiếp Không Quan Trọng Nữa

Một trong những ca vào tháng 1 năm 2007 của tôi cho thấy tiềm thức đang tiếp tục xu hướng mà chúng ta không nên tập trung vào tiền kiếp nữa, thay vào đó là tiến lên và tập trung vào hiện tại. Như tôi đã nói, thay vì đi vào tiền kiếp truyền thống, một số khách hàng của tôi sẽ quay lại Nguồn, hoặc khám phá cuộc sống ở các chiều kích khác... Việc này đã xảy ra thường xuyên hơn, đặc biệt là trong năm 2006 và vẫn đang gia tăng. Các khuôn mẫu chắc chắn đã đảo ngược chính nó tới điểm mà tiền kiếp truyền thống là thiểu số.

Một sự thay đổi rõ rệt trong công việc của tôi — Khi tôi hỏi tiềm thức vì sao không đưa đương sự đến với tiền kiếp thích hợp, nó nói đó không còn quan trọng nữa, họ đã trải qua tất cả những điều đó, và hãy nên buông bỏ. Tôi cho rằng đây có nghĩa là họ đã trả xong bất kỳ nghiệp quả nào, và không cần phải giải quyết nữa. Tiềm thức nói đương sự cần phải tập trung vào hiện kiếp và tương lai. Thông điệp này đã được lặp đi lặp lại nhiều lần.

Một ca vào tháng 1 năm 2007 lặp lại cùng chủ đề — mặc dù theo một cách khác. Khách hàng thấy những thứ mà tôi biết không phải là kiếp sống, nhưng chúng cũng không phải là tưởng tượng — họ đã thấy biểu tượng. Thông thường đó là do họ không muốn giải quyết các vấn đề liên quan đến tiền kiếp một cách có ý thức, vì vậy tiềm thức phải lên đưa các thông tin ra thông qua biểu tượng — Nhưng trường hợp này thì khác biệt và bất ngờ: thân chủ là một người nhập cư ở độ tuổi 40, có rất ít phàn nàn và dường như không cần điều trị. Ông có hình thể tốt nhờ làm việc trong ngành xây dựng (làm một giám sát viên) và thích vận động thể chất, đặc biệt là lặn biển sâu. Tuy nhiên, ông đã lái xe 20 tiếng để đến gặp tôi. Ông cho biết phiền phức chính của mình là những nỗi sợ sâu sắc vô căn cứ, đặc biệt là sợ chết. Thỉnh thoảng ông sẽ có những cơn cao huyết áp, và khi nó xảy ra, ông trở nên sợ hãi rằng mình sắp chết. Tất cả điều này là rất ngoài tầm với của ông, bởi ông chưa từng sợ bất cứ điều gì.

Ông ấy dễ dàng đi vào trạng thái nhập thân, lúc đầu tôi nghĩ ông đang mô tả một tiền kiếp, nhưng nó đột nhiên tiến vào những xoắn xuýt và bước ngoặt bất thường. Giống như đang ở trong giấc mơ của ai đó, và mọi thứ ông thấy đều hoàn hảo khi tôi nhận ra tiềm thức đang cho ông những câu trả lời trong những biểu tượng. Lúc đầu, ông mặc quần áo rách rưới đứng trước một cái hang, nhìn thấy một lâu đài trên đỉnh đồi, với một con bão sắp ập vào đằng sau nó. Ông quyết định đi đến lâu đài, và khi làm việc đó, cơn bão đi vòng qua ông. Ông đi qua một cây cầu để vào lâu đài, có lính canh trên ngựa mặc áo giáp như hiệp sĩ, nhưng họ không ngăn ông băng qua cầu vào sân, họ chỉ đứng và quan sát — Đó là manh mối đầu tiên khiến tôi cho rằng đây không phải là một tiền kiếp, bởi vì trong thời kỳ đó, các lính canh của một lâu đài chắc chắn sẽ không để một người đàn ông bù xù rách rưới bước vào. Khi ở trong sân, ông phát giác một cầu thang xoắn ốc rồi đi lên, nó dẫn lên đỉnh của lâu đài, ông đứng đó nhìn một chiếc cầu vòng đằng xa, sau đó thấy một con rồng lửa Trung Hoa khổng lồ đến chỗ mình. Ông sợ hãi khi nó vòng quanh ông, nhưng rồi nó bay đi và để ông lại một mình.

Tiếp theo, ông thấy nhiều con chuột bay bỏ xuống lượn quanh mình. Đây cũng khiến ông sợ hãi cho đến khi chúng biến thành một đàn chim rồi bay đi (Lúc này tôi nghĩ tôi biết tiềm thức đang làm gì — cho ông ta thấy nỗi sợ hãi của mình là vô căn cứ). Khi đi xuống vào lâu đài, các lính canh đã cho ông y phục mới thay thế quần áo giẻ rách của ông. Họ mặc cho ông quần áo bằng nhung và vàng, ông được trao một thanh kiếm đẹp chuôi vàng đính kim cương; sau khi

vương miện vàng được đặt lên đầu, ông ta lên ngựa trắng rời khỏi lâu đài. Lúc đến gần suối, một con rồng khác bay tới, con này to hơn, khác loại, đen và đầy tính đe dọa; ông đã chiến đấu với nó, cuối cùng giết nó bằng thanh kiếm của mình.

Rồi ông bước ra một cánh đồng và thấy nhiều người đến gần. Ông nói đó là năm 1914, và đây là quân đội của Kaiser. Một lần nữa, những chiếc xe tăng không hề đe dọa ông, chúng dừng lại trên đồng và đến gần hơn, có rất nhiều binh sĩ (từ thời kỳ này) xếp hàng trên đường, ông đến trước mặt họ và họ không cử động. Sau đó, ông đi đến bờ biển và thấy một chiếc tàu chở khách lớn trên đại dương với cái tên “Titanic” ở bên cạnh. Ông thấy có rất nhiều người trên tàu tươi cười và có một khoảng thời gian vui vẻ, họ nhìn thấy ông rồi hét hò gọi ông lên tàu, ông bước qua mặt nước và lên boong. Ở đó, ông được những hành khách tươi cười vui vẻ chào đón. Họ nói ông không mặc đúng quần áo cho hành trình này, rồi cởi áo choàng hoàng gia của ông ra và mặc cho ông một bộ suit, vest và mũ (quần áo phù hợp với thời kỳ này). Sau đó, ông thấy những tảng băng trôi và con tàu va trúng một cái, có rất nhiều tiếng la hét khi con tàu bắt đầu chìm xuống. Ông leo lên đỉnh cao nhất của con tàu khi nó trượt xuống nước, rồi thấy một con tàu nhỏ gần đó cứu và đưa ông lên tàu. Tôi nói với ông ấy điều này cho thấy ông ta là một người sống sót. Trên chiếc tàu đó, ông bước vào cabin và bắt đầu tắm, khi nhìn ra ngoài cửa sổ, ông thấy những chiếc máy bay với ngôi sao đỏ của Nga trên cánh, loại được sử dụng trong Thế Chiến II, bỏ xuống và bắn vào con tàu. Một lần nữa, mọi thứ đều ổn, và điều tiếp theo ông thấy là bản thân đi bộ trên bờ biển mặc quần áo hiện đại: quần jean và giày Nike. Tôi biết ông ta đã đi đủ vòng tròn, và tôi nên gọi tiềm thức ra. Nó nói đó thực sự là biểu tượng để ông ta thấy rằng nỗi sợ hãi hiện tại của mình là vô căn cứ. Ông đã sống sót qua tất cả những nguy hiểm đó mà không bị thương hại. Tôi nói tôi nghĩ chúng tôi sẽ đi đến một tiền kiếp. Và tiềm thức nói, “Chúng ta đã vậy.”

Không cần phải dành nhiều thời gian để trải qua các kiếp sống như chúng ta thường làm. Nó trộn lẫn tất cả với nhau theo thứ tự, giảng phủ nó trong biểu tượng để chứng minh một điểm và trả lời các câu hỏi của ông ta — ông đã thực sự sống những ngày trong lâu đài, trong Thế Chiến I, trên Titanic, và trong Thế Chiến II. Lại là một ca không cần phải đi đến những tiền kiếp, ông ta phải tập trung vào cuộc đời này và chuẩn bị cho sự thăng lên trong tương lai; tiềm thức muốn ông học chữa trị và sử dụng năng lượng bằng cách tham gia các lớp và đọc sách. Huyết áp của ông chỉ là cơ thể điều chỉnh khi nó thay đổi về tần số và rung động. Ngoài ra, những nỗi sợ lớn lao của ông là cách thức tâm trí ý thức phản ứng với cái gì đó mà nó nhận thấy là bất thường — nó biết một cái gì đó đang xảy ra với cơ thể, và đang phản ứng với nỗi sợ hãi.

Đường như hiện tại, các khách hàng mà đi đến tiền kiếp và nhớ một cách chi tiết, đặc biệt là sự liên kết của họ với những người trong hiện kiếp — vẫn còn mắc nghiệp và bị yêu cầu hoàn trả; họ vẫn đang làm việc này để họ cũng có thể bắt đầu quá trình thăng lên — nếu nấn ná quá lâu, họ sẽ bị mắc kẹt trong chu kỳ quay trở lại để hoàn trả. Chúng tôi được thông báo rằng họ sẽ không được phép quay về Trái Đất để hoàn trả nghiệp này, vì Trái Đất sẽ thay đổi quá nhiều và sẽ không có bất kỳ sự tiêu cực nào ở đây. Họ sẽ được gửi đến một hành tinh khác mà vẫn cho phép trả nghiệp. Tiềm thức nói rằng bằng cách nào không quan trọng, vì tất cả mọi người cuối cùng đều sẽ lên được. Một số sẽ làm điều đó sớm hơn những người khác. Họ phải ra khỏi chu kỳ nghiệp lực trước tiên.

Trong những ca như vậy, tôi chỉ cần theo và tiếp tục đặt câu hỏi, vì tôi không biết tiềm thức có gì trong kho cho họ.

Trong một ca điển hình, người phụ nữ cứ nhìn thấy những bức tranh rời rạc, ở đây, ở đó, lộn xộn với nhau. Chỉ những cảnh, con người và thời kỳ khác nhau. Tôi không thể khiến cô ấy giữ bất cứ gì trong chúng đủ lâu để đi vào kiếp sống. Tôi vẫn cố gắng, nhưng nó vẫn tiếp tục, rất rời rạc. Rồi đột nhiên, cô đến nơi mà cô gọi là “nhà”. Đó là một cảnh rất xúc động. Cô khóc và khóc, nói nó thật đẹp và tràn đầy tình yêu. Cô ấy sau đó nói, “Tại sao ai cũng phải có một trải nghiệm cận tử để cảm nhận điều đó?” Bằng cách này bạn sẽ biết cảm giác của nó như thế nào. Nó quá choáng ngợp với tình yêu. Người phụ nữ này là một học viên y tá làm việc trong bệnh viện. Tôi nghĩ có lẽ cô ấy sẽ có thể sử dụng kinh nghiệm này ở đó, đặc biệt là với những người sợ chết. Cô ấy có thể nói với họ, “Tôi biết nhà là như thế nào. Tôi đã trải qua nó.”

Sau đó tôi hỏi tiềm thức tại sao không đưa cô đến một tiền kiếp? Tại sao nó chỉ hiển thị những mảnh và miếng của cô ấy? Nó nói cùng một điều mà tôi đã nhận được từ người khác — vì tiền kiếp không còn quan trọng nữa. Trọng tâm phải nằm trong cuộc sống này và những gì chúng ta đang hoàn thành hiện nay. “Bạn đã ở đó, làm điều đó.” Bạn không cần phải quay trở lại và tập trung vào những cảnh đó một lần nữa. Điều quan trọng là phải tiến lên phía trước và tiếp tục cuộc sống này. Sau đó, nó đã cho một sự tương tự rất tốt. Nó nói, “Bạn nhìn vào một cái cây, và bạn không tập trung vào một hay nhiều chiếc lá khác nhau, hoặc các nhánh khác nhau. Cái đó không quan trọng. Nó chỉ là những mảnh và miếng. Bạn nên tập trung vào toàn bộ cây. Mọi kiếp sống kia chỉ là lá và cành. Chúng không phải là tổng thể — cái cây, thứ quan trọng nhất.” Vậy đó là nguyên nhân việc này tiếp tục được nhấn mạnh, rằng tiền kiếp không quan trọng. Tôi nghĩ đôi khi vẫn gặp được tiền kiếp, vì có gì đó mà đương sự cần biết cho cuộc sống hiện tại của họ. Để tạo ra liên kết đó với hiện kiếp của họ để họ có thể loại bỏ bất kỳ nghiệp lực nào và sau đó tiếp tục. Vì vậy, rõ ràng những người không phải lo lắng về tiền kiếp

và không cần nhìn thấy chúng thì không có bất kỳ nghiệp nổi trội nào cần quan tâm —— nó không còn ở đó để níu chân họ không tiến triển.

Trong một ca khác, thay vì đi vào tiền kiếp, người phụ nữ nhìn thấy thứ trông như một viên đá quý khổng lồ. Và họ nói, “Đây cho bạn vài ý tưởng về những gì chúng ta có thể làm, nếu đây là những gì bạn muốn xem.” Đó là một viên đá quý khổng lồ với rất rất nhiều mặt, các mặt chiếu ra những phản xạ khác nhau theo nhiều hướng. Và họ nói, “Khi bạn nhìn vào đó, bạn thấy một mặt phản chiếu người lính La Mã, một mặt khác phản chiếu một người Mỹ da đỏ, một mặt khác nữa là một người lính hiện đại —— mỗi mặt phản chiếu là một “kiếp sống” khác nhau, như bạn gọi nó. Xem nó dễ như thế nào. Chỉ cần chọn một trong những mặt phản xạ này, nếu đó là điều bạn muốn thấy.” Họ muốn cô ấy biết những kiếp sống ở đó nếu cô cần chúng, nhưng cô đã đạt đến điểm mà biết về những thứ đó không quan trọng nữa. Họ nói, “Chúng ta không tập trung vào đó nữa. Nó phải là “hiện tại” và tiến lên.”

Đến cuối phiên, nó nói, “Viên đá quý chúng tôi đã cho bạn thấy trước đó với mọi mặt và mọi phản chiếu, là trái tim của Thượng Đế.” Viên đá quý là trái tim của Thượng Đế. Tôi nghĩ đó là một tuyên bố thú vị.

Sau đó, có một ca của một người đàn ông lớn tuổi đã cống hiến cuộc đời mình cho âm nhạc, làm người biểu diễn và giáo viên. Âm nhạc đã là cuộc sống của ông kể từ khi ông leo lên một cây piano lúc ba tuổi và bắt đầu chơi nốt nhạc. Các tác phẩm kinh điển và mọi thể loại âm nhạc đến với ông rất dễ dàng, niềm đam mê đời ông là piano và organ. Ông không kết hôn, nhưng đã cống hiến cuộc đời mình cho âm nhạc. Bây giờ, khi đang cân nhắc việc nghỉ hưu, ông muốn biết hứng thú âm nhạc này đến từ đâu? Vì nó luôn luôn dễ dàng như vậy, liệu nó có xuất phát từ một cuộc sống khác không? Tất nhiên, tôi nghĩ ông ấy sẽ quay lại cuộc sống mà ông có thể là một nhà soạn nhạc hay nhạc sĩ nổi tiếng. Tôi đã gặp những ca như thế trước đây, và đó sẽ là lời giải thích hợp lý nhất. Tuy nhiên, nó đã không diễn ra theo cách đó. Khi bắt đầu hồi quy, tôi không nghĩ ông sẽ gặp bất kỳ vấn đề gì trong việc tìm kiếm một kiếp sống, bởi vì ông ấy rất trực quan. Nhưng thay vào đó, khi chúng tôi cố gắng chuyển sang một tiền kiếp, mọi thứ lại trở nên đen kịt. Tôi đã thử nhiều phương pháp khác nhau, cố gắng đưa ông đến nơi ông có thể thấy gì đó. Tôi đã có thể cho ông ta thấy các sự kiện từ cuộc đời hiện tại, nhưng ông không vượt qua được sự kiện này. Tôi tiếp tục sử dụng kỹ thuật làm sâu hơn. Khi bước đột phá đến, tôi nghĩ ngờ tiềm thức đang sử dụng biểu tượng để giữ ông ta lòng vòng ở đó. Cuối cùng, ông thấy một cánh cửa khổng lồ bên cạnh một vách đá, và một sinh mệnh nhỏ bé không giống nhân loại.

Điểm nhìn là: sinh mệnh nhỏ bé trông giống như một con kiến so với kích thước cực kỳ to lớn của cánh cửa cao tới hàng ngàn feet này. Ông cứ gọi đó là “cổng”, cũng biết không cách nào có thể mở cửa và đi qua nó. Tôi nhận ra biểu tượng của điều này — ông ta chưa sẵn sàng để mở cánh cửa đó. Đó là lý do tại sao ông ấy làm cho nó khó khăn đến vậy. Rồi ông thấy một bức tường vươn thẳng lên khỏi mặt đất. Nó trở nên ngày càng lớn hơn, khi nó dần dần cao hơn, và sau đó bắt đầu kéo dài đến nơi nó dài hàng ngàn feet. Trong bức tường này chạm khắc phù điêu của những người khác nhau mặc áo giáp và các loại đồng phục khác nhau, ông biết họ đến từ những thời kỳ khác nhau. Bức tường cao đến nỗi những phù điêu được xếp chồng lên nhau. Chúng được sắp xếp cái này sau cái kia khắp cả trên tường. Ông lơ lửng dọc theo bức tường nhìn vào những phù điêu, và nó kéo dài hàng nghìn nghìn feet.

Tôi giải thích bức tường đại diện cho sự tắc nghẽn mà chúng tôi đã có trước đây. “Đừng đi thêm nữa. Bạn không được phép.” Tôi cũng nghĩ những phù điêu trên tường có lẽ thể hiện rất rõ về tiền kiếp, và chúng tôi có thể đến một nơi nào đó, nhưng chúng tôi lại không thể di chuyển thêm nữa. Sau đó, tôi gọi tiềm thức ra để có thể nhận được đáp án. Đã có một thời gian khó khăn để qua đến chỗ cuối cùng nó có thể nói chuyện với tôi, và ngăn chặn sự can thiệp từ tâm trí ý thức của ông ta. Tôi bắt đầu nghĩ mình sẽ phải tạo điều kiện cho ông với một từ khóa và để ông ta trở lại sau vào chiều tối, vì chúng tôi đã làm việc này trong ít nhất một giờ. Bức đột phá đến khi tôi hỏi về bức tường. Đột nhiên, ông ta chỉ bật phát và bùng nổ thành một cơn xúc động. Ông bắt đầu khóc và khóc, khóc rất nhiều. Sau đó, tôi biết chúng tôi đã tìm thấy nó. Chúng tôi đã đạt được điều gì đó. Chúng tôi đã phá vỡ sự kháng cự của ông ta. Chúng tôi có thể tìm hiểu tất cả những điều này. Bất cứ lúc nào thân chủ đi vào cảm xúc, tôi đều biết chúng tôi đã tìm thấy một cái gì đó quan trọng — không thể giả mạo những loại cảm xúc này, chúng là thật.

Tôi để ông ta khóc một lúc để xả nó ra khỏi hệ thống, sau đó tôi làm ông bình tĩnh lại. Vào thời điểm đó, tất cả những gì ông ta nói là, “Hàng ngàn, hàng ngàn và hàng ngàn kiếp sống.” Những gì ông nhìn thấy trên tường là các kiếp sống của ông, nhưng tất cả đều là chiến binh. Ông thấy mình mặc các loại áo giáp đồng phục khác nhau đại diện cho những người lính khác nhau. Chúng bao phủ rất rất nhiều thời đại, xa đến tận... như ông vẫn nói, “hàng ngàn và hàng ngàn kiếp sống.” Giữa những cơn khóc nức nở, ông nói, “Toàn là vô ích. Tất cả những sự giết chóc này, tất cả những sự giết chóc.” Khi tôi rút cuộc cũng khiến ông bình tĩnh lại, tiềm thức nói rằng đó là lý do ông không được phép nhìn thấy nó. Nó quá nhiều. Nó sẽ gây choáng ngợp. Ông không được phép nhìn thấy những gì mình đã làm. Đó là biểu tượng của cánh cửa và bức tường đại diện. Ông không thể được cho thấy chi tiết cụ thể, nhưng sẽ được cho thấy đủ, để hiểu mục đích của mình.

Lý do ông trở lại với tư cách một nhạc sĩ đã hoàn toàn rẽ ngoặt cuộc sống của ông. Những người tham gia âm nhạc thường nhẹ nhàng hơn nhiều. Và ngoài ra, trong cuộc đời này, ông ấy là gay, trước đó trong cuộc phỏng vấn, tôi đã hỏi ông ấy, “Bạn đã sống trong thời kỳ có hai cuộc chiến tranh, đặc biệt là Việt Nam và Hàn Quốc. Tại sao bạn không tham chiến?” Ông nói bởi vì vào thời điểm đó phải điền vào bảng câu hỏi, trên bảng câu hỏi họ muốn biết bạn có khuynh hướng đồng tính luyến ái không. Ông đã đưa ra một câu trả lời trung thực, cho nên không phải đi ra chiến trận. Bây giờ, điều đó có ý nghĩa hoàn hảo — nó giúp ông ta. Sau đó, ông nói điều này giải thích thiên hướng tự nhiên của mình là đồng tính, và nó cũng giải thích về đam mê âm nhạc.

Tôi nói với tiềm thức rằng, tôi vốn nghĩ bởi âm nhạc và khả năng chơi đàn từ khi còn nhỏ này thì ông ấy sẽ quay trở lại lúc làm một nhạc sĩ trong một cuộc đời khác. Nó nói, “Không. Tất cả chúng ta đều có âm nhạc trong mình. Nó luôn luôn ở quanh chúng ta. Chúng ta chỉ không sử dụng nó.” Nhưng trong cuộc đời hiện tại, nó đã quyết định cho phép ông ta mang điều đó ra. Khả năng âm nhạc vẫn luôn ở đó — ngay cả trong những cuộc đời kinh khủng, giết chóc khác, khả năng, âm nhạc ở đó, nhưng nó bị phớt lờ, bởi vì nó không phải mục đích của những kiếp sống đó. Vì vậy, ông không phải là mang về một khả năng hay tài năng. Âm nhạc đã mang lại một khía cạnh mềm mại hơn mà ông cần phải tập trung vào trong cuộc đời này. Nhưng ông ta nói có cái gì đó khác ngay dưới bề mặt, ông có thể rất dễ dàng lên cơn thịnh nộ, thường cảm thấy nếu đủ tức giận, ông sẽ không mất nhiều thời gian để giết ai đó, và cố giữ bình tĩnh trong sự kiểm soát. Nhưng với tư cách là một nhạc sĩ và là người đồng tính, ông đã kiềm chế phần lớn điều đó, vì xu hướng nam tính thiên về chiến tranh nhiều hơn. Ông đã tự hỏi mình có phải vốn nên là một phụ nữ không. Tiềm thức nói không, đó sẽ không giải quyết được vấn đề bằng việc là nam giới với thiên hướng nữ tính hơn.

Tuy nhiên, khi tỉnh dậy, ông muốn biết, liệu có nên khám phá thêm không? Ông có nên thử tìm hiểu thêm về những người khác không? Tôi không nghĩ việc đó sẽ được khuyến khích, bởi tiềm thức chắc chắn đưa ra rào cản, nói rằng, “Bạn không thể xử lý điều đó vào lúc này. Tốt hơn là nên để nó một mình. Hãy tập trung vào cuộc sống của bạn theo cách của nó.” Ông ta đã làm rất tốt việc làm lắng xuống mọi khuynh hướng bạo lực. Bởi vậy, đây là cách đúng đắn của nó.

Đây mạnh mẽ chứng minh tiềm thức sẽ không cho phép đương sự nhìn thấy bất kỳ điều gì họ không thể xử lý. Điều này là quan trọng, bởi tôi luôn lo lắng về việc làm việc với thanh thiếu niên, hoặc những người mà tôi nghĩ là chưa đủ trưởng thành để xử lý những cảnh chấn thương. Tôi phải hoàn toàn tin tưởng tiềm thức để luôn biết điều gì là tốt nhất cho khách hàng.

Tôi đã có một số ca tương tự, một trong đó là một người đàn ông hồi quy về thời điểm ông là một vị tướng trong cuộc nội chiến Mỹ. Mọi người đều ca ngợi ông là một sĩ quan tuyệt vời và dũng cảm thế nào trong trận chiến. Nhưng ông nói họ không thực sự biết rằng ông ấy bị bệnh và mệt mỏi vì trở thành một người lính. Ông mệt mỏi vì chiến tranh, giết chóc và máu đổ. Và rồi, khi chúng tôi đến gặp tiềm thức, người đàn ông cũng phát hiện ra ông ta xuyên đời làm lính. Kiếp này nối liền kiếp kia tiếp sau kiếp nọ, làm chiến binh và binh lính. Ông ta nói, “Họ nghĩ đó thật hào nhoáng. Rằng tôi là người lính vĩ đại này, nhưng nó không hào nhoáng chút nào. Thứ này thật khủng khiếp với mọi sự giết chóc và máu.” Bởi vậy trong cuộc đời này ông bị khuyết tật, và sẽ không bị tuyển rồi phải đi làm lính, điều này có rất nhiều ý nghĩa. Có lẽ nhạc sĩ và nhạc công organ thích giết chóc quá nhiều. Và đó là lý do tại sao điều đó được quyết định, “Hãy làm theo cách này. Một sự thay đổi kịch liệt.” Khi người đàn ông kia, như người lính liên minh, tự quyết định, “Tôi không muốn làm điều này nữa.” Ai mà biết được? Nó có thể là cách này hay cách khác.

Tôi đã có một ca khác mà cũng cho thấy chút ít một mặt khủng khiếp của chiến tranh. Một người đàn ông đã đi đến các nhà thôi miên khác nhau để cố gắng hồi quy tiền kiếp, và không ai thành công — khi đi vào trạng thái nhập thần, cái người đàn ông có thể thấy toàn là màu đỏ. Đó là tất cả những gì trong tầm nhìn của anh. Vì vậy anh đến gặp tôi để xem tôi có thể vượt qua điều đó không. Chúng tôi tìm thấy câu trả lời. Trong các phiên khác, anh đến vào ngày anh qua đời. Khi tôi truy nguyên nó và có được toàn bộ câu chuyện, anh là một chàng trai vào đầu Thế Chiến I và đã gia nhập quân đội vì nghĩ đó sẽ là một việc làm thú vị.

Anh trước đây chưa từng xa nhà, và khi được gửi đến chiến trường ở Pháp, đó là một trải nghiệm đau buồn kinh khủng. Anh cảm thấy mình đã bị các nhà tuyển quân lừa dối để khiến anh gia nhập quân đội. Anh ở giữa trận chiến với những quả đạn nổ tung xung quanh mình, mùi hôi thối của khói và máu rất mãnh liệt. Có rất nhiều người bị giết và họ đang cố chôn các thi thể ngay trên chiến trường. Sau khi một số thi thể được chôn cất, nhiều vỏ đạn sẽ rơi xuống và thối xác chết văng ra khỏi mặt đất lần nữa. Có những mảnh vụn thân thể, bàn tay, bàn chân, cánh tay vương vãi khắp nơi. Họ lại phải chôn một lần nữa, thường dùng tay trần để đào trong bùn (Đây giải thích những vấn đề anh gặp phải trong cuộc sống này với đau đớn và viêm khớp ở tay và cổ tay. Ký ức về trải nghiệm kinh khủng này được mang trong một phần cơ thể anh). Anh ấy khóc, và xấu hổ, vì anh ấy nghĩ chiến tranh sẽ là một trải nghiệm cao quý, thú vị. Nhưng thay vào đó, anh rất sợ hãi và hoảng loạn, chỉ muốn quay về nhà. Anh cảm thấy mình nên dũng cảm và xông xáo, nhưng nó chỉ khiến anh cảm thấy nhục nhã và xấu hổ bởi nỗi sợ hãi của mình. Bị sợ hãi bủa vây, anh chỉ là một chàng trai nghèo, khiếp hãi; bị sốc bởi những gì đang nhìn thấy, anh hét lên, “Tôi là một kẻ hèn nhát! Tôi là một kẻ nhát gan! Tôi không muốn ở đây!” Rồi chúng tôi đến ngày anh ta bị giết. Nó đã xảy ra ở đó trên chiến trường. Anh bị thổi bay bởi một vỏ đạn cối. Điều đó giải thích màu đỏ ở đầu hồi quy. Đó là khoảnh khắc của cái chết. Tất cả những gì

anh có thể thấy là máu của chính mình khi cơ thể anh bị xé nát bởi bom và vụ nổ. Đó là tất cả những gì trong tầm mắt của anh.

Tất cả những ca này đã lặp đi lặp lại một thứ trong quá nhiều cuộc sống. Bạn phải thay đổi và đi theo một hướng khác. Bạn sẽ không học đủ bằng cách bị mắc kẹt trong bất kỳ khuôn mẫu hay vết bánh lún nào. Nhưng loại phong nền đó khiến cho quá trình tiến tới trở nên khó khăn, bởi vì nó thâm nhập sâu vào đương sự và ký ức tế bào.

Chương 17: Trở Lại Với Nguồn

Linh mục

Tiền kiếp của Judith tương ứng với lịch sử, nhưng nó chắc chắn không phải là thứ mà cô đã chọn để tưởng tượng

Cô là một linh mục mạnh mẽ ở Giáo hội Công giáo trong suốt chiều dài cuộc đàn áp của Tòa Án Dị Giáo. Người đàn ông này cuồng tín về việc phá hủy những người mà anh ta (hay Giáo hội) coi là kẻ thù của Giáo hội. Bất cứ ai nghĩ khác, người không cúi đầu trước yêu cầu, đặc biệt là những người thực hành phương pháp cũ (thờ phụng tự nhiên và chữa bệnh thảo dược). Những người bị anh ta buộc tội thậm chí không cần phải có tội —— anh ta chỉ cần có một sự nghi ngờ.

Quyết xóa sạch bất kỳ kẻ nào mình nghĩ có thể là khác loại, anh trở nên thành thạo trong việc săn lùng những người khốn khổ bất hạnh này và khiến họ phải chết, rồi anh được thăng chức ngày càng cao hơn trong Giáo hội. Rốt cuộc đã đến mức mà quyền lực của anh ta không bị nghi ngờ, và bản ngã của anh ta rất lớn. Anh thậm chí còn đưa chị gái mình đến chỗ chết khi phát hiện cô ấy đang sử dụng biện pháp thảo dược để giúp người nghèo.

Anh không chút ghê tởm và không cảm thấy bản thân có tội. Anh tích cực tin mình đang làm theo ý muốn của Thượng Đế, như được định nghĩa bởi tôn giáo của mình. Không có nghi ngờ gì trong tâm trí và anh tin mình luôn luôn làm đúng. Ở thời điểm đó, anh không thắc mắc gì về điều này, vì vậy khi rốt cuộc đã đến cuối đời, anh nghĩ mình sẽ đi đến Thiên đàng vinh quang mà anh tin tưởng, và được chào đón vào vòng tay Thượng Đế, nơi anh sẽ sống mãi đời đời ——

anh đã làm theo ý muốn của Thượng Đế, và biết mình sẽ được thưởng. Anh ta rất ngạc nhiên và chết lặng khi điều này không xảy ra — sau khi rời khỏi cơ thể của mình, anh đã gặp những linh hồn phát sáng đưa anh đến một nơi khác. Họ thậm chí không giao tiếp với anh khi anh hỏi về việc lên Thiên đàng để gặp Thượng đế.

Anh được đưa đến một nơi có lửa. “Tôi đang thấy lửa. Giống như Mặt Trời, nhưng không phải là Mặt Trời. Tôi ở đâu đó có lửa, nhưng nó không giống như cách chúng ta trải nghiệm về lửa.”

Tất nhiên, hầu hết mọi người đầu tiên sẽ nghĩ anh ta bị đưa đến Địa Ngục trong Kinh Thánh — một nơi nguyên rủa và cháy vĩnh cửu để đền tội cho cách anh đã lạm dụng quyền lực của mình trong cuộc đời đó. Nhưng tôi biết đây không phải thế, vì trong công việc của mình tôi đã phát hiện ra rằng không có Địa Ngục. Địa Ngục là một phát minh của Giáo hội — Nó không tồn tại, dù vậy nếu một người chết đi thực sự tin rằng họ bị nguyên rủa: rằng họ đã sống một cuộc đời độc ác, rằng họ sẽ đi xuống Địa Ngục (như Giáo hội cam đoan), thì họ có thể đạt được mong muốn của mình. Họ có thể trải nghiệm chính điều họ trông đợi — Hãy nhớ rằng bạn vẽ ra cho bản thân những gì bạn sợ nhất. Nhưng ngay cả khi một điều như vậy xảy ra, thì chúng vẫn không duy trì ở đó quá lâu, bởi vì nó chỉ là ảo ảnh được tạo ra bởi tâm trí riêng của họ. Khi họ nhận ra điều này (với sự giúp đỡ của những người hướng dẫn và thiên thần của họ), thì họ có thể đến nơi họ thực sự phải đi. Vì vậy, khi linh mục mô tả một nơi có lửa, tôi biết nó không phải là Địa Ngục.

“Đây không phải là mặt trời. Nó ở đâu đó khác. Họ nói với tôi đây là nơi nghỉ ngơi. Một nơi để trở lại và chờ đợi. Từ ngữ là “tái lập trình”. Nó giống như là nơi mà tri thức ở. Không có thời gian, nên tôi không biết tôi ở đây bao lâu. Tôi chỉ ở đó. Toàn là lửa vàng, hoàng kim này. Nhưng nó không cháy. Đó là một năng lượng.”

D: Nhưng đây không phải là những gì bạn nghĩ sẽ xảy ra.

J: Vâng, không phải!

Từ kinh nghiệm, tôi biết một linh hồn có thể đến những nơi khác nhau và ở lại trong một thời gian dài, vì vậy tôi chuyển Judith tiến đến thời điểm cô ấy đã sẵn sàng rời khỏi nơi đó.

D: Họ đưa bạn ra khỏi nơi đó?

J: Vâng, họ làm vậy. Tôi không muốn quay lại.

D: Họ có nói chuyện với bạn không?

J: Họ không thực sự nói chuyện, không giống như những từ mà chúng ta sử dụng bây giờ. Họ chỉ nói rằng chúng tôi phải quay lại.

D: Họ có nói tại sao bạn phải quay lại không?

Judith trở nên xúc cảm và sau nhiều tiếng thở dài nặng nề, cô bắt đầu khóc. Tôi đảm bảo với cô rằng có cảm xúc là đúng, và cô ấy sẽ cảm thấy tốt hơn khi nói với tôi về điều đó.

J: Tôi sẽ quay trở lại. Tôi phải quay lại đó và đến từ góc độ khác. Bởi vì khi tôi đến từ cơ thể trên Trái Đất, nó quá khó khăn.

D: Bởi vì bạn bị cuốn vào nó, phải không?

J: Vâng, nó quá khó. Vì vậy, họ cho phép tôi quay trở lại nơi này.

D: Họ nói gì?

J: Họ nói họ biết chúng ta phải đi xuống hành tinh này. Rằng chúng ta phải giúp hành tinh này cùng mọi sinh mệnh đến đây để nhận thức về nguồn năng lượng này. Đó là một cái gì đó đã được đưa đến hành tinh này. Và có điều gì đó về việc học tập trên hành tinh này. Đó đều là từ nơi bốc lửa đó. Nơi nghỉ ngơi. Đó là một nơi của trẻ hóa, minh bạch và kiến thức, gần giống như nó là nơi trong vũ trụ này mà nắm giữ kiến thức về Vũ Trụ, các hành tinh và mọi dạng sống xuyên suốt hệ mặt trời. Trái Đất là nơi được công nhận rằng năng lượng cần phải được đưa ra để giúp nhân loại. Và có nhiều sinh mệnh từ những nơi khác bên ngoài Trái Đất đến đây. Bạn

biết đấy, làm nhân loại chúng ta nói về “nồi lẩu thập cẩm”. Vâng, nó thực sự là nồi lẩu thập cẩm cho nhiều dạng sống mà không phải của sự sống nhân loại. Phương thức sự sống đã hình thành trên hành tinh này được thực hiện theo cách mà nó cực kì đậm đặc và đau đớn. Và các hình tư tưởng đi kèm với những thân thể này khiến mọi người làm tổn thương lẫn nhau đồng thời làm tổn thương cái họ gọi là “thiên nhiên”. Họ nói rằng điều đó là tự nhiên. Và một số người trong chúng ta từ nơi bốc lửa này đã đến để giúp biến đổi nó và mang lại một nguồn năng lượng khác sẽ giúp ích. Chúng ta sẽ lên đường từ ở nơi rực lửa này đi vào Trái Đất, và bằng cách nào đó nó sẽ được truyền đạt theo cách mà con người có thể nhận được nó.

D: Họ có gửi bạn trở lại để trả nợ những điều bạn đã làm trong kiếp trước không? (Không) Bạn không phải hoàn trả lại điều đó?

J: Đó là một bộ phận hình tư tưởng của nhân loại.

D: Tôi đã nghĩ về nghiệp.

J: Không, nghiệp chỉ là một phần của hình tư tưởng nhân loại. Tôi đã có nhiều kiếp sống trên hành tinh này, một bộ phận trong đó là để biết có trải nghiệm, có “đồng cảm” thì sẽ là gì. Để biết những gì con người cảm thấy, vì vậy những cảm xúc mà tôi trải nghiệm là những thứ mà tôi đã tích lũy từ đời này sang đời khác. Nhưng đó không phải là những gì chúng ta ở đây để dạy. Nó không có thật. Không cần thiết. Nó không phải là những gì xảy ra ở nơi kia (nơi bốc lửa). Đây không tồn tại.

D: Trái Đất thì giống vậy, nó kéo người ta lại.

J: Đúng vậy. Đó là những gì đã được hình thành, và đó là điều tôi đã được cho thấy. Nhưng đó không phải chính xác, đó không phải là những gì đang được tổ chức. Và “bị giam cầm” thậm chí không phải là từ đúng. Ở nơi mà trông giống lửa kia, nó không cần thiết. Sử dụng những từ mà chúng ta biết ở đây, nó giống như màn hình khổng lồ mà hình ảnh này phía sau hình ảnh kia. Kiếp này sau kiếp khác. Tôi không được cho thấy làm thế nào chúng ta đã kết thúc ở đây. Làm thế nào con người đến hành tinh này. Tôi chưa từng được cho thấy điều đó.

D: Nhưng điều quan trọng là bạn phải quay trở lại trong cơ thể nữ lần này để làm những việc khác.

J: Vâng, đúng vậy.

Sau đó tôi gọi tiềm thức ra và hỏi tại sao nó chọn cho cô ấy thấy cuộc đời tiêu cực mãnh liệt này của linh mục.

J: Như vậy cô ấy sẽ biết về quyền lực và sự lạm dụng nó. Như vậy cô ấy sẽ không lạm dụng quyền lực của mình lần nữa. Mọi người sẽ trao quyền lực cho cô ấy khi cô ấy tiếp tục nhớ tại sao mình lại ở đây và bản thân đến từ đâu. Cô ấy sẽ nhận được thông tin ngày càng rõ ràng hơn từ nơi bốc lửa. Miền Tri Thức. Và cô ấy phải nhớ đừng rơi vào sự cám dỗ về quyền lực của một con người. Cái bẫy mà cô đã mắc phải trước đó.

D: Tôi rất ngạc nhiên khi anh ta không bị kết tội vì những gì đã làm. Anh ta chịu trách nhiệm cho việc giết chết nhiều người.

J: Vâng. Nó đã mất cân bằng. Anh ta có thể đánh lừa nhiều người. Đó là để cho anh ta biết đầy đủ, đầy đủ, đầy đủ — sức mạnh, thao tác và khai thác đích thực là gì.

D: Nhưng tôi rất ngạc nhiên khi anh ta sang cỏi bên kia mà không bị lên án vì đã làm những điều tiêu cực như vậy.

J: Đó là một bộ phận khác được tổ chức bởi hình tư tưởng nhân loại về cách mọi thứ hoạt động.

D: Nhưng làm Judith, cô ấy không phải trả nghiệp?

J: Vâng, không phải một khoản tương đương. Cô ấy đã học được rất nhiều từ thời thơ ấu, cha cô và những người cô lớn lên cùng. Cô ấy thấy rất nhiều, và nó làm cô ấy đau khổ khi nhìn thấy sự tàn phá của nhân loại, đây là những gì bạn có thể gọi là “nghiệp” của cô ấy.

Tuy họ nói anh ta sẽ không phải trả nghiệp, nhưng điều mà anh từng làm đã xuất hiện. Judith đã trải qua nhiều thứ tiêu cực trong thời thơ ấu và tuổi thiếu niên. Vì vậy, tôi không tin anh ta đã hoàn toàn thoát ra khỏi nó. Nhân nào quả nấy. Sự khác biệt duy nhất là mức độ mà nó được hoàn trả. Tôi nghĩ tiềm thức chỉ nhìn vào nó từ bức tranh rộng lớn hơn.

D: Bây giờ cô ấy đang dẫn dắt một cuộc sống hoàn toàn khác so với cuộc sống của mình lúc đó. Nhưng cô ấy muốn biết mình đến từ đâu.

J: Cô ấy đến từ Nguồn như mọi người khác.

D: Có phải nơi bốc lửa là Nguồn không?

J: Không, không phải. Đó là một nơi chôn, và có những nơi chôn khác. Ngôn từ không làm công bằng cho khái niệm về nó. Giống như những sinh mệnh khác nhau đến từ những nơi khác nhau. Và Miền Kiến Thức lửa cháy là loại mà có thể được gọi là Địa Điểm Trung Tâm. Và có những nơi khác ở chỗ khác —— không phải chiều kích —— tôi không có từ ngữ cho nó. Và không phải ai cũng đến Trái Đất. Một số đi những nơi khác.

Sau đó tôi hỏi về những vấn đề thể chất mà Judith có, chủ yếu là đau ở cổ. Tiềm thức cười khi trả lời, “Cô ấy là cơn đau lớn nhất ở cổ. Suy nghĩ của cô ấy, sự gấn bó của cô ấy với cơ thể bây giờ đang ở, đó là cơn đau ở cổ. Và toàn bộ suy nghĩ của cô ấy về những tiền kiếp nơi cô nghĩ mình đã làm những việc xấu mà cô đã giữ trong cơ thể mình. Cơn đau ở cổ là đỉnh điểm của điều đó. Nó sẽ biến mất, nó không cần thiết nữa.” Rồi, như đã xảy ra rất rất nhiều lần trong công việc của tôi với tiềm thức, tôi đã quan sát khi nó gửi năng lượng đến phần cơ thể đó và loại bỏ sự khó chịu.

D: Cô ấy không muốn đến lần này, phải không?

J: Cô ấy không muốn đến, và vẫn còn cảm xúc xung quanh điều đó. Đó là bởi vì cô ấy gấn bó với hình thân thể. Cô ấy rất đau khổ bởi những gì đã thấy trong tiền kiếp và sự hủy diệt mình đã gây ra, cũng như sự hủy diệt mà những người khác đã làm ra. Và cô ấy tiếp tục thấy đau đớn và khốn khổ đang diễn ra. Phiên này sẽ giúp cô ấy biết rằng đó là ảo ảnh. Chuyện mà cô ấy và những người khác trong hình thể nhân loại —— những người muốn biết phải làm gì, và những

người đã được gửi đến đây để giúp đỡ người khác —— có thể làm nhất là biết rằng có lòng từ bi và tình yêu. Và đó là điều tốt nhất có thể được thực hiện trên hành tinh vào lúc này, đó là điều tốt nhất cho tất cả mọi người. Cô ấy dường như đang đi đúng hướng với nhiệm vụ của mình. Trong hình thể nhân loại, cô ấy là đứa con của Thượng Đế, dù từ Miền Kiến Thức, Nơi Bốc Cháy —— cái cũng chỉ là cùng một từ —— cuộc sống và cơ thể của cô ấy sẽ là về sự thoải mái và sự chia sẻ phong phú.

Nguồn

Lần đầu tiên gặp trường hợp khách hàng quay trở lại Nguồn (được báo cáo trong Vũ Trụ Xoắn 1), tôi đã rất ngạc nhiên và không chuẩn bị trước. Như đã nói trước đây trong cuốn sách này, nhiều lần tôi mất cảnh giác và được trình bày một lý thuyết hoặc thông tin mới mà tôi không hiểu. Sau đó, tôi phải xem xét và coi nó phù hợp thế nào với các tài liệu khác mà tôi đã tích lũy. Khi tôi nhận được thông tin đã viết khoảng hai mươi năm trước trong *Between Death and Life*, Nguồn (hay Thượng Đế) được mô tả như một nguồn năng lượng khổng lồ có sức mạnh đáng kinh ngạc. Tôi đã nói rằng không thể diễn tả nó theo khái niệm nhân loại mà chúng ta có thể hiểu được. Sức mạnh quá lớn đến mức nó được so sánh như chất keo giữ mọi thứ dính lại với nhau. Nếu nó đình công trong một phần nhỏ một giây, mọi thứ sẽ tan rã. Họ nói dù chúng ta nghĩ mình có kiến thức to lớn về siêu hình học, nhưng khái niệm về Thượng Đế của chúng ta vẫn chỉ như một chuỗi nhỏ so với toàn bộ cái thực sự là Thượng Đế. Rồi họ nói, xem xét những người khác, khái niệm của bọn họ thậm chí không bằng một chuỗi nhỏ. Họ không biết Thượng Đế thực sự là gì.

Trong ca được đề cập ở Vũ Trụ Xoắn 1 đó, người phụ nữ đã mô tả Nguồn như là Mặt Trời, nhưng nó không phải là Mặt Trời mà chúng ta biết trong hệ mặt trời của mình. Nó thường được gọi là “Mặt Trời Trung Tâm Vĩ Đại”. Nó được mô tả như một ánh sáng rực rỡ mà không đốt cháy như Mặt Trời. Đó là một nơi của sự từ bi và thoải mái vĩ đại, cô ấy không muốn rời đi. Sau ca đầu tiên đó, tôi bắt đầu gặp phải nhiều người báo cáo trải nghiệm và mô tả tương tự. Chúng được báo cáo trong Vũ Trụ Xoắn 2.

Trải Nghiệm Cận Tử

Khi phiên này bắt đầu, Laura không thấy mình trong một kiếp sống khác. Thay vào đó, cô trở lại một tai nạn trong cuộc đời này khi cô gần như chết. “Tôi đang ở trong một nhà hàng với bạn tôi, Jeanie. Tôi bắt đầu ngẹn thức ăn —— không khí thoát ra khỏi cơ thể tôi. Tôi đã được bảo

vệ. Tôi sẽ không chết trong thể xác. Tất nhiên, tôi không biết điều này vào thời điểm đó. Tôi đã được cho thấy tôi được bảo vệ như thế nào. Tôi đã được cho thấy tình yêu đích thực là gì. Tôi lập tức đã đến một nơi không có gì ngoài ánh sáng trắng. Cảm thấy rất tốt khi trở lại đó. Tôi biết tôi nhận thức các thiên thần xung quanh tôi, nhưng đó là nơi đẹp nhất tôi có thể nghĩ đến. Không pha tạp thêm gì cả. Chúng ta chỉ vậy. Chúng ta nhận thức những người khác, những người mà chúng ta đang sống cùng trên Trái Đất, nhưng chúng ta không pha tạp những thứ đó. Nó thật đẹp, rất đẹp. Thật yên bình. Tôi chỉ được mang xa đến đây thôi, vì tôi cần phải quay trở lại. Họ chỉ mang tôi đến để cho tôi thấy cảm giác, sự bảo vệ và tình yêu. Nhưng tôi chưa sẵn sàng đi xa hơn.”

D: Để cho bạn biết rằng bạn sẽ không chết? Đó không phải là lúc để bạn đi?

L: Họ chỉ cho tôi thấy là không sao cả. Rằng tôi có thể đối mặt với bất cứ điều gì vì họ luôn ở bên tôi. Sự hiện diện, chân ngã luôn luôn ở với tôi. Luôn luôn.

D: Nhưng khi đến Trái Đất, chúng ta quên mất, không phải sao?

L: Vâng. Và đó là lý do tôi buồn. Trong hai tuần sau đó, tôi tự hỏi tại sao tôi lại buồn. Và tôi nhận ra rằng tôi đang đau buồn vì không có sự hiện diện của nó. Họ muốn tôi nhớ. Để cảm thấy nó một lần nữa. Điều quan trọng là tôi phải nhớ và cảm nhận nó, để tôi biết nó là thật. Như vậy, tôi sẽ có một niềm tin để biết đó là thật. Nhờ vậy, tôi sẽ không sợ và có thể nói với người khác về nó. Họ cũng sẽ biết. Họ có thể nhớ. Tôi nhớ nó. (Cô ấy bắt đầu khóc)

D: Tại sao nó làm cho bạn xúc cảm?

L: Năng lượng rất mạnh mẽ, rất thương yêu. Nó làm sạch, thanh lọc. Nó đang rửa sạch mọi thứ có hại hoặc tiêu cực đối với chúng ta. Không gì có thể pha tạp chính nó vào chính nó ngoài chính nó. Tôi cảm thấy rất may mắn khi biết về nó. Tôi không bao giờ muốn quên. Tôi không bao giờ muốn quên.

D: Đây có phải là một nơi chốn không?

L: Với tôi đó là sự hiện diện. Một số người thấy đó là một nơi chốn. Đối với tôi, đó là một sự hiện diện mà tôi luôn mang theo bên mình, luôn luôn làm việc cùng mọi lúc. Tôi đến từ đó, nhưng tôi cũng đã đi xa khỏi nó. Một số người trong chúng ta xa hơn những người khác. Nhưng nó luôn ở đó xem và đợi chúng ta.

D: Tại sao một số người đi xa hơn những người khác?

L: Một số là lựa chọn của họ. Tôi không hoàn toàn hiểu được toàn bộ sự việc. Tôi không nghĩ là tôi cần phải thế. Nhưng có bóng tối. Có những thứ rất xa khỏi nó, mà không phải của sự hiện diện này. Mọi người quên đi. Họ cảm thấy choáng váng với những gì ở trong những cõi giới vật chất và đậm đặc hơn, và những thực tại đậm đặc hơn. Đây là lý do tại sao một số người khi chết lại đi qua một đường hầm, bởi vì phải mất một thời gian để quay trở lại với nó. Họ phải có một cuộc hành trình trở lại với nó. Hiện Hữu muốn mọi người biết rằng nó luôn ở đó, rằng nó luôn ở bên họ. Nó được hiển thị cho mọi người thấy nếu họ cần phải nhìn thấy nó. Một số người trong chúng ta phấn đấu vất vả hơn để được ở với nó và mang nó với mình, dù chúng ta không nhận thức được, hoặc không tin tưởng nó. Đó là lý do tại sao tôi được cho thấy rằng Hiện Hữu luôn ở bên tôi. Tôi có thể xây dựng Hiện Hữu trong tôi.

D: Mục đích đường hầm phục vụ cho những dạng người đó là gì?

L: Chỉ là một cuộc hành trình để họ quay lại.

D: Họ sẽ không lập tức đến nơi xinh đẹp này khi họ chết?

L: Một số thì có. Một số có nhiều kết nối hơn, và nhiều nhận thức hơn, hoặc đã làm việc vất vả hơn. Nhưng không phải tất cả. Nó phụ thuộc vào công việc như một con người, và mục đích họ đến cho nó. Và cách họ kết nối khi họ bước vào.

D: Vậy để quay trở lại, họ phải xem nó như một cuộc hành trình, như đang đi qua một cái gì đó.

L: Đúng.

D: Vậy kế hoạch hôm nay là đưa bạn trở lại đây để đánh thức lại cảm giác? (Vâng) Bạn nói rằng bạn biết cảm giác đó. Bạn mang nó theo bạn.

L: Nhưng không phải như thế này. Khi tôi đang ở trong vật lý, khi tôi quay lại, thật khó để khai thác nó. Sẽ khó hơn để ở với nó. Nó rất, rất mạnh mẽ. Đây là lần gần nhất tôi đã trở lại với nó kể từ ngày đó. Họ để nó chữa lành và giúp cho tôi.

Laura sau đó bắt đầu cảm thấy những cảm giác khó chịu về thể chất. Cô ấy thực sự cảm thấy bệnh và yêu cầu tôi để cho cô ấy ra khỏi trạng thái nhập thần. Thay vì làm vậy, tôi làm việc với cô ấy để cân bằng cảm giác vật lý, loại bỏ chúng và trả lại trạng thái bình thường cho cơ thể. Tiềm thức hướng dẫn tôi nói chuyện với cơ thể của Laura. Sau một lúc, tôi có thể thấy cô ấy bình tĩnh lại và tôi có thể tiếp tục. Trong tình huống như thế này, người thôi miên không nên trở nên khó chịu, vì tiềm thức sẽ không bao giờ cho phép bất cứ điều gì xảy ra với cơ thể một cách vật lý. Công việc của nó luôn luôn là để bảo vệ. Bên cạnh đó, nếu các nhà thôi miên trở nên khó chịu và không chắc chắn về bản thân, đối tượng có thể nhận thấy nó ngay lập tức nhờ độ nhạy cao của họ trong khi ở trạng thái nhập thần sâu. Điều này có thể gây thêm sự không thoải mái vì họ không còn cảm thấy tin tưởng vào khả năng của người thôi miên để giữ an toàn cho họ. Không đánh thức đối tượng chỉ vì nỗi sợ hãi hoặc bất an của nhà thôi miên luôn luôn là chuyện tốt hơn. Tôi luôn nói chuyện với họ, trấn tĩnh họ và loại bỏ bất kỳ sự khó chịu nào về thể chất. Khi có thể thấy mọi thứ đã trở lại bình thường, tôi hỏi, “Trong phần nào của cơ thể bạn đang cảm thấy khó chịu?”

L: Trái tim tôi. Toàn thân tôi cao tốc, nhưng trái tim tôi rất mở.

D: Bạn có thể hỏi họ tại sao bạn lại trải nghiệm phản ứng đó?

L: Để cho tôi thấy rằng chúng ta không thể sống trong năng lượng đó mọi lúc. Rằng có một sự tách biệt. Có một tấm màn che. Cơ thể tôi có thể xử lý nhiều hơn hết. Nó đã cho tôi một sự hiểu biết mới về điều đó. Ngoài ra, rung động quá cao đến mức cơ thể vật lý không thể xử lý nhiều hơn mức độ được đưa cho, những gì chúng ta đã sẵn sàng cho nó. Thật tốt cho tôi khi biết điều đó, vì thể vật lý có những hạn chế của nó. Tinh thần cư trú trong thể vật lý, nó không thể hoàn toàn trở lại nơi đó.

D: Vậy họ muốn bạn trải nghiệm nó như thế? (Vâng) Nhưng chúng ta cũng biết họ sẽ không đưa bạn vào bất kỳ nguy hiểm nào.

L: Vâng. Đó là lý do họ bảo tôi kêu bạn nói chuyện với cơ thể của tôi.

D: Họ chỉ muốn bạn có ký ức đó. (Vâng, vâng.) Ngay cả khi biết bạn không thể hoàn toàn trải nghiệm rung động đó.

L: Vâng, cơ thể không thể xử lý nó.

D: Bạn có phải sử dụng năng lượng đó không?

L: Họ có thể mang nó vào cho tôi, cho những gì cần. Nhưng tôi không cần phải tìm kiếm nó một cách khó khăn như tôi nghĩ mình cần phải vậy. Tôi chỉ cần yêu cầu, tin tưởng và biết rằng nó đang được sử dụng. Và điều này sẽ khiến tôi yên tâm khi biết mình không phải làm việc vất vả như tôi nghĩ mình phải làm. Tôi có thể sử dụng năng lượng này để làm việc với những người khác. Và tôi sẽ luôn luôn có nó.

D: Nó có ở đó trước đây không, hay nó chỉ vừa được đặt ở đó?

L: Hãy nói rằng tôi đã được điều chỉnh. (Cười) Nó ở trong cấu trúc tinh thể của tôi.

D: Tôi trước đây đã nghe về cấu trúc tinh thể. Họ có muốn giải thích ý của họ với nó không?

L: Nó càng gần có thể chạm vào Nguồn càng tốt. Cấu trúc tinh thể vẫn giữ nó trong vật lý.

D: Phần cấu trúc tinh thể của cơ thể?

L: Đó là mã trong cơ thể.

D: Chúng ta nghĩ về cơ thể như là thịt, cơ và xương. Chúng ta không nghĩ nó có tinh thể.

L: Có các tầng thứ khác nhau của các mã cấu trúc. Nhưng có một cấu trúc tinh thể trong cơ thể.

D: Đó có nghĩa là tinh thể thực sự? (Vâng, vâng.) Trong xương, hay gì?

L: Trong DNA.

D: Vậy nó tách biệt với cái chúng ta biết như là cấu trúc vật lý, kết cấu giải phẫu học?

L: Nó được mã hóa.

“Họ” đã gián đoạn phiên một lần nữa và nói rằng họ muốn cơ thể của Laura nghỉ ngơi một phút. Họ trấn tĩnh lại cơ thể vì nó vẫn còn cảm thấy một số tác động do tiếp xúc với năng lượng Nguồn mạnh mẽ. “Trái tim vẫn còn hơi mở một chút. Đây là một tình yêu mãnh liệt đến mức không thể diễn tả được. Đó là lý do tại sao nó rất bao hàm. Chúng ta có thứ này ở một mức độ nhất định trong cấu trúc tế bào của mình. Giống như tôi đã khai thác vào máy tính lớn, mạch chính. Và mọi tế bào trong cơ thể tôi đều khai thác vào nó.”

D: Đó sẽ giống như quá tải, phải không? (Vâng) Nhưng tôi từng gặp những người khác quay trở lại Nguồn. Họ mô tả nó là tình yêu tuyệt vời, nhưng họ không có loại phản ứng đó. Có lý do gì không?

L: Cơ thể vật lý sẽ không thể xử lý được. Họ chỉ chạm vào một phần nhỏ của nó, và đó là đủ cho họ. Còn Laura là vì cô ấy sẽ sử dụng nó trong công việc năng lượng của mình, đưa nó ra. Nó sẽ giúp chữa lành.

D: Laura phải sử dụng nó như thế nào?

L: Cô ấy có thể sử dụng nó thông qua suy nghĩ của mình. Cô ấy có thể sử dụng nó qua đôi mắt của mình. Cô ấy có thể sử dụng nó thông qua đụng chạm của mình. Cô ấy chỉ cần yêu cầu rung động thích hợp để qua cho mỗi người, cho mỗi tình huống. Bây giờ nó đang thay đổi cấu trúc tế bào của cô ấy.

D: Nó thay đổi cấu trúc tế bào của Laura như thế nào?

L: Lời nói của bạn và lời nói của chúng tôi đôi khi rất khó thông. Chúng tôi phải xử lý thông qua bộ não của Laura.

D: Vâng, tôi biết ngôn ngữ là không đủ.

L: Vì vậy, đôi khi không có câu trả lời ngay lập tức, chúng ta hãy xử lý thông qua bộ não. (Tạm dừng) Laura không có từ vựng, vì vậy chúng tôi phải nói qua —— (Tạm dừng) Năng lượng Tia Thứ Bảy giờ đây có thể đi qua. Laura sẽ có thể chạm vào Tia Thứ Bảy.

D: Năng lượng Tia Thứ Bảy là gì?

L: Năng lượng Christ. Cấu trúc tinh thể ở tầng thứ tế bào sẽ phải thay đổi để giữ rung động của năng lượng Christ, như chúng ta có thể chia sẻ cơ thể. Và năng lượng Christ đến để rung động tế bào có thể khởi động nhằm giữ rung động, mà không làm hại cô ấy. Cho nên thân thể vật lý này cũng có thể sống trong cõi giới này.

D: Khi bạn nói năng lượng sẽ sống trong cơ thể này, ý bạn là nó chỉ ở đó trong khi cô ấy làm công việc của mình?

L: Không phải mọi lúc. Không phải ở rung động đó. Một phần của nó. Cơ thể không thể xử lý nó. Đó cũng là lý do chúng tôi được cho trải nghiệm này để biết rằng sẽ ổn khi nó quay trở lại. Rằng nó không cần phải ở bên bạn mọi lúc, Laura. “Kênh” không phải là từ đúng, nhưng Laura sẽ có thể truyền năng lượng cho người hoặc tình huống mà cô ấy đang làm việc cùng.

Tôi quay lại câu hỏi chưa được trả lời trước đó khi tôi dừng lại để cơ thể có thể điều chỉnh. “Ý bạn là cấu trúc tinh thể là thứ gì đó trong gen, DNA?”

L: Vâng, đó là thứ bạn mang theo nó đến. Mã đó có thể được khởi động hoặc thay đổi.

D: Mã là cái bạn mang đến theo mình?

L: Và khả năng, mục đích, cùng bộ dạng cơ thể bạn khi bạn tiến vào. Những gì bạn đã chọn.

D: Và điều đó có thể thay đổi nếu nó phù hợp?

L: Vâng, nó có thể thay đổi. Ngoài ra, nếu bạn chọn để nó thay đổi. Nếu bạn cũng đang trên con đường của bạn, nó sẽ thay đổi. Bạn có thời gian trong cuộc đời mình khi bạn có thể thay đổi mã của bản thân. Lựa chọn lối rẽ ở giao lộ, như bạn gọi chúng.

D: Khi bạn chọn con đường này hay con đường khác.

L: Đúng vậy.

D: Tôi đã bối rối vì tôi nghĩ về tinh thể như là thành khối tinh thể.

L: Đó là từ tốt nhất cho nó mà bạn có. Không giống như tinh thể mà bạn tìm thấy trong vật lý ở đây. Nó thiên về tinh thể kiểu ether hơn. Nó nhiều năng lượng hơn. Và tôi thấy nhiều, nhiều màu sắc. Nó sẽ giống như nhìn vào một làn sóng năng lượng trong một khuôn mẫu, và họ đang gọi đó là một cấu trúc tinh thể. Đó chỉ là một phần của nó. Rất khó giải thích trong ngôn ngữ của bạn.

D: Đó là điều tốt nhất bạn có thể làm bằng ngôn ngữ của chúng tôi. Đó là lý do tại sao tôi hỏi rất nhiều câu hỏi.

L: Và đó rất tốt. Thật khó khăn trong giọng nói này.

D: Vậy trải nghiệm vừa xảy ra với cô ấy đã thay đổi mã của cô ấy? (Vâng) Nó chỉ có thể được thực hiện trong khi chúng ta đang làm điều này?

L: Đây là một lợi thế. Đây là một trải nghiệm hoàn toàn thư giãn và tin tưởng, và sự cởi mở. Cô ấy cần một người nào đó trong vật lý để hướng dẫn. Ai đó sẽ tin tưởng và biết rằng mọi thứ đều ổn. Ai đó sẽ không dừng nó lại. Cô ấy cần một ai đó để giúp trấn tĩnh cơ thể vật lý. Đây bây giờ là một kênh rõ ràng hơn. Thật thú vị đối với chúng tôi! Cơ thể này sẽ là một kênh giúp chữa lành mọi người. Một số khả năng cũ đã được đưa trở lại.

D: Ô! Loại nào!

L: ET, như bạn sẽ gọi họ. (Cười) Tất nhiên, bạn là ET đối với ET. Tôi đang cười ở quan điểm của bạn.

D: Ý bạn là gì khi nói “những khả năng” từ ET, hay cái gì?

L: Những khả năng cũ mà cô ấy có trong tiền kiếp. Ý thức cao hơn. Đưa vào những năng lượng từ các cõi giới khác để giúp đỡ trong cõi giới này.

D: Đó là những kiếp sống gì?

L: Đây là một hành tinh khác. Ôi, thật là một trải nghiệm tuyệt vời! Hòa bình và an tĩnh, yêu thương. Một cơ thể ánh sáng. Ôi, cô ấy có thể đi du hành! Cô ấy có thể đi du hành! Chỉ là “xoẹt”! Bằng suy nghĩ. Đó là rung động gần gũi hơn với Nguồn. Cô ấy du hành khắp mọi nơi. Mọi nơi! Không có giới hạn về du hành. Cô ấy có thể đi đến bất kỳ hành tinh nào, bất cứ nơi nào. Bạn nói về ý thức trên hành tinh này, một ý thức. Ohhh! Hãy tiếp tục nói về nó! (thở ra) Hy vọng rằng, bạn sẽ trải nghiệm nó.

D: Trong cơ thể đó, tất cả họ đều liên kết với nhau?

L: Ô, vâng! Không có gì tách biệt.

D: Khác với Nguồn mà cô ấy vừa trải nghiệm?

L: Nhưng họ đã được khai thác nhiều hơn vào đó! Bạn còn cách cái này rất xa! Đó là một sự đáng buồn! Thật đáng buồn.

D: Bạn muốn cô ấy tái khởi động những khả năng nào mà cô ấy có thể sử dụng ngay bây giờ?

L: Những khả năng chữa trị là một phần, nhưng là một phần nhỏ hơn. Đó thiên về một ý nghĩ, sự chữa lành cho suy nghĩ của hành tinh.

D: Ý bạn là gì? Tôi biết hành tinh này là một sinh mệnh sống.

L: Những suy nghĩ quanh và trên hành tinh cần được chữa lành để hành tinh và con người được chữa lành. Đó là những suy nghĩ đang giết chết hành tinh và con người.

D: Những suy nghĩ này đến từ đâu?

L: Những suy nghĩ này được hiển hiện trong những cõi giới thấp, trong những cõi giới đậm đặc của vật lý. Sự tham lam, sự lừa dối. Tất cả những điều đó không phải là một phần của sự thuần khiết, ý thức tình yêu như chúng ta biết về Thượng Đế. Đây không phải là từ Thượng Đế. Chúng từ vật lý.

D: Và đó là những gì cần phải được chữa lành?

L: Vâng! Và đó là lần đến thứ hai. Đó là một phần của Sự Tái Lâm Của Chúa, như bạn gọi nó. Khi ý thức của hành tinh thay đổi, đó sẽ là sự chữa lành.

D: Tôi luôn biết đó không phải là lần đến thứ hai của một người.

L: Đó là ý thức. Đó là cách bạn sẽ biết để nói điều đó. Nó có thể được gọi bằng nhiều thứ. Khi Jesus đến, anh ta đã có thể thể hiện ý thức Christ này. Và anh ta đã và đang là người soi đường, để cho bạn thấy khuôn mẫu suy nghĩ, hình tư tưởng. Đó mạnh mẽ làm sao! Và đó là những gì giúp kết nối chúng ta.

D: Vậy bạn ở cõi bên đó muốn ý thức Christ trở lại hành tinh?

L: Vâng. Đây là lần tới thứ hai. Chúng ta cần phải chữa lành những suy nghĩ tiêu cực của hành tinh, để băng bó và chữa lành chúng. Đây là một phần trong công việc của Laura để giúp làm điều đó.

D: Nghe như là một công việc lớn! Cô ấy nên làm điều này như thế nào?

L: Qua những suy nghĩ của cô ấy. Thông qua việc giúp mọi người thay đổi suy nghĩ của họ — trao quyền cho họ để họ có thể trao quyền cho người khác. Cô ấy sẽ thấy những kỹ năng mới phát triển khi cô ấy bước ra và thấy những cách mới để làm điều đó. Các cơ hội sẽ được mở ra cho cô ấy. Cô ấy sẽ cảm thấy nó ngay trong trái tim mình khi có cơ hội ở đó. Cô ấy sẽ nhớ và cảm giác trải nghiệm này. Chúng tôi phải cho cô ấy một trải nghiệm mà cô ấy sẽ nhớ. Giữ cho tâm trí thanh sạch và thuần khiết nhất có thể. Cô ấy cần dạy thiên và ý thức suy nghĩ thuần khiết cho mọi người. Dạy mọi người sử dụng những suy nghĩ của mình để tỉnh thức về mặt tinh thần. Thay đổi các hình tư tưởng! Con người đang tạo ra nhiều thực thể tiêu cực thông qua các hình tư tưởng của họ.

D: Vậy đây không phải là những sáng tạo thực sự từ Nguồn. Chúng chỉ là những hình tư tưởng được tạo ra từ suy nghĩ của con người?

L: Vâng, vâng. Và một số trong đó không tốt lắm. Vì vậy, tôi đã được làm sạch các hình tư tưởng, tẩy các bức tường của những khuôn mẫu mà chỉ xảy ra. Bạn có thể gọi khuôn mẫu là một năng lượng tiêu cực hoặc ma quỷ nếu bạn muốn. Nhưng người của chúng tôi sẽ vào và tẩy nó ra khỏi tường.

D: Nó đi cùng với ý tưởng rằng suy nghĩ là những vật thể.

L: Vâng. Một hành động sai, tự do ý chí, dùng thuốc, tạo ra. Những người phục vụ trong các cõi giới cao hơn có thể phân tán và giải thể những năng lượng đó, rồi gửi nó tới Nguồn. Đó là lý do tại sao tôi đã tiến vào hiện thực, để nó được gửi đến Nguồn, như thế nó có thể được biến thành tích cực.

D: Vậy, nó không phải là vật lý. Đó chỉ là năng lượng mà con người đã tạo ra (Vâng). Nhưng đây khác với nguyên tố chất?

L: Vâng, nó khác với nguyên tố chất, giống như chúng ta khác với nguyên tố chất. Và cũng như chúng ta gây ra những trò nghịch ngợm, chúng gây ra những trò nghịch ngợm.

D: Tôi nghĩ chúng giống như một hình thể năng lượng cơ bản.

L: Vâng, và chúng cũng có những hình tư tưởng. Vì vậy, tất cả chúng ta đều đối phó với các hình tư tưởng của nhau. Tất cả chúng ta đều đang đối phó những thứ của nhau. (Cười)

D: Đây là lý do khi một số người đi vào những nơi nhất định, họ cảm thấy khó chịu hoặc không thoải mái?

L: Vâng, họ cảm thấy những năng lượng tiêu cực đó. Người ta có thể gọi chúng là “thực thể”, bạn có thể gọi chúng là “ma quỷ”, bạn có thể dùng bất cứ từ gì bạn muốn để gọi chúng.

D: Đó là năng lượng bị bỏ lại bởi bất cứ ai từng sống ở đó?

L: Có thể. Có rất nhiều khía cạnh khác nhau. Nhiều. Quá nhiều.

D: Và có những nơi khác có cảm giác rất tích cực.

L: Vâng. Nó rất thực. Rất thực. Khi lần đầu tiên nằm xuống và bắt đầu khóc, tôi đã tới Nguồn. Tình yêu thuần khiết mà tôi cảm thấy. Nó tiến tới tôi, và đó là nguyên nhân nó đang rửa trôi và tẩy ra khỏi tôi. Vì vậy, chúng ta có thể gặp ở rung động cao nhất mà tôi có thể xử lý. Tôi rất biết ơn. Chỉ một ký ức ngắn gọn mà lại quá tuyệt vời.

D: Vậy một phần công việc của Laura, mục đích của cô ấy, là thay đổi năng lượng này thành những năng lượng cao nhất để chúng ta có thể thay đổi suy nghĩ của thế giới. Bạn muốn cô ấy làm điều này như thế nào?

L: Lớp học, hội thảo, sách phát mỏng, sách, tuy nhiên cô ấy có thể thúc đẩy bản thân thông qua công việc. Nó sẽ được trao cho cô ấy và cô ấy sẽ được hướng dẫn.

D: Nhưng bạn làm sao dạy một thứ giống như thế này? Bạn sẽ bảo mọi người làm gì?

L: Bắt đầu với thiền định, cho họ thấy những suy nghĩ, cách chúng thực sự trở thành vật thể bằng cơ chế chuyển động cơ thể học (kinesiology). Bắt đầu với các kỹ năng thiền cơ bản. Bắt đầu với việc dạy họ cách thay đổi khuôn mẫu suy nghĩ và những tư tưởng của họ. Ngay cả khi nó chỉ bằng một từ, một điều để giúp họ hiển hiện hóa những thứ này, chỉ cho họ cách nó hiển hiện hóa trong cuộc sống của họ. Chỉ cần bắt đầu từ từ. Sau đó, bắt đầu với những cuốn sách nhỏ cùng sách phát mỏng để phân phát và giúp mọi người. Như vậy chúng ta thay đổi cuộc sống của họ, vì thế nó thay đổi các khuôn mẫu suy nghĩ, và sau đó họ lan truyền nó, và họ mang nó ra khỏi đó.

D: Cuối cùng, nó thay đổi toàn bộ thế giới.

L: Chúng ta hy vọng thế.

D: Bạn muốn mọi người thay đổi năng lượng trong nhà riêng của họ như thế nào, vì đó là nơi đầu tiên để bắt đầu, phải không? Tôi muốn một số loại nghi thức mà mọi người sẽ có thể liên quan đến.

L: Chúc lành. Chúc lành cho nhà. Chúc không gian, tích cực, hòa bình được đến ngôi nhà này. An bình đến ngôi nhà này. Chúc lành cho căn nhà của bạn, sau đó chúc lành cho mái ấm của bạn, chúc lành cho chính mình. Cơ thể bạn. Bởi vì đó là căn nhà của bạn, mái ấm của bạn. Chúc lành cho ngôi nhà này, chúc lành cho mái ấm này. An bình đến ngôi nhà này. Tôi yêu cầu tất cả những thứ có hại và tiêu cực được gửi về Nguồn. Tôi phóng thích nó đến Nguồn. Thả nó đến Nguồn. Và bất cứ điều gì có hại hoặc tiêu cực ở đây được biến thành tình yêu và phước lành có giá trị cao nhất và tốt nhất. Những thứ đơn giản, những thứ được viết ra trên gương trong phòng tắm. Nói mỗi ngày để nó bắt đầu trở thành một phần cấu trúc tinh thể của họ. Viết ra những điều đơn giản ban đầu: tình yêu, hòa bình, tha thứ. Chúng thậm chí ban đầu không có ý nghĩa. Họ có thể nói, “Tình yêu, hòa bình, tha thứ”, nếu họ cần. Và tha thứ cho bản thân, yêu bản thân họ.

D: Mọi người mang theo rất nhiều thứ mà họ cần loại bỏ.

L: Vâng, họ sẽ thấy rằng khi họ thay đổi nó, tất cả những thứ khác sẽ rơi ra và cuộc sống của họ sẽ bắt đầu chữa lành. Và cho phép cuộc sống của người khác được chữa lành.

D: Sau đó nó dần dần lan rộng cho đến khi nó có thể có tác dụng trên toàn thế giới?

L: Vâng. Có một số người mạnh mẽ ngoài kia. Suy nghĩ của họ rất mạnh mẽ. Và chúng ta cần họ suy nghĩ mạnh mẽ.

D: Ngay bây giờ, có rất nhiều tiêu cực trên thế giới.

L: Nhiều trầm cảm.

D: Có phải việc này cũng hướng tới ý tưởng tạo ra Trái Đất Mới?

L: Vâng, vâng, đó là một phần của nó.

D: Bằng cách thay đổi suy nghĩ. (Vâng) Sau đó, những suy nghĩ tiêu cực ở lại với Trái Đất cũ. (Phải) Khi chúng ta bắt đầu hôm nay, tôi nghĩ chúng ta sẽ đến tiền kiếp. Chúng ta đã không làm điều đó.

L: Chúng đã rơi ra khỏi hiện tại. Đối với Laura, quan trọng là phải đưa ra những điều mà cô biết trước kia vào cõi giới này để giúp mọi người giải phóng các thứ từ quá khứ và tiến lên phía trước.

D: Vì vậy, không cần phải lo lắng về việc chúng ta đã ở đâu trong quá khứ.

L: Một số người thực sự cần, và tiền kiếp là rất phù hợp vì nó giúp hiểu và chữa lành. Điều đó rất quan trọng, nhưng phải từ đó mà bước tới suy nghĩ mới.

Ánh sáng là toàn thể. Nó phải trải nghiệm tính cá nhân. Đây rất giống với những gì tôi đã khám phá về thực vật và động vật. Chúng là một bộ phận của một nhóm và hoạt động như vậy, mặc dù chúng cũng là cá thể. Để tiến tới giai đoạn của nhân loại, chúng phải phát triển một cá tính, một nhân cách. Việc này thường được thực hiện bởi việc con người cho chúng thấy tình yêu, và cho chúng một tính cách. Điều này tách chúng khỏi khóm hồn và bắt đầu sự tiến triển của chúng. Chúng phải làm điều này để có thể trải nghiệm trở thành con người. Chúng ta là tất cả các phần của các nhóm. Từ bên trong của cơ thể của chúng ta đều quay về Nguồn.

Chương 18: Tia Lửa Chia Tách

Chúng tôi vừa rời một tiền kiếp hồi quy bình thường ở thời điểm mà nhân cách kia đã chết. Tôi đi chuyển Edith cố gắng tìm một tiền kiếp khác, vì kiếp mà chúng tôi vừa trở lại rất ngắn và có thời gian để khám phá thêm. Đôi khi tiềm thức sẽ mang đến nhiều hơn và một trong đó sẽ có ý nghĩa cho khách hàng. Thay vì đi vào kiếp khác, cô thấy mình là một phần của ánh sáng đẹp. “Tôi đang đi lên. Giống như là ánh sáng và đang ở trong ánh sáng. Nó không phải là ánh sáng trắng. Đó là ánh sáng vàng kim. Nó ở khắp mọi nơi, nhưng tôi nghĩ tôi cũng là một phần của ánh sáng. Tôi nghĩ tôi là... ánh sáng. Tôi không có thân thể vật lý. Đó là một cảm giác tuyệt vời, nhưng đây không phải là những gì tôi mong đợi. Nó không giống như một ánh sáng sự sống. Nó giống như những tia lửa vàng kim nhỏ lấp lánh, nhưng tất cả đều là một và tôi chỉ là một phần của nó.”

D: Bạn có cảm thấy cô đơn, hoặc có những sinh mệnh khác xung quanh không?

E: Nó không phải là một cảm giác của... là một sinh mệnh. Đó là một cảm giác —— nói thế nào đây? Một trong nhiều, nhưng trở thành cùng một thứ. Nó giống như thuộc về, và nó giống như là một phần của nhất thể. Không gì tách biệt, nhưng là tách biệt, nhưng bạn không tách biệt. Ý tôi là, tôi có thể xác định được đốm của tôi, tia lửa của tôi, nhưng bằng cách nào đó đốm của tôi là một phần của tất cả các đốm. Có những đốm khác. Có nhiều đốm. Nhưng không có cảm giác tồn tại một mình, hoặc bị tách biệt. Tôi có thể nói đó là đốm của tôi. Có một cảm giác chỉ là một với tất cả những cái khác, và là một với phần ánh sáng của nó.

D: Bạn có giao tiếp với những đốm khác không?

E: Qua cảm giác. Giống như giao tiếp là cảm giác của nhất thể. Không có cảm giác tách biệt. Và tôi biết điều đó thật kỳ lạ, bởi tôi có thể nhận diện đốm của tôi là khác.

Cô ấy gặp khó khăn lớn khi cố giải thích một khái niệm lạ lùng đối với mình. Có rất nhiều chỗ tạm dừng và do dự mà tôi đã chỉnh sửa. Tôi quyết định chuyển cô ấy tiến đến lúc cô ấy quyết định rời khỏi nơi tuyệt đẹp này. Cô mô tả như nhìn thấy một trục sáng phân tách khỏi ánh sáng lớn. Cô quan sát khi nó chọn một đốm (hoặc tia lửa) và mang nó ra đi. “Nó đang đi xuống, và đó là một phần của linh hồn đang được sinh ra. Đó là một phần của cái đang được đưa vào, cái đang được sinh ra. Có nhiều hơn thế, nhưng đây là một khía cạnh. Nó giống như nhìn vào một tế bào. Một cái gì đó được chia làm hai hoặc ba, và bạn thấy nó đi vào một thứ chu kỳ, một thứ tế bào. Đó là một phần của cái đang được sinh ra và... nó đang tăng trưởng. Tôi không có cảm giác đó phải là một con người. Nó có thể là một con người, nhưng nó cũng có thể là một thứ khác trong tự nhiên. Đây không phải là tất cả những gì xảy ra. Đây là một khía cạnh. Chỉ một đốm thôi. Nhưng nó phải liên quan đến phần linh hồn của nó.”

Rõ ràng tại thời điểm này chúng không được tư vấn, các đốm hoặc tia lửa chỉ được trục sáng chọn lấy, mang đến Trái Đất và ký gửi. Cô ấy đã cố hết sức mô tả quá trình. “Đây giống như đi xuống và trở thành một con người. Bất cứ khi nào nó sắp trở thành một con người. Trên con đường của nó để trở thành một con người. Nhưng có thứ gì đó đã có trước khi nó đi vào và trở thành một phần của nó.”

D: Cái gì đã có sẵn?

E: Giống như tinh thần tham gia vào vật chất. Vật chất ở đó, sau đó tinh thần được đưa vào nó hay gì đó. Đó trông giống như vậy. Giống như nó trở thành tinh thần, nhưng phương tiện ở đó, và sau đó tinh thần được đặt vào.

D: Bạn có cảm thấy tia sáng này đưa bạn xuống không?

E: Vâng. Đó là ánh sáng trắng, nhẹ hơn vàng kim. Nó có một số vàng kim trong đó, nhưng nó là ánh sáng sáng hơn. Và nó chỉ mang lấy đốm, hoặc tôi. Tôi bây giờ không cảm thấy như một đốm, mà giống như năng lượng được đưa vào vật lý. Quá trình này cảm thấy thoải mái. Tôi vẫn cảm thấy là một phần của mọi thứ. Tôi không cảm thấy bị cắt ra. Tôi không cảm thấy chia tách. Tôi ở đó, tôi vẫn có cảm giác là một với phần còn lại của nó. Tôi nghĩ điều đó thật kỳ lạ, bởi vì đó là một tình huống khác.

D: Và rồi ánh sáng đưa bạn xuống và đi xa?

E: Đúng vậy. Nhưng bằng cách nào đó chúng vẫn còn ở đây.

Sau đó, cô nhận ra mình đã được sinh ra trong một cái gì đó như ánh sáng, và thấy bản thân là một loài thực vật. “Tôi là một phần của nó khi nó đang tăng trưởng. Nhưng khi nó mở ra, tôi ở trung tâm. Bây giờ tôi đang nhìn vào nó. Tôi không còn là một phần của nó nữa. Nó bây giờ tiếp tục mà không có tôi. Tôi ở đây. Và tôi không có cảm giác tôi là đốm hay gì cả. Tôi là nhận thức đang quan sát nó. Công việc của tôi là một phần của phần tăng trưởng, nhưng tôi không còn ở đó nữa. Công việc đó đã xong. Bây giờ vào thời điểm này, tôi có một sự lựa chọn công việc mà tôi muốn làm tiếp theo. Tôi có thể chọn. Tôi có thể quay lại và là một đốm khác, một thực thể. Các đốm có thể lựa chọn là một phần của quá trình tăng trưởng đó, hoặc có thể làm những việc khác. Đó là một lựa chọn. Đã đến lúc. Đó chỉ là một sự hiểu biết.” Mọi thứ chuyển động quá chậm, vì vậy tôi chuyển cô ấy tiến tới thời điểm quyết định về chuyện mình muốn làm tiếp theo. Đó cũng lộn xộn, khi cô cố gắng hiểu những gì đang nhìn thấy. Cô thấy một người đàn ông, một người lính, trong một tình huống chiến tranh.

“Tôi đang cố tìm hiểu xem mình có phải là anh ta không, hoặc tôi có cần giúp anh ta không. Không, tôi không có cảm giác mình là người đàn ông đó, nên tôi không biết tại sao tôi lại ở đây. Tôi nghĩ anh ấy có một quyết định. Tôi thấy bản thân mình như một màu đỏ xung quanh anh ta. Có màu vàng. Có màu cam. Tôi là một phần của màu đỏ xung quanh anh ta. Không chỉ có tôi. Còn có những người khác; chúng tôi đang giúp anh ta đưa ra quyết định. Nó giống như một năng lượng của lực lượng mà hiện diện và có thể giúp anh ta. Có màu cam và màu vàng, nhưng tôi là một phần của màu đỏ. Tôi nghĩ đó là một tình huống chiến tranh. Tôi nghĩ anh ấy đang quyết định có nên giết ai đó không. Chúng tôi chỉ là một ảnh hưởng giúp anh ta quyết định xem có cách nào tốt hơn là giết người hay không. Để thử và giúp anh ta tìm ra cách tốt hơn, hoặc một cách khác. Đó là một quyết định. Và tôi thấy bản thân mình như một phần của màu đỏ đang cố ảnh hưởng đến anh ta, hoặc giúp anh ta đưa ra quyết định tốt hơn.”

Dù bị bối rối bởi điều đó, nhưng có vẻ cô ấy là một loại tinh thần hộ mệnh và được gửi đi cho một nhiệm vụ để giúp đỡ ai đó. Tôi quyết định chuyển cô ấy ra khỏi cảnh và cho phép người đàn ông đưa ra quyết định của bản thân. Tôi định hướng Edith trở lại cơ thể mình và gọi ra tiềm thức. Tôi đặc biệt muốn biết thêm về trực sáng vàng kim, bởi vì tôi chưa bao giờ nghe về điều đó trước đây.

D: Cô ấy nói mình là một phần của ánh sáng trắng, ánh sáng vàng kim, là một trong hàng nghìn nghìn đốm nhỏ. Sau đó, một trực ánh sáng vàng kim xuống đến. Đó là cái gì?

E: Nó giống ý định, ý chí thần thánh hơn. Đó là khi một nhu cầu phát sinh. Cách nhu cầu được đáp ứng thông qua ý chí thần thánh.

D: Vậy cô ấy không phải đưa ra quyết định. Tất cả đã được thực hiện cho cô ấy?

E: Vâng. Cô là một phần của ánh sáng trong trực. Cái trực đi vào ánh sáng. Nó ký gửi đốm này vào cái đang tăng trưởng. Đó là một phần của tinh thần được cấy vào vật lý.

D: Có phải cái trực đó khác với Nguồn không?

E: Không, đó chỉ là một khía cạnh của nó. Đó chỉ là một phần của ý chí thần thánh trong hành động. Đó là một nhu cầu được đáp ứng. Đó là một quá trình. Không phải là quá trình, mà là một khía cạnh của quá trình mà làm cho nó xảy ra.

D: Và sau đó bạn được lựa chọn?

E: Làm thế nào giải thích điều đó. Có sự thỏa mãn theo một trong hai cách: khi bạn được kích hoạt hoặc khi bạn được trao cho lựa chọn. Đó là các cõi giới khác nhau.

Đó là một lựa chọn từ ngữ thú vị. “Khi bạn được kích hoạt.” Rõ ràng, trước đó bạn là một phần của Nguồn và khá hài lòng mà tiếp tục ở đó. Sau đó, khi bạn được tháo ra, bạn được kích hoạt để trở thành một thực thể hoạt động tách biệt (đóm, tia lửa, bất cứ gì). Sau đó, một quá trình khác bắt đầu.

D: Lúc đầu, bạn thực sự không có lựa chọn? Và sau đó bạn được lựa chọn? Đúng không? Tôi đang cố để hiểu.

E: Tôi đang cố giải thích. Tôi không có cảm giác về cái này trước cái kia. Ngoại trừ trong trường hợp này, đó là cách nó tiến hành. Có hai trạng thái khác nhau, nhưng có sự thỏa mãn theo bất kỳ cách nào, nơi bạn chọn ở trong trạng thái đó hoặc tồn tại để phục vụ. Chấp nhận phần việc của bạn, hoặc bạn có thể ở trong trạng thái mà bạn chọn phần việc của bạn.

Điểm thú vị nhất mà tôi thấy trong ca hồi quy này là đề cập đến trục sáng vàng kim Tôi đã nhiều lần báo cáo về Nguồn, Mặt Trời trung tâm vĩ đại, ánh sáng trắng tuyệt vời, cái mà tất cả chúng ta đều đến từ đó. Nó nhiều lần được mô tả rằng chúng ta chia tách và trở thành vật lý. Nhưng đây là lần đầu tiên phần này của quá trình được đề cập đến. Rõ ràng, mọi tia lửa nhỏ, linh hồn cá nhân, là khá thỏa mãn khi tiếp tục ở trong trạng thái phúc lạc vĩnh cửu này. Cho đến khi một cái gì đó khác quyết định đã đến lúc một trong số họ tách ra bắt đầu hành trình học hỏi và giác ngộ của mình. Sau đó, trục vàng kim tách ra từ Nhất Thể và hoạt động như một phương pháp phân phối để hộ tống tia lửa đến các vật chứa để nó chiếm ngụ lần đầu tiên. Sau đó, quá trình liên tục bắt đầu.

Chương 19: Khôi Cầu

Những ấn tượng đầu tiên của Jane dường như là một vùng đất huyền ảo, bởi nó thật diệu kỳ. Cô mô tả một khung cảnh thiên nhiên tuyệt đẹp nơi cô nằm trên bãi cỏ trong một đồng cỏ thường ngoạn chim bướm, có tiếng nước chảy trong khu rừng gần đó. Thậm chí còn có một tiểu thiên tiên rắc bụi cổ tích vàng xung quanh.

“Cảnh đang thay đổi. Đây rất lạ. Các thứ tiếp tục xuất hiện trong đó không liên quan. Bây giờ tôi thấy một bộ tộc da sẫm màu ở bên phải tôi, họ đang ngồi xổm xuống. Họ đang xem. Có vẻ như họ đang nhìn tôi. Tôi thấy tất cả họ đều nhìn vào nơi tôi đến từ đó, dù tôi không biết đó là gì. Có vẻ như tôi đang quan sát. (Tạm dừng) Rất lạ. Đối với tôi, tôi trông giống như một khối cầu. Đầu đó giữa hồng và đỏ. Không phải màu hồng nóng, có thể giống như màu đỏ tía — giống như vậy. Điều này rất lạ, tựa như tôi chỉ là một quả cầu trôi nổi ở đó và nhìn vào cảnh này.”

D: Những người này nhìn thấy bạn giống như vậy?

J: Tôi chỉ cảm thấy và nhìn thấy mọi ánh mắt của họ đặt trên tôi. Tôi không biết họ thấy gì. Họ chỉ đang nhìn vào tôi. Bây giờ mọi thứ đang thay đổi quá nhanh. Lúc đầu, tôi cảm thấy tôi đang đi dọc theo một lòng sông khô, và những người ở bên cạnh. Giống như tôi chỉ ở trong khối cầu này, và tôi đang quan sát những gì ở bên ngoài. Chỉ có nó tiếp tục thay đổi. Nó không giữ nguyên quá lâu. Tôi đi qua bộ lạc, và rồi đó là một lòng sông đầy cát khô. Và bây giờ có cây ở hai bên. Với tôi, tôi chỉ đi qua. Thật lạ. Và những cảnh tiếp tục thay đổi nhanh đến mức tôi thậm chí không thể có được một bức tranh về nó. Tôi cảm thấy như tôi đang nhìn ra ngoài và thấy.... Bây giờ tôi thấy những con khỉ ở trên cây. Và tôi ở các tòa nhà nhìn... nó quá nhanh. Tôi không biết bất cứ gì tôi đang làm, chỉ đi qua và quan sát.

D: Vậy bạn cảm thấy cơ thể của bạn là khối cầu? Hay bạn ở trong một quả cầu?

J: Tôi không cảm thấy cơ thể. Tôi chỉ cảm thấy và trông thấy quả cầu.

D: Và bạn có thể đi bất cứ nơi nào bạn muốn đi.

J: Tôi không chắc đó là nơi tôi muốn đi hay đó là nơi tôi được lên chương trình đi. Nhưng khi bạn hỏi tôi, và tôi nghĩ: được, nếu đó là nơi tôi muốn đi, thì tôi muốn ra đại dương. Và tôi đã ở đó. Vì vậy, có lẽ tôi có thể đi đến nơi tôi muốn. Có vẻ tôi đang lướt đi một chút trên mặt đất và di chuyển qua tất cả những cảnh khác nhau này. Bây giờ tôi không cảm thấy mình được lên chương trình. Tôi nghĩ có một số chương trình, và một số kiểm soát, không phải là một người nào hay ai khác.

D: Hãy xem làm quả cầu này, bạn đã đến từ đâu. Nếu bạn được lên chương trình, hãy xem ai đã lên chương trình cho bạn. Và chúng ta có thể làm điều này rất dễ dàng bằng cách đi ngược lại. Làm quả cầu này, bạn đến từ đâu? Bạn bắt đầu từ đâu trên hành trình quan sát này?

J: Tôi cảm thấy như mình đang bị hút ngược lại, di chuyển về phía sau rất nhanh. Tôi thấy một số hành tinh ở đằng xa. Tôi chỉ di chuyển về phía sau. (Tạm dừng) Tôi đang thấy một số loại máy móc. Chúng có màu xám bạc với chất liệu kiểu như kính râm màu tối trong chúng. Và tôi đang di chuyển ngược qua chúng. Chúng ở bên cạnh tôi và tôi đang di chuyển về phía sau.

D: Máy móc này ở đâu?

J: Trên bầu trời. Đó là ánh sáng, và bây giờ tôi đang đi qua bóng tối. Tôi cảm thấy như tôi đã trở lại một ngôi sao. Như thể tôi đập vào bề mặt và sáp nhập. Tôi đang nhìn thấy những ngôi sao xung quanh, có vẻ như tôi đã đi thẳng vào một trong số chúng.

D: Nhưng máy móc ở ngoài không gian?

J: Có một số, và tất cả đều giống nhau. Chúng đang lướt qua hai bên tôi khi tôi lùi lại. Tôi di chuyển qua chúng. Chúng tôi không đi cùng nhau, nhưng tôi đã đi ngang qua chúng.

D: Sau đó, bạn đã đi đến ngôi sao này và sáp nhập vào nó?

J: Vâng, giống như một giọt nước rơi vào ao, nước chỉ bắn lên và hòa nhập cho đến khi cả mặt nước đều bình lặng.

D: Cảm giác như thế nào?

J: Cảm thấy thực sự tốt. Nó làm tôi buồn. Cảm giác rất tuyệt.

D: Bạn cảm giác rằng bạn đang ở một mình, hay có những người khác ở với bạn?

J: Đó đều là một, tất cả đều ở đó. Tôi là một phần của Toàn Thể. Chúng tôi đều giống nhau, và tất cả chúng tôi đều ở đó. Nó chỉ là một hình thể. Nó bạc, gần giống như một quả cầu thủy ngân khi tất cả đều trở lại với nhau. Tất cả đều mềm và bạc. Đó không phải nơi tôi đã được hình thành —— cách tôi được tạo ra, nhưng rất thoải mái và quen thuộc. Chỉ cảm thấy đúng. Nó làm cho trái tim tôi cảm thấy rộn ràng. Tôi vừa sáp nhập với nó, cảm thấy tốt.

D: Đó là điều quan trọng, miễn là cảm thấy thoải mái. Bây giờ chúng ta hãy tiến đến khi bạn rời khỏi nó và bắt đầu cuộc hành trình. Có ai bảo bạn làm điều này không?

J: Không phải ai đó đã nói với tôi. Không ai nói cho ai biết phải làm gì. Chỉ là tất cả chúng ta đều biết. Tất cả các phần của chúng ta sống ở đó, chúng ta chỉ biết chúng ta phải làm gì. Và chúng ta chỉ làm điều đó.

D: Vậy không ai bảo bạn làm điều đó. Bạn chỉ biết bạn phải làm điều đó.

J: Vâng. Nó không phải là một câu hỏi. Nó không phải là một cuộc thảo luận. Nó chỉ là khi chúng ta biết đã đúng thời điểm, và chúng ta đi.

D: Bạn phải làm gì?

J: Tôi đang quan sát. Khi tiến về phía trước, tôi đã lấy lại hình dạng của mình từ Toàn Thể. Cảm thấy như tôi đã bắn ra từ Toàn Thể, và bay rất nhanh trở lại con đường mà tôi vừa mới đến.

D: Bạn đã lấy hình thể gì khi tách ra?

J: Đó là một quả cầu bạc. Đó là một vòng tròn xuất phát từ Toàn Thể, nhưng sau đó Toàn Thể hợp nhất tất cả lại với nhau cho đến khi nó mịn trở lại. Và sau đó cùng một thứ khi tôi trở lại.

D: Vậy tất cả các bạn cảm thấy đây là những gì bạn phải làm, rời và đi một mình?

J: Vâng, đó là điều chúng tôi làm. Chúng tôi làm hành trình, chúng tôi quan sát, chúng tôi trở lại. Cảm thấy như khi tôi trở lại với Toàn Thể, thông tin chỉ được hấp thụ.

D: Bạn có biết chuyện gì xảy ra với thông tin sau đó không?

J: Chúng tôi đang quan sát và chủ yếu là tôi nhận Trái Đất. Nhưng có những hành tinh khác cũng đang được quan sát, chúng tôi đang theo dõi và trợ giúp họ.

Dường như linh hồn hay tinh thần đang làm công việc của họ dưới hình thể này như một người quan sát. Họ thu thập thông tin rồi chuyển về. Họ dường như cũng giúp đỡ bằng nhiều cách khác nhau trong hình thể tinh thần của họ, mặc dù sẽ có những hạn chế rõ ràng, nhưng ở đâu đó dọc theo, nó đã được quyết định rằng họ có thể có ảnh hưởng nhiều hơn nếu họ sống trong một cơ thể vật lý và tiếp xúc trực tiếp với con người. Cách nào là tốt hoặc hiệu quả hơn thì vẫn là một vấn đề tranh cãi. Đây cũng giải thích về số lượng ngày càng gia tăng những người lần đầu tiên ở đây trên Trái Đất mà tôi tìm thấy. Đây là lý do Trái Đất rất hỗn loạn và xa lạ với họ. Có lẽ người ta nghĩ sẽ có hiệu quả hơn nếu họ tươi mới và không bị vướng bận bởi tiền kiếp và nghiệp. Họ cũng sẽ không sụp đổ do việc sống giữa những tiêu cực của Trái Đất qua nhiều kiếp sống. Do đó, một lời giải thích cho nhiều tinh thần tươi mới đến vào lúc này.

D: Sau đó khi lấy về và hấp thụ, Toàn Thể làm gì với thông tin?

J: Tôi nhận được sự hiểu biết rằng chúng tôi xem và giúp những nơi mình có thể. Nó theo dõi, quan sát, nhìn thấy những gì đang xảy ra, mang về thông tin về những gì đang xảy ra. Chỉ cần đi du hành xung quanh và phát ra một năng lượng để tận lực giúp bây giờ. Có một số loại năng lượng được phát ra trong quá trình du hành. Tôi thấy nó không chính xác là giống, nhưng tương tự như bụi tiên đang lan rộng. Tôi thấy một loại năng lượng gần như đang được rắc. Có rất nhiều khối cầu làm việc này. Có rất nhiều, nhiều người khác nhau rời khỏi Toàn Thể và tới. Tôi

thấy một năng lượng đang được rải lên Trái Đất mà có sẵn để sử dụng, một số được sử dụng, một số thì không. Một số người đang sử dụng năng lượng để giúp đỡ, một số thì không. Một số là đi vào tiêu cực quá sâu, nên không nhận thức được ánh sáng mà họ không biết rằng nó đang ở đó. Nhưng năng lượng đang được rắc lên. Đó là những gì tôi làm.

D: Bạn đã bao giờ muốn tiến vào một cơ thể vật lý chưa?

J: Tôi đã làm điều đó. Khi là người quan sát, chúng tôi chỉ biết công việc của mình là gì. Đó là những gì chúng tôi làm và chúng tôi không thắc mắc về nó. Chúng tôi chỉ biết đó là mục đích của mình, và chúng tôi làm điều đó, sau đó chúng tôi trở lại, và đó là nó.

D: Vậy thỉnh thoảng bạn đi vào cơ thể vật lý?

J: Năng lượng trong khối cầu đã ở trong cơ thể vật lý trước đây. Mặc dù nó không cảm thấy đồng thời. Khi cảm thấy hình dạng của quả cầu, tôi cảm thấy đó là một biểu hiện khác, và một trải nghiệm khác với vật lý. Khi đi du hành theo cách đó, tôi làm công việc của mình và quay trở lại với Toàn Thể. Nhưng một phần năng lượng trong khối cầu ở những thời điểm khác là trong thể vật lý.

D: Chỉ một phần của năng lượng?

J: Vâng, cảm giác như vậy.

D: Đây có phải thứ mà con người gọi là “linh hồn” không? Hay là một tinh thần? Hoặc có sự khác biệt giữa cái đó và khối cầu không?

J: Khối cầu chỉ là một hình thể khác mà linh hồn đã lấy.

D: Vậy nó có thể để lại một phần năng lượng của nó trong cơ thể con người?

J: Vâng. Tôi cảm thấy năng lượng trong khối cầu là một biểu hiện mà bản chất linh hồn có thể mang lấy, và cơ thể con người là một biểu hiện khác.

D: Tại sao nó quyết định tiến vào cơ thể con người? Tại sao nó thôi làm một người quan sát?

J: Chỉ là một biểu hiện khác, trải nghiệm khác, một phần khác của Toàn Thể mà muốn trải nghiệm.

D: Có đúng không khi nói khối cầu (hay linh hồn) tiếp tục sự tồn tại của nó, và chỉ là một mảnh của năng lượng tiến vào cơ thể con người?

J: Có vẻ như đó là một trải nghiệm khác. Rằng nó có một số trải nghiệm làm khối cầu, sau đó năng lượng có thể chọn đi vào cơ thể con người. Có nhiều biểu hiện —— đó không phải là hai biểu hiện duy nhất. Nhưng 100% năng lượng đầy đủ không bao giờ ở trong một biểu hiện, vì vậy nó được phân chia vào trong nhiều thứ, trong nhiều thứ khác nhau —— tôi tiếp tục nhận được từ “biểu hiện, trải nghiệm”. Nó được phân chia vào trong nhiều biểu hiện khác nhau.

D: Lí do nào 100% sẽ không tiến vào một trải nghiệm, một biểu hiện?

J: Tôi hiểu rằng có nhiều hơn một lý do. Một trong đó là, ví dụ, nếu 100% tiến vào cơ thể con người, sẽ là quá nhiều năng lượng để sống trong cơ thể con người. Chỉ một phần trăm của nó đến.

D: Nó quá mạnh?

J: Vâng. Và một lý do khác chỉ là trải nghiệm càng nhiều thứ càng tốt cùng một lúc. Không cần phải là 100% ở bất cứ nơi nào.

D: Để trải nghiệm càng nhiều càng tốt, để lấy về càng nhiều thông tin càng tốt.

J: Trong bất kỳ vai trò nào nó quyết định, bất cứ biểu hiện nào nó quyết định đưa vào các thời điểm. Tôi đang thấy Toàn Thể, Nguồn, và sau đó các tia lửa khác nhau xuất hiện như những linh hồn cá nhân. Rồi sau đó những linh hồn đấy cũng tách ra thành những biểu hiện khác nhau theo những gì được chọn. Và tôi thấy tất cả chúng đến từ Toàn Thể, ánh sáng khổng lồ. Giống như chúng là những đường sáng nhỏ vòng quanh vòng quanh và vòng ra khỏi Toàn Thể. Chúng đang đi vòng vòng và quay trở lại, rồi lại tách ra. Và tất cả đều xảy ra cùng một lúc. Nhưng tất cả chúng đều bắt đầu từ cùng một nơi và tách ra, và trở về. Đó là tất cả.

D: Tôi đang cố hiểu điều này. Khi đang trải nghiệm, bạn là trải nghiệm cả tích cực lẫn tiêu cực phải không? (Vâng) Có lý do nào không?

J: Tôi nhận ra rằng đó chỉ là kiến thức cùng thông tin, và trí tuệ để biết sự khác biệt, bởi vì chúng ta tách khỏi Ánh Sáng, từ Tích Cực. Muốn trải nghiệm thứ gì đó khác biệt, và bây giờ chúng ta có. Và bây giờ tất cả chúng ta đều cố gắng quay lại với Toàn Thể và Ánh Sáng. Để tạo lại một vòng tròn đầy đủ.

D: Điều gì xảy ra khi bạn thực hiện một vòng tròn đầy đủ và cuối cùng trở về?

J: Sau đó, chúng ta nhảy ra một lần nữa.

D: Bạn muốn bắt đầu lại toàn bộ?

J: Trong bất cứ cách nào chúng ta chọn. Nó không phải lúc nào cũng giống nhau. Và tôi vẫn chỉ là thấy mọi thứ. Nó giống như những tia sáng nhỏ đi ra và tạo thành một vòng tròn tựa như đang đi vòng quanh một quả địa cầu, không có gì ở trung tâm mà tôi đang thấy. Nhưng nó tạo nên hình dạng quả địa cầu và tất cả chúng đều tách riêng ra rồi đi theo mọi hướng khác nhau quanh đi quanh lại, sau đó trở lại một lần nữa. Nhưng tôi không thấy kết thúc khi mọi dòng chảy sự sống, mọi biểu hiện đều trở lại vào trong Toàn Thể. Tôi vẫn chỉ nhìn thấy vòng tròn, vòng tròn, vòng tròn. Tôi không thấy điều gì xảy ra nếu và khi mọi tia lửa cá nhân quyết định ở lại nhà.

D: Vâng, sẽ thế nào nếu họ đột nhiên nói, “Tôi không muốn đi ra ngoài nữa”?

J: Có đủ mong muốn đi ra ngoài mà giữ cho chu kỳ tiếp diễn. Tôi không thấy chỗ họ đều quay lại đây và không rời đi thêm nữa. Tôi không thấy phần đó. Tôi chỉ thấy vòng tròn với tất cả ánh sáng này vòng quanh và vòng quanh. Và trở lại thông qua Nguồn, sau đó tách ra một lần nữa. Không phải đều cùng là những người đó, không phải đều cùng một lúc, và không phải ngay lập tức, nhưng nó là một vòng tròn. Cuối cùng, mỗi tia lửa lại rời đi một lần nữa tiến vào bất kỳ biểu hiện nào nó chọn, hoặc những biểu hiện. Có thể có nhiều hơn một sự lựa chọn trong khoảng thời gian đó.

D: Bạn cảm thấy thế nào về điều đó? Đây có phải chuyện bạn thích làm không?

J: Nó gần như cảm thấy buồn cười. Có vẻ như chúng ta cứ đi vòng quanh và vòng quanh, nhưng đó không sao cả. Và khi chúng ta quay lại Nguồn, chúng ta muốn đi hoặc chúng ta đi một lần nữa. Nhưng không phải lúc nào cũng là nhân loại, nên không phải lúc nào chúng ta cũng có trải nghiệm làm nhân loại. Có những biểu hiện khác, vì vậy nó không phải lúc nào cũng cảm thấy giống nhau. Nhưng nó gần như làm tôi cười vì chúng ta cứ tiếp tục đi và đi.

D: Những biểu hiện khác không phải nhân loại sẽ là gì?

J: Tôi đang nhìn thấy sự sống trên các hành tinh khác, những chiều kích khác, và các kỳ nghỉ ngơi. Những lựa chọn khác nhau.

D: Chỉ học, quan sát, là chủ yếu?

J: Đôi khi chỉ để thư giãn. Đôi khi chỉ để có một thời gian để được hợp nhập hơn, yên tĩnh hơn. Đó là một biểu hiện khác trong vật lý. Nó cảm thấy rất tích cực, và rất nhiều sự lựa chọn khác nhau. Nhưng có những nơi khác để đi mà thanh bình hơn, và thư giãn hơn. Và chúng ta chọn đến đó chỉ để có trải nghiệm.

D: Ngay cả khi bạn cảm thấy mệt mỏi sau một thời gian làm cùng một thứ lặp đi lặp lại? (Vâng)
Những nơi như chỗ bạn vừa đến nghỉ ngơi là gì?

J: Tôi thấy một cái bây giờ chỉ là màu xanh lam, và nó cảm thấy yên bình và an tĩnh. Còn cảm thấy chậm rãi. Hình ảnh tôi muốn giải thích giống như trôi nổi trong nước mà không phải làm gì cả, gần giống như đang ở trong bụng mẹ. Nổi và chỉ cảm thấy an bình.

D: Có ai bảo bạn hãy đi ra ngoài một lần nữa không?

J: Tôi không nhận được về bất kỳ ai đang nói cho tôi biết phải làm gì. Tôi không thấy bất kỳ sự khác biệt nào về thẩm quyền hay bất cứ thứ gì như vậy. Nó chỉ cảm thấy như một nơi để thư giãn. Và khi thời điểm đến, bạn biết điều đó và bạn chuyển sang bước tiếp theo.

D: Trong lúc đó, bạn đang tích lũy thông tin từ nhiều kiếp, nhiều trải nghiệm, nhiều biểu hiện?

J: Và chỉ thư giãn, đặc biệt là từ thế giới vật lý 3D. Nó quá cuồng loạn về mặt thể chất, tâm lý, tình cảm. Đó là một chuyến đi tàu lượn siêu tốc cực nhanh. Tôi thấy khi chúng ta rời khỏi vật lý, nó giống như các cạnh của trường năng lượng chúng ta bị sờn và không đồng đều. Vì vậy, chúng ta có thể đến nơi tôi đang thấy này để thư giãn và hợp nhập. Nó giống như chúng ta đang kéo năng lượng của mình vào trung tâm một lần nữa.

D: Hồi phục. (Vâng) Cho nên, trải nghiệm vật lý, cuộc sống làm một con người, không phải một công việc dễ dàng.

J: Vâng. Không phải là một công việc dễ dàng, nhưng nó chỉ là một lựa chọn và một biểu hiện. Đó chỉ là một trải nghiệm mà chúng ta đã tự dàn dựng. Và chuyện này sẽ khiến nó dễ dàng hơn nhiều đối với những người tìm ra điều đó.

D: Nhưng bạn biết con người là như thế nào, đưa nó từ bức tranh rộng lớn hơn xuống đến phạm vi trần. Chúng ta bị cuốn vào cảm xúc, phải không?

J: Vâng.

Sau đó tôi nghĩ đã đến lúc gọi tiềm thức ra để nhận được đáp án cho câu hỏi của Jane. Mặc dù, theo cách trả lời này, tôi có thể đã nói chuyện với phần mà có mọi câu trả lời đó. Nhưng nó bảo tôi có thể gọi vào tiềm thức nếu tôi muốn. “Tại sao bạn lại chọn trải nghiệm này để Jane nhìn thấy hôm nay?”

J: Cô ấy tò mò về việc có những cuộc sống trong các hình thức khác, vì vậy chúng tôi muốn cô ấy thấy điều đó. Và cũng biết rằng mục đích của cô ấy trước đây là giúp đỡ.

D: Bạn đã cố cho cô ấy thấy tất cả bắt đầu như thế nào, cô ấy đến từ đâu?

J: Nó lớn hơn rất nhiều so với nơi cô ấy ở bây giờ, lớn hơn rất nhiều. Đôi khi rất khó khăn vì bị cuốn vào ngày-quá-ngày và mất đi tầm nhìn của bức tranh lớn. Cô ấy bước vào thế giới này và chọn cuộc sống này để có thể trải nghiệm đầy đủ mọi cách khác nhau mà con người có thể cảm nhận được. Và sử dụng điều đó để giúp những người khác — những người có thể bị lạc mất cùng vật lộn, và cần phải có ai đó để kết nối.

Đau khổ của động vật ảnh hưởng sâu sắc đến Jane. Cô muốn có một lời giải thích cho phản ứng của mình về điều đó.

J: Vâng, cô ấy vẫn vật lộn với phản ứng của con người, và đây là một trong những điều khó khăn nhất đối với cô ấy. Cô ấy hiểu được sự lựa chọn của con người, dù bề mặt nó nhìn có vẻ xấu hay tiêu cực thì cũng không quan trọng. Nhưng hiểu biết về động vật — điều đó khó khăn hơn cho cô ấy. Tuy nhiên, cô ấy nên biết rằng chúng cũng có sự lựa chọn, cũng đã tình nguyện đến, sống và chết. Bất cứ điều gì đã và sẽ xảy ra với chúng, chúng cũng đã đưa ra lựa chọn đó. Chúng không phải là không có sự lựa chọn.

Đây cũng tương tự như Người-Lần-Đầu Nhật Bản (Chương 15), trong đó cô ấy thấy bản thân trôi nổi qua các cảnh khác nhau mà mình đang quan sát.

Chương 20: Ngôi Đèn Tri Thức

Sandra là một bác sĩ liệu pháp tự nhiên từ California thực hành thành công. Cô đã nghiên cứu y học trước khi quyết định đưa nó vào sử dụng như một liệu pháp tự nhiên. Cô cũng giỏi thực hành châm cứu và Trung y.

Khi rời khỏi đám mây, cô thấy mình ở chân núi. “Tôi không biết có phải mình đang đi cả con đường hay không, hoặc có phải tôi... Tôi muốn nói “dịch chuyển tức thời” theo cách nào đó. Không thực sự cảm thấy mệt mỗi khi đi bộ, nhưng tôi đã đi một quãng đường dài. Tôi đang ở một ngôi đền tri thức. Trên thực tế, nơi này được xây trên núi. Nó không phải rất lớn, nhưng rộng rãi, có cột màu đỏ và khắc vàng trên tòa nhà. Tôi thấy có cánh cửa đôi khắc vàng khổng lồ. Nơi này trước kia tôi đã thấy khi thiền, nhưng bây giờ nó sống động hơn. Có nhiều màu sắc ở bên ngoài; chủ yếu là vàng và lam sậm. Tôi đã đi vào trong một lần. Đó là một ngôi đền tri thức.”

D: Trước khi bắt đầu cuộc hành trình này, bạn có biết mình đi đâu không?

S: Tôi biết tôi sẽ đi đâu đó. Tôi không biết mình có biết đây là đích đến hay không. Đây là nơi tôi có kiến thức. Tôi nghĩ nó gọi tôi đến đây. Đây cách xa nơi tôi sống.

D: Có bất thường không khi bạn đi mà không biết mình đang đi đâu?

S: Thật không bình thường đối với nền văn minh của chúng tôi, đối với những người sống chung quanh tôi. Mọi người biết, hoặc đã nghe, rằng bạn được kêu gọi để làm gì đó cho vận mệnh của mình, và bạn phải theo tiếng gọi của bạn. Và đây là tiếng gọi của tôi, vì vậy tôi đến đây. Tôi nghĩ gia đình tôi biết tôi cần phải đi, vì vậy tôi đã đi. Việc này không phải hiếm xảy ra.

D: Tôi tự hỏi bạn có một gia đình không. Ý bạn là gì khi nói về nền văn minh của bạn?

S: Tôi tin đây là Lemuria. Nó giống như năng lượng của Lemuria, vâng.

D: Nơi bạn sống, đó là một thành thị?

S: Chúng tôi có những cộng đồng; chúng không thực sự là thành thị. Tôi đến từ một nơi mà chúng tôi sống trên vùng đồng bằng trong những nhóm nhỏ của các gia đình. Tôi là một tiểu phu —— người đồn cây. Không phải theo cách chúng ta làm điều đó bây giờ, chúng tôi chọn lựa cây cối. Chúng tôi chọn cây thích hợp cần được đồn xuống để giúp rừng phát triển. Sau đó chúng tôi dùng cây để xây dựng công trình và những thứ tương tự.

D: Bạn có nghĩ nhận được tiếng gọi để ra đi là chuyện bất thường không?

S: Vâng, bởi vì nếu không thì bạn có cuộc sống bình thường hơn. Ngày nào đó khi tôi ra khỏi rừng, thì tôi biết rằng tôi cần phải rời đi, rằng tôi phải đi đâu đó, nhưng tôi không biết ở đâu. Tôi đã được hỗ trợ, được khuyến khích đi, và đây là nơi tôi đã kết thúc hành trình. Tôi không biết phải mất bao lâu để đến đây. Và tôi không hoàn toàn chắc chắn làm thế nào mình đến được đây —— gần như là tôi tự nhiên thấy mình ở đây. Giống như tôi đang làm việc trong rừng và sau đó, như các chương, tôi đột nhiên tỉnh dậy trong các chương của chuyến đi. Tôi sẽ thức dậy vào giữa chuyến đi mà không biết mình đã đến đó như thế nào. Và sau đó tôi có các chương mà sẽ đến một nơi khác, rồi đây là điểm kết thúc. Tôi không thực sự cảm thấy như tôi đã đi đến đó. Tôi không cảm thấy mệt mỏi hay phong trần hay bất cứ thứ gì như thế.

D: Bạn sẽ làm gì bây giờ khi bạn đã ở đây?

S: Tôi sẽ vào bên trong, tôi có một người thầy ở đó. Có những cánh cửa vàng lớn, và một sàn đá cẩm thạch màu đen. Các tinh thể lớn ở trung tâm; thực sự, thực sự lớn, cao mười hoặc mười hai feet —— tinh thể thực sự lớn. Ở đầu cuối có một bàn lễ. Vâng, nó không thực sự là một bàn lễ, đó là một cổng, những viên tinh thể này nằm thành một vòng tròn, ở trung tâm vòng có một cổng khác mà các master cổ đại có thể đi qua. Và ở trung tâm, kiến thức xuất phát từ cái tôi nghĩ là bàn lễ. Ở đầu cuối của tòa nhà là nơi mọi người có thể đến và đi. Đó là một cổng vật lý, một cánh cửa nơi bạn có thể đi đến những nơi khác nhau.

D: Vậy cái còn lại không phải một cánh cửa vật lý?

S: Cái ở trung tâm là vật lý. Bạn kích hoạt các tinh thể bằng âm điệu. Bạn lên âm điệu chạm đến các tinh thể rồi chúng thức tỉnh. Chúng kích hoạt, và các tinh thể phát ra ánh sáng này. Bạn chỉ cần chạm vào một tinh thể rồi các tinh thể đánh thức lẫn nhau. Giống như các hướng khác nhau, mỗi cái kích hoạt một hướng.

D: (Từ chuyển động của cô ấy) Ý bạn là vút nhanh, thay vì đi theo thứ tự?

S: Vâng, đúng vậy, khi năng lượng tăng trưởng, trung tâm trở thành một xoáy. Và bạn có thể đứng trong xoáy.

D: Bạn có đứng ở giữa khi bạn phát ra âm điệu không?

S: Không, đứng một bên. Chúng là mọi loại tinh thể khác nhau. Chúng không phải là cùng một loại tinh thể. Có màu đen, màu trong và đa sắc khác nhau. Chúng cao như tinh thể phát điện, và mỗi mặt đều có cách sử dụng khác nhau. Bạn chọn tinh thể, bạn có thể chạm vào các mặt khác nhau và kích hoạt nó. Suy nghĩ hoặc ý định của bạn về những gì bạn muốn biết sẽ kích hoạt các tinh thể khác theo thứ tự với âm điệu mà bạn đưa ra. Nó gây ra rung động.

D: Đó có phải một âm điệu xác định không?

S: Vâng, đó là một âm điệu, thực tế bạn thậm chí không phải tạo ra âm thanh. Bạn có thể nghĩ âm điệu. Bạn có thể tưởng tượng những âm điệu trong đầu và nó có thể chạm đến tinh thể theo một cách nào đó.

D: Tôi nghĩ bạn phải tạo ra một âm thanh vật lý, rồi nó sẽ thiết lập rung động.

S: Bạn cũng có thể làm vậy. Nhưng bạn cũng có thể học cách làm điều đó trong đầu. Các âm điệu cụ thể cho những thứ cụ thể. Nên các âm điệu khác nhau, tùy thuộc vào những gì bạn cần.

D: Vậy bất cứ điều gì bạn muốn thực hiện, sẽ là một âm điệu khác nhau?

S: Vâng! Hoặc kết hợp các âm điệu.

D: Đây có phải điều bạn đã biết trước khi đến đó không?

S: Tôi không biết làm sao tôi biết điều này. Có vẻ tôi vẫn luôn biết cách sử dụng chúng. Sau đó, bạn đứng ở trung tâm xoáy để nhận thông tin. Các tinh thể thiết lập một cộng hưởng cho phép các kiến thức được tải xuống, nhận được.

D: Có kiến thức cụ thể mà bạn yêu cầu không?

S: Vâng. Hoặc kiến thức cần được trao ra.

D: Làm thế nào nó tiến vào cơ thể bạn nếu bạn đang đứng ở trung tâm?

S: Thực ra, tôi nghĩ cơ thể biến mất. Và rồi, khi nó xuất hiện trở lại, sự hiểu biết đã ở đó.

D: Thân thể đã đi đâu?

S: Nó trở thành một với Vũ Trụ.

D: Nhưng nó quay lại, bởi vì nó là vật lý....

S: Đúng vậy. Nó quay lại. Và rồi kiến thức được hợp nhập vào các tế bào của cơ thể.

D: Có những người khác xung quanh không?

S: Không phải bây giờ, tôi nghĩ không nhiều người đến đây cho lắm.

D: Tôi đã nghĩ phải có ai đó chỉ bạn cách sử dụng những thứ này.

S: Không, tôi đã biết cách sử dụng chúng. Tôi nghĩ đi qua từ xoáy khác, cánh cửa, là một người hướng dẫn, một con người vật lý có vẻ là người coi sóc nơi này, người tôi có thể tham khảo ý kiến. Hoặc tôi có thể rời khỏi đây qua cánh cửa này đến những nơi khác, và tham khảo ý kiến những người khác, những người hướng dẫn hoặc các vị thầy cao hơn khác. Trên thực tế, có nhiều hơn một người coi sóc. Tôi nghĩ ông ấy duy trì các tinh thể và bảo vệ ngôi đền. Tôi nghĩ Người Coi Sóc cũng là —— đó không thực sự là một master. Đó là một người có thể cho tôi hướng dẫn về những gì phù hợp để mang đến cho người dân của tôi. Tôi được gọi đến đây để có được kiến thức sẽ giúp người dân của tôi tăng trưởng và phát triển. Tôi thỉnh thoảng phải đến đây và có kiến thức, sau đó mang nó đến các nơi để nó có thể được phổ biến. Tôi phải đi xung quanh và bằng cách nào đó chia sẻ kiến thức này. Tôi có một cuộc sống du mục, đi từ nơi này sang nơi khác, tôi có thể sử dụng những tinh thể nhỏ hơn để đem kiến thức theo bên mình, để giúp tôi mang nó vào thế giới. Đôi khi, đó là kiến thức thực tế mà tôi giao tiếp bằng lời nói hoặc chứng minh cho ai đó, nhưng cũng có một sự cộng hưởng năng lượng cao hơn, để tôi có thể giúp mọi người phát triển.

D: Các tinh thể được sử dụng trong văn hóa của bạn, nền văn minh của bạn?

S: Những tinh thể không được người thường sử dụng quá nhiều. Chúng được sử dụng bởi các vị thầy và người chữa bệnh. Nhân Chúng và Người Mơ. Bạn có thể di chuyển và gửi thông tin qua tinh thể. Bạn có thể sử dụng tinh thể để ghi lại thông tin.

D: Bạn gọi một số tinh thể là “Nhân Chúng”. Ý bạn là gì?

S: Chúng chỉ đặt đó. Bạn đặt các tinh thể ở một nơi để ghi lại diễn biến. Chúng hấp thụ.

D: Còn Người Mơ? Đó có phải một loại tinh thể khác không?

S: Không, các tinh thể hỗ trợ những Người Mơ. Một Người Mơ là một sinh mệnh rất tiên bộ. Họ hầu như không còn là nhân loại nữa, vì rung động của họ cao tới mức họ có thể xuất hiện và biến mất. Họ là những người sáng tạo rất mạnh mẽ về thực tại của họ..

D: Cần rất nhiều sự đào tạo để đạt được ngưỡng đó?

S: Nhiều năm, nhiều thập kỷ đào tạo. Người Mơ sống rất rất lâu. Cũng như nhiều người, nhưng Người Mơ sống rất lâu, vì có thể phải mất hàng thập kỷ để tìm hiểu những gì họ đang học. Sau đó khi họ lớn tuổi hơn, họ bắt đầu công việc của mình, đó là để giúp người ta mơ định mệnh của mình và tưởng tượng những khả năng mới, và sáng tạo cho chính mình. Người Mơ có thể dịch chuyển mọi nơi. Đó là điều đầu tiên họ phải học để làm. Đó là cách bạn trở thành một Người Mơ.

D: Đó có phải một trong những thứ bạn sẽ phải học không?

S: Không, lần này tôi sẽ không phải là Người Mơ.

D: Học cách dịch chuyển tức thời có khó không?

S: Không khó lắm. Nó tập trung vào cách điều chỉnh cộng hưởng của bạn, để bạn có thể hòa tan trường năng lượng của bạn. Sau đó bước vào một nơi khác bằng ý nghĩ, và bạn đang ở đó!

D: Vậy đây là mang cơ thể vật lý và di chuyển nó?

S: Vâng. Cảm thấy dễ dàng hơn bạn nghĩ.

D: Nghe có vẻ như sẽ rất khó.

S: Bây giờ thì rất khó cho mọi người.

D: Vậy họ biết cách tập trung và họ có thể phân giải cơ thể, nếu đó là thuật ngữ đúng.

S: Vâng, đó căn bản là những gì họ làm.

D: Và sau đó họ ráp lại ở một nơi khác?

S: Vâng. Các nguyên tử có trí nhớ để chúng có thể quay trở lại, ráp lại theo đúng thứ tự.

D: Họ có phải tập trung vào nơi họ muốn đi không?

S: Họ chỉ phải suy nghĩ và có ý định.

D: Và sau đó họ học về mơ, giúp người đó mơ? (Vâng) Bạn có biết làm thế nào họ giúp những người kia biết vận mệnh của mình không?

S: Tôi từng biết. Tôi không biết ngay bây giờ —— Tôi có thể hỏi.

D: Có người ở đó mà bạn có thể hỏi?

S: Tôi có thể hỏi Người Giám Hộ. (ngừng lâu) Được một Người Mơ ghé thăm là rất đặc biệt. Và họ đến để giúp đỡ nếu bạn bị lạc lối, hoặc nếu bạn thức tỉnh về người mà bạn vốn nên là. Họ đến để giúp bạn, và bạn yêu cầu họ cho một giấc mơ. Và một số người, nếu họ không có giấc mơ, hoặc nếu họ bị lạc, Người Mơ sẽ giúp họ mơ một tương lai để họ có thể tìm thấy giấc mơ.

D: Ý bạn là một giấc mơ như bạn có vào ban đêm khi đi ngủ, hay một ước mơ mà giống như một mục tiêu?

S: Thực tế cùng một thứ. Những giấc mơ ban đêm nằm ngoài thời gian và không gian, và những giấc mơ này có thể được tạo ra thành mục tiêu của bạn. Cho nên giấc mơ chỉ là vấn đề bước ra khỏi thời gian và không gian. Tạo ra thứ gì đó bạn muốn và đưa nó trở lại —— có lẽ là một thời gian khác và một không gian khác —— nhưng cái gì đó sẽ đi vào tương lai của bạn.

D: Đầu tiên, bạn phải có giấc mơ trước khi bạn có thể tạo ra bất cứ điều gì. Đó có phải là ý bạn không?

S: Bạn phải cởi mở với giấc mơ. Nếu bạn không thể tự mình mơ, Người Mơ có thể giúp bạn.

D: Người đó có nhận thức về Người Mơ không?

S: Mọi người đều biết về Người Mơ, và đó là một đặc quyền tuyệt vời cho một người nào đó được Người Mơ viếng thăm.

D: Đó là một con người vật lý xuất hiện với họ? (Vâng) Vậy họ sẽ thấy được người ấy.

S: Vâng. Người Mơ có thể xuất hiện bất cứ lúc nào. Thông thường tại thời điểm lựa chọn ngã rẽ của một người. Nhưng không phải tất cả mọi người ở ngã rẽ đều sẽ được một Người Mơ đến thăm. Nó phụ thuộc vào vận mệnh của bạn trong cuộc đời đó.

D: Bạn có phải yêu cầu Người Mơ đến không?

S: Thỉnh thoảng bạn có thể yêu cầu. Nhưng, hầu hết thời gian, Người Mơ tự đến. Người Mơ giúp tạo ra giấc mơ cho đối tượng. Đối tượng chịu trách nhiệm tạo ra và biểu hiện nó. Nhưng giấc mơ phải ở đó trước tiên; trí tưởng tượng của một cái gì đó ở đó. Tôi nghĩ Người Mơ tạo ra nó và sau đó đối tượng cho phép nó được biểu hiện trong cuộc sống của họ.

D: Tôi tự hỏi làm thế nào nó vào được tâm trí của họ.

S: Người Mơ có khả năng mơ, có một giấc mơ cho đối tượng, và bằng cách nào đó nó trở thành một phần tương lai của đối tượng.

D: Vậy khi Người Mơ xuất hiện với đối tượng, họ phải ngủ?

S: Không, đối tượng không ngủ. Người Mơ ngủ. Và Người Mơ tạo ra nó trong giấc ngủ của họ. Đối tượng chỉ là cho phép. Bạn phải sẵn sàng cho một — tôi nghĩ tôi ở đây để mang đến kiến thức. Tôi không phải Người Mơ. Tôi không được gọi là Người Mơ ở đây. Tôi mang kiến thức

dưới dạng ánh sáng. Tôi chỉ thu được kiến thức từ các tinh thể. Và tôi có thể nhận được sự hướng dẫn từ những người khác nhau có thể đến và ghé thăm tôi từ công.

D: Tôi liên tưởng đến một học sinh đang theo học một ngôi trường, và một giáo viên kể cho anh ấy mọi thứ.

S: Ô, không. Không có trường học ở đây. Chỉ tôi.

D: Sau đó bạn hấp thu thông tin này và mang nó trở lại với bạn?

S: Vâng, đến những nơi khác nhau. Không nhất thiết phải trở lại nơi tôi xuất xứ. Đôi khi; nó phụ thuộc vào thông tin, tôi đoán vậy.

D: Vậy bạn sẽ trở lại nơi này hết lần này đến lần khác để có thêm thông tin và kiến thức?

S: Vâng. Tôi nghĩ giờ tôi có thể dễ dàng đến đây. Tôi nghĩ tôi biết cách dịch chuyển tức thời, hoặc có lẽ tôi đang học cách làm điều đó. Nhưng tôi có thể đến đây dễ dàng mà không phải thực hiện quá nhiều chuyển đi.

D: Bạn nhận được loại kiến thức nào mà phải truyền đạt cho mọi người?

S: Hiểu biết về cách họ có thể đạt được vận mệnh của mình. Kiến thức về cách sống cuộc sống của họ dễ dàng hơn. Kiến thức về thiên nhiên trong làm vườn, trồng cây, trong thực vật.

Tôi rút thời gian và di chuyển tiến tới. “Đây là những gì bạn làm với cuộc sống của bạn?”

S: Vâng, tôi là một người trao ánh sáng. Tôi mang ánh sáng đến đây cho mọi người, và ánh sáng dưới hình thức giác ngộ.

D: Mọi người có chấp nhận những điều này không?

S: Họ rất biết ơn. Tôi có một công việc rất đáng làm. Họ yêu mến nó. Đôi khi thật khó khăn nếu ai đó bị định hướng sai, nhưng phần lớn mọi người rất liên hệ với hiểu biết bên trong của họ. Tôi chỉ hy vọng mình giúp họ trở nên liên hệ nhiều hơn.

Tôi chuyển anh ta tiến đến một ngày quan trọng trong cuộc đời. Anh lại ở trong đền thờ. Nhưng bây giờ anh ta rất rất già. “Râu muối tiêu, tóc muối tiêu, tôi sắp đi vào xoáy nơi mọi người đến thăm tôi. Tôi sắp....”

D: Bạn có từng làm điều này trước đây chưa?

S: Tôi không nghĩ vậy. Tôi nghĩ tôi có thể. Xoáy này là nơi các vị thầy đến dạy tôi.

D: Vậy bạn không phải đi vào khu vực đó.

S: Vâng. Tôi luôn nghĩ tôi sẽ làm, nhưng tôi chưa bao giờ làm.

D: Là xoáy ở trung tâm của những tinh thể đó?

S: Không, nó ở bên hông. Nó ở phía bên kia của ngôi đền.

D: Vậy nó khác với chỗ bạn nhận được thông tin. (Đúng) Điều gì xảy ra khi bạn đi vào xoáy?

S: Tôi tan biến. Tôi đang trôi nổi. Rất tuyệt vời. Tôi đang trở về nhà. Tôi sẽ đi đến Nguồn.

D: Vậy là cơ thể đã chết sao?

S: Cơ thể tôi biến mất. Khi tôi bước vào xoáy, nó quay trở lại nơi nó xuất xứ. Nó chỉ phân rã.

D: Vậy đây là cách bạn thoát khỏi cơ thể. (Vâng) Nhưng bạn nói mình sẽ quay trở lại Nguồn?

S: Vâng, và ánh sáng đẹp. Ôi, thật đáng yêu. Đẹp, rất tươi sáng. Ánh sáng hồng, vàng và cam. Nó rất bảo vệ và yên bình.

D: Tại sao bạn muốn trở về nhà?

S: Tôi đến đó để nghỉ ngơi.

D: Bạn sẽ ở đó một lúc?

S: À, một lúc hàm ý là thời gian. Thực sự không có thời gian ở đây, vì vậy tôi tồn tại ở đây và tái nạp. Đó là một cuộc sống tốt đẹp. Thật vui, rất vui, rất bổ ích. Và nó đã làm nhiều điều tốt.

D: Vậy, bạn có thể ở lại nơi này cho đến khi sẵn sàng ra ngoài một lần nữa? Đó có phải ý bạn không?

S: Vâng, đây là nơi tôi nhận nhiệm vụ tiếp theo. Tôi nghỉ ngơi ở đây và quyết định nơi sẽ đi. Tôi thương lượng những gì tôi muốn làm. Không phải tôi, mà toàn bộ bản thân tôi sẽ quyết định những gì tôi cần phải học tiếp theo, và tôi có thể giúp đỡ như thế nào.

D: Ý bạn là gì?

S: Cuộc đời mới rồi của tôi là một phần của toàn bộ bản thân tôi.

D: Chỉ một phần? (Vâng) Nhưng bạn cần toàn phần đưa ra quyết định?

S: Vâng, bởi vì tôi cần những phần khác nhau này. Có những phần khác cần được tư vấn. Toàn bộ tồn tại của tôi có mục tiêu trải nghiệm và tiếp xúc nhiều nhất có thể. Vì vậy, tôi nghỉ ngơi ở đây cho đến khi chúng tôi quyết định làm gì tiếp theo.

D: Có lẽ có nhiều điều bạn cần phải cân nhắc? (Vâng) Bạn có muốn tiếp tục quay trở lại vật lý không?

S: Vâng. Trái Đất là một nơi tuyệt đẹp. Nó rất rất tuyệt vời. Và nó cần sự giúp đỡ. Có rất nhiều khả năng chưa đạt được. Chúng tôi đưa ra quyết định về thời điểm đi xuống.

D: Khi bạn quyết định đi vào cơ thể được gọi là Sandra, kế hoạch là gì?

S: Cô ấy phải làm điều gì đó khác biệt. Oh! Không khác với nền văn minh bây giờ — cô ấy cũng phải mang đến sự hiểu biết. Trong cuộc sống tiếp theo, cô ấy sẽ nâng cao nhận thức và giúp mọi người thấy được tiềm năng đầy đủ của họ nhiều hơn những điều phàm tục mà mọi người lo lắng bây giờ. Họ lo lắng về ngôi nhà của họ, xe của họ, công việc của họ, nhưng có rất nhiều hơn nữa. Có rất nhiều vẻ đẹp trên thế giới. Có rất nhiều vẻ đẹp ở chính họ và ở những chỗ khác. Có những sinh mệnh khác để biết và liên lạc. Có những phần khác của bản thân mà họ có thể hợp nhập. Họ cần phải bắt đầu thấy điều gì là quan trọng.

D: Sandra có thể làm việc với mọi người để thực hiện điều này như thế nào?

S: Cô ấy có thể làm điều này tốt nhất thông qua khả năng truyền cảm hứng cho mọi người để sống vượt lên cuộc đời phàm trần của họ. Mọi người coi cuộc sống của họ quá nghiêm túc. Và để giúp mọi người thấy rằng họ là nhiều hơn họ nghĩ. Đó là công việc của cô ấy. Cô ấy có thể truyền cảm hứng cho mọi người thông qua việc nói chuyện với họ, và cô ấy sẽ giúp mọi người học cách tưởng tượng cho bản thân và mơ những giấc mơ lớn hơn cho bản thân họ. Rằng họ có thể bước ra khỏi nỗi đau của họ tiến vào nhiều niềm vui hân hoan và hạnh phúc.

D: Có vẻ như cô ấy đang đóng vai một Người Mơ.

S: Cô ấy có khả năng tốt để trở thành một Người Mơ. Cô ấy là một Người Mơ. Cô ấy hiện đang mơ. Tuy nhiên, cô ấy không nhận thức được điều đó.

D: Bây giờ Sandra là một người chữa lành, cô ấy muốn biết cách mở rộng, nâng cao công việc chữa trị của mình để làm nhiều hơn.

S: Cô ấy có thể, trở thành Nhà Chữa Lành ý thức của con người. Nhiều người bị mắc kẹt trong vết bánh lún này. Cô ấy có khả năng giữ một sự cộng hưởng của niềm vui và vẻ đẹp. Cô ấy có thể nhìn thấy cho những người khác vượt ngoài tầm nhìn mà họ có thể tự nhìn thấy.

D: Cô ấy có thể mang về những kiến thức thất lạc đã có trong quá khứ không?

S: Vâng, cô ấy kết nối với nó ngay lúc này. Cô ấy chỉ là không giỏi lắm. Cô ấy bị đe dọa.

D: Bạn có thể đưa ra bất kỳ hướng dẫn nào về cách lấy lại kiến thức để cô ấy có thể sử dụng nó không?

S: Cô ấy thực sự có thể ghé thăm ngôi đền này trong thiền định. Kết nối và cho phép kiến thức đi vào. Và kiến thức có thể trao cho cô ấy bước tiếp theo. Mỗi bước tiếp theo mà cô ấy thực hiện sẽ mở ra nhiều hơn những gì cô ấy có thể mang đến cho thế giới này.

D: Vậy ký ức sẽ trở lại với kiến thức và cách sử dụng nó?

S: Một số trong đó là ký ức, một số là mới mẻ. Thế giới đang phát triển. Có nhiều thông tin hơn đang đến.

D: Tại sao bạn cho cô ấy thấy cuộc đời này?

S: Đây là một cuộc đời quan trọng đối với cô ấy, và cuộc đời hiện tại cũng là quan trọng. Cuộc đời đó là một cái của ân điển và lòng dũng cảm, có khả năng đi theo cái chưa biết. Nhưng kiên quyết khi biết rằng cô ấy có một điểm đến, dù không biết con đường đang dẫn mình đến đâu.

D: Vậy bạn muốn cho cô ấy thấy rằng cô ấy đã làm việc đó trước đây.

S: Vâng, cô ấy đã làm điều này trước đó, và nó rất bận rộn. Sandra thực sự biết cách quay trở lại. Cô ấy đã được cung cấp thông tin một thời gian trước, nhưng cô ấy quên nó là gì. Cô ấy không được sợ hãi. Cô ấy phải thực sự biết rằng những gì mình có thể mơ ước đều có thể có được. Công việc của cô ấy quan trọng hơn nhiều so với cô ấy nghĩ, tác động của cô ấy lên thế giới còn nhiều hơn cô ấy nghĩ ngờ. Cô ấy không yếu như cô ấy nghĩ. Những gì cô ấy sẽ hoàn thành là một mục tiêu lâu dài của cuộc đời. Cô ấy có thể giúp mọi người tìm ra động lực vượt ra ngoài sự phàm tục, vượt ra ngoài công việc ngày-quá-ngày như kết hôn sinh con. Cô ấy có thể giúp họ tìm ra động lực cao hơn. Cô ấy sẽ có một tác động rộng lớn, và những người đó sẽ có ảnh hưởng. Cuối cùng, cô ấy và những người khác, những người có công việc tương tự, sẽ có thể ảnh hưởng đến thế giới trên phạm vi toàn cầu.